

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□ □ □

Scandalous SECRETS

REBECCA BAKER

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

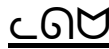
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Skandal Sırlar

Rebecca Baker

Telif hakkı © 2025 Rebecca Baker

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, telif hakkı yasası tarafından izin verilen durumlar haricinde, yayıncı veya yazarın yazılı izni olmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Çeviri: Heartbeat Publishing / www.heartbeat-publishing.de

Haber bültenime kaydolun ve ücretsiz bir aşk romanı kazanın:

<https://www.subscribepage.com/rebecca-baker-english>

İçindekiler

[Açıklama Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59 Epilog](#)

Açıklama

Romantik roman yazarı Monica bir kriz içindedir. Son kitabı başarısız olmuştur, ilişkisi bitmiştir ve takıntılı bir hayranı onu tehdit etmektedir.

Monica, manzara değişikliğine ve maddi sıkıntılarını ortadan kaldırmak için düzenli bir gelire ihtiyaç duyuyor. Daha önce kişisel asistan olarak çalıştığı için, bu iş onun için en uygun seçenek gibi görünüyor. İşi alır ve arkadaşı Addison ile bir barda kutlama yapar.

Ve kısa sürede çekici bir yabancıyla yatakta bulur kendini...

İşinin ilk gününde şok edici bir olayla karşılaşır:

Yabancı, işinde ve kadınlarda istediğini elde etmeye alışkın, inanılmaz derecede zengin yeni patronu Troy Gunner'dır.

Özellikle asistanlarını baştan çıkarmaktan hoşlanır ve bu asistan tam da onun zevkine uygundur. Ayrıca ofis dışında yattığı ilk asistanıdır.

Ama kimse bunu öğrenmemelidir. Özellikle de bir sonraki skandalda onu mirasından mahrum etmekle tehdit eden Troy'un babası. Bu yüzden Troy, Monica'yı uzak tutmaya ve hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışır.

Ama iş burada bitmiyor: Troy istediğini alır. Ve o da Monica'dır. Ofisinde.

Ama sonra karanlık geçmişı onu yakalar ve Monica'yı derinden sarsar. Ve hepsi bu kadar da değil: eski sevgilisi de yeniden hayatında rol oynamaya başlar.

Bölüm 1

MONICA

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Restoranda, ilk randevularında utangaç davranan ya da muhtemelen otuzuncu randevularında aynı tarafta oturan diğer kadınlara baktım. Yenilgiyi kabul eden bir nefes aldım ve şarap kadehime uzanarak soğuk sauvignon blanc'tan uzun bir yudum aldım. Narenciye tadı dilimde dans etti ve önümde monoton bir şekilde konuşan adama bakmamak için başka yerlere baktım.

Sevimliydi. Benim tipim değildi, ama yeterince sevimliydi. Saçları fare kahverengiydi ve kafasında sarkık bir şapka gibi duruyordu. Üniversitede yaptırdığı bir kesim gibi görünüyordu, ama bir türlü uzatamamıştı. Ve kırk yaşında, bu muhtemelen uzatmaman gereken bir şeydi. Kahverengi gözleri köpek yavrusu gibiydi. O da öyleydi. Bir köpek yavrusu. Dean adında kırk yaşında bir köpek yavrusu.

"Demek bu yüzden son işimi kaybettim..." diye iç çekerek söyledi.

İşini neden kaybettiğini bilmiyordum çünkü bana Uganda'daki hayır işleri hakkında özgeçmişinde yalan söylediğini anlattığından beri onu dinlemiyordum. O

Bir köpek yavrusu gibi görünebilir, ama masum değildi.

Editörümün neden beni bu aptalla tanıştırdığını ya da benim neden kabul ettiğimi merak ettim. Flört etmeyi bıraktığımı söylemişim, ama işte buradaydım, Manhattan'ın merkezindeki bir köşe restoranında, aşırı makyajlı ve buradan nasıl çıkacağımı planlayarak. Henüz yemek siparişi bile vermemiştik.

"Peki, ne iş yapıyorsun?" diye sordu Dean, yüzündeki saçlarını silkelerken öne doğru eğildi.

Vay canına. Benim hakkımda bir şey soruyordu. Sadece yirmi dakika sürdü.

"Yazarım," dedim, parmaklarım şarap kadehinin sapını okşayarak. "Öyle mi?"

Blog yazarı gibi mi?"

"Hayır, yazar gibi. Romanlar."

"Vay canına. Bildiğim bir şey var mı?" diye sordu, sandalyesine yaslanarak ve bana pek inanmamış gibi bakarak.

"Romantik romanlar okur musun?"

Burun kıvırdı ve başını salladı, fare rengi uzun saçları da onunla birlikte

sallandı. "O zaman muhtemelen okumuyorsunuzdur."

Onun hakaretini görmezden gelmeye çalıştım, özellikle de son kitabım tam bir fiyasko olduğu için. Savunacak hiçbir şeyim yoktu. Normalde eleştirileri okumazdım. Ajansım okurdu.

Genellikle, gerçekten önemli olanları benimle paylaşırdı. Gururumu korumak için iyi olanları ve biraz da kötü olanları. Ama bu sefer, sonuna kadar beni savunacak sadık hayranlarımdan gelen birkaç övgüden başka bir şey yoktu. Ama onların bazıları bile bana sırt çevirmişti.

Onları suçlayamazdım. Bir önceki kitabımdan beri tam bir çıkmaza girmiştim, o kitap Amazon'un romantizm kategorisinde en çok satanlar listesine girmişti. O kitap için ilham almıştım. En iyi arkadaşım hayatında zor bir durumda kalmıştı, ama sonunda güzel bir kızı ve sevgi dolu bir kocası olmuştu. Zengin, sevgi dolu bir koca. Milyarder statüsünde.

Bu çok beklenmedik bir hikayeydi. İnsanlar bunu arzuluyordu. Hayattaki fanteziyi. Yeni biriyle tanışmanın heyecanını ve aşık olmanın getirdiği karmaşayı. Bu, zıt kutupların birbirini çektiği tipik bir romantizm klişesiydi. İnsanlar bunu çok sevdi.

Benden aynı derecede iyi bir kitap yazmamı beklediklerini biliyordum, ama ilham alabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir süredir biriyle çıkıyordum. Adı Josh'tı. O da benim gibi yazardı, ama bilim kurgu türünde. Kahve dükkanlarında yazma, kelime sayısı ve teslim tarihleri gibi yazma hayatını anlayan biriyle konuşmak güzeldi. Editörüm beni onunla tanıştırmıştı (aşk hayatımı ona emanet etmeyi gerçekten bırakmalıyım). Ortak noktamız çok olduğu için iyi bir çift olacağımızı düşünmüştü.

Ve iyi bir eşleşmeydi, ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

İlk randevumuz unutulmazdı. Kelimenin tam anlamıyla. Sanki hiç konuşmayı, öpüşmeyi ve nefes almayı bırakmadık. Onun tarafından tamamen tüketilmişim. Zekası. Sesi. Yazmaya olan tutkusu. Dizime koyduğu eli. Bu randevu gibi değildi, tek istediğim şey bir çıkış yolu bulmaktı.

Belki de o kadar uzun süredir yalnızdım ki Josh'ta kendimi kaybettim. Ondan sonra neredeyse ayrılmaz bir çift olduk. Benim en sevdiğim kahve dükkanına çalışmaya gelirdi, ben de onun dükkanına giderdim. Dizüstü bilgisayarlarımızda yazarken çok fazla latte içtik, öpüştük ve birkaç düzenleme yaptık.

Bu altı ay sürdü, ta ki o başka birini bulana kadar. New York'un kuzeyinde bir kitap imza gününde tanıştığım, on yaş daha genç birini. Kız çok güzeldi. Sarışın, büyük göğüslü, mavi gözlü. Tabii ki onu Google'da aradım. Görmem gerekiyordu. Kendime işkence etmem gerekiyordu. Kendime ilham vermem gerekiyordu.

Muhtemelen bu yüzden son kitabım başarısız olmuştu. Kitabım kaygı doluydu ve mutlu sonla bitmiyordu. Mutlu son olmadan olmaz. En azından romantik kitaplarda.

Ayrıca, bir de takipçim vardı. Kitabımla takıntılı bir hayranım vardı, apartmanımın önünde gizleniyor ve neredeyse her yere peşimden geliyordu. Polis, durum gerçekten kötüleşip apartmanıma girene kadar hiçbir şey yapmadı. Neyse ki evde değildim, ama sonunda tutuklanması için bu yeterliydi.

Evet, bir yıl geçmişti. Yazmak, önceliklerim listesinin en başında değildi.

"Ben daha çok çizgi roman severim," dedi Dean omuz silkerek. "Daha az kelime

var." "Mmm," dedim tek bir baş sallama ile. "İzninle?"

Onun cevabını beklemeden ayağa kalktım ve doğruca tuvalete gittim. Lavabonun yanında durup çantamdan telefonumu çıkardım. En iyi arkadaşım Heart'ın adına kadar kaydırdım ve gönder tuşuna bastım. İki kez çaldıktan sonra telefonu açtı.

"Uh-oh," dedi diğerk hatta. "Sadece yirmi beş dakikadır içindesin." "Evet, ve çıkmaya hazırım," mırıldandım.

"Ah, Monica. Üzgünüm. Adamı bırak ve bizimle akşam yemeğine gel. Daniel ve ben West Village'daki yeni Tayland restoranındayız."

"Geliyorum. Ama bu durumdan nasıl

kurtulacağım?" "Sadece kendini iyi

hissetmediğini söyle."

İç geçirdim. "Tamam, hemen geliyorum." "İyi

şanslar," dedi.

Telefonu kapattım ve çantama geri koydum, sonra aynada kendime bir baktım. Yeşil bir kazak elbise giymiş, altın küpeler takmış ve saçlarımı düzgün bir at kuyruğu yapmıştı. Bütün bunlar boşunaymış. En azından akşam yemeği yiyecektim, Heart ve Daniel'in randevusunda üçüncü tekerlek olsam da. Onları seviyordum, ama onlar da benim yalnız hayatımı hatırlatan başka birer hatırlatıcıydılar. Yine de, dışarıdaki tüylü köpekten daha iyilerdi.

Derin bir nefes aldım ve banyo kapısından geçerek Dean'in elinde yeni doldurulmuş viskisiyle oturduğu masaya geri döndüm.

"Ah, buradasın. Bir içki daha isteyip istemediğinden emin olamadım. Aslında sipariş vermemiz gerek..."

"Çok üzgünüm," dedim, elimi karnıma koyup yüzümü buruşturarak. "Aslında kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, sanırım mide virüsü falan kapmışım. Eve gitmeliyim."

"Seni götürebilirim..." dedi, sesinde hiç samimiyet yoktu.

Elimi sallayarak reddettim. "Hayır, sorun değil. Sen içkini yeni aldın. Geceni mahvetmeme izin verme."

"Seni ararım."

Bu daha çok bir soru gibi geldi ve ben kapıya doğru yürürken o kalkmadı. Bir taksi çağırdım ve içine kayarak rahat bir nefes aldım. On beş dakika sonra Tayland restoranının önüne vardım. Hostesi selamladıktan sonra, Heart ve Daniel'ı köşedeki bir masada rahatça otururken gördüm. Yanlarına yaklaşınca yüzleri aydınlandı ve kendimi bir davetsiz misafir gibi hissetmedim.

"Gel buraya," dedi Daniel ayağa kalkıp bana sarılmak için.

Heart'ın yanındaki masaya oturdum ve yanağına bir öpücük kondurdum, Daniel ise karşımıza oturdu. Garsonu çağırdı ve bana bir kadeh beyaz şarap sipariş etti. Ne kadar yol kat ettiğimizi düşünerek ona sıcak bir gülümseme attım. Bir zamanlar arkadaşım olduğu için nefret ettiğim adam artık içki siparişimi biliyordu.

"O kadar mı kötüydü?" diye sordu Heart.

"Kırk yaşındaki bir adamın vücuduna hapsolmuş bir üniversite öğrencisi gibiydi."

diye inledim. "Vay canına. Üzgünüm."

Daniel, burbonundan bir yudum alırken güldü. Kızların konuşmalarına alışkındı. Gizlice bundan hoşlandığını düşündüm.

"Bridgette bu gece nerede?" diye sordum.

"Annemle birlikte," dedi Heart.

"Öyle mi?"

"Dün gece şehre geldiler."

"Yine," diye ekledi Daniel sırtarak.

"Sanırım büyükanne ve büyükbaba olmayı seviyorlar," dedi Heart gülerek.

Kızları Bridgette'in, Heart'ın ailesiyle olan kopuk ilişkisini düzeltmesinde itici güç olduğunu düşünerek gülümsedim. O, güzel bir küçük mucizeydi. Ve benim vaftiz kızımdı.

Garson şarap kadehimle geri geldi ve yemek siparişimizi aldı. Aile tarzı sipariş verdik. Yeşil hindistan cevizi köri, pad Thai, acı ve ekşi karides çorbası, tavuk satay. Yemekler çabuk geldi ve ağızlarımız dolu olduğu için neredeyse hiç konuşamadık. Her şey çok lezzetliydi.

"Şey, size iyi haberlerimiz var..." dedi Heart, Daniel'a bakıp sonra bana gülümseyerek.

"Öyle mi?" diye sordum, canlanarak. "Bir bebek daha mı

bekliyorsunuz?" Gülmeye başladılar ve başlarını salladılar.

"Henüz değil," dedi Heart.

"Hala birincisinden kalan uyumuzu uyumaya çalışıyoruz." Daniel göz kırptı. "Hayır, aslında kişisel asistan arayan birini tanıyorum. Heart, yazar olmadan önce kişisel asistanlık yaptığını söyledi. Belki bu senin için iyi olabilir."

"Gerçekten mi?" diye düşündüm.

Heart heyecanla başını salladı. "Son zamanlarda yazmanın kolay olmadığını biliyorum. Belki de yedekte başka bir işin olması iyi olur. Boş günlerinde yazabilirsin."

Bir an düşündüm. Yazmak dışında başka bir iş yapma fikrini hiç düşünmemiştim. Yıllardır yazmak benim hayatımdı, ama son zamanlarda o kadar emin değildim.

"Biliyor musun? Bu gerçekten harika olabilir."

"Mükemmel," dedi Daniel, cebinden telefonunu çıkararak. Bir şeyler yazdı.

"Bu senin için gerçekten iyi olabilir," dedi Heart, elimi sıkarak.

Birkaç dakika sonra, Daniel'in telefonu masada ping sesi çıkardı. Mesajı hızlıca okudu. "Tamam. Anlaştık. Yarın başlıyorsun," dedi ve telefonunu kesin bir şekilde masaya bıraktı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Y-yarın mı? Daha mülakata bile girmedim

ki." "Adamın bana bir iyiliği var. Ayrıca bana güveniyor."

Vay canına, diye düşündüm. Bu çok kolay olmuştu. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünmemeye çalıştım. Belki de evren her şeye rağmen bana karşı nazikti.

Daniel ısrarla hesabı ödedikten sonra, serin akşam havasında vedalaştık. Gece nasıl başlamış olursa olsun, güzel bir şekilde sona ermişti. Her şey için onlara teşekkür ettim ve Daniel'in benim için çağırdığı taksiye bindim.

"Nereye, hanımefendi?" diye sordu şoför, dikiz aynasından bana bakarak.

Bir an düşündüm. Muhtemelen yatmam gerekirdi, ama aniden karşıma çıkan bu yeni iş beni çok heyecanlandırmıştı.

"Buralarda yeni açılmış bar var mı?"

"Evet, birkaç blok ötede yeni açılan bir yer var." "Tamam,

oraya götürün lütfen."

Şoför başını salladı ve arabayı kaldırımdan uzaklaştırdı.

Belki biraz içki içmek sinirlerimi yatıştırırdı.

Bölüm 2

TROY

"Yine mi geldiniz, Bay Gunner?" diye sordu tezgahın arkasındaki siyah saçlı barmen.

Gözleri merak ve arzu dolu bir tango dansı yapıyordu. Bu bakışı daha önce de güzel kadınlarda görmüştüm. Bebek pembesi dudaklarında sinsî bir gülümsemeyle bana içki menüsünü uzattı.

"Lütfen bana Troy deyin," dedim ve sanki ihtiyacım varmış gibi menüyü ondan

aldım. Ne istediğimi zaten biliyordum. Çoğu gece içtiğim şeyin aynısıydı. "Bir

Old Fashioned alayım. Fûme kirazlı olanı, lütfen." "Hemen geliyor," dedi.

İç geçirdim ve konyak rengi deri bar taburesine yaslandım, neredeyse boş olan barın manzarasını ve barmenin kısa eteğini seyrettim. Eteği, daha fazlasını istemek için

O ne yaptığını çok iyi biliyordu. "Troy?" dedi arkamdan bir ses.

Döndüm ve babamın şirketinden bir yatırım müdürünün, kolunda minyon bir platin sarışınla bana doğru geldiğini gördüm.

"Jeremy," dedim başımı sallayarak.

"Buraya tek başına mı geldin?" diye sordu, solumdaki ve sağımdaki boş koltuklara bakarak.

"Öyle görünüyor," diye cevapladım.

"Eh, eminim uzun sürmeyecektir," dedi, içkimi getirmiş olan barmeni gözetleyerek.

"Al bakalım, Troy," dedi, benim ilk ismimi vurgulayarak.

İçkimi masaya koydu, içkisinin üstünden hala gri bir duman yükseliyordu. Ona teşekkür ettim ve Jeremy'nin önündeki flörtleşmeyi izlerken yüzünde yayılan sırıtışı duyabildiğime yemin ederdim. Tanrım, bu adam tam bir pislikti. Pazartesi gecesi barda olduğumu babama bildireceğinden emindim, ama bu içkimi uzun bir yudum almamı engellemedi.

Otuz sekiz yaşındaydım. Bakıcıya ihtiyacım yoktu. Ama babamın aynı fikirde olmayacağından emindim. Sanki her yerde gözleri varmış gibi, ofiste ve ofis dışında yaptığım her şeyi ona bildiriyorlardı. Onlar onun için çalışmıyorsa, basın altıncı sayfada ona bilgi veriyordu.

"Katılmak ister misin?" diye sordum, biraz isteksizce, ama bunun kibar bir davranış olduğunu biliyordum. Adamı sevmiyordum, ama babamın şirketinde çalışıyordu. Ve ben bir iş adamıydım. Samimi davranmak en iyisiydi.

"Tabii. Senin için sorun olmaz, değil mi tatlım?" diye koluna takılı kız arkadaşına sordu. Kız hayır anlamında başını salladı ve barın yanında oturdu.

"Şirketinde işler nasıl?" diye sordu Jeremy, kız arkadaşına menüyü uzatırken. Onu bana tanıtmaya zahmetine girmede. Muhtemelen sabaha kadar gitmiş olacaktı. Tanıtmanın bir anlamı yoktu. Ayrıca, karısının onun metresini iş arkadaşlarına tanıttığından pek hoşlanacağını sanmıyordum.

"İşler iyi. Yoğun," diye cevapladım.

İyi kısmı yalandı. Yoğun kısmı doğruydı.

Babamın şirketinden ayrılıp kendi hedge fon şirketimi kurduğumdan beri, bu işi yapabilecek kadar iyi olduğumu kanıtlamak için kendimi paralıyordum. Yine de, babam olmasaydı bu iş asla başlamazdı ve bunu herkes biliyordu. Şirketim, ülkedeki en başarılı yatırım şirketlerinden biri olan babamın şirketinin bir yan kuruluşuydu. Babamın mirası herkes tarafından biliniyordu ve onun oğlu olarak, gümüş kaşıkla büyümüş biri olarak, kimse beni ciddiye almıyordu.

Lisans ve MBA eğitimimde sınıfımın birincisi olmamın bir önemi yoktu, ben her zaman Bryson Gunner'ın oğlu olarak görülecektim. Efsanevi yatırım bankacısı. O da bunu unutmama izin vermezdi.

Bugün iş yerinde özellikle stresli bir gün geçirdim, bu yüzden akşam yemeğinden sonra genellikle buraya gelip bir iki içki içiyorum. Uzun bir iş gününün ardından burbon beni her zaman rahatlatır.

Uzun bir günün ardından beni her zaman sakinleştirirdi. Uzun bacaklı, flörtöz bir barmen de öyle.

"Meşgul olmak iyidir," dedi Jeremy. "Para kazandığın anlamına gelir. Öyle değil mi, tatlım?" diyerek randevusuna dirsek attı.

Onun adını unuttu mu yoksa tesadüfen adı gerçekten tatlım mıydı diye merak ettim. Bu düşünce beni sessizce güldürdü, sonra bir yudum daha burbon içtim.

Jeremy bana bir bakış attı, ama barmeni çağırırken bunu önemsemedi gibi görünüyordu.

"Bir cosmopolitan ve bir duble viski buzlu alalım." "Hemen geliyor,"

dedi barmen.

Barmen uzaklaşınca, Jeremy'nin gözleri, mekândaki tüm erkeklerin gözlerinin daha önce takıldığı yerde kaldı, sonra bana dönüp kaşlarını oynattı.

"O bir şey, değil mi?" diye fısıldadı. Ona tek parmakla

başımı salladım.

"Peki." Ellerini dizlerine vurdu. "Kendi şirketin olması nasıl bir şey? Ben de hep kendi şirketimi kurmak istemişimdir, ama biliyorsun, benim gibi biri için bu o kadar kolay değil."

"Senin gibi biri için mi?" diye sordum ve kaşımı kaldırdım.

"Bilirsin. Bağlantıları olmayan biri. Hepimiz Bryson Gunner'ın oğlu olamayız, biliyorsun."

Tanrım. Bu adam tam bir pislikti.

Bu adamın suratına yumruk atmamak için kendimi kurtaracak bir can simidi arıyordum. Cazip bir şey, ama aynı zamanda babamı da kızdıracak bir şey, ki şu anda bundan kaçınmaya çalışıyordum. Hâlâ son skandalımın etkisinden kurtulamamıştı, ki bu büyük bir mesele değildi. Kim bir gecede iki farklı kadınla fotoğraf çekertirmek istemez ki? Tam olarak iki kız kardeş. Hatta daha da iyisi, dürüst olmak gerekirse.

Ama babam için durum farklıydı. Eğer kendimi toparlamazsam şirketimi elinden alacağıyla tehdit edip duruyordu. Babamın imajının lekelenmesinden daha çok nefret ettiği bir şey yoktu ve ben de ona yardımcı olmuyordum.

"Hey, üzgünüm dostum. Seni kırmak istemedim..." dedi Jeremy, hiç samimi olmayan bir ses tonuyla.

"Alkışlamadın. Ben sadece..."

Ve o anda onu gördüm. Hayatımın can simidi.

Her kıvrımını saran bir süveter elbise giymiş minyon bir esmer, kapıdan içeri girmişti. Gözleri barda sabitlenmişti ve sessiz bir özgüvenle tezgahın diğer ucundaki bir koltuğa doğru yürüdü. Hareket ederken kalçalarının sallanışını ve elbisesinin eteğinin mükemmel kalçalarının kıvrımlarına doğru hafifçe yukarı kayışını izledim. Barmen güzel görünüyordu ama şimdi bu esmer güzelliğin yanında sönük kalıyordu.

"Az önce randevumun geldiğini gördüm," diye yalan söyledim, Jeremy'ye zar zor bakarak içkimi aldım ve yeni gelen kadına doğru yürüdüm.

Jeremy arkamdan bir şey söyledi ama duyamadım. Umurumda da değildi.

"Bu koltuk boş mu?" diye sordum, kadının yanındaki bar taburesini işaret ederek.

Yavaşça döndü ve karamel rengi kahverengi gözleriyle beni süzdü. Yakından bakınca daha da güzeldi. Ten rengi bronz ve pürüzsüzdü ve omuzlarından sarkan adaçayı yeşili elbisesi bu özelliğini daha da vurguluyordu, gözlerimi dudaklarımın dokunmasını isteyen köprücük kemiklerine çekiyordu.

"Hepsi senin," dedi rahat bir şekilde ve içki menüsünü okumaya geri döndü.

Onun yanına oturdum ve içkimi yudumlarken ona gizlice bakışlar attım. Her bakışımda beni tahrik eden başka bir şey buluyordum. Dudakları dolgun ve belirgin bir aşk tanrısı yayı şeklindeydi, tadının nasıl olduğunu merak etmemek elde değildi. Koyu renkli saçları at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve kahverengi değil de siyah mı diye merak ettim.

"Beğendiğin bir şey var mı?" diye sordu, menüden gözlerini kaldırmadan.

Kahretsin. Yakalandım.

"Oh. Uh. Üzgünüm. Ben sadece..."

"Burada ne tavsiye edersiniz?" diye sordu, gözlerimin sürekli ona takılmasının nedenini açıklamaya çalıştığım berbat bahanemi keserek.

"Buradaki kirli martiniler şehirdeki en iyisidir," dedim.

"Mükemmel." Barmeni çağırdı.

"Bir dirty martini alayım lütfen. Ekstra dirty."

Barmen bana ve ona baktı ve kısa bir şekilde başını salladı. Yüzünde kısa bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi, sonra arkasını döndü.

"Adın ne?" diye sordu, bana dönerek.

Gözlerimin, göğüslerinin hemen üstüne sıkıca oturan straplez elbisesinin yakasına kaymaması için elimden geleni yaptım.

"Troy," dedim. "Senin adın ne?"

"Monica," dedi ve elini uzattı.

Elimi ne kadar sıkı sıkıya ve bunun beni ne kadar sarsdığına şaşırdım.

"Bu gece Brasserie'ye ne getirdi seni?" diye sordum, koltuğuma yaslanıp ona merakla bakarak.

"Korkunç bir randevu," diye iç çekerek cevapladı.

Daha yeni tanıştığım bu yabancıya, daha önce başka bir erkekle çıktığını bilerek, haksız bir kıskançlık duymadan edemedim. Ama aynı zamanda bunun, onun büyük olasılıkla bekar olduğu anlamına geldiğini düşünerek rahatladım. Ne şanslıyım.

"Anlat bana." "Ciddi

misin?"

"Bugün geçirdiğim günün ardından biraz eğlence iyi gelir." Omuz

silkim. Monica inledi. "Önce bir içki içmem lazım."

"Ekstra dirty martini," dedi barmen tam da o anda, içkiyi kaydırarak. "Bir tane daha ister misin, Troy?"

Monica bana baktı, ben de başımı salladım.

"İlk isimle hitap mı ediyorsun?" diye sordu barmen uzaklaşırken. "Öyle

değil."

"Mhmm," diye alay etti ve içkisini yudumladı. Gözleri hafifçe büyüdü. "Vay canına, bu çok iyi."

"Söylemiştim. Şimdi bana bu randevuyu anlat."

Bana, ne kadar şanslı olduğunu bilmeyen Joe Schmoe adındaki adamla olan randevusunu anlatmaya başladı. Böyle bir adamla nasıl tanıştırıldığını merak ettim. İşsiz, Justin Bieber taklidi gibi birine benziyordu. Karşımda oturanla hiç uyuşmuyordu.

Onun heyecanla konuşmasını dinledim. Büyülendim. Harika bir hikaye anlatıcısıydı.

"Yeni tanıştığımızı biliyorum, ama sen o adam için çok iyisin," dedim.

Ve bunu içtenlikle söyledim. Bu bir laf değildi.

Yanakları kızardı ve artık tamamen bitmiş olan içkisine baktı.

"Sanırım bir tane daha lazım," dedi gülerek.

Ben de güldüm ve barmene bir tane daha istediğimi işaret ettim.

"Yarın yeni bir işe başlıyorum..." dedi Monica, barmen bir martini daha getirirken dikkatimi tekrar ona çevirdi.

"Yani akşamdan kalma mı istiyorsun?" diye şaka yollu sordum.

Bana şakacı bir şekilde itti. O uzaklaşırken, elinin göğsümde kalmasını diledim.

"Sadece gerginim," dedi, dudağını ısırarak. O

ısırik beni sertleştirdi.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu ve içkisini uzun bir yudumla içti. "Vay canına, gerçekten gerginsin."

"Birazcık," diye itiraf etti, iki parmağını kaldırıp birbirine yaklaştırarak.

"Biliyor musun..." diye eğildim. "Bu konuda sana yardım edebilirim."

"Öyle mi?" diye sordu, o da eğilerek, yüzlerimiz birbirine sadece birkaç

santim uzaklıkta. "Mhmm."

"Peki bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu, gözleri benimkilere odaklanmış halde.

Elimi uzattım ve başparmağımla işaret parmağım arasında çenesini kavradım, yüzünü hafifçe bana doğru eğdim. Dudaklarımı dudaklarına bastırduğımda gözleri kapandı. Dudakları nemliydi ve dilimi üzerinde gezdirdiğimde tuzlu ve tatlı bir tadı vardı. Hafif bir inilti çıkardı ve ben de bu fırsatı değerlendirerek açık ağzını keşfetmeye başladım.

Biraz geri çekildi ve bana baktı, karamel rengi gözleri sanki alev almış gibiydi.

"Senin evinde mi, benim evimde mi?" diye nefes nefese sordu.

Muhtemelen bir kadının bana karşı en cüretkar davranışydı. Zor elde edileni oynamak yoktu. Oyun yoktu. Utangaçlık yoktu. Doğrudan konuya girmişti ve son derece seksiyd

"Benim evim," dedim ve bar tezgahına birkaç yüzlük attım, sonra elini tutup kapıya doğru yönlendirdim, çıkarken ağzı açık kalmış Jeremy'nin yanından geçtik.

Bölüm 3

MONICA

Bu pratikte bir yabancı olan adamın elini tutarken - ki çok yakışıklı bir yabancıydı —beni bardan dışarı çekerken vücudumda bir heyecan ve gerginlik dalgası hissettim. Barda yeni tanıştığım bir adamla öpüşmek hiç bana göre bir şey değildi. En azından otuz beş yaşındaki bana göre. Yirmili yaşlarındaki Monica ise başka bir hikayeydi. Yine de, işte buradaydım, onun tadını hala ağızda hissederek onu Manhattan'ın kaldırımlarına doğru takip ediyordum.

Troy. Güzel bir isimdi. Ve ona yakışıyordu. Yan tarafa kolayca ayrılan kalın, koyu saçlarıyla bir Yunan tanrısı gibiydi. Parmaklarımı saçlarında gezdirmek için her şeyi verirdim ve bu gece bunu yapmayı planlıyordum. Gözleri yeşil ve kehribar rengi bir kaleydoskop gibiydi ve yoğunluğu sıcak kömür gibi içime işliyordu.

Onun hakkında, çok seksi olduğu dışında hiçbir şey bilmiyordum. O da benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Bu gerçek, onu benim için daha da çekici kılıyordu. Giydiği dar kömür rengi takım elbise ve benim elimi saran güçlü elinin büyüklüğü de onun çekiciliğini artırıyor.

Elimi tutarken, üç sarı taksiyi kaldırıma çekecek kadar iddialı bir şekilde taksi çağırdı. İlk taksiyi seçti ve

ve bana binmeme yardım etti. Kapı arkasından kapandıktan ve şoföre adresini söyledikten sonra, ikimizin de bunun çılgın bir fikir olup olmadığını sorgulayacağımız bir tür garip sessizlik bekliyordum. Bunun yerine, elleri aniden saçlarıma dokundu ve alnı alnıma bastırarak bana aynı yoğunlukla baktı. Garip bir durum yoktu. Sadece gerginlik vardı. Hem de çok fazla.

Davetkar bir şekilde çenemi kaldırdım ve o, içimi arzuyla yakıp kavuran yavaş bir hevesle bunu kabul etti. Dudakları benimkilere hafifçe değdi ve gözleri benden hiç ayrılmadı. Gözlerimi kapatıp bir sonraki adımı beklerken nefesimin kesildiğini hissettim. Beni daha sıkı öptü, parmakları saçlarıma dolandı. Dilini dudaklarımda hissettim, dudaklarımı ayırdı ve yavaş bir dansla benimkilerle buluştu.

Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyordum, ta ki şoför arabayı park ederken taksinin yavaşça durduğunu hissedene kadar. İsteksizce uzaklaştım ve pencereden dışarı baktım. Gece geç saatlerin sisinde, gökyüzüne uzanan ve nerede bittiğini göremediğim büyük bir cam bina gördüm. Troy'a baktım, bana burasının evim olduğunu söyleyen bir gülümseme attı. Bu adamın kim olduğunu merak ederken, boğazımı yuttum.

Şoföre ödemeyi yaptı ve arka kapıyı açarak dışarı çıktı, sonra benim kapıma geldi. Kapıyı açtı ve bana elini uzattı. Kalbim birkaç kez atlamış gibi hissettim. Nedense bu gecenin güzel geçeceğini biliyordum, bu yüzden heyecanlanıyordum. Yıllardır iyi seks yapmamıştım. Dalga sizi sararken ayak parmaklarınızın kıvrıldığı türden bir seks, bilirsiniz. Son ilişkimde bunu özlemiştim.

Troy eğilip bana hızlıca bir öpücük verdi ve beni binaya götürdü.

"İyi akşamlar, Bay Gunner," diye selamladı kapıcı. Troy.

Troy Gunner.

Adı bile seksi idi.

"İyi akşamlar, Manny," dedi Troy.

Beni asansöre götürdü, düğmeye bastı, kapıların açılmasını bekledi ve elimi hiç bırakmadı. İçeri girince cüzdanından bir anahtar kartı çıkardı, sensöre tuttu ve PH yazan düğmeye bastı. *Penthouse*. Bir penthouse'u vardı. Bu adam kimdi? Birkaç kat yukarı çıkarken merakımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım.

Asansör yavaşça durdu ve kapılar, duvarları pencerelerden oluşan büyük, karanlık bir odaya açıldı. Mürekkep gibi karanlık gökyüzüne karşı şehrin ışıkları tek ışığımızdı. Nefes kesiciydi.

Troy asansörden çıktı ve beni nazikçe arkasına çekerek takip etmemi sağladı. Odanın karşısına, sanki bir uçurumun kenarına doğru yürüdük. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bunun nedeni, çok yüksekte olmamız mıydı, yoksa aşağıdaki manzarayı izlerken bana bakışları mıydı, bilmiyordum.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Ben de aynı şeyi söyleyebilirim," diye fısıldadı, ama o şehre bakmıyordu.

Onun sözleri kulaklarıma müzik gibi geldiğinde, içimi bir sıcaklık kapladı ve ben zorlukla yutkundum. Arkama geçti ve ellerini kalçalarımın koydu, biz de geniş pencerelerden dışarıya baktık. Boynumun arkasında nefesini hissettim ve kendimi onun sakin ve istikrarlı nefesinin içinde kaybolmaya bıraktım.

Dudakları boynumun yanına değdi ve yumuşak öpücüklerle çene hattımdan kulağıma doğru ilerledi. Dişlerinin kulak mememe değdiğini hissettim, ardından dili yavaşça kulak mememi yaladı. İşkence gibi. Kollarımı yukarı kaldırıp ellerimi boynunun arkasına doladım ve ellerinin istediği gibi dolaşmasına izin verdim. Ve öyle de yaptılar.

Güçlü elleri, süveter elbisenin yumuşak kumaşı üzerinden göğüslerimi bulana kadar yanlarımı okşadı. Avuçlarını göğüslerime koydu ve boynumu öpmeye başlarken onları okşadı. Vücudumu ona sıkıca bastırdım ve ereksiyonunu hissettim. Büyüklüğüne nefesimi tuttum.

Başımı hafifçe ona doğru çevirdim ve gözlerimiz buluştu. Yüzümü ona doğru eğdim ve ağzı ağzımı buldu. Ben ona daha da sıkı sarıldıkça o da beni derin bir şekilde öptü. Açık ağzıma inlediğini hissettim ve aniden elleri yukarı uzandı ve elbisenin üstünü aşağı çekti, çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı. Elleri onları hevesle kavradı ve parmak uçları meme uçlarımı okşarken ben zevkle inledim.

Bir süre sonra, nefes nefese öpüşmemizden uzaklaştı ve ellerini hızla kalçalarımaya kaydırarak beni kendisine doğru çevirdi. Çıplak sırtımı pencereye dayadım, serinliği beni ısıırıyordu. Elbisemi çekip vücudumdan aşağıya doğru kaydırđı, ta ki ayak bileklerime kadar düşene kadar. Siyah dantel tangamdan başka bir şey giymeden orada dururken, yeşil gözlerinin vücudumda dolaşmasını izledim ve elbiseyi nazıkçe yana doğru tekmeledim.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Çok güzelsin."

Ona uzandım ve kalçalarını kavrayarak onu kendime doğru çektim. Ceketini omuzlarından çıkardım ve bir kenara attım. Parmaklarım gömleğinin düğmelerini açmak için uğraştı, sonunda bir ritim buldu ve onu gömleğinden kurtardı, bronzlaşmış, kaslı gövdesini ortaya çıkardı. Gözlerim açgözlülükle kaslarını süzdü. Pantolonunu açtı ve yere düşmesine izin verdi.

O, Şimdiye kadar gördüğüm en güzel Şeydi. Gözlerim onun k lotunun bel kısmına kayarken, daha fazlasını görmek için yalvararak dudağımı ısırđım. Elini uzattı ve başparmağını alt dudağıma sürterek, arzuyla dişlerimi geçirdiğim dudağımı serbest bıraktı.

"Bu beni deliye çeviriyor," dedi.

Parmakları dantelli tangamın kenarını kavradı ve sertçe aşağı çekti. Bu çaresiz hareketine nefesimi tuttum. Parmak uçları i  uyluklarımdan yukarı doğru kaydđ ve benimle buluştu. Dokunuşuyla ıslandığımı hissedebiliyordum. Başparmağını klitorisimde dairesel hareketlerle gezdirdi, gözleri zevkle dolarken benimkilere bakıyordu. Mükemmel dudaklarında küçük bir g l msemi belirdi, parmağını içime sokarken başparmağı klitorisime dokunmaya devam etti. Bu his beni sararken keskin bir nefes aldım.

Ritmik hareketler yapmaya başladı. İçeri girip çıkıyordu. Etrafımda dönüyordu. Parmaklarının gücünden kıvranıyordum. Ellerimi uzattım ve koyu renkli saçlarını yakaladım, o hızlanırken çaresizce saçlarını çekiyordum. İçimden derin bir titreme yükselmeye başladı. Gözlerimi kapatıp ecstasy içinde çığlık atana kadar titreme güçlendi. Parmaklarını ıslaklığımdan yavaşça çıkardı.

Birkaç nefes aldıktan sonra gözlerimi açtım ve onun yüzünde en seksi bakışla bana baktığını gördüm. Gurur. Kibir. Tahrik. O anda ona ihtiyacım vardı.

K lotunun bel kısmını tutup aşağı çektim ve büyük ereksiyonunu ortaya çıkardım. O külotunu bir kenara atarken, gözlerim açgözlülükle onun büyüklüğünü içime çektim, sonra tekrar gözlerine baktım. Onu  ıldirtacağını bilerek, üst dişlerimi alt dudağımın etine geçirdim. Bu bir davetti.

O da bunu tek bir hızlı hareketle kabul etti, kalçalarımı kavradı ve beni kaldırdı, böylece sırtım pencereye dayandı ve bacaklarım onu sardı. Onun gücü ve beni bu kadar kolay kaldırmasına şaşırdım. Ona bakarken, kollarımı boynuna doladım ve ereksiyonunun ucunu hissettim. Nefesi benimki gibi ağırdı.

"Sana şimdi ihtiyacım var," diye fısıldadım, gözlerimi onun gözlerine dikerek.

Tereddüt etmeden kalçalarımı ayarladı ve beni yavaşça penisine indirdi. Her santimini duvarlarımda hissettim, beni muhteşem bir şekilde dolduruyordu. Her santimini içime ittiğinde penisini sıkıca kavradım. Parmakları uyluklarımın üst kısmına gömüldüğünde düşük bir inilti çıkardı.

Girdiği kadar yavaşça çıktı ve gözlerinde yeni bir yoğunlukla hızla içime daldı, beni çığlık attırdı. Güçlü darbelerle içeri girip çıktı. O hızlanmaya başladığında bacaklarım onun etrafında titredi. Vücudumuzun birbirine çarpışmasının ritmik sesini tekrar tekrar duydum.

Zevk içimi kapladığında tekrar çığlık attım. Parmakları içime daha da derine girerken kendimi tutmak için çabaladım. Gözlerini kapatıp içime boşalırken yüksek sesle inledi. Duvarlarım onun uzunluğuna karşı kasılmaya başladı. Zevk dalgaları içimi kapladıktan sonra ikimiz de yere yığıldık.

Ertesi sabah, Troy'un yatağında uyandım. Çaresiz bir halde birbirimizin üzerine düşmüş, ellerimiz birbirimizin üzerinde, ikinci raunt için hazırдық. İkinci raunt da birinci raunt kadar iyiydi. Kolu üzerime atılmıştı ve düzenli nefes alıyordu. Bir anlığına onun uyumasını izledim, bir erkeğin uyurken bile bu kadar mükemmel olabileceğine hayran kaldım.

Sonra işi hatırladım. Bugün işe başlamıştım. Komodinin üzerindeki saate baktım ve hafif bir panik hissettim. Bir saat içinde orada olmam gerekiyordu.

Dikkatlice Troy'un kolunun altından çıktım ve ayaklarımla sert ahşap zemine bastım. Karanlık odada kıyafetlerimi aradım ama hiçbir şey bulamadım.

Yatak odasından parmak uçlarında çıktım ve koridordan gelen ışığa doğru yürüdüm. Dün gece birlikte olduğumuz oturma odasına ulaştım. Sabah ışığında bu yerin büyüklüğünü görebiliyordum. Odanın büyüklüğüne başımı salladım, sonra pencerenin yanında bir yığın halinde duran kıyafetlerimi gördüm. Tanga külotumu giydim, ardından elbiseyi giydim ve çantamı da yakınlarda buldum.

Troy'u uyandırıp veda etmeyi düşündüm. Ama tüm bunlar gerçek olamayacak kadar güzeldi. Harika bir adam. Harika bir sevişme. Harika bir para. Bunun yürümesinin imkanı yoktu. Bunu akıllara durgunluk veren bir gecelik ilişki olarak bırakmaya karar verdim ve asansör düğmesine bastım.

Bölüm 4

TROY

Yatak odamın perdelerinden sızan sabah ışığıyla uyandım. Yavaşça gözlerimi açtım ve alışana kadar birkaç kez göz kırptım. Sonra dün geceyi hatırladım ve yatağın etrafını yokladım, ama boş olduğunu gördüm. Oturup etrafa baktım. Tabii ki, dün gecedan kalan kadın gitmişti. Monica. En azından, adının bu olduğunu sanıyordum.

Parmaklarımla saçlarımı taradım ve kafamda karışıklık, rahatlama ve boşluk gibi garip bir duygu karışımı hissettim. Geçmişte tek gecelik ilişkilerim olmuştu, ama genellikle uyandığımda kadını evimden çıkarmaya çalışırdım. Bu sefer, o kendi kendine gitmişti ve ben bundan hoşlandığımdan tam olarak emin değildim. Ya da onun gitmesini istediğimden. Yastıklara yaslandım ve önceki geceyi düşünerek iç geçirdim.

Gözleri. Ağzı. Vücudu. Beni çevrelemesi.

Sanki kafamın içinde onun slayt gösterisi oynuyordu, çok hızlı geçiyordu, ben de tam kavrayamıyordum.

Gözlerimi kapattım ve inledim. Akıllara durgunluk veren bir seksti. Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığım en iyisiydi. Bu sabah ikinci raunda seve seve devam ederdim, ama belli ki bu duyguyu paylaşan tek kişi bendim, çünkü burada tek başıma yatıyordum.

Yana döndüm ve saate baktım. Saat 9:45'ti. Kahretsin. İşe geç

kalmıştım.

Yorganı üzerimden çekip banyoya doğru yürüdüm, soğuk ahşap zemin ayak tabanlarımı ısıırıyordu. Dairemde hiçbir yaşam sesi duymuyordum, yani o gerçekten gitmişti. Duşu açtım ve oda buharla dolana kadar bekledim, sonra içeri girdim. Hızlıca yıkandım ve kurulandım, ama hala onun kokusunu üzerimde hissettiğime yemin edebilirim. Şikayet etmiyordum. Yasemin gibi tatlı bir kokuydu. Tekrar uyanmak istemediğim bir koku değildi.

Aceleyle işe gitmek için giyindim, lacivert bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek seçtim. Kahve ve kahvaltıyı işte yapmak zorunda kalacaktım. Zaten bir saatten fazla geç kalmıştım, ama bu benim için büyük bir sorun değildi çünkü işyerinin sahibi bendim. Yine de profesyonel bir itibara sahip olmayı seviyordum. Ayrıca, bunun babama ulaşacağından ve yine şirketimi elimden alacağına dair boş bir tehditle karşı karşıya kalacağımdan emindim.

Monica - adı buysa - bu sabah kalmış olsaydı, işe üç saat geç kalmaktan, hatta hiç gitmemekten memnuniyetle vazgeçerdim. Babamın canı cehenneme. Gece bir kez daha gözümün önüne geldiğinde kendi kendime gülümsedim. Keşke ışıklar açık olsaydı.

Kaldırımında bir taksi çağırdım ve içine bindim. Şoföre adresi verdim ve işe giden kısa yolculuk için yerime yerleştim.

Babam, kolayca şoför tutabilecekken neden taksiye bindiğimi anlamıyordu, ama taksi çağırmanın beni çeken bir yanı vardı. Bu, gerçek New York tarzıydı ve ben bu şehri seviyordum. İstedğim gibi harcayabileceğim milyonlarca dolarım olmasına rağmen, bazı yönlerden ayaklarımın yere basmasını istiyordum. Çok değil, ama biraz.

On dakika sonra, taksi binamın önündeki kaldırıma yanaştı. Bulutlar yaklaşırken, büyük, beton ve camdan yapılmış bina her zamankinden daha gri ve donuk görünüyordu. Şoföre ücreti ödedikten sonra içimden bir iç çekerek, iki kapıcı tarafından açılan ağır giriş kapılarına doğru yürüdüm. Adımlarım büyük lobide yankılanırken, onlara teşekkür etmek için başımı salladım. Umarım bugün dün kadar stresli olmaz.

Ofisime çıktığımda, büyük deri koltuğuma oturdum ve uykulu bir şekilde gözlerimi ovuşturdum. Dün geceki uykusuzluk ve fazla içki içmenin etkisi üzerimde hissediliyordu. Hemen kahveye ihtiyacım vardı.

Kişisel asistanımı çağırıp kahve getirmesini isteyecektim ki, bir asistanım olmadığını hatırladım. Önceki asistanım ailesine yakın olmak için Seattle'a geri dönmüştü, en azından benimle olan gizli ofis ilişkimizi bitirdikten sonra verdiği bahane buydu. Geçen hafta ayrılmıştı.

Sabah gelen e-postaları gözden geçirdim ve ofis müdürüm Kathy'den bir e-posta gördüm.

Troy,

Yeni kişisel asistanınızın bugün işe başladığını hatırlatmak isterim. Günün büyük bir bölümünde eğitim alacak, ancak henüz tanışmadığınız için, iş günü sonunda zaman kalırsa ikinizi tanıştırmayı unutmayacağım.

Saygılarımla,

Kathy

Onun e-postasına içimden güldüm. Kathy bana yeni bir asistan bulmak için çabalıyordu, ama her şeyi babama danışmayı bıraksaydı bu o kadar da zor olmazdı. Onun ve Jeremy'nin aynı hamurdan yapıldıklarına yemin ederdim. Her küçük şey için hemen babama koşarlardı.

Babamın neyi bu kadar çekici bulduklarını bilmiyordum, ama herkes ona hayatımdaki her küçük şeyi anlatmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Jeremy'nin dün gece bir kadınla bardan çıktığını ona çoktan anlattığından emindim. Kathy de muhtemelen ona, kendisinden habersiz bir kişisel asistan tuttuğumu endişeyle anlatmıştı.

Dün gece ona pozisyonun doldurulduğunu ve Daniel'in iletişim bilgilerini ileteceğini belirten bir mesaj attım. Birkaç kez aramaya çalıştı ama ben aramalarını görmezden geldim ve sonunda vazgeçti.

Daniel'a bir iyilik borcum vardı ve ona güveniyordum. O, şehirdeki en saygın işadamlarından biriydi ve kendine büyük bir imparatorluk kurmuştu. Zengin ve başarılı babasının yardımını olmadan, her şeyi kendi başına başardığı için onu kıskanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Yıllar boyunca sık sık birbirimizle karşılaştırdık. İkisi de New York'ta genç milyarderlerdi. Biri kendi çabalarıyla, diğeri babasının kontrolü altında. İkisi de gazetelerde ön plana çıkan bir üne sahipti. En azından eskiden öyleydi. Artık evli ve bir çocuğu vardı. Kimse onun yerleşeceğini düşünmemişti, ama o herkesi yanılttı. Artık magazin dergilerinin peşinde olduğu kişi bendim.

Tüm bunlara rağmen, dostça bir ilişki sürdürmeyi başarmıştık. Şirketim için yapay zeka yazılımıyla bana yardım etmişti. Gerçek anlamda yardım etmişti. Başkasını göndermedi. Bana kendisi yardımcı oldu. Bu konuda ne kadar tutkulu olduğunu anlayabiliyordum. Ve bunun iyi bir nedeni vardı. Lansmanı gazetelerde ve haberlerde geniş yer buldu. Bu, onun en başarılı ve ilk yurt dışı anlaşmasıydı.

Evet, ona bir iyilik borcum vardı.

Dün gece bana kişisel asistanım için birini düşündüğünü mesaj attığında, hiç düşünmeden kabul ettim. Bir bardak burbon içmişim ve bu konuyu halletmek hayatımdaki stres faktörlerinden birini ortadan kaldıracaktı.

Sonuçta, günün sonunda şirketin başkanı bendim ve benim sözüm geçiyordu.

Ancak bugün, şirketin başkanı olarak kahvemi kendim almak zorundaydım. Asansörle lobide indim ve kaldırıma çıktım. En sevdiğim kahve dükkanına doğru yürüdüm ve kısa kuyrukta bekledim. Çoğu kişi işe geç kalmamak için kahvelerini çoktan almıştı.

"Bay Gunner. Sizi görmek ne güzel," dedi genç barista.

On dokuz yaşında olmalıydı ve ben buraya geldiğimde neredeyse her zaman buradaydı. Her zaman küçük sohbetler ederdik. Bir fincan kahveyi ne kadar ciddiye aldığından, onun çalışkan biri olduğunu anlayabiliyordum.

"Seni de görmek güzel. Okul nasıl gidiyor?" diye sordum. "Yine

dekanın listesine girdim."

"Bravo," dedim ve tezgaha vurdum.

"Teşekkürler. Sadece senin izinden gitmeye çalışıyorum. Ne alırsın? Her zamanki gibi mi?"

"Evet, lütfen."

"Buzlu Americano hemen geliyor."

"Kahvaltı sandviçi de ekleyebilir misin? Sosisli ve yumurtalı olanı?" "Tabii ki,

Bay Gunner."

Ödemeyi yaptıktan birkaç dakika sonra, barista tezgahın ucundan adımları seslendi ve içeceğimi uzattı. Ona teşekkür ettim ve tezgahın üzerine cömert bir bahşış bıraktım. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve teşekkür etmeden önce kapıdan çıktım. Zenginliğimi asla abartmak istemedim, ama elimden geldiğince yardım etmek istedim.

Ofisime döndüğümde, sabah gelen e-postaların geri kalanını gözden geçirdim. Dün ne kadar stresli geçerse de, bugün tam tersiydi. Aslında biraz sıkılmıştım. Bu işin özelliği buydu. Ya saçımı yolacak kadar stresli ya da akıl almayacak kadar sıkıcıydı. Arada bir şey yoktu. Ama tek bildiğim buydu. Büyüdüğüm ortam buydu.

Neyse ki, öğleden sonra beynimi biraz çalıştıracak bir toplantım vardı. Ne yazık ki, Jeremy ileydi.

Kapı çalındı ve Kathy, Jeremy'yi içeriye aldı.

"Troy, dostum. Seni tekrar görmek güzel. Bugün geç geldiğini duydum," dedi sırtarak ve Kathy ile birbirlerine bakarak. "Dün gece o seksi esmerle geç saatlere kadar takılmış olmalısın."

Kathy, Jeremy'den bana baktı ve bu küçük bilgiyi sinir bozucu bir şekilde sindirdi.

"Lütfen, otur. Teşekkürler, Kathy," dedim, onu başımdan savarak.

Kathy kapıyı kapattı ve ben Jeremy'nin kişisel sorularını savuşturup toplantıya odaklanmaya çalıştım. Jeremy'nin, hedge fonu açmakla ilgilenen ama yurtdışında yaşayan bir yatırımcısı vardı. Jeremy'yi aracı olarak kullanıyordu, bu da canımı sıkıyordu çünkü anlamayı kendim yapabilecek kapasitedeydim.

Bir saatlik video görüşmesi ve Jeremy'yi gereksiz bir aracı olarak kullandıktan sonra, sonunda anlamayı kapattım. Zafer kazanmış gibi hissederek, Jeremy'ye zaman ayırdığı için teşekkür ettim, ancak onun bunu sadece kendine bir iyilik sağlamak için yaptığından emindim. İş dünyası böyle işliyordu. Hiçbir şey bedava değildi. Her şey bir şeyler kazanmak içindi. Böylece, hiç görüşmediğim ve özgeçmişini bile görmediğim bir kişisel asistanım oldu.

Jeremy ayrıldıktan sonra, iş günü bitmek üzereydi. Ofiste kalmam için hiçbir neden yoktu. Bazen erken çıkardım ya da evimdeki ofisimde işimi bitirirdim. Ama sonra kişisel asistanımla tanışmam gerektiğini hatırladım. İnledim. Neredeydi?

Kathy'ye e-posta attım:

Kathy,

Kişisel asistanla ilgili bir gelişme var mı? Saat neredeyse 4 oldu.

Gönder tuşuna bastım. Birkaç dakika sonra, e-postam geldi.

Troy,

Beş dakika içinde orada olacağız. İş günü saat 5'e kadar bitmiyor mu sanıyordum?

Onun cevabına gözlerimi devirdim.

İyi. En azından yakında buraya geleceklerdi, böylece bu işi bitirip eve gidebilirdim. Hala önceki gecedен yorgundum. Americano biraz yardımcı olmuştu, ama etkisi artık geçmişti. Eve giderken akşam yemeği alıp erken yatmayı planlıyordum. Bu gece yatmadan önce içki içmeye gerek yoktu.

Birkaç dakika sonra kapım çalındı. "Girin," dedim.

Kathy başını içeri soktu.

"Yeni asistanın geldi." "İçeri al,"

dedim.

Kathy kapıyı açtı ve içeri girdi, ardından krem rengi etekli bir kadın girdi ve onu hemen tanıdım. Ayağa kalktım ve gözlerimiz buluştuğunda boğazımı yuttum.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Bölüm 5

MONICA

Troy ile göz göze geldiğimde midemin yaklaşık kırk kat aşağı, binanın lobisine düştüğünü hissettim. Eğitimim sırasında ofis müdürü Gunner adını söylediğinde bu isim bana tanıdık gelmişti. Ancak, zihnim dün gece önümde duran adamla birlikte kaymış olsa da, bu konuda pek bir şey düşünmemiştim. Görünüşe göre artık patronum olan adam.

Dün gece, oturma odasının loş ışığında bile çok iyi görebildiğim, tanrı gibi vücuduna özel dikilmiş gibi duran dar bir lacivert takım elbise giymişti. Saçları doğal bir şekilde bir tarafa yatırılmıştı, bir tutam saç sanki bilerek alınından sarkıyordu. Tamamen yerinde değildi. Çene hattında saat beşteki sakal izleri görünüyordu. Bu sabah da aceleyle çıkmış ve tıraş olmaya vakti olmamış mıydı acaba diye düşündüm. Ona yakışıyordu. Gerçi, her şey ona yakışırdı.

"Bay Gunner, bu sizin yeni kişisel asistanınız Monica," dedi Kathy, beni odanın içine doğru yönlendirerek. Aslanın inine doğru. Sabah kendimi giymek için ikna ettiğim siyah topuklu ayakkabılarla ayak bileklerimin titrediğini hissettim, ona doğru bir adım daha attım. Ne kadar profesyonel görünseler de, bunlar kötü bir seçimdi.

Bir şey söylemem gerektiğini biliyordum. Onu selamlamalıyım. Herhangi bir şey. Ama dilim tutuldu. Orada donakaldım. Sessiz kaldım. Troy'un yeni kişisel asistanının kim olduğunu fark ettiğini görünce, ellerimi krem rengi eteğimin önünden endişeyle sildim, çünkü ellerimin uyluklarımın önünden ter izleri bıraktığından endişeleniyordum.

Gözlerimiz kısa bir süre buluştu. Yeşil gözleri dün gecedен daha koyu renkteydi, sanki içinde bir fırtına kopmak üzereymiş gibi. Sakin kalmaya çalıştığı bakışlarını hızla kaçırdım, ama arkasında yatan gerginliği gördüm.

Nasıl bu kadar aptal olabilirdim? Hayatımda hiç tek gecelik ilişki yaşamamıştım ve ilk kez yaşadığımda, yeni işime başlamadan önceki gün patronumla oldu. Dün gece bana ne oldu, karar verme yeteneğimi ne kaybettiğimi bilmiyorum. O an çok doğru gelmişti ve bu sabah ayrıldıktan sonra bile pişmanlık duymadım.

Sanki bir tür fanteziyi yaşıyormuşum gibiydi. Bar'da yakışıklı bir adam yanıma geldi ve bana bakışları ile kafam hemen bulanıklaştı. Flörtler ve içkilerimizin etkisiyle ortalık çok hareketliydi, sonra ağzı ağzıma değdi ve bir de baktım ki, ondan benimle gelmesini istiyordum. Bu, kitaplarımdan birinden çıkmış gibiydi, ama bu gerçek hayattı. Benim hayatım. Ve işler karmaşıklaşmıştı.

Tabii ki onun patronum olacağını bilemezdim. Daniel'ın paylaştığı ayrıntılar yetersiz olduğu için iş hakkında veya şirketi kimin yönettiği hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Dün akşam yemeğinde bana teklifte bulunduğunda, işi körü körüne kabul etmeden önce daha fazla soru sormalıyım. Kahretsin, mülakata bile girmedim.

Troy hakkında tek bildiğim, eski moda içkiler içtiği, East Village'da en üst katta bir çatı katı dairesi olduğu, ne yapacağını çok iyi bilen büyük elleri olduğu ve hayatımın en iyi seks partneri olduğu idi. Ama şimdi onun, Doğu Kıyısı'nın en başarılı hedge fon şirketlerinden birinin başkanı olduğunu biliyordum

başarılı hedge fon şirketlerinden biri olduğunu biliyordum, bu yüzden de devasa dairesinde tavandan tabana pencereler vardı. İş ve şirket hakkında her şeyi öğrendim, ama onun hakkında hiçbir şey öğrenemedim.

Ayrıca, kişisel asistanlarıyla yattığı için kötü bir şöhreti olduğunu da öğrendim. Kathy bugün eğitimim sırasında bu hoş bilgiyi paylaştı. Patronu hakkında bu kadar samimi ve kirli çamaşırları ortaya dökmesi garip bir şekilde rahatsız ediciydi. Onu pek sevmediğini hissettim, ama belki de sadece bir kadının diğerini kollamasıydı. Tabii ki hiçbir şeyin kanıtlanmadığını söyledi, ama onun şöhretiyle bu hiç de şaşırtıcı olmazdı.

Bu şöhretin ne olabileceğini merak ettim.

Şimdi onun karşısında dururken, benden önce gelen diğer kadınları düşününce aniden kıskançlık duydum. Onların üzerinde elleri. Onların üzerinde ağzı. Muhtemelen tam burada, bu ofiste. Orada, o anda birini aldığından emin olduğum masasına bakarken yanaklarımın kızardığını hissettim. Kahretsin, burada dururken bile bunu düşünüyordum. Onu çıplak gördükten sonra onun için nasıl çalışabilirdim?

Sabah onun evinden isteksizce eve koştüğümde, sonra işe hazırlanırken ve bu ofis binasına gelirken tüm sabah boyunca hayalini kurduğum tek şey oydu. Yeşil gözlerini ve şehir aşağıda uzanırken parmak uçlarının uyluklarımda bıraktığı beyaz izleri aklımdan çıkaramıyordum. Şimdi onu unutmak daha da zor olacaktı. Tabii işi kabul edersem.

Ki buna gerçekten ihtiyacım vardı. Bu sabah eğitimi alıp 9-5 mesaisinin istikrarını görene kadar ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Okuyucuların ne düşüneceği konusunda belirsizlik yoktu. Yazı yazamama sorunu yoktu, bu da teslim tarihlerine yetişmeyi imkansız hale getirmiyordu. Güvenimi sarsan kötü eleştiriler yoktu. Maaş da cömertti.

Bu sabah sözleşmeyi imzaladığımda, önümde domino taşları gibi sıralanan sıfırları inanamadım. Bana yanlış sözleşmeyi vermişler mi diye merak ettim. Sonuçta ben sadece bir kişisel asistanım, ama tekrar gözden geçirdikten sonra doğru olduğunu anladım. Ve heyecanla imzayı attım.

Yanlış anlamayın. Yazmayı seviyordum. Bu benim tutkumdu. Hayatımdı. Ama son kitabım başarısız olduğundan beri güvenim sarsılmıştı. Bundan kurtulmak zordu. Okuyucuların güvenini kazanmak, onların sadece sayfadaki kelimeleri okuyup hikayenin içinde kaybolmayı umdukları zaman en zor şeylerden biriydi. Bu güven kırıldığında, geri kazanmak zordu. Ve bunun sonu gelmezdi. Manşetlerde şöyle yazıyordu...

Will Durrall'ın Bir Sonraki Kitabı Hala Yeteneğini

Kanıtlayabilecek mi? Durrall Özel Yeteneğini Kaybetti

mi?

Burada Sizin İçin Mutlu Son Yok.

Geçmişte, eleştirilerde düşüş yaşayan kitaplarım olmuştu, ama hiçbiri bunun gibi değildi. Belki de önceki kitabın başarısı etkili olmuştu. İnsanlar Heart ve Daniel'ın hikâyesine bayılmıştı. Beklenmedik bir hikâyeydi ve kırmızı kadife kurdeleyle bağlanmış gibi mutlu bir sonla bitmişti. Kitabın gerçek bir hikâyeye dayandığını, tabii ki isimleri gizli tutarak paylaştığımda, hayranlar çılgına döndü. Kitap, en çok satanlar listesinde istikrarlı bir şekilde yükseldi ve bir numara oldu.

Sonra ayrılığım oldu. Ve takipçim. Hayatımda mutlu son yoktu, bu da okuyucularımın istediği mutlu sonu yazmamı zorlaştırıyordu. O zamandan beri yazmamıştım, beni sıkıştıran menajerimin büyük hayal kırıklığına uğratarak. Yayımcımdan kovulma tehlikesinin gerçek olduğunu biliyordum, ama kendimi oturup bir şeyler yazmaya zorlayamıyordum.

Yazmaya ara vermem gerekiyordu, ama bu da daha az para kazanacağım anlamına geliyordu, bu yüzden bu işi kabul etmiştim. Şimdi bunun bir hata olabileceğini anlıyorum.

Troy ve ben birbirimize tanışamadığımız ve tek kelime bile edemediğimiz için Kathy'nin boğazını temizlediğini duydum. Garip bir şekilde öne doğru eğildim, soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaptım ve önümdeki adamlarla yatmamış gibi davranmaya çalıştım.

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Gunner," dedim ve elimi uzattım.

Bir an tereddüt ettikten sonra elimi tuttu ve nazikçe sıktı. Sert, iş gibi bir el sıkışma değildi. Daha samimi ve şefkatliydi. Sessizce nefesimi tuttum.

"Lütfen. Bana Troy deyin. Ben de sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Monica.

Monica..." "Durall."

Elimi bir an fazla tuttu, sonra ben elimi çekince, dün gecenin tüm duyguları tek bir dokunuşla geri geldi. Acaba o da bunu hissetmiş miydi?

Kathy merakla ikimizi izlerken yanaklarım kızardı. Her geçen saniye aramızda artan gerginliği bir şekilde görebiliyor muydun acaba diye merak ettim. Oda patlayacakmış gibi hissettim.

"Daniel senin hakkında sadece iyi şeyler söyledi, Monica," dedi Troy. "Bunu

duyduğuma sevindim. Daniel benim iyi bir arkadaşımdır. Şimdi."

Her zaman böyle değildi.

Kathy'nin hafifçe burun kıvrıldığını duydum ve ona merakla baktım. Onunla tanıştığımda, benim işe alınmamdan pek memnun olmadığını anlamıştım. Genelde her konuda söz sahibi gibi görünüyordu ve bu sabah işe gelmem onu oldukça şaşırtmıştı. İlk izlenimime göre, ben de ondan pek hoşlanmadığımı fark ettim. Benim patronum olmayacağı için biraz rahatladım, bu da bu şartlar altında önemli bir şeydi.

"Peki, ikinizin daha iyi tanışması için sizi yalnız bırakayım," dedi Kathy kısa bir şekilde.

Dışarı çıkıp kapıyı kapatmadan önce Troy'a bir bakış attığını fark ettim. Bunun bir uyarı bakışı olup olmadığını merak ettim. "Onunla yatma" diyen bir bakış. Bunun çoktan gerçekleştiğini bilmiyordu. Kathy ona sırtını döndüğünde Troy'un gözlerini devirdiğine yemin edebilirim.

Bir an için onu kapıdan dışarıya kadar takip etmeyi düşündüm. Daha başlamadan istifa etmek. Bu, işleri çok daha az karmaşık hale getirecekti, ama yine de bu işe ihtiyacım vardı. Paraya ihtiyacım vardı. Ayrıca, Troy beni işe alarak Daniel'a bir iyilik yapmıştı ve Daniel de bana bir iyilik yapmıştı. Bunu mahvedemezdim. O ve Heart benim için kendilerini tehlikeye atmışken bunu yapamazdım.

Gitmem, onlar veya onların yargıları hakkında neyi gösterirdi? Daniel'ın Troy'un ona güvendiğini söylediğini düşünmeye devam ettim. Bu güveni bozan kişi ben olmayacaktım.

Troy boğazını temizledi ve beyaz gömleğinin yakasını düzeltti, bu da düğmelerin altından görünen bronz tenini ortaya çıkardı. Dün gece başka bir gömleğin düğmelerini parmaklarımla açmaya çalıştığımı hatırladım. Beceriksizce. Çaresizce. Şu anda hissettiğim gibi. Anıyı kafamdan uzaklaştırırken zorlukla yutkundum. Hâlâ zihnimde çok taze idi. Bugün veya sonraki günleri nasıl atlatacağımı bilmiyordum.

Bu krem rengi takım elbisenin altında yatan her şeyi bildiğini bilerek benim kadar gergin olup olmadığını merak ettim. Öyleyse bile, bunu göstermiyordu. O hala aynı özgüvene sahipti, oysa ben tamamen sarsılmıştım. O anda onu kıskandım.

"Lütfen oturun," dedi, dudaklarını sıkı sıkı kapatarak gülümserken, büyük masasının önündeki rahat deri koltuğu işaret etti.

Parlak meşe yüzeyi gözümle süzdüm. Kesinlikle daha önce burada seks yapmıştı. Bu düşünce midemi bulandırdı. Kıskançlık mıydı? Yoksa onun görünürdeki fetihlerinden biri daha olduğum gerçeği mi?

Oturdum ve eteğimi düzelttim, durmadan titreyen ellerime bir iş verdim. Derin bir nefes aldım ve karşımdaki koltuğa rahatça oturan onu izlerken kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *İşte başlıyoruz.*

Bölüm 6

TROY

Monica, önceki gecedan daha da çekici bir şekilde otururken, ben aklımı başımda tutmaya çalıştım. Krem rengi takım elbise, zeytin rengi tenini ortaya çıkarmış ve vücudunu tam da olması gerektiği gibi sarmıştı. Koyu renk saçları omuzlarının hemen altına kadar uzanmış, dalgalı bir şekilde sarkıyordu. Karamel rengi gözleri benimkilerden kaçarken, saçlarını dikkatlice bir kulağının arkasına sıkıştırdı. Umurumda değildi. Bu bana onu daha uzun süre izleme fırsatı verdi. Onu tamamen içime sindirme fırsatı. Tüm bunları içime sindirme fırsatı.

Tamamen mahvolmuştum. Bu kesin. Babam, başka bir kişisel asistanla yatarsam şirketin tüm hisselerini alacağı konusunda beni çoktan uyarmıştı. Şirket bir yan kuruluş olduğu için, buna tam hakkı vardı.

Asistanlarımdan herhangi biriyle yattığıma dair hiçbir kanıtı yoktu, ama söylentiler dolaşıyordu ve o da bunu duymuştu. Muhtemelen Kathy sayesinde. Cinsel ilişkilerimi hiç inkar etmedim, ama hiç kabul de etmedim. Onlar sadece geçici ilişkilerdi. Ciddi bir şey değildi. Sadece biraz eğlence. Hepsi rızaya dayalıydı. Her zaman istekliydiler, hatta hevesliydiler. Bu kadar çok zaman geçirdiğiniz ve hayatınızın çoğunu bilen birine yakınlaşmamak zordu.

Ayrıca Kathy her zaman seksi olanları işe alıyor gibiydi. Sanki bunu bilerek yapıyormuş gibi. Sanki benden intikam almak istiyormuş gibi.

Son asistanım Serena beklenmedik biriydi. Bir süre zor elde edileni oynadı. İlk birkaç ay boyunca ofisimde geç saatlere kadar yemek yedikten sonra ilgilenmediğini düşündüm. Erkek arkadaşı olduğunu söylediği için utangaç tavırlarımı bıraktım ve işime odaklandım. Elimden geldiğince. Ben bir erkeğim ve o da doğal sarışın, diri göğüslü bir kadındı ve bluzunun içinden biraz daha fazlasını görmek isteyeceğiniz şekilde göğüslerini gösterirdi. Her zaman dikkatimi çekiyordu ama bunun için beni hiç rahatsız etmiyordu. Bununla gurur duyuyor gibiydi.

Kathy, işe sadık kalan ve benim nazik yaklaşımlarıma direnen bir asistan bulduğu için hem memnun hem de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ama sonra bir gece geç saatlerde, Serena duygusal bir halde erkek arkadaşının ondan ayrıldığını anlatıyordu. Onu kucaklayarak teselli ettim ve o da bunu daha da ileri götürerek ağzını benim ağzıma ve sonra başka yerlere koydu. Tam burada, bu ofiste.

Onun için bir teselli olmak beni mutlu etmişti ve zevk dolu inlemeleri onun da mutlu olduğunu gösteriyordu. Ama zamanla bana bağlandı ve benden daha fazlasını istedi. Ona veremeyeceğim şeyler, örneğin istikrarlı bir ilişki. Bunu ona en başından, beni bu masa sandalyesine itip üstüme çıkmadan hemen önce söyledim. Bunun hiçbir zaman bir şeye dönüşmeyeceğini biliyordu. Yine de, beni değiştirebileceğini o güzel, genç kafasına koymuştu.

Ama değiştiremedi. İşler karmaşıklaştı, bu yüzden istifa edip taşındı. Ve Monica onun yerini almak için karşımda oturuyordu.

Bu farklı bir tür çıkmazdı. Yeni kişisel asistanımın daha önce yattığım biri olacağını nereden bilebilirdim? Teknik olarak bunun için başım belaya giremezdi. Ama şu anda Monica önümde otururken kafamdan geçen düşünceler yüzünden başım belaya girebilirdi.

Takım elbisesinin ceketinin altından görünen küçük dekolteye veya pürüzsüz bacaklarını çaprazladığında eteğinin yukarı kaymasına bakmadan edemedim. O siyah topuklu ayakkabılar ona çok yakışıyordu ve ben, başka hiçbir şey giymeden o ayakkabılarla ayakta dururken nasıl görüneceğini hayal ettim.

İşkenceli olan gerçek, onu zaten görmüş olmamdı. Gözlerimle, ellerimle, ağızla her santimini keşfetmiştim. Tadı nasıldı biliyordum. İlerken sesi nasıldı biliyordum. Yanımda nasıl hissettirdiğini biliyordum. Bu düşünceler pantolonumun içinde sertleşmeme neden oldu ve aramızda bu masa olduğu için mutluydum.

Bu masada, onu hemen şimdi, seve seve alabilirim. Koltuğunda

kıpırdadı ve bir şey söylemem gerektiğini anladım.

"Seni tekrar gördüğüme şaşırdım," dedim, sandalyeme yaslanıp onun bakışlarını bekledim.

Ama şansım yoktu.

"Bu sabah uyandığımda seni görmeyi umardım," diye ekledim.

Bu onu etkiledi.

Kahverengi gözleri aniden yukarı kalktı ve benimkilerle buluştu. "Özür dilerim..." diye kekeledi.

Elimi kaldırıp başımı salladım. "Sorun değil. Tek gecelik ilişkilerin nasıl olduğunu bilirim."

"Ben bilmiyorum," dedi, yanağının içini ısırarak.

Bu beni şaşırttı. Barda çok kendinden emin görünüyordu. Beni onunla birlikte gitmeye davet eden oydu. Şimdi ise bunun onun için tamamen yabancı bir alan olduğunu anladım

. Bir yanım rahatlamıştı, çünkü onu başka biriyle düşünmek kıskançlığımı uyandırıyor. Bana onun ilk erkeği olduğumu söyleyerek egomu okşuyordu.

"Ne oldu bana, bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle, yere bakarak.

"Ne olduysa, iyi ki oldu."

"Sonra bu sabah senin yatağında uyandım ve panikledim. İşe geç kalmak istemedim."

"Ve sonra kendini burada buldun..." Ofisime bakındım ve tekrar ona döndüm.

"Bugün karşılaşmayı beklediğim son kişi sendin," dedi, gergin bir şekilde dudağını ısırarak.

Gözlerim onun dolgun dudaklarına kaydı ve arzuyla dudaklarımı yaladım. Ne kadar seksi olduğunu biliyor muydu? Bunun bana ne yaptığını biliyor muydu? Dün gece onu pencereye dayayıp tüm şehrin izleyeceği bir gösteri yaptığımı gösterdim. Onun içine boşaldığımda hala etrafımda titrediğini hissedebildiğime yemin ederdim. Penisim hafifçe zonkladı.

Beni bakarken yakaladı ve dişlerinin arasında tuttuğu dudağını bıraktı. Yanakları pembe bir renk aldı. Hatırlamıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Bence en iyisi dün gece hiç olmamış gibi davranmak."

"Katılıyorum." Başını salladı.

Bunu bu kadar çabuk kabul etmesine biraz hayal kırıklığına uğradım, ama en iyisi buydu. Onun içinde ne kadar iyi hissettiğimi bildiğim halde, hiçbir şey olmamış gibi davranacağımı bilmiyordum. Bunu kolay kolay unutmayacaktım, özellikle de o lanet olası bir havuç gibi önümde sallanırken. Ama babamın sinir bozucu mikro yönetimiyle şirketimi kaybetme riskini göze almak istemedim. Ayrıca, Kathy bir şeylerin ters gittiğini hissedecekti. Zaten hissetmiş gibi görünüyordu.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim," dedim, gerçekten öyle olup olmadığını merak ederek.

"Peki, senin için ne yapmamı istersin?" diye sordu, işini ciddiye aldığını göstermek istercesine biraz daha dik oturdu.

Ama bu sözler beni dün gece yatağımın kenarında, dizlerinin üzerine çökmüş olarak aynı soruyu sorduğu ana geri götürdü. Pencerenin önünde seviştikten sonra bu kadar çabuk tekrar yapacağımızı beklemiyordum, ama sert ahşap zeminde birkaç dakika nefes nefese yatıp sakinleştikten sonra, dudaklarımız tekrar birbirini buldu ve yatak odasına doğru sendeledik. Ona direnmek zordu.

Özellikle de kontrolü ele aldığı anda. Beni yatağa itti ve bana yapmak istediği her şeyi fısıldayan samimi gözlerle baktı. Ben de ona izin verdim. O tatlı dudaklarını boynumdan aşağı kaydırmasına izin verdim, dilinin alt tarafımı okşadığını hissedince titredim. Ben parmak eklemlerim beyazlaşana kadar çarşafları sıkarken, o beni tamamen içine aldı, gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı.

Bu görüntüyü kafamdan nasıl çıkaracaktım?

"Şu anda ihtiyacım olan bir şey yok," dedim, içimden onun ağzının etrafımdaki görüntüsünü silmeye çalışarak.

Aslında ihtiyacım olan bir şey vardı, ama sahip olamayacağım bir şeydi. Bunu düşünmeye devam edersem, tüm bu evrakları masamdan itip onu masanın üzerine çekmekten kendimi alıkoyamazdım.

"Emin misin?" diye sordu.

Rahatsız bir şekilde koltuğumda pozisyonumu değiştirirken başımı salladım, ereksiyonum masamın örtüsünün altında dik duruyordu.

"Aslında öğleden sonra bir toplantım var," diye yalan söyledim, "Yani gidebilirsin. Zaten saat neredeyse beş oldu."

Kendimi toparlayabilmek için onun ofisimden çıkması gerekiyordu.

O da başını salladı ve koltuğundan kalktı. Sanki benim de kalkmamı beklermiş gibi bir an bekledi. Keşke elini sıkabilseydim, ama şu anki durumumda bu imkansızdı. Ona sadece garip bir şekilde başımı salladım ve kapıya doğru dönmesini izledim, gözlerim hemen onun arkasına kayd. Elimde değildi. Daracık eteğinin krem rengi kumaşı onu daha da çekici gösteriyordu.

Kapıyı nazikçe kapattığında, derin bir nefes aldım. Kendimi toparlamalıyım. Öngörülemeyen bir gelecekte birlikte çalışacaktık. Heyecanımın iş ilişkimizi engellemesine izin veremezdim.

Kapım çalındı ve bir şey mi unuttu diye merak ettim. Ya da üçüncü raunt için mi geri dönmüştü?

"Girin," dedim, fazla hevesli bir şekilde.

Kathy kafasını içeri soktuğunda umutlarım suya düştü.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"İyi. Çok yetenekli görünüyor," dedim.

Ve öyleydi. Ofis dışında bildiklerimden yola çıkarak.

"O birkaç yıldır kişisel asistanlık yapmıyor," dedi Kathy, sesinde bir parça uyarıcı bir tonla.

"O kadar da zor olamaz," dedim.

Kathy kaşlarını kaldırdı ve bana ikna olmamış bir şekilde baktı.

"Hadi ama Kathy. Ona bir şans ver," dedim omuz silkerek.

Gözlerini devirdi ve dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Monica'yı daha dikkatli izleyeceğini biliyordum, bu da aramızda gerçekten komik bir şey olamayacağı anlamına geliyordu. Bu, babama bunu yapabileceğimi kanıtlamak için son şansımdı. Bunu hak ettiğimi.

Kathy'yi kapımda görmek hayal kırıklığına uğratmakla kalmamış, umutlarımı da, ereksiyonumu da söndürmüştü. Artık güvenle çıkabilirdim. Çantamı aldım ve kapıya yöneldim. Koridora çıktığımda, Monica'yı ofisimin karşısındaki masasında gördüm. Benim varlığımdan habersiz, eşyalarını düzenliyordu.

Kağıtları istifleyip masasının çekmecesini düzenlerken onu bir süre izledim. Eğilip

ekrana bakarken, okuduğu şeyi izledim. Okurken saçını bir tarafa çekti ve uzun boynunu ortaya çıkardı, ben de o boynuna görünmez öpücük izleri bırakmışım. O gerçekten çok çekici bir kadındı.

Sessizce döndüm ve koridordan asansörlere doğru ilerledim. Eve kadar olan taksi yolculuğu boyunca Monica'yı ve onu ertesi sabah tekrar görmek için ne kadar sabırsızlandığımı düşündüm. Bu bir işkence olacaktı, ama en azından o artık bir yabancı olmayacaktı.

Eve vardığımda, inleyerek yüzüstü yatağıma düştüm. Bugün beklenmedik bir gün olmuştu ve beynim karışmıştı. Derin nefes aldığımda yasemin ve tatlı ter kokusu ciğerlerimi doldurdu. Önceki gecenin slayt gösterisi içgüdüsel olarak zihnimde canlandı. Gözlerimi kapatıp onları dışarıda tutmaya çalıştım, ama işe yaramadı. Sinirli bir şekilde iç çekerek banyoya doğru yürüdüm. Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı.

Bu, birçok açıdan zor bir durum olacaktı.

Bölüm 7

MONICA

Troy veda bile etmeden kapıdan çıkıp gitmesini izledikten sonra ofisten çıkmak için bir süre bekledim. Onu suçlayabilir miydim ki? Bütün bu durum çok garipti. Öğleden sonraki toplantısı iptal mi edilmişti, yoksa benden kaçmak için mi uydurmuştu acaba? Ben de muhtemelen aynı şeyi yapardım. Ama birbirimizden sonsuza kadar kaçamayız.

"İlk günün nasıldı?" diye sordu Kathy, çantasını alıp masama doğru yürüyerek.

"İyi idi. Henüz alışma aşamasındayım," diye cevapladım, masamdaki evrakları düşünmeden karıştırarak.

"Troy hakkında ne düşünüyorsun?"

Sanki bana çok kişisel bir soru sormuş gibi gardımı aldım. Bu sorunun iki yönü olup olmadığını merak ettim. Aramızdaki gerginliği fark etmiş miydi? Bu zor olmasaydı. Oda kalın bir duman gibi gerginlikle doluydu.

"Çok profesyoneldi," diye cevapladım. "Neden bu kadar başarılı olduğunu anlayabiliyorum."

Burnundan homurdandı. Bunu ikinci kez yapıyordu. Onu gerçekten sevmiyor olmalıydı. Ona merakla baktım.

"Peki, iyi şanslar," dedi, parmaklarını masamda tambur gibi çalarak.

"Teşekkür ederim."

Dönüp koridordan asansörlere doğru yürüdüğünü izledim. Sonunda düşüncelerimle baş başa kaldığımı bilerek hafif bir rahatlama nefesini aldım. Artık yalnızdım, e-postalarımı açtım ve hiçbir şeyi kaçırmadığımdan emin olmak için göz gezdirdim. Hepsi zaten tamamladığım işe alım işlemleriydi. Koltuğuma yaslandım ve koridorun karşısındaki Troy'un boş ofisine baktım.

Sanki o eve gittikten sonra bile onun varlığını hissedebiliyormuşum gibi. Onunla geçirdiğim tek bir gece nasıl bu kadar etkileyici olabilirdi? Bu sabah, bunun sadece tek gecelik bir ilişki olduğunu ve hiçbir anlamı olmadığını kendime ikna etmek için her şeyi yaptım, bu sabah tek istediğim kalmakken onu o bulut gibi yatakta bırakmak büyük bir başarı olsa da. Açıkçası, bağlanmadan yakınlık kurmak bana göre değildi.

Ama bu sabah haber vermeden ayrıldığımı söylediğinde sesinde bir parça hayal kırıklığı hissetmiştim. Yoksa bunu hayal mi etmiştim? Özellikle kişisel asistanlarıyla olan ününe bakılırsa, bunu umursayacak bir adam gibi görünmüyordu. Kaç tane asistanı olmuştu acaba? Kathy'den kolayca öğrenebileceğime emindim, ama bir şekilde bilmek istemiyordum. Öğleden sonra, hiç tanımadığım insanlar hakkında gereksiz yere kıskançlık duymuşumdur zaten.

Başımı ellerimin arasına aldım ve sinirli bir şekilde saçlarımı parmaklarımla taradım. Bu konuyu biriyle konuşmam gerekiyordu. Telefonumu aldım, Heart'ın numarasını buldum, hızlıca bir mesaj yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Ben: *SOS. Akşam yemeği yiyebilir miyiz?*

Heart: *Tabii ki.*

Telefonuma gülümsedim. Hiç soru sormadan, benim için oradaydı. Bu yüzden benim en iyi arkadaşımdı.

Ben: *Tavern'da mı? Otuz dakika sonra?*

Heart: *Görüşürüz.*

Telefonumu çantama koyup masamdan kalktım. Saat 6'ya yaklaşıyordu. Ofisteki diğer çalışanlar da gitmiş gibi görünüyordu. Yarın buraya geri döneceğimi bilmek garip bir duyguydu. Uzun zamandır 9-5 mesaisi yapmamıştım ve istediğim yerde ve istediğim zaman çalışabileceğim daha esnek bir programa alışmıştım. Bu, yeniden alışmam gereken bir şey olacaktı.

Diğer şeylerin yanı sıra.

O yeşil gözleri tekrar görmek gibi.

Akşam trafiği nedeniyle Queens'e taksiyle gitmek beklenenden uzun sürdü, ama restorana vardığımda ilk gelenin ben olduğumu görünce rahatladım. Garson beni köşedeki bir masaya götürdü ve ben hemen bir kadeh beyaz şarap sipariş ettim. Bir yudum aldım ve günün yorgunluğunu atarken serin ve ferah tadı içimi kapladı.

"Beni beklemeden mi başladınız?" diye sordu Heart, ellerini beline koyarak.

Gölerek, oturması için kenara kaydıldım.

"Geciktiğim için özür dilerim," dedi. "Bridgette resmen bacağıma yapışmıştı, ama sonra Daniel ellerine kuklalar takınca sanki görünmez olmuşum gibi oldu. Yemin ederim, o kuklaları çok seviyor."

Daniel'ın ellerine kuklalar taktığını düşününce güldüm. O gerçekten iyi bir babaydı. Tamamen sorumluluk almıştı ve en iyi arkadaşına ve bebeklerine iyi bir hayat sunmuştu. Onun için çok mutluydum.

Kitabımı okuyan Amerika'nın geri kalanı da öyle.

"Bunu görmek için para öderdim," dedim ve şarabımdan bir

yudum daha aldım. Heart elini kaldırdı ve garsona kibarca işaret

etti. "Ben de ondan bir tane alayım," dedi ve şarabımı işaret etti.

"Ve bir tane daha alayım."

Ben ilk kadehimi bile bitirmemiştım.

Garson uzaklaştığında, Heart bana merakla baktı.

"Ne oluyor?" diye sordu. "Önce SOS mesajı, şimdi de şaraba boğulmak. Yirmili yaşlarımıza mı döndük yoksa bir şey mi oldu?"

Şarap kadehimin sapıyla oynarken inledim.

"Aman Tanrım, Monica. Takipçi mi?" diye sordu, daha dik oturarak elimi tuttu.

"Hayır, hayır." Kafamı şiddetle salladım. "Onunla bir ilgisi yok." Heart

rahat bir nefes aldı. Benim için endişelendiğini biliyordum.

Dürüst olmak gerekirse, hapisten çıktığından beri aylardır ondan haber almamıştım, onu görmemiştim. Polise son durumu sormuştum, ama gizlilik nedeniyle herhangi bir bilgi veremeyeceklerini söylemişlerdi. Bu sinir bozucuydu, ama uzaklaştırma emri çıkartabilmişim. Ayrıca hırsızlıktan sonra taşınmışım ve dikkat çekmemeye çalışıyordum.

Queens yaşamak için ilk tercihim değildi, ama mevcut piyasa koşullarında küçük bütçeme uygun bulabildiğim tek yer orasıydı. Heart ve ben eskiden Brooklyn'de birlikte yaşıyorduk. Daniel ona birlikte yaşamayı teklif ettiğinde, onun kira sözleşmesinin kalan kısmını devraldım. O küçük çatı katını çok seviyordum. Orada, özellikle vaftiz kızımın ilk günleriyle ilgili pek çok anım vardı. Birinin gelip tüm bu anıları parçalaması, onları korku gölgesiyle lekelemesi çok üzücüydü.

Her şey bu kadar çirkin bir hal aldığında, onun ve Bridgette'in taşınmış olmalarına çok minnettardım. Onların kişisel güvenli alanlarının bu şekilde ihlal edilmesine neden olduğum için kendimi asla affetmeyecektim.

Taşındığımdan beri dikkat çekmemeye çalışıyordum. Hiç kitap imzalamaya ya da tanıtımlara katılmamıştım. Son kitabımdan sonra kimse beni gerçekten görmek istemezdi zaten.

"O zaman ne oldu?" diye sordu.

"Şey, bugün yeni işime başladım..."

Heart elini alnına vurdu. "Aman Tanrım. Ben dünyanın en kötü arkadaşayım. Nasıl unutabildim? Bridgette diş çıkarıyor ve yemin ederim ki o bir gremlin. Uykusuzluktan kafam allak bullak oldu."

"Sorun değil. Cidden." Ona güven verici bir gülümseme attım, ama sonra gergin bir gülümsemeye dönüştü.

"Hoşuna gitti mi? İlk günün nasıldı?"

Şarabımdan uzun bir yudum aldım. "İyiymiş. Sadece tekrar kurumsal bir işe alışmam gerekiyor."

"Alışırısın. Akşamları yazmaya devam edebilirsin. İstemediğin sürece bu sonsuza kadar sürmeyecek."

"Troy ile tanıştım," dedim, sesim bir oktav yükseldi.

"Ee? Onu nasıl buldun? Onunla sadece birkaç kez görüştüm, ama çok iyi birine benziyor."

"Onunla tanıştın mı? Onun bir Yunan tanrısı olduğunu bana söyleyebilirdin." Gözlerimi ona dikerek baktım.

Gülerek, az önce getirilen şarap kadehini garsondan aldı.

"Aslında... Onunla daha önce tanışmıştım," dedim utangaç bir şekilde.

"Öyle mi? Bilmiyordum." Şarabından bir yudum aldı. "Evet,

dün gece onunla yattım sayılır."

Heart, şarabını masanın üzerine tükürdü ve gözleri güzel yüzünden dışarı fırladı.

"Ne?!" diye boğuk bir sesle sordu.

Yüzümü kaplayan kızarıklığı gizlemek için ellerimi yüzüme götürdüm ve parmaklarımın arasından en iyi arkadaşıma baktım.

"Bana *her şeyi* anlat," diye talep etti.

Ellerimi yüzümden indirdim ve dün akşam yemeğinden sonra barda onunla nasıl tanıştığımı anlattım. Bir şey diğerine yol açtı ve sonra kendimi onun penthouse dairesinde buldum. Onun kim olduğunu ya da sonunda patronum olacağını bilmiyordum.

"Ona seninle gelmesini mi söyledin? Bu hiç sana göre değil. Bu çok heyecan verici!" dedi ve ellerini çırpı.

"Bunu keser misin?" diye gülerek söyledim, ellerini tutup masanın altına çektim. "Bunda heyecan verici bir şey yok. Her şey çok karmaşık hale geldi."

"Seni görünce ne yaptı?"

"Sanırım panikledi. Sadece bir saniye. Sonra yine soğukkanlılığına kavuştu."

Heart onaylayarak başını salladı, sonra yüzünde sinsi bir gülümseme

belirdi. "Ne?" diye sordum.

"Salatalığı nasıldı?"

"Aman Tanrım, Heart!" Kıkırdamadan edemedim.

"Hadi ama Monica. Detayları anlat. Detayları duymak

istiyorum."

Onu işkenceye maruz bıraktığımı bilerek birkaç dakika bekledim.

"Hayatımın en iyi seksi." Kabinin arkasına yaslanarak iç geçirdim.

O çılgılık attı ve restorandaki bazı insanlar merakla bize baktı.

"Ama mesele o değil! İşimi nasıl yapacağım? O benim patronum!"

"Bu çok çılgınca. Biliyor musun? Bu bir roman için harika bir konu gibi..." dedi imalı bir şekilde. "Belki bir sonraki bestsellerin için ilham kaynağı bulabilirsin."

"Bilmiyorum..."

"Peki, bu senaryoda kahraman ne yaptı?" diye sordu.

"Muhtemelen kitabın tamamında, ofisin her yerinde, hayatında gördüğü en seksi adamla çılgın, tutkulu, gizli seks yapardı," diye itiraf ettim.

"Aynen öyle," dedi kısa bir baş sallamayla.

"Ama bu bir roman değil. Bu benim hayatım. Bunu yapamam," dedim. "Ayrıca, Troy'un kişisel asistanlarıyla yattığı konusunda oldukça kötü bir şöhreti olduğunu öğrendim."

Heart iç geçirdi. "Oh, o da *onlardan* biri."

"Evet. Ve ben o listeye eklenmek istemiyorum. Zaten bir nevi eklenmiş olsam da."

Heart güldü. "Bu sayılmaz. Bilmiyordun," diye beni teselli etti.

"Yine de, profesyonel itibarımı riske atarak bir fanteziyi yaşamaya devam edemem. Bu işe ihtiyacım var. Paraya ihtiyacım var. Queens'in fiyatları bu kadar yükseldiğine göre, Manhattan'da yaşıyormuşum gibi düşünebilirsin. Şu anda kirayı zar zor ödüyorum."

"Biliyorum," dedi Heart, kolunu omzuma dolayarak beni sıkıca sarıp bıraktı. "Biliyorsun, neye ihtiyacın olursa sana yardım etmek için buradayım."

Heart, ben kendimi toparlarken bana para ödünç vermeyi teklif ettiği ilk kez değildi. Beklenmedik hamileliği ile hayatı altüst olduktan sonra bana borçlu olduğunu düşündüğünü hissediyordum, ama ben sadece en iyi arkadaşın yapacağı şeyi yaptım ve elimden gelenin en iyisini yaparak ona yardım ettim. Ona karşılığında bir şey borçlu olduğunu hissetmesini hiç istemedim.

Bu yüzden onun maddi yardım teklifini her zaman reddettim. Teklif ne kadar cazip olursa olsun, arkadaşlık ve parayı karıştırmanın akıllıca olmadığını düşünüyordum. Patronunla yatmak da akıllıca değildi, ama işte buradaydık.

Bu benim çözmem gereken bir sorundu.

"Bir çaresini bulurum," dedim. "Ama teşekkür ederim."

"Tamam, ama bu akşam yeni işini kutlamak için akşam yemeği ısmarlıyorum."

"Öyleyse," diye şaka yaptım. "Menüdeki en pahalı şeyi alacağım."

Garsonu çağırırken güldü ve ikimiz de menüdeki en pahalı şey olan ekstra patates kızartmalı bacon cheeseburger sipariş ettik. Bu yüzden burayı seviyordum. Ayrıca milyarder Troy'un buraya asla adım atmayacağına da emindim.

Onu gerçekten kaçınabileceğimden değil. Sabah onu görecektim. Bu düşünce midemi bulandırdı. Bu hissin sonunda geçeceğini umuyordum.

Bölüm 8

TROY

Rahatlatıcı olmaktan çok rahatsız edici olan soğuk duşumdan sonra, sudan çıktım ve kendimi havluya sardım. Neyse ki, Monica ile geçirdiğim kısa süreden sonra, giderek artan duygularımın yatışmasına yardımcı olmuştu. Banyomdaki siyah mermer lavaboya yürüdüm, ellerimi tezgahın üzerine koydum ve aynada kendimi inceledim.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin?" diye mırıldandım.

Dün gece Monica'ya daha fazla soru sormalıyım. Yeni işinden bahsetmişti ama ben ne iş olduğunu ya da ne yapacağını sormamıştım. Muhtemelen bu, onun öğleden sonra yeni kişisel asistanım olarak ofisime geleceğine dair bir ipucu verirdi. Tek bildiğim, berbat bir randevuya çıkmış olduğu ve barda öpüşmek istediği idi ve bunu kaçırmamın imkanı yoktu.

Ayrıca, tanıştığım kadınları tanımak için gerçekten zaman harcadığım da söylenemezdi. Hepsi küçük sohbetlerdi. İçeriği yoktu. Sonuca ulaşmak için aceleyle konuşurduk ve sonuçta ya benim ya da onların yatağında biterdi. Onlardan başka bir şey istemiyordum. Sözler işleri karmaşıktırılıyordu. Ama görünüşe göre sözlerin eksikliği de işleri karmaşıktırılıyordu.

Elimi sakallı yanaklarımın üzerinde gezdirirken inledim.

Tıraş olmam gerekiyordu. Sabah geç uyandığım için vaktim olmamıştı. Ve yalnızdım. Nedense bu hala içimi kaplayan bir hayal kırıklığı gibi geliyordu.

Elektrikli tıraş makinemi aldım ve dikkatlice tıraş olmaya başladım. İşimi bitirdikten sonra lavaboyu temizledim ve yatak odama gidip büyük ana dolaba girdim. Eşofman giyip evde kalmalı mı, yoksa başka bir takım elbise giyip her zamanki gibi gece içkisi içmeye çıkmalı mı diye düşünürken yavaşça döndüm. Gün boyu çok yorgun hissetmeme rağmen, soğuk su beni biraz uyandırmıştı.

Genelde bu saatlerde tek başıma akşam yemeğine çıkıp, sonra da uyuyabilmek için vücudumu ve beynimi uyuşturmak için bara gidip birkaç içki içerdim. Bu en iyi alışkanlık değildi, ama kendi şirketimi kurduğumdan beri son iki yıldır alıştığım bir alışkanlıktı.

Monica ile tekrar karşılaşmam çok olası değildi. Kader *o kadar* aldatıcı olamazdı. Onu dün geceki gibi bara gizlice girerken görmek cazip bir olasılıktı, ama üzerine bahse girmeyeceğim bir olasılıktı. Bunu yapma ihtimali sıfırdı. Dün gece olanlar bir daha olamazdı. Hayır, onu ofiste görmek en iyisiydi.

Ofis ortamı daha önceki kişisel asistanlarımla beni engellemiş değildi, ama başımı belaya sokmuştu. Babamın tehditlerine gerçekten inanıyorsam, Monica'nın peşinden gitmek, şirketime veda etmek anlamına gelirdi.

O anda odamdaki komodinden telefonum çaldı. Hala dağınık çarşafarla yatak odasından geçip telefonumu aldım. Arayan numarasını görünce iç geçirdim. Babamdı. Bunu gerçekten yapmak istiyor muydum? En iyisi onun istediği şeyi halletseydim. Yeşil cevap düğmesine bastım.

"Alo?" diye cevap verdim.

"Troy." Her zamanki soğuk

selamlaması. "Selam baba. Ne

haber?"

"Kathy ile az önce telefonda konuştum..."

Gözlerimi devirdim. Tabii ki konuşmuştu.

"Evet? Sonra?"

"Şey, bana ilginç bir haber verdi..."

Sessizce iç geçirdim ve onun söylemeye çalıştığı şeyi, üç saat sürmesine gerek olmayan bir film gibi uzatmasına izin verdim.

"Öyle mi? Neymiş o?" Hala havluya sarılmış halde yatağa oturdum. Tatlı yasemin kokusu hala havada asılı duruyordu ve ben onu görmezden gelmeye ve aynı zamanda ezberlemeye çalışıyordum. Bunları hemen yıkamalıydım. Ya da hepsini atmalıydım. Bir zamanlar onun çıplak vücuduna sarılmış olduklarını bilerek bunlarla uyuyamazdım.

Kalktım ve dolabıma geri döndüm, odanın ortasında, saatlerimin ve kravatlarımın bulunduğu çekmecelerin yanında duran yumuşak koltuğa oturdum. Babamın ne demek istediğini anlamak için beklerken, küçük şifonyerin cam yüzeyinde duran en yeni Rolex saatimle oynadım.

"Bana yeni bir kişisel asistan tuttuğunu söyledi."

"Evet, doğru."

"Eskisine ne oldu?" diye sordu, zaten bildiği halde.

"Serena ailesine daha yakın olmak için Seattle'a geri döndü," dedim.

Bu doğrudu, ama biraz karmaşık geçmişi atlamıştım. "Mmm.

Doğru. Öyle."

Ne o ne de Kathy, Serena ile geç saatlerde buluştuğumu kanıtlayacak hiçbir delile sahip olmasalar da, onun ikna olmadığını anlayabiliyordum. Serena, istediği ilişkiyi ona veremediğim için hayatımı mahvetme fırsatı varken, bana aşık olduğunu itiraf etti. Beni incitmek istemediği için sessizce ayrıldı.

"Peki ya yeni asistanın?"

"Monica," dedim, adı içimde yankılandı. "Onu nereden buldun?"

"Daniel Jacobs tarafından şiddetle tavsiye edildi." Bu,

babamı birkaç saniye susturdu.

"Vay canına," dedi sonunda şaşkınlıkla.

Daniel'e hayran olduğunu biliyordum. Adı her geçtiğinde bunu mutlaka dile getirirdi.

"O çocuğu takdir ediyorum," dedi babam. "Kendi yatak odasından sıfırdan bir iş kurdu. Hem de tamamen kendi başına."

Tavana baktım ve sinirimi bastırmaya çalıştım. "Akıllı adam," dedim

kısa bir onayla.

"Evet. Ama bu kızla görüşme bile yapmadığını duydum. Kathy bu sabah işe başlamadan önce özgeçmişini veya herhangi bir bildirim almamıştı."

"Şey, baba. *Bu* benim şirketim ve kişisel asistanım sadece benimle çok yakın çalışıyor. Kimin olacağına karar verme hakkının bende olması gerektiğini düşündüm."

"Kathy'nin seçtiği tüm kişisel asistanlar senin hoşuna gitmiş gibi görünüyor," dedi babam biraz alaycı bir şekilde.

Ne demek istediğini anladım. Asistanlarımla ilgili hiçbir şeyi doğrudan suçlamamış olsa da, ima ettiği şey belliydi. Ofisteki kişisel ilişkilerim konusunda her zaman ihtiyatlı davranmıştım. Hiçbiri magazin sayfalarında yer almamıştı. Victoria's Secret mankenleri başka bir hikaye, ama iş hayatımı bu konuda gizli tutmuştum. Yine de, neredeyse her gün kulağına fısıldayan küçük casusu Kathy vardı.

İlk kişisel asistanımla, öğle yemeği ve fazla şampanya içtikten sonra ofise döndüğümüz bir öğleden sonraydı. İkimiz de o kadar çaresizdik ki asansörden çıkamadık. Acil durdurma düğmesine basıp o anda bana oral seks yapmaya başlayan oydu.

acil durdurma düğmesine basıp o anda ve orada bana oral seks yapmaya başladı. Ofisime döndüğümde ona iyiliğini geri ödedim.

Hiç yakalanmamış olmamıza ve NYFD'nin bizi kurtarmaya gelmemesine hala şaşıırıyordum, sadece pantolonumun aşağıda ve ağzının benim aletimde olduğunu görmüşlerdi. *Bu*, xix sayfasında yer alırdı.

"Öyle oldu, ama Daniel Jacobs'a bir iyilik borcum vardı ve onun yargısına güveniyorum," dedim.

"Daniel'ın bu işle bir ilgisi varsa benim için sorun yok," dedi. "Harika," mırıldandım.

"Sadece şunu unutma..." diye başladı. "Eğer bir şey dışarı sızarsa, şirketi kaybedersin. Şirketimin tertemiz itibarını lekelemene izin veremem. Anladın mı?"

"Anladım."

"Tamam. Peki, ben gitsem iyi olacak. Annen aşağıda akşam yemeği için

bekliyor." "Ona selamımı söyle."

"Tamam. Hoşça kal oğlum."

Telefonu kapattım ve sinirden dolabımın yerindeki yumuşak halının üzerine attım. Neredeyse kırk yaşındaydım ve hala babama hesap vermek zorundaydım. Sadece bu da değil, Kathy adında bir bakıcım vardı ve nedense bana karşı bir garezi vardı.

Bu gece dışarı çıkmayacaktım. Hiç havamda değildim. Dolabımın çekmecelerini açtım, siyah bir eşofman altı çıkardım ve bol bir Mets tişörtüyle birlikte giydim.

Sonra yatak odama çıktım ve çarşafıya sarılmış Monica'yı hatırlatan her şeyi içeren yatağa baktım ve çılgınca onları yırtmaya başladım. Her şeyi parke zemine yığdım ve nefes nefese ona baktım. Kızgındım. Babama. Kathy'ye. Güzel bir kadının yanında kendimi kontrol edemediğim için kendime.

Monica ile profesyonel bir ilişki sürdürmek için tüm gücümü kullanmam gerektiğini biliyordum. O, gördüğüm en güzel kadındı ve vücudunu benimkine uyumlu bir şekilde hareket ettirmeyi biliyordu, bu da benim hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Dün gece o bara hiç gitmemiş olmayı neredeyse diledim, çünkü onu hiç tanımamış olsaydım, şu anda kendimi kaybetmiş olsam bile beni tahrik eden seks deneyimini yaşayamazdım. Sanki tatlı bir elmayı ısırıştım ve bir daha asla ısırmayacaktım. Hiç tatmamış olmak neredeyse daha iyiydi.

Aceleyle, çarşaf yığınının duvara doğru tekmeledim, daha sonra çöp şutuna atmak niyetindeydim. Birlikte geçirdiğimiz gecenin izlerini ortadan kaldırmam gerekiyordu.

Koridordan geçip oturma odasına gittim. Güneş çoktan batmış, gökyüzünü pembe ve mor renklerle boyayan bir suluboya tablosu odaya renklerini yansıtıyordu. Büyük pencerelere baktım ve onları kapatabilmeyi diledim, çünkü tek gördüğüm, pencerenin önünde başını geriye atıp inleyen, bacaklarını bana dolayan oydu.

Hâlâ sesini duyabiliyordum. Onu hissedebiliyordum.

Onun da duyup duymadığını merak ettim. Bu sabah ofisime girdiğinde, her şeyin bir anda aklına gelip gelmediğini merak ettim. Onu benim etkilediğim

Beni ilk tek gecelik ilişkisi olduğumu bilmek onu daha da çekici hale getiriyordu. Birbirimiz hakkında hiçbir şey bilmeden onu bu şekilde elde edebileceğimi bilmek. Bu gerçek bir tutku eylemiydi. Umarım onu asla unutmazdı. Umarım kendini okşarken bunu düşünürdü, ben ise bir daha yapmamak için kendimi zor tutuyordum.

Düşüncelere dalmış bir şekilde odanın köşesindeki bara yürüdüm ve bir şişe burbon aldım. Kapağını açtım ve bolca bir yudum aldım, sonra raftan bir bardak alıp doldurdum. Şişeyi yakında geri döneceğim niyetiyle masaya bıraktım, bardağı alıp kanepeye oturdum ve sırtımı pencerelere döndüm.

Bir yudum daha aldım. Bu gece dışarı çıkmayacağım diye ayık kalmak zorunda değildim. Yarın ve ertesi gün onu tekrar göreceğim için. Ve sonraki günler için. Onu bırakabilirdim. Başlamadan vazgeçebilirdim. Babama kararımı güvenmesini söylemişim. Onun haklı olduğunu kanıtlayamazdım.

Bölüm 9

MONICA

Alarmım kulaklarımı deldi ve beni derin uykumdan uyandırdı. Bunun için iki kadeh şaraba teşekkür edebilirdim. Yana döndüm ve telefonumu, sonunda sessizliğin rahatlığını bana verene kadar vurdum. Telefonu elime alıp, ekranın parlamasından saati okudum. Saat sabah 6'ydı. Sanki alarmı kuran ben değilmişim gibi inledim.

Normalde bu kadar erken uyanmazdım. Bir yazar olarak, istediğim zaman uyanabilir, işleri yavaştan alabilir, bir fincan kahvenin tadını çıkarabilir ve neredeyse hiç pijamalarımı çıkarmam gerekmezdi. Bu kurumsal iş, tam anlamıyla sert bir uyanışa neden oluyordu.

Bu kadar erken saatte kendime işkence etmeme gerek yoktu, ama güne hazırlıklı ve hazır hissetmenin en iyisi olacağını düşündüm. Dün sabah saat 8'de Troy'un yatağında uyandığımda hissettiğim şeyin tam tersi. Kafamdan, hatta rüyalarımından bile silemediğim bir anı. Rüyalarımda onun ortaya çıkıp çıkmayacağına ben karar veremiyordum. Ve ortaya çıktı. Tekrar tekrar, sanki ellerinin benim tenimde sonsuz bir döngü gibi.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve sanki zihnimdeki etkisini azaltacakmış gibi başımı salladım. İşe yaramadı. İç geçirdim ve üzerimdeki battaniyeyi ittim,

onları onun yatağını kaplayan k  m  r grisi   ar  afların ipeksi hissiyle kar  ıla  tırmaktan kendimi alamadım. Acaba o da benimle aynı r  yaları g  r  yor muydu, yoksa ben sadece ge  ici bir d    nce miydim? Tıpkı birlikte ge  irdiğimiz gece kadar ge  ici.

Yorgun bir   ekilde, k    k koridordan banyoma y  r  d  m ve du  u a  tım. Belki su beni uyandırırđı. Du   perdesinden buhar y  kselmesini beklerken di  lerimi fır  aladım. Su yeterince ısındığında pijamalarımı   ıkardım ve i  eri girip suyun   zerime akmasına izin verdim. D  n geceki r  yalarda yine pencereye sıkı  mı   olduğumuz i  in kendimi biraz rahatlatmak istedim, ama bunun yerine hızlıca yıkandım ve durulandım.

Kırk sekiz saat   nce onun t  m   zelliklerini c  mert  e g  rm     olsam da, yeni patronumu o   ekilde g  rmemek daha iyiydi. Onu olduğu gibi g  rmem gerekiyordu. Bir anlık bir hata. Tek gecelik bir ili  ki. Daha da   nemlisi, artık patronum.

Sonraki bir saatimi hazırlanarak ge  irdim, sa  ım ve makyajım i  in sinir bozucu bir zaman harcadım. Kendime bunun i   i  in olduğunu s  yledim, ama iyi g  r  nmek i  in ba  ka nedenler de vardı. Bug  n sa  ımı omuzlarımın   zerine dalgalı bir   ekilde d    ecek   ekilde kıvırdım ve temiz,   ık bir g  r  n  m i  in hafif bir makyaj yaptım. Siyah bir pantolon ve krem rengi, saten d  ğmeli bir g  mlek ile altın rengi babet ayakkabılar se  tim. Neyse ki, yayıncımla toplantılarım veya kitap imzalamalarım i  in giydiğim bazı ofis kıyafetlerim vardı.

Gerekenden daha erken   ıkmadan   nce bir fincan kahve yaptım. New York trafiği sizi ya   a  ırtabilir ya da t  m sabahınızı mahvedebilir. Genellikle ikincisi olurdu.   zellikle Queens'ten gelirken. Bir taksi   ağırdım ve i  ine girdim.

"Nereye, hanımefendi?" diye sordu   of  r, dikiz aynasını ayarlarken.

"Park Avenue'daki Gunner & Co."

Şoför başını salladı ve arabayı sürmeye başladı, kaldırımından uzaklaşarak. Trafik beklediğim gibiydi. Bir kabus. Ama yine de, büyük beton ve cam binanın önüne otuz dakika erken vardım. Taksi penceresinden dışarıya baktım ve çok gri olan binaya bakarak ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Burada, onunla, gereğinden fazla zaman geçirmek istemiyordum. Zaten sekiz saatlik çalışma günü yeterince zor olacaktı, ki bu çok kolayca on saatlik bir çalışma gününe dönüşebilirdi. Kişisel asistan olarak bunu asla bilemezdim.

"Burası doğru yer mi?" diye sordu şoför, bana merakla bakarak. "Oh,

evet," dedim. "Özür dilerim."

Çantamdan cüzdanımı çıkardım ve ona borcumu ödedim.

"Teşekkür ederim," dedim, kapıyı açıp kaldırıma çıktım.

Kapıcı benim için açtığı büyük cam kapılardan geçtim. Onun yanından geçip serin, mermer zeminli lobideyken şapkasını kaldırdı. Dün aceleyle etrafa bakmaya zamanım olmamıştı, ama bina devasa ve lüks bir yerdi. Duvarlar da zeminler gibi mermerdi, bu da odayı sonsuzmuş gibi gösteriyordu.

Resepsiyonun üzerinde Troy ve onun babası olduğunu tahmin ettiğim bir adamın fotoğrafı asılıydı. İkisi de siyah takım elbiseleri ve siyah kravatlarıyla çok ciddi görünüyorlardı. Kathy'ye göre, Troy yakışıklılığını babasından almış, şirketi de ondan devralmıştı. Fotoğraftan ve o koyu yeşil gözlerden gözlerimi ayırdım ve asansörlere doğru yürüdüm.

Yirmi küsur kat yukarı çıktım ve kapılar açılmadan hemen önce derin bir nefes aldım, sonra kendimi geniş ofis ve çalışma odaları alanına attım. Saatin erken olması nedeniyle burada çok az kişi vardı. Geçtiğim kişilere gülümsedim, dün Kathy'nin tanıtımından sonra isimlerini hatırlamaya çalışarak elimden geleni yaptım.

Troy'un ofisinin önünden geçerken, onun orada olmadığını fark ettim. Masamın arkasına geçip koltuğuma otururken içimden hafif bir rahatlama hissettim. Sanki ondan sonsuza kadar kaçabilecektim. Öngörülemeyen bir gelecekte ona en yakın çalışan kişi ben olacaktım. Kendimi toparlamaya çalışırken aptalca davranışına sessizce güldüm.

"Günaydın," dedi Kathy masama doğru yürürken. "Günaydın,"

dedim neşeyle.

"Erken gelmişsin." Kaşlarını kaldırdı ve beni takdir mi ediyordu yoksa yargılıyor muydu, anlayamadım.

"Bugün benim ilk resmi iş günüm. İyi bir izlenim bırakmak istedim." "Mmm," dedi

ve uzaklaştı.

Bu kadının nesi vardı? Bilgisayarımı açmadan önce onun gidişini izledim, büyük monitör canlanmaya başladı. Parmaklarımı masanın üzerinde tambur gibi çalarken, ofiste güne başlayan diğerlerine baktım. Hedge fonları hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama bu, yazmaya alışkın olduğum dünyadan çok daha ciddi bir dünya gibi görünüyordu. Kendimden şüphe etmemek zordu, ama Daniel beni bu işe sokmuştu. İyilik olsun ya da olmasın, benim yetenekli olduğumu düşünüyor gibiydi.

Bir bildirim zili çaldı ve dikkatimi e-postama çekti. Troy'dan önceki gece geç saatlerde gönderilmiş bir e-posta vardı. Nefesimi tuttum, fareye uzandım ve tıklayarak e-postayı açtım.

Ekranı dolduran kelimeleri izledim. E-postanın ne kadar uzun olduğunu görmek için aşağı kaydardım ve yazdırırsam kolaylıkla on sayfa olabileceğini görünce şok oldum. En başa geri kaydardım ve okumaya başladım.

Monica,

Umarım yeni işine iyi uyum sağlamışsındır. Dün işinin beklentilerini konuşmadığımızın farkındayım. Özür dilerim. Bunları bir e-postada listelemek daha iyi olur, böylece gerektiğinde kolayca başvurabilirsin.

Her sabah saat 9'da tam zamanında ofiste olmanı bekliyorum. Gelmeden önce, binanın doğusundaki köşedeki kahve dükkanına uğramanı istiyorum. Adı Le Café. Saat 8:30'da gidersen, sabah trafiğini atlatabilirsin. Buzlu Americano severim. Yarım kaşık buz. 1 pompa tatlandırıcı. Bir damla krema. Rengi koyu olmalı. Çok açık olursa, geri götürmeni isterim. Baristaya benim için olduğunu söyleyebilirsin. Nasıl sevdiğimi biliyor olmalı.

Kahve siparişini tekrar okudum, bu adamın kendini gösterdiği kadar nevrotik olup olmadığını veya bunun sadece benim hayal gücüm olup olmadığını anlamak için. Sabahımın yaklaşık otuz dakikasını alan e-postanın tamamını okuduktan sonra, Troy'un birçok konuda özellikle nevrotik olduğu doğrulandı.

Kuru temizlemesi gibi. Takviminin renk kodları gibi. Öğle yemeği siparişi ve tüm değişiklikleri gibi. İrtibat kurduğum kişilerle e-postalarımı nasıl imzalamam gerektiği gibi.

Bunu e-postada yazmış olmasına şaşmamalı. Bunların hepsini asla hatırlayamazdım. Kendimi neye bulaştırdığımı merak etmeden edemedim. Daha önce bazı mikro yöneticilerle çalışmıştım, ama hiçbiri bunun gibi değildi.

Beklentilerini okuduktan sonra, bana paylaştığı takvimi açtım ve o ay boyunca ona yardım edeceğim işlerinin listesini gördüm. Onun hayatındaki olaylara erişimim olması garip bir şekilde samimi geliyordu, ama bu bir kişisel asistan için normaldi. Sadece onun olması samimi geliyordu. Sırf meraktan, gerekenden daha uzun süre takvime baktım.

Sonunda, bana bıraktığı günlük yapılacaklar listesine geçtim. Liste çok uzundu ve çoğu iş beni günün büyük bir kısmında ofis dışında tutacaktı. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen öyleydi. Ama umurumda değildi. Bu, aramızda olanları unutmak için ondan daha fazla uzak kalacağım anlamına geliyordu. Tabii unutmak mümkünse.

Bilgisayarımdaki saate baktım ve saatin dokuzu biraz geçtiğini gördüm. Troy e-postasında bugün işe geç geleceğini söylemişti, bu yüzden onun kahvesini alıp tam istediği gibi olduğundan emin olmak için hala vaktim vardı. İlk günümde kahve siparişi gibi basit bir şeyi mahvetmek istemezdim, ne kadar karmaşık olursa olsun.

Çantamı alıp ofisten çıktım ve köşedeki şirin küçük kafeye doğru yürüdüm. Yoğun saatleri kaçırmış olmalıyım çünkü sırada sadece iki kişi vardı. Orada dururken, e-postasını açtım ve siparişini tekrar okudum, ezberlemeye çalıştım. Barista beni çağırdığında, siparişi yüksek sesle okudum.

"Bu Bay Gunner için mi?" diye sordu. Yaklaşık on dokuz yaşında olmalıydı.

Başımı salladım.

"Tanıdık geldi." Yumuşak bir şekilde güldü. "Onun yeni asistanı mısınız?"

Eski asistanını ve muhtemelen ondan öncekileri tanıdığını bilmek, bir zamanlar asistanlıktan daha fazlası olduklarını bildiğim için içimde küçük bir kıskançlık uyandırdı.

"Evet, benim," dedim. "Ben Monica."

"Memnun oldum. Ben Josh. Her şeyin mükemmel olmasını sağlayacağım." Göz kırptı ve bu beni rahatlattı.

Kahveyi Troy'un ofisine geri götürdüm ve hala boş olan masasına koydum. Kim olduğunu daha iyi anlamak için etrafa kısa bir bakış attım, ama odada hiçbir kişilik izi yoktu. Aceleyle kapıdan çıktım ve asansörlere doğru yürüdüm, çıkarken ona rastlamamayı umarak parmaklarımı çaprazladım.

Neyse ki, ortada yoktu. Patron olarak istediği zaman gelip gidebileceğini tahmin ettim. Onu görme fırsatını kaçırdığım için çok küçük bir hayal kırıklığı hissettim, ama bunun en iyisi olduğunu bilerek bu his hemen kayboldu. Troy geç gelerek beni meşgul tutup ofisten uzak tutarak ne yaptığını çok iyi biliyordu. İkimiz için de işi kolaylaştırıyordu.

Bölüm 10

TROY

Restoranın ağır kapısını açtım ve içeri girdim. Hostes her zamanki gibi utangaç bir gülümsemeyle ve saçımı okşayarak beni karşıladı.

"Bay Gunner. Tekrar aramıza katıldığınız için çok mutluyuz," dedi menüleri düzenlerken.

"Bana Troy deyin demiştim," diye onu azarladım, resepsiyon masasına yaslanarak.

Bu sözlerim yüzünü pembeye çevirdi. Ben utanmaz bir flörtçüydüm. Bunu inkar edemezdim. Bir kadın bundan zevk alıyorsa, bunun ne zararı olabilirdi ki? Ayrıca, bu sayede restoranın en iyi masasını alabilecektim.

"Troy..." dedi, sanki kelimeyi dilinde deniyormuş gibi. "Bu gece size başka biri katılacak mı?"

Arkamı baktı, yüzünde umut dolu bir ifadeyle benimle birlikte kimse olup olmadığını görmek için.

"Kız kardeşim benimle buluşacak." Saatiime baktım. Saat 7'yi biraz geçmişti.
"Muhtemelen şık bir şekilde geç kalacaktır."

"Öyleyse, beklerken her zamanki pencere kenarındaki masanıza oturtayım." Hostes iki menü ve şarap listesini aldı ve hostes standının arkasından çıktı. Restoranda kalçalarını sallayarak yürüdü, masaların arasında dolaşırken başka hiçbir şeye odaklanmamızı zorlaştırdı.

"İşte geldik," dedi, iş toplantıları, randevular ve kız kardeşimle akşam yemekleri için bana çok tanıdık gelen masayı işaret ederek.

"Teşekkürler," dedim, masaya otururken ona sıcak bir gülümsemeyle. "Kimse senin işini senin gibi yapamıyor. Bu yüzden tekrar tekrar geliyorum."

Gülümsemesini bastırarak uzaklaştı. Dişlerini dudağına ısırması bana Monica'yı hatırlattı. Sanki tüm kadınları benim için lekelemiş ve düşüncelerimi doğrudan ona geri getirmişti. Birlikte yatalı üç gün olmuştu ve sanki onun tadı ağzımdan çıkmıyordu.

"Şarap menüsüne bakma fırsatın oldu mu?" diye sordu, ben anılarımda kaybolmuşken masaya gelen garson.

"Oh, uh, menüdeki en iyi şaraptan bir şişe alayım."

Garson başını salladı ve uzaklaştı, birkaç dakika sonra elinde süslü altın etiketli koyu renkli bir cam şişeye geri döndü. Dikkatlice

şişenin mantarını açtı ve önümdeki şarap kadehine az miktarda döktü, tadına bakmamı bekledi.

Bir yudum aldım ve yutmadan önce dilimde siyah kiraz ve baharatın tadını hissettim.

"Mükemmel," dedim, şarabın sıcaklığı boğazımdan aşağı akarken.

Bardağıma biraz daha şarap döktü ve şişeyi masada bırakarak uzaklaştı. Bir yudum daha aldım ve koltuğun yumuşak sırtlığına yaslandım.

"Bensiz mi başlıyorsunuz?" diye sordu Erica masaya yaklaşırken.

"İçki içecek yaşta mısın?" diye şaka yaptım.

Ayağa kalkıp ona sarılırken bana parmak gösterdi.

"Merhaba, ağabey," dedi, beni sıkıca sarıp bıraktıktan sonra koltuğa oturdu.

Onun karşısına oturdum ve ona bolca şarap doldurdum. Yirmi dört yaşındaydı, ama yine de benim küçük kardeşimdi, bu yüzden ona zorluk çıkarmayı severdim. O da bana aynı şekilde karşılık verirdi.

Erica şarabından bir yudum aldı ve koltuğuna yaslandı, tanıdık yeşil gözleri sanki cevaplanması gereken sorular varmış gibi bana bakıyordu. Birbirimize çok benziyorduk. Aynı koyu saçlar, zeytin rengi ten, ışığa göre rengi değişen gözler.

"Ne?" diye sordum, kaşımı kaldırarak.

"Geçen haftadan beri gazetelerde seni görmedim..." "Ee? Bu

iyi bir şey."

"Evet, ama aynı zamanda bu seninle iletişimde kalmamın bir yolu gibiydi. Sen her zaman çok me guls n. Hatta gazeteci arkadaşlarıma seninle ilgili bir haberleri olup olmadığını sordum."

"Erica!" dedim sinirlenerek.

"Sadece  aka yapıyorum," dedi göz kırparak.

Erica, *New York Times* gazetesinde gazeteciydi. Çoğunlukla siyaset hakkında yazıyordu. Bu, babamızın onun için ilk tercih ettiği kariyer değildi. İkinci tercih de değildi. Ama  niversitede siyaset bilimine olan tutkusunu keşfetti ve yazma konusunda her zaman yetenekliydi. *Times'ın* en genç yazarlarından biriydi, ki bu babamın pek takdir etmediği bir ba arıydı. Ben de onu destekleyen rolünü üstlendim.

"Ama gerçekten, hayatında neler oluyor?" diye sordu,  arabından bir yudum alarak.

"İ . İ . Oh, ve daha fazla i ."

"Tıpkı babam gibi konu uyorsun." Gözlerini

devirdi. Ben inledim.

"Hayatında yeni bir kadın var mı?" diye sordu.

Dürüstçe cevap verip Monica'dan bahsetmeyi düşündüm, ama anlatacak bir şey yoktu. Bir gece birlikteydik ve şimdi sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorundaydık. Kız kardeşime güvенеbileceğimi biliyordum, ama aynı zamanda onun umutlarını boşa çıkaracağımı da biliyordum. Her zaman bana yerleşmemi söylüyordu, ama bu Monica ve benim için mümkün değildi.

"Hayır." Başımı salladım.

Bana inanmamış gibi merakla baktı.

"Babam yeni bir asistan tuttuğunu söyledi. Belki dördüncü seferde şansın yaver gider?" diye sırıttı.

"Oh, kes sesini." Başımı salladım.

Akşam yemeği olarak biftek ve ıstakoz sipariş ettik ve bir şişe şarap daha aldık. Akşamın geri kalanını, onun gazetede yaptığı iş ve benim ofiste Kathy ile gergin ilişkim hakkında konuşarak geçirdik. Her zaman iyi bir dinleyici olan, ama hak ettiğimde bana sert çıkan kız kardeşimle konuşmak iyi geldi.

Şarabın etkisiyle ağızımdan Monica'nın adı çıkmak istediği anlar oldu, ama dilimi tuttum. Sanki konuşmanın herhangi bir kısmını onunla bir şekilde ilişkilendirmek istiyormuşum gibiydi, ki bu çok saçmaydı çünkü onu neredeyse hiç tanıımıyordum. Hatta, bütün hafta boyunca onu neredeyse hiç görmemiştim. Benim gönderdiğim boş işlerle uğraşıyordu. Belki de onu özlemiştim.

Erica ile kaldırımda vedalaşıp sarıldıktan sonra, bir taksi çağırdım ve eve doğru yola çıktım. Şarap ve midemi dolduran lezzetli biftek ve ıstakozdan dolayı uykum gelmişti. Üstümü değiştirip yatağa girdim ve derin bir uykuya daldım, ama alarmımın çalmaya başlamasıyla bu uyku çok erken kesildi.

Yavaşça yatakta doğrulup kollarımı başımın üzerine uzattım. Monica'dan kaçınmaya çalışacağım bir gün daha vardı, sonra hafta sonu olacaktı. Kafam, ona yaptırmak için uydurmam gereken önemsiz görevleri düşünmekten kurtulacak ve onu giydiği dar eteklerle gördüğümde hayal gücüm çılgınca çalışmayı bırakacaktı. Bir parçam, onun bunları benim için giydiği fikrini eğlenceli buluyordu.

Sabahları Monica'nın ofisten çıkmasını bekledikten sonra, o hafta ilk kez zamanında ofise gittim. Haftayı, Kathy'nin babama rapor etmesi için iyi bir şeyle bitirmem gerektiğini düşündüm. Ofise vardığımda, Kathy koridordan ofisime doğru yürürken bana basit bir selam verdi.

Monica masasında oturmuş bilgisayarında bir şeyler yazıyordu. Yanından geçerken bana selam vermedi, ya işine dalmıştı ya da benden kaçınıyordu. Muhtemelen ikincisiydi. Bu bana, yüksek bir topuzda toplanmış siyah saçlarını ve bol dekolteli beyaz blazerini incelemek için fırsat verdi. Dudakları daha önce görmediğim koyu kırmızı bir renge boyanmıştı. Dönüp ofisime girerken boğazımı yuttum.

Masama oturdum ve fayans bardak altlığı üzerinde duran buzlu kahveyi aldım. Bütün hafta olduğu gibi, ona o saçma beklentilerle dolu e-postayı yazdığımdan beri, rengi mükemmeldi. Bir yudum aldım ve hafifçe tatlandırılmış espressonun tadını çıkardım. Mükemmel. Her seferinde mükemmeldi.

Kahvemi yudumlarken, kapım çalındı. Kafamı kaldırdım ve Monica'nın orada durduğunu görünce şaşırdım.

"Merhaba. Monica. İçeri gel," dedim.

İçeri girdi ve vücut hatlarını saran, blazerine uyan beyaz eteğini fark ettim. İnanılmaz görünüyordu. Bu beni hem tahrik etti hem de sinirlendirdi çünkü ona sahip olamazdım.

"İstediğın imzalı belgeyi getirdim," dedi, bir kağıt tutarak.

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken ona bir an baktım. Son birkaç gün içinde o kadar çok şey uydurmuştum ki, hangisinden bahsettiğini anlamak zordu.

Benim kafamı yorarken kaşlarını kaldırdı. Bu, hissettiğim küçük bir tavır mıydı?

Sonra birden anladım. Dün onu boşuna bir arayışa göndermiş, sahte bir imza almak için şehrin öbür ucundaki uydurma bir müşteriye gitmesini sağlamıştım. Ben de öyle bir tavır takınırdım. Yine de, elinde imzalanmış gibi görünen bir belgeyle karşımda duruyordu.

"Oh, evet. Teşekkürler," dedim ve ona el salladım.

Bana belgeyi uzattı ve ben de sanki benim için bir anlamı varmış gibi gözden geçirdim. Gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, muhtemelen yalanımı yakalamaya çalışıyordu, ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bu uydurma görevi nasıl tamamladığını merak ettim, ama muhtemelen kendisi imzalamıştı.

"Her şey yolunda görünüyor," dedim, kağıdı masamın üzerine koyup evrak yığınınına ekledim. "Günün sonuna kadar yapman gerekenlerin listesini sana e-posta ile göndereceğim."

O da başını salladı ve kapıya doğru döndü, nude renkli topuklu ayakkabılarla mükemmel bir denge kurarak. Kısa mesafeyi yürüyerek masasına doğru ilerlerken gözlerim içgüdüsel olarak onun arkasına kaydı ve ancak o dönüp sandalyesine oturduğunda gözlerimi ondan ayırdım.

Sonraki on beş dakikayı, Monica'nın gününü dolduracak, ama aynı zamanda o kadar sıkıcı görevler bulmakla geçirdim ki, istifa etse bile şaşmazdım. Kuru temizlemeciden takım elbiselerimi almayı, annemin doğum günü bile olmadığı halde ona uydurma bir doğum günü hediyesi almayı, kitapçıya gidip var olmayan bir yazarın kitabını aramayı buldum. Onu ofisten uzak tutacak her şeyi.

Ve onun bunları yapacağını biliyordum. Sadece üç gün içinde, o benim şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistan olduğunu kanıtlamıştı ve bu sadece benim şimdiye kadar yaşadığım en iyi seks olduğu için değildi. O, erken gelip geç çıkan, çalışkan biriydi ve bazıları imkansız olsa bile, ondan istediğim her şeyi yapıyordu.

E-postamın *gönder* düğmesine bastım ve bilgisayarından bildirim zilinin çaldığını duydum. E-postayı açıp o günkü basit görevlerini okuduğunu izledim. Ayağa kalkıp sandalyesinin arkasından çantasını alırken iç çekmiş gibi göründü, ona verdiğim her görevi yapmaya hazırdı.

Bir yanım çok kötü hissediyordu. Ona bunu sonsuza kadar yapamayacağımı biliyordum. O daha iyisini hak ediyordu. Ve benim bir yıllık kuru temizleme ihtiyacımı karşılayacak kadar iş yapmıştı. Artık yan yana çalışmaya başlamanın zamanı gelmişti. Ama bugün değil. Pazartesi başlayacaktık. Hafta sonu boyunca kendimi buna hazırlayabilirdim.

Bölüm 11

MONICA

Troy'un apartmanındaki resepsiyon görevlisi, yine temiz giysilerle dolu bir kuru temizleme çantasını taşıırken bana anlamlı bir bakış attı. Çantayı tezgahın üzerine koyarken, bir adamın kaç tane giysiye ihtiyacı olduğunu merak ettim. Bu hafta beşinci kez kuru temizlemeye gidiyordum ve beşinci kez de aynı görevliyle apartmanın lobisinde karşılaşıyordum.

"Bay Gunner için bir teslimat daha," dedim, dudaklarımı sıkı sıkı

kapatarak gülümsedim. "Bu noktada, taşınısan daha iyi olur," dedi.

Neden kızardığımı bilmiyordum, ama bu bana onun dairesini ve henüz keşfetmediğim kısımlarını düşündürdü. Ve onun beni keşfettiği yerleri.

"Teşekkür ederim," dedim başımı sallayarak ve kapıya döndüm.

Telefonumdaki saate baktım. Saat 17:00'ydi. Bu, o günkü son işimdi. Tüm görevlerini mükemmel bir şekilde zamanlamıştım, böylece uygun bir saatte işten çıkıp

ve hafta sonuna başlayabilirdim. Bu işe başladığımdan beri hafta sonunu iple çekiyordum. İşimi sevmediğimden değil. Bu kadar önemsiz işler yapmama rağmen, aslında işimi seviyordum. Dün, genel bir isme sahip ve sonunda var olmadığı ortaya çıkan bir müşteriye bulmak için Manhattan'ın her yerini dolaşmış olmam dışında. Günün sonunda ve birçok taksi ücreti ödedikten sonra, "boş ver" dedim ve lanet kağıdı kendim imzaladım. Bana imkansız bir görev verdiğini biliyordum, muhtemelen benden kaçmak için. Bu yüzden hayali bir George Smith için imza taklit ettiğimde kendimi kötü hissetmedim.

Dün hariç, bana verdiği görevler ve yapılacaklar listesi kolaydı. Tabii, bu kuru temizlemeye birçok kez gitmek anlamına geliyordu, ama zihinsel olarak yorucu değildi. Yorucu olan, Troy'dan kaçınmaya çalışmaktı. Bu kısım zihinsel olarak yorucuydu, özellikle de tek düşünebildiğim şey o olduğunda. Sanki onun yanında olmak için yollar ararken, aynı zamanda ondan kaçınmak için yeni yollar keşfediyordum gibiydi.

Artık hafta sonu ofisten ve ondan uzaktaydım. Artık bu kadar tetikte olmak, takvimleri karşılaştırmak veya ofisin köşelerine bakarak onunla gereğinden fazla zaman geçirmemek için dikkat etmek zorunda değildim. Ki bu neredeyse hiç olmamıştı. Bunun beni biraz hayal kırıklığına uğratmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Birkaç gün önce sabahın erken saatlerinde çıktığım apartmanın büyük cam kapılarını iterek açtım. Nedense, sanki bir ömür önceymiş gibi geldi. Güneş binaların arkasına batmaya başlayıp sokaklara parıldayan yansımalar oluştururken, kaldırımda tekrar nefes alabildiğimi hissettim. Onun apartmanında olmak bile boğucuydu. İşten sonra zamanını en üst katta geçirdiğini bilmek. Yemek yiyerek. Uyuyarak. Sevişerek.

Etrafa bakındım, kaldırımda dolaşıp dolaşmadığını kontrol ettim ve hemen bir taksi çağırdım. Orada gereğinden fazla zaman geçirme riskini almak istemedim.

Queens'e yolculuk normalden daha uzun sürdü ve eve vardığımda, bir kadeh şarap eşliğinde köpüklü bir banyoda uzun uzun uzanmaya hazırdım. Ve aynen öyle yaptım. Lavanta kokulu köpükleri vücudumdan yıkadıktan ve kadehimin dibinde biriken son yudum cabernet'i içtikten sonra, büyük beden bir Mets tişörtü giydim ve çekmecedan bir yığın paket servis menüsü aldım. Menüleri inceledim ve sonunda Grand Sichuan'da karar kıldım. Telefonla sipariş verdim.

Beklerken televizyonu açtım ve yeni doldurduğum bir kadeh şarapla kanepeye yerleştim. Kanalları gezdim ve gece haberlerine takıldım. İlk tercihim değildi, ama başka bir şey yoktu. Düşünmeden telefonumu kaydardım ve haber spikerlerinin söylediklerini yarım kulakla dinledim. Heart ile yaşadığım geceleri özlediğim geceler bunlardı. Bridgette gelip o küçük çatı katında bizi iki saatte bir uyandırır bile, onunla birlikte olmak güzeldi. O kısa dakikaları çok sevmiştim. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum ve Daniel ona birlikte yaşamayı teklif ettiğinde çok mutlu olmuşum. O mutlu sonunu bulmuştu. En azından birimiz bulmuştu.

"Bryson Gunner, şirketindeki yeni hissedarlarla ilgili bir basın toplantısı düzenleyecek..." Bu ismi duyunca kulaklarım dikildi ve gözlerim televizyona kaydı.

Ekranda Troy'un babasının fotoğrafları vardı, ardından da yakın zamanda düzenlenen bir hayır etkinliğinde Troy ile birlikte çekilmiş bir fotoğrafı. Troy'un sıkı dudaklı gülümsemesi, kavuşturulmuş elleri, ciddi yeşil gözleri gibi detayları gözlerimle incelerken yavaşça nefes aldım. Fotoğrafta onda hiç mutluluk yokmuş gibi görünüyordu ve boğazımda küçük bir hüznün düğümü oluştu. Hemen kanalı değiştirdim.

Ondan kaçamıyordum.

Daha önce izlediğim bir romantik komedi buldum. Sonunu zaten bilmek içimi rahatlattı. Tabii ki mutlu bir sondu. Son kitabımda okuyucularıma veremediğim bir son. Hâlâ beni sarsan ve ajansımın aramalarını kaçınmamı sağlayan bir hata.

Sipariş ettiğim yemek geldi ve filmin geri kalanını izlerken yemeğimin tadını çıkardım, sonunda kanepede uykuya daldım ve yapılacaklar listesi içeren e-postalar gördüm rüyamda.

Pazartesi sabahı geldiğinde, hafta sonunu dairemde geçirerek dinlenmiş hissediyordum. Troy'la tekrar karşılaşma ihtimalim çok düşük olsa da, yine de dışarı çıkma riskini almadım. Özellikle Queens'te yaşadığım için bu ihtimal neredeyse sıfırdı.

Kısmen meraktan, kısmen de dışarı çıkarsam karşılaşmamak için, onun takvimini kontrol edip planlarını öğrenmiştim. Boş bıraktığı akşamlar, aklım onun ne yapıyor olabileceğine kayıyordu. Kiminle birlikte olabileceğine. Ellerinin kimin vücudunda olabileceğine. Bu düşünce, beni onun düzgünce renklerle ayrılmış hayatından hemen "X" ile çıkardı.

Zaten seks yapacağını yazmış olacağı da yoktu.

Ofiste, buzlu Americano'sunu masasına götürdüm ve her zamanki gibi parlak siyah bardak altlığına koydum. Masama oturmadan önce, renginin mükemmel koyu karamel tonunda olduğundan emin olmak için bir kez daha kontrol ettim. Bilgisayarımı açtım ve e-postalarımı kontrol ettim.

Gelen kutumun boş olduğunu görünce içimi bir korku kapladı. Uzun bir yapılacaklar listesi yoktu. Takvim bildirimleri yoktu. Troy'dan hiç haber yoktu. Cuma günü listede bir şeyi atlamış mıyım diye kafamı yorarak düşündüm. Onun bu alışılmadık sessizliğini hak edecek, beni kovulmaya neden olabilecek herhangi bir şey.

Neyse ki, çok fazla paniğe kapılmam gerekmedi çünkü Troy, geçen haftaya göre şaşırtıcı derecede erken, on dakika sonra içeri girdi. Açık gri keten takım elbise ve ten rengini ortaya çıkaran soluk mavi düğmeli gömlek giymişti. Saçları duştan çıkmış gibi hala ıslak görünüyordu, bu da zihnimi hemen şehir ışıkları altında gördüğüm vücuduna geri götürdü.

Masasına oturup kahvesinden bir yudum almasını dikkatle izledim, her zamanki gibi rengini incelemedim bile. Bir yudum aldıktan sonra onaylar gibi hafifçe başını salladı. Sonra gözleri bana takıldı ve benim ona istemeden attığım bakışla buluştu. Yakalanmışım.

"Monica, buraya gelebilir misin lütfen?" diye sordu açık kapısından. Yutkundum.

"Mhmm," dedim, masamdaki sandalyeden kalkıp ona doğru yürüdüm. Vücudum tamamen gergindi. Bunun nedeni kovulacağımı düşünmem miydi, yoksa ona çok yakın olmam mıydı, emin değildim.

Kapısında durup bir sonraki hamlesini beklerken, bu sabah özenle seçtiğim siyah eteğimi düzelttim, işten çok onun için giyindiğimi kabul etmek istemiyordum. Siyah topuklu ayakkabılar giymek pek pratik değildi, ama onun bir kez bana baktığını fark ettim ve onun ilgisini çekmek hoşuma gitmişti. Bir milisaniyeden bile fazla.

"Lütfen oturun," dedi, masasının karşısındaki koltuğu işaret ederek.

Dediğini yaptım.

"Çalışmalarınızdan çok etkilendiğimi söylemek istedim," dedi, ellerini masanın üzerinde birleştirerek. Gözlerim kısa bir süre ellerine kaydı, çıplak tenimde

Nasıl açgözlülükle keşfettiğini hatırladım. Gözlerim yine ona kaydı, sanki bakmak için daha güvenli bir yermiş gibi.

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle.

Bir an düşünceli göründü, sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Bundan sonra, günlük olarak benimle daha yakın çalışmanı istiyorum," dedi, sanki sözleri ağzından çıkarmak zormuş gibi kaşlarını çatarak. "Tabii, senin için sorun yoksa?"

Bugün deniz köpüğü rengine olan yeşil gözleri, sözleri üzerime düşerken beni dikkatle inceledi.

Daha yakın.

Günlük

olarak.

Bunun için bu işe girdin, diye kendime hatırlattım. Kişisel asistanın görevi buydu. *Bunu bir iltifat olarak algılama. Bundan daha fazlası olarak algılama. Bu sadece bir iş.*

"Tabii ki," dedim ve umarım çok hevesli görünmemişimdir diye umarak ona güven verici bir şekilde başımı salladım.

Ama ben sabırsızdım.

Onunla daha fazla zaman geçireceğim düşüncesiyle karnım kıpır kıpır olunca kendime lanet okudum. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek. Hayatını daha yakından görmek.

Elimi blazerimin göğsünün hemen altına koydum, hain midemi sakinleştirmeye çalışarak.

Geçen hafta boyunca ondan kaçmak için ne kadar uğraşmış olsam da, tek istediğim şey ona yakın olmaktı. O, kendimi kaptırmamak için çaresizce uğraştığım sakin bir fırtına gibiydi, ama inkar edilemezdi.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. Mükemmel dudaklarının köşesinde hafif bir gülümseme belirdi.

Neden bu cümle onun ağzından çıktığında bu kadar seksi geliyordu? Onu sayısız şekilde memnun etmek istiyordum.

"Eh, beni bunun için işe aldın," dedim, bunun sadece iş olduğunu nazikçe hatırlatarak.

Kendime bir hatırlatma. Ona bir hatırlatma. Bilmiyordum.

Aramızda yeni tutuşmuş bir ateş gibi çınlayan bu gerilimi hisseden tek kişi ben olamazdım.

Beni bir süre daha inceledi, hafif gülümsemesi geldiği gibi çabucak kayboldu.

"Seni Daniel'e bir iyilik olarak işe aldım," diye hatırlattı. Touché.

"Ama sen değerli bir varlık olduğunu kanıtlıyorsun. Henüz bir hafta bile olmamış olsa da," dedi.

"Kuru temizleme, ustalaşması zor bir sanat olabilir," dedim ve beni yeterince tanımayan birine karşı her zamanki alaycı tavrımı sergilediğim için hemen kendime lanet ettim.

Aynı gülümseme yine dudaklarına kondu, bu sefer gözlerine kadar yayıldı. Kıkırdadı ve lüks koltuğuna yaslandı. Yeşil gözleri bu sefer dans ediyordu ve benimkilerden ayrılmıyordu. Çok güzel bir manzaraydı ve bana haberlerdeki, neşe yoksunu fotoğrafı hatırlattı.

Eğer her gün o tanıdık kahkahayı duymak ya da çoğu kişinin farkına bile varmayacağı o belirsiz gülümsemeyi görmek zorunda kalırsam, bunun düşündüğümden çok daha zor olacağını biliyordum. Özellikle de onu güldürmenin ne kadar iyi hissettirdiğini artık bildiğim için. Onu içimde titretmenin ne kadar iyi hissettirdiğinin yanı sıra.

Bölüm 12

TROY

Monica'nın, ona verdiğim birkaç e-posta taslağını yazmak için ofisimden çıkmasını izledim. Yine o lanet olası siyah topuklu ayakkabıları giyyordu. O ayakkabılar, dar eteğinin altında pürüzsüz bacaklarını üç metre uzunluğunda gibi gösteriyordu. Beni işkence etmek için giydiğine yemin ederdim. Her şey beni işkence etmek içindi. Etekler. Dekolte. Dudaklarındaki leke. Bir zamanlar dudaklarımın olduğu ensesini ortaya çıkarmak için geriye çekilmiş saçları.

Hepsinin benim için olduğunu düşünmenin kibirli olduğunu biliyordum, ama bugün bana bakışları, gözlerimizin karşılaşması ve benim gözlerimin derinliklerinde yanan yoğunluktan geri adım atmaması... Bunların hepsi boşuna olamazdı.

Gözlerimi gereğinden fazla uzun süre üzerinde tuttum, sonra bilgisayarımın ekranına geri döndüm, Monica'nın zekice sözleri hala beynimi kemiriyordu. Onda bir keskinlik vardı. Uzun zamandır kimsenin bana karşı kullanmadığı bir alaycılık ve bu onu daha da çekici kılıyordu. Kendini savunabilen ve benim saçmalıklarımı yüzüme vurabilen biri olduğunu bilmek, onu daha da çekici kılıyordu.

Odaklan, Troy, dedim kendime.

Sonraki iki hafta boyunca, iş günlerinin neredeyse her saatini birlikte geçirdiğimiz için kendime sürekli bunu söyledim. Birlikte çalışmadığımız zamanlarda, ofisimin tam karşısında, gözümün önünde oturuyordu. Zamanla bu duygudan sıkılacağımı düşünmüştüm, ama içimde giderek büyüyordu. Israrcı. Sinir bozucu. Lanet olasıca karşı konulmaz.

Şimdi onu izliyordum, masasında oturmuş gelen bir telefonu cevaplıyordu. Kalemimi dudaklarına götürdü ve ben onun dudaklarının bana dokunduğunu hatırladım. Bu anı hatırlayınca sertleşmemek imkansızdı. Dikkatle dinliyordu, kahverengi gözleri dans ediyordu, kalem yumuşak dudaklarından uzaklaştırıp pembe bir post-it'e not almaya başladı.

Dikkatimi başka yöne çekmek için takvimimi açtım ve Monica'nın bana ne zaman eşlik edeceğini görmek için o gün için özenle renklerle ayrılmış programıma baktım. Toplantı üstüne toplantı, ayrıca saat 8'de Avustralya'daki bir yatırımcıyla toplantı. Bunun ofiste birlikte geçireceğimiz ilk geç saat olacağını fark ettim.

Birlikte gizlice akşam yemeğine çıkabilir miyiz diye merak ettim. Onun bana eşlik etmesi normal karşılanırdı. Önceki tüm asistanlarım, birlikte geçirdiğimiz zamanın çokluğu nedeniyle adeta benim üçüncü kolum gibiydiler. Bu işin doğası böyleydi. Monica ile de durumun farklı görünmesini istemedim, özellikle de Kathy'nin şüpheli bakışları altında.

Daha da önemlisi, içimdeki gerginliği yatıştırmak için bir köşe masası bulup bir şişe şarap sipariş etmek istiyordum.

Bilgisayarında Monica'ya kısa bir mesaj yazdım ve ona gönderdim, bugünkü programa akşam yemeği eklediğim için tepkisini görmek için onu göz ucuyla izlediğimi belli etmemeye çalışarak. Bilgisayarındaki mesaj zilin çaldığını duydum, kahverengi gözleri ekrana çevrildi. Mesajda şöyle yazıyordu...

Bugünün gündemi

Saat 10:00'da konferans odasında toplantı

11:00 Telefon toplantısı

12:00 öğle yemeği

14:00 hissedarlar toplantısı

18:00 Ocean Club'da iş yemeği

Saat 20:00'de yurtdışı müşteriyle telefon görüşmesi

Cevabını yazarken sırtıyor gibiydi. Bir dakika sonra, benim bildirim zilim çaldı. Mesajını okurken gülümsemeden edemedim.

Takvimine erişimim olduğunu biliyorsun, değil mi?

Başımı kaldırıp baktığımda onun beni izlediğini gördüm. Kendinden memnun görünüyordu. O gece bana "... senin evinde mi, benim evimde mi?" diye sorduğundan beri onda görmediğim bir özgüven vardı. Bu anı içimde bir şeyler karıştırdı. Ona bir kez başımı salladım ve bilgisayarımda meşgul görünmeye devam ettim, ama aslında ağzımda olan göğüslerinin ya da bacaklarını bana dolayarak beni daha derine çeken halinin anılarını engellemeye çalışıyordum.

Akşam yemeğine itiraz etmemişti.

Saat 10'dan birkaç dakika önce, ofisimin dışında bana katıldı ve koridorun diğer ucundaki konferans odasına doğru yürüdük. Ona potansiyel yatırımcıdan ve onun hakkında okuduğum her şeyden, flört geçmişinden, büyüdüğü ortamdan, önceki yatırımlarına kadar her şeyden bahsettim.

"Bunları nereden biliyorsun? Görüştüğümüz her müşteri hakkında her şeyi biliyormuşsun gibi görünüyor," dedi, not alırken kaşlarını kaldırarak.

"Bu tür konularda araştırma yapmalısın. Onların geçmişini ve bugününü bilmelisin. Onları neyin harekete geçirdiğini, neyin motive ettiğini. Onların güvenini kazanmanın tek yolu budur ve bunu başardıktan sonra, onları neyin heyecanlandırıldığını bilmelisin. Yatırım yapmak sadece akıllı hamleler yapmakla ilgili değil, duygularla hareket etmekle de ilgilidir."

Söylediklerimi sindirirken, emin olamadan dudağını ısırıldı. Duygularımla hareket etmemek için tüm *gücümü* kullanmam gerekti.

"O." Ağzını işaret ettim.

"Ne?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Sana bunu

yapmamı söylediğimi sanıyordum."

Bu çok pislikçe bir talep gibi geliyordu, ama onun iyiliği içindi. Benim iyiliğim içindi.

Dudaklarını sıkıca kapattı ve elindeki sarı not defterine not almaya devam etti, ama ağzının köşesinin hafifçe gülümsediğini gördüm. Olası yeni bir müşterinin önünde dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. Ayrıca, bugün pembe rujla kaplı o mükemmel ağzı başka bir erkeğin arzulamasını da hiç istemiyordum.

Toplantı iyi geçti. Müşteriyle sözleşme imzaladık. Amcası vefat ettikten sonra beklenmedik bir şekilde para kazanan genç bir adamdı. Üzücü bir hikayeydi, ama bu hikaye onu bana getirdi ve ben de bu sayede daha da zengin oldum. Monica, dinleyip notlar alarak asistanlık görevini iyi yerine getirdi.

Bu tür işlerin nasıl yürüdüğünü görmesi önemliydi. Ayrıca, adam amcasının vefatından bahsederken benim gösteremediğim bir sempati gösterdi. Adam bunu hemen yuttu, ama gözlerinin Monica'nın bluzunun kenarına kayduğunu gördüm. Artık o kadar da üzgün görünmüyordu.

"İyi iş çıkardın," dedim ofisime doğru yürürken. "Teşekkür ederim," diye cevapladı.

"Bence onun dikkatini yeterince dağıttın, birkaç yüz bin dolar daha yatırması için."

"Benim işim bu mu? Dikkatini dağıtmak mı?"

"Bazen öyle olabilirsin. Kasıtlı olarak değil. Alınma. Sadece erkekler senin etrafta olduğunda kendilerini tutamıyorlar bence."

Yanaklarının kızardığını gördüğüme yemin edebilirim.

"Sen de akıllıydın. Profesyoneldin. Teşekkür ederim." Onun sadece güzel bir kadın olmadığını, benim de fark etmeye başladığım gibi, bilmesini istedim.

Günün geri kalanı çok uzun sürdü. Akşam yemeği ve yalnız kalacağımız zamanın günün sonunda bir ödül gibi beklediğini biliyordum. Akşam yemeği nihayet geldiğinde, restoranda her zamanki köşe masama oturdum ve Monica benden olabildiğince uzağa oturdu. Siyah deri U şeklindeki masada aramızda hissedilir bir gerginlik vardı. Sanki sınava çalışıyormuş gibi menüye dikkatle baktığımı izledim.

"İstakoz iyidir," diye önerdim.

"Mmm," dedi, menüden gözlerini kaldırmadan. "Şarap

ister misin?"

"Hala mesai saatindeyiz," dedi ve sonunda başını sallayarak gözlerime baktı.

Omuz silktim ve ona masum bir gülümseme attım. "Bunu hak ettik. Uzun bir gün oldu."

Gözlerindeki şüpheyi izledim. "Peki." Gözlerini devirdi.

Bu fırsatı kaçırmak istemediğim için garsonu çağırdım ve bir şişe beyaz şarap ile iki porsiyon deniz ve kara ürünü sipariş ettim. Yemekler iki büyük tabakta cızırdayarak geldiğinde, biz çoktan bir şişeyi bitirmiştik. Sanırım gergin olan tek kişi ben değildim.

Monica, önündeki devasa ıstakoz kuyruğundan eti çıkarmaya çalışırken kıkırdadı.

"Sarhoş musun?" diye sırıttım.

"Asla," diye cevapladı, gülümsemesini saklayamadan.

"Bunun için seni kovdurabilirim."

"Bensiz ne yapacağını bilemezsin." Meydan okurcasına bana doğru eğildi.

Bu, birbirimize en yakın olduğumuz andı ve onu tutup öpmemek için kendimi zor tuttum. O da bunu hissetmiş olmalı ki geri çekildi ve ağzına bir parça ıstakoz attı.

"Mmmm," dedi, gözlerini kapatarak dilinde tereyağlı ısırığı tattı.

Siktir. Bu sesi daha önce de duymuştum. Bana ne yaptığının farkında mıydı acaba?

Elimi uzattım ve kadehimdeki son yudumu içtim, içimi kaplayan ateşli kızarıklıkla mücadele etmeye çalışarak. Akşam yemeği kötü bir fikirdi. Şarap da kötü bir fikirdi. Engellemelerim zayıflamıştı. Çok zayıflamıştı.

Akşam yemeğinden sonra, lezzetli ıstakoz ve biftekle karnımızı doyurup şaraptan kafayı bulduktan sonra ofise yürüyerek dönmeye karar verdik. Güneş çoktan batmış, bizi mor bir karanlık ve şehir ışıklarının sisinde bırakmıştı. Konuşmamızı az tutmaya ve aramızda mesafe bırakmaya çalıştık, ama ara sıra bana yaklaşıp kolu koluma değiyordu. Muhtemelen şaraptan dolayındı.

Binaya geri döndüğümüzde, asansör kapıları açıldı ve boş bir ofis ortaya çıktı. Kathy de dahil olmak üzere herkes eve gitmişti, bu da beni çok memnun etti. Özellikle Monica'nın önünde, bakıcı tarafından bakılıyormuş gibi hissetmekten nefret ediyordum.

Monica'yı loş, sessiz koridordan ofisime götürdüm. Ben masama yerleşirken o toplantı için dosyaları topladı. Telefonu aldım ve yurtdışındaki müşterimin uzun numarasını çevirdim, hoparlörü açtım. Orada neredeyse öğle vaktiydi ve o da toplantıyı bitirip molaya çıkmak için sabırsızlanıyor gibiydi. Onu bir servet kazandıran yatırımlarını hızlıca gözden geçirdik ve portföyünde değiştirecek neredeyse hiçbir şey kalmadı. Bu başarılı görüşme,

Monica ve ben ofisimde tek başımıza kaldık ve gece boyunca yapacak başka bir işimiz kalmadı. Bunun sona ermesine hazır değildim.

"Peki," dedi tereddütle karşımdaki koltuğundan. "Sanırım bugünlük bu kadar."

Henüz kalkmadığını, masamın lambasının sıcak ışığında oturup eteğinin kenarıyla oynadığını fark ettim. Gözlerim hemen, tüvit kumaşın üzerinde pürüzsüz bacaklarını okşayan parmak uçlarına kaydı.

"Bir başka başarılı gün daha geride kaldı," dedim, onun kararlı bakışlarından gözlerimi ayırmadan. Aramızdaki çıtırdayan közler artık tam anlamıyla alevlenmişti ve onun da bunu hissetmemesi imkansızdı. Ona daha yakın olmam gerekiyordu.

Masamdan kalktım ve yavaşça ayağa kalkan, gitmeli mi kalmalı mı emin olamayan, kapıya doğru bakan onun yanına gittim. Elimi masamın parlak yüzeyinde kaydırırken, kenara tehlikeli bir şekilde yakın duran ve şimdi mermer zemine düşen tükenmez kalemı sıyırırken bana doğru baktı.

Tam da umduğum gibi, onu almak için eğildi ve ben de onu takip ettim, bir yığın kağıdı da devirdim. Ellerimiz birbirine değdi ve bu, onu bu gece elde etmemek imkansız hale getirecek bir akım gönderdi içime. Ayağa kalktığımızda gözleri yavaşça benimkilerle buluştu, ikimiz de birkaç kağıdı tutarken, yığının çoğu ayaklarımızın dibinde kaldı. O benden sadece birkaç santim uzaktaydı, ben de elimi beline doladım ve onu kendime çekerek aramızdaki mesafeyi kapattım.

Bölüm 13

MONICA

Troy'un elleri belimi sardı, beni sağlam vücuduna çekti ve bütün gece bunun için yalvarmış olsam da, şimdi ofiste etrafa bakınıp bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordum. Ofis boştu. Son iki haftadır bana, bize özel ilgi gösteren ofis müdürünün dikkatli gözleri yoktu. Burada kimse yoktu. Koridorlar karanlıktı ve tek yaşam belirtisi, maun masanın üzerinde parlayan bronz masa lambası ve senkronize olarak inip çıkan titrek nefeslerimizdi.

Gözlerimi tekrar ona çevirdim, altın rengi ışığın etkisiyle gözleri kehribar rengi beneklerle doluydu. Sanki alev almış gibi görünüyorlardı. İçimi bir sıcaklık kapladı ve kafamda alarm zilleri çalmaya başlasa da, kendimi bu duyguya kaptırmaktan alıkoyamadım.

Son iki hafta benim için cehennem gibiydi. Ona bu kadar yakın olmak ve ilk tanıştığımız gece olduğu gibi ona sahip olamamak. Koridorun karşısından attığı hızlı bir bakış. Elime dokunduğu basit bir dokunuş. İş konuşurkenki derin sesi, kendinden emin, güçlü, kibirli. Hepsi beni çılgına çevirdi.

Her gece, kendimi tutmaya çalışmaktan çok gergin bir şekilde eve gidiyordum. Orada bulunma sebebim olan tek şeye, yani işe odaklanmaya çalışıyordum. Ama şimdi, bu ofiste, iş için geri gelmediğimi biliyordum. Ya da para için. O içindi. Onun için geri geliyordum. Ve her gün taksiyle eve giderken, onsuz gidiyordum. Beni adeta yiyip bitiren arzularımı yerine getirmeden gidiyordum.

Geceleri yatakta, her günün her anını tekrar tekrar yaşıyordum. Bu, birkaç hafta önceki gecemize kadar, ana olaya ulaşana kadar bir ön sevişme gibiydi. Pencereye yaslanmış. Bacaklarım beline dolanmış, onun üzerinde yukarı aşağı hareket ederken, vücudumu onun vücuduna sürtüyordum. Yatağının yanındaki yerde, lezzetli vücudunu ağzım ve dilimle okşarken, gözlerinin geriye doğru yuvarlandığını izliyordum.

Onu düşündükçe vücudum elim altında kıvranıyordu. Vibratörüm o kadar çok çalışmıştı ki çalışmaz hale gelmişti, beni elimle tatmin etmek zorunda bırakmıştı. Her gece orgazm oluyordum ve bunun ihtiyaçlarımı gidermek için yeterli olacağını düşünüyordum, ama asla gerçek şey kadar iyi olamazdı.

Ve şimdi, işte buradaydı. Gerçek olan.

Elini sırtımda yukarı kaydırdı, enseme değene kadar ve omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi. Eli başımın arkasına ulaştı ve parmakları saçlarıma dolandı, hafifçe çekerek yüzümü ona doğru çevirdi. Gözleri dudaklarıma düştü ve sanki tüm çalıntı bakışları bu tek bir niyetli bakışta birikmiş gibiydi. Ofisinden sızan arzuma kendimi kaptırdım. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, onun da bu arzuyu paylaştığını umuyordum.

O eğilip dudaklarını benimkilere hafifçe değdirdiğinde gözlerimi kapattım ve nefesini hissettim. Hafif bir inilti çıkardım ve yüzümü yukarı doğru eğerek daha fazlasını istedim. Yemin edebilirim ki dudaklarımdan üzerinde

gölümsediğine yemin edebilirdim. O, bu yavaş zevk işkencesinden zevk alıyordu. Ben ise beklemekten yorulmuştum.

Ellerim başının arkasına uçtu, saçlarını çekerek onu bana doğru ittim ve ağzım açgözlülükle onun ağzıyla buluştu. Hiç vakit kaybetmeden dilimle onun istekli dudaklarını açtım ve onu tadarken inledim. Özlediğim bir tadı. O, dilini kaygan ve güçlü bir şekilde ağzımı keşfetti. Kalçalarımı ona doğru ittim, vücutlarımız birbirine sıkıca yapışmış haldeyken bir şekilde daha da yakın olmak istiyordum.

Hızla uzaklaştı ve beni daha fazlasını istemeye bırakarak. Kafam karışmış bir şekilde ona baktım, bunun bir hata olduğunu mu düşündüğünü merak ederek. İçimdeki minik bir parça öyle olmasını diledi. Şu anda durabilir, kendimizi bu karmaşık durumdan kurtarabilirdik. Ama içimdeki daha büyük parça, onun da benim kadar bunu istediğini diledi. Nefes nefese ona baktım, onu anlamaya çalışarak.

O geri çekildi, kapıya doğru birkaç adım attı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

Gidiyor muydu?

Hayır. Hayır. Hayır, diye yalvardım içimden.

Eli ofisinin kapısının koluna uzandı ve kapıyı kapattı. Kilidin tıklama sesi kulaklarımı doldurdu ve yüzüm aniden kızardı. Gözlerinde yeni bir ifadeyle bana doğru yavaş ama kararlı bir adım attı. Yutkundum ve sırtım masasının kenarına dayanana kadar bir adım geri attım.

Elleri kalçalarımın uzandı, vücudumun yanlarından yukarı kaydı, parmakları bluzumun altındaki çıplak tenime dokundu. Dokunuşuyla nefesim kesildi.

ve gözlerimin ağırlığı altında ezileceğimi bilerek, zorla gözlerimi onun gözlerine çevirmek zorunda kaldım.

"Bunu çok istedim," dedi, sesi sert çıkıyordu. "Öyle mi?"

diye fısıldadım.

"Farkında değilmiş gibi davranma," dedi, elleri vücudumun yanlarından aşağı doğru kayarken. "Kapımdan içeri girdiğinde nefesimi kesmediğin gibi davranma. Ya da bu dar eteklerin altında ne olduğunu hayal ederken sertleşmediğim gibi davranma."

Elleri eteğimin aşağısına doğru kayarken, parmak uçları uyluklarımın ortasındaki etek ucuna dokunmadan önce, eteğimi kalçalarımın doğru kaydırıldı.

"Her toplantıda, her telefonda, her iş yemeğinde seni sikmek istememişim gibi davranma."

Sadece sözleri bile beni bu masanın üzerinde milyonlarca parçaya bölmeye yetti. Şimdi elleri iç uyluklarıma doğru ilerliyor, yukarı doğru kayıyor, giydiğim kırmızı dantel külotu tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. Yeni maaşımın sayesinde La Perla'dan birkaç parça aldım ve içimden bir gün onları görmesini, ellerini üzerlerine koymasını diledim.

Sonra parmak uçları yumuşak dantele dokundu ve istem dışı gözlerimi kapatırken nefesim kesildi. Yaklaştığını hissettim, parmağını bana, dantele doğru hareket ettirirken nefesini boynumda hissettim. Danteli kenara çekip kendine yol açarken dudakları boynuma dokundu. Kayganlığım onu sararken parmağını kolaylıkla içime soktu.

"Sen de bunu istemişsin gibi görünüyor," diye kulağıma fısıldadı.

O parmağını içimde döndürürken titredim, sonra önümde diz çöktü. Eteğimin fermuarını dikkatlice açtı ve kalçalarımın altına aşağı kaydırarak, böylece yere düştü. Göz hizasında duran kırmızı dantel külotu gördüğünde gözlerinin büyüdüğünü gördüm.

"Bunlar benim için mi?" diye sordu, bana sırtıtarak bakarak. "Hepsi

senin için," dedim.

Ağzını bana yaklaştırdı ve en hassas bölgelerime değen nefesi beni neredeyse doruğa ulaştırdı. Narin külotu bacaklarımdan aşağı çekti ve kısa süre sonra ağzını tekrar bana yaklaştırdı. Dilini hafifçe hareket ettirerek bana dokunmaya başladı ve her dokunuşunda ben titriyordum. O benim ıslaklığımı tadarken, ben de başının arkasını tutup bacaklarımı açtım. Sessizce inleyerek omurgamda bir titreşim yarattı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Vücudumda sıcaklık dalgaları hissettim, yavaş yavaş kontrolümü kaybetmeye başladıkça beni parçalıyordu. Dili içime girdi ve ben inledim. Sonra bir kez daha. Her inilti daha yüksek sesle çıkıyordu, ta ki vücudumda bir sıcaklık patlaması olana kadar. Masaya yaslanarak titredim, arkamda olduğu için şükrettim, yoksa yere yığılabiliirdim.

Troy bana baktı ve gülümsedi, sonra kendini çekerek önümde durdu. Dudaklarını yavaşça yaladı, sanki tadımı tadıyormuş gibi. Bu, gördüğüm en seksi şeydi. Güçlü göğsüne uzandım, avuçlarımı onun gücüne dayadım ve ceketini omuzlarından çıkardım. Gömleğinin düğmelerini açtım ve onu çıkardım, çıplak karnını ortaya çıkardım. Parmaklarımı dalgalı kasları üzerinde nazikçe gezdirdim ve aşağı doğru ilerledim. Pantolonunun kumaşına karşı gerginleşen ereksiyonunu görebiliyordum.

Pantolonunun kopçasını açtım, fermuarını aşağı indirdim ve pantolonu yere düştüğünde elimi aşağı uzattım ve

onun iç çamaşırını okşadım. Sertleşmiş penisi elimde zonkluyordu. Onu çıplak olarak tenimde hissetmem gerekiyordu. Onun 18 santimlik penisini. Elimi uzattım ve iç çamaşırının bel kısmını çekerek onu aşağı indirdim ve onu ortaya çıkardım. Gözlerim ona takıldığında hafifçe nefesimi tuttum.

Avuçlarımı arkamdaki masaya koydum ve kendimi yukarı çekerek masanın üzerine oturdum. Gözleri benim her hareketimi dikkatle takip ediyordu. Onu elde edebileceğimi hissetmek beni heyecanlandırdı. Yavaşça bacaklarımı açtım ve ona kendimi açarken gözlerinin büyüdüğünü gördüm. Onun olmuşum.

"Siktir," diye fısıldadı ve bana doğru kararlı bir adım attı.

Sonra elleri bluzumun üzerindeydi, düğmelerle uğraşmadan bluzumu yırttı ve kırmızı dantelle süslenmiş göğüslerimi ortaya çıkardı. Elleri göğüslerimi kavradı ve meme uçlarımı sertleştiren çaresiz bir sertlikle masaj yaptı. Sütüyenimi aşağı çekti ve çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı. Onları gözleriyle zar zor içine aldıktan sonra, ıslak sıcaklığıyla çevreleyerek ağzıyla içine aldı.

Onun penisinin benim arzuladığım kenarlardan sadece birkaç santim uzakta olduğunu hissettim. Beni hayalini kurduğum zevkle doldurmaya çok yakın olduğunu bilerek titredim. Onun ucunu kaygan açıklığımda hissedene kadar kalçalarımı masanın üzerinde hafifçe yeniden konumlandırımdı. Gözleri benimkilere dikildi ve ben onun için dayanılmaz olacağını bildiğim şeyi yaptım.

Alt dudağımı ısırdım, üst dişlerimle yavaşça çektim.

Yavaşça nefes verdi, ama ellerinin hızıyla hiç uyuşmuyordu, ellerini şimdi kalçalarıma geçirmişti. Kendini bana doğru konumlandırdı ve yavaşça içime girdi. Başımı geriye attım, göğüslerimi onun hevesli ağzına doğru kaldırdım ve düşük bir inilti çıkardım. Dilini meme uçlarımda etrafında döndürdü, sonra çekildi ve tekrar içime girdi.

Başımı geriye doğru eğdim, her hareketini görmek istiyordum. Dilinin her hareketini. İçimde tekrar tekrar kaybolmadan önce kendini gösteren her santimini. Yüzü, zevk ve savunmasızlığın karışımıyla çarpılmıştı. O kadar güzeldi ki.

Elimi uzattım ve çıplak sırtını kavradım, zevkin bedenimi ele geçirmesine izin verirken parmaklarımı ona gömdüm. Hareketleri artık daha hızlıydı, beni dizginlenemeyen bir güçle içime giriyordu. Her seferinde daha sert ve daha sert bir şekilde beni doldurmasına izin verirken ona sarıldım. Başka bir orgazmın yeniden yüzeye çıktığını hissedince onu sıkıca kavradım.

"Daha hızlı," diye nefes nefese fısıldadım.

O da tam olarak dediğimi yaptı, penisi bacaklarımı titretip tanıdık bir sıcaklık hissettirecek şekilde bana sürtünüyordu. O içime boşalırken, vücuduma çarparak, boşalmak için çaresizce çabalarken, parmak uçlarımı ona daha sertçe batırdım. Ve ben de onunla birlikte boşalmak için çaresizce çabaladım. Sonunda boşaldım, o masanın üzerine üstüme düşerken, ciğerlerimden gelen tüm gücüyle bağırdım.

Bölüm 14

TROY

Monica'yı masamdan soğuk mermer zemine çektim, soğuk cildime işlerken neredeyse hiç irkilmedim. Üzerime uzandı, çıplak vücudu benimkine değerek beni sıcak tuttu. Başını göğsüme koydu ve nefesinin sakinleşmeye başladığını, yavaşladığını ve benimkine uyum sağladığını hissettim. Yine de kalbim hala hızla atıyordu. O barda ona gözümün gittiği geceden beri istediğim her şey buydu.

Onun hafif bir iç çekişini duydum ve elimi saçlarına götürdüm, sessizce yatarken başını nazikçe okşadım. Kadınlarla sarılmak benim pek hoşuma giden bir şey değildi, ama Monica ile bütün gece kollarımda kalabilirdim. Havayı yasemin ve ter kokusu dolduruyordu. Kokuyu içime çektim ve onun dairemde ayrıldığı gün bunu unutmak için ne kadar çaresiz olduğumu hatırladım.

Vücudum tamamen mahvolmuş olmasına rağmen, birkaç raunt daha devam edebilirdim. Bu kadına doyamıyordum. Bütün bu zaman boyunca takım elbisesinin altında bu seksi iç çamaşırları mı giyyordu? Bu düşünce, bunu bu geceden çok daha önce keşfetmiş olmayı dilememe neden oldu. Beni tahrik etmek için koleksiyonunda başka ne gibi parçalar olduğunu merak ettim.

Ona hemen burada, koleksiyonuna yenilerini eklemesi için zam verirdim.

Her gün böyle bir şey bekleyebilirsem, ondan uzak durmamın imkanı yoktu.

Ve bunu yapmaya da niyetim yoktu. Babamın tehditleri umurumda değildi. Aramızdaki bu ilişkinin devam etmesini istiyordum. Bunun bir veya iki kezlik bir şey olmasını istemiyordum. Bunun istediğim kadar tekrar tekrar olmasını istiyordum. Kişisel asistanım olması, birlikte geçirdiğimiz zamanı kolaylaştırıyordu, ama aynı zamanda babamın casuslarına karşı da beni temkinli yapıyordu. Daha önce de paçayı kurtarmıştım. Tekrar yapabilirdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Monica, çenesini dirseğine dayayarak bana baktı.

"Senden nasıl uzak duracağımı bilmediğimi." "Uzak durmak

istiyor musun?"

"Hayır."

"Mmm," dedi. Göğsüme yaslanarak. "*Sen ne*

düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Yumuşak bir kahkaha attı.

Ellerimi pürüzsüz sırtında aşağı kaydırđım ve onu vücuduma doğru çektim, böylece güzel yüzü benimkinin üzerinde duruyordu. Avuç içlerimi yanaklarına koydum ve yüzünü benimkine yaklaştırdım, dudaklarımız yumuşak bir öpücükle buluştu. Sonra

dilinin dudaklarımda yavaşça kaymasını hissettim, bu da beni onun çıplak karnına karşı yeniden canlandırdı. Geri çekildi ve bana tembel bir gülümsemeyle baktı, bana karşı sertleştiğimi hissederek ne yaptığını tam olarak biliyordu.

"Sen hiç pes etmiyorsun," dedim ve dişlerimle nazikçe dudaklarını ısırdım.

Kıkırdadıktan sonra oturup bacaklarını iki yanıma salladı. Dirseklerimle kendimi destekleyip, dalgalar halinde vücudunu bana doğru kaydırmasını izledim. Onun içine kolayca geri girmemi engelleyen hiçbir şey yoktu. Gözleri benimkilere odaklanmış, dudaklarında bir gülümsemeyle bana sürtünmeye devam etti. Kontrolün gülümsemesiydi. Gücün. Beni tam istediği yerde tuttuğunu bilmenin gülümsemesi. Sertleşmişim. Beni kışkırtırken kontrolümü kaybetmemek için elimden geleni yaparken, onun istediği gibi davranmasına izin verdim.

Kayganlaştığını hissettim, bu da benim penisimin uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı kaymasını kolaylaştırdı. Elini uzattı ve parmaklarını klitorisine yavaş, dairesel hareketlerle sürttü, vücudunun bana karşı ritmine uyarak. Düşük bir inilti çıkardı ve bu beni neredeyse doruğa ulaştırdı. Artık dayanamayarak kalçalarını kavradım ve onu kaldırdım. Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı. Onu hissetmeye.

Aniden koridordaki bir ışık yandı ve bir kapının kapandığını duyduk. Hızla benden uzaklaştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı ve masamın yanında duran kıyafetlerine doğru sürünerek gitti.

"Siktir," diye fısıldadım.

Bu saatte kim gelmişti? Saat neredeyse 11 olmuştu.

Giysilerimizi ve onun elini tuttum ve onu masamın arkasına, ofisimin pencerelerinden görünmeyecek bir yere çektim. Perdeleri dikkatsizce açık bırakmıştım. Neyse ki kapı kapalı ve kilitliydi, ama herkes içeriyi görebilirdi. Sırtımızı masamın çekmecelerine yasladığımızda kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Kim o?" diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmış, bir kolunu göğüslerinin üzerine koymuştu.

Mükemmel göğüsleri.

Onları tekrar ağzıma almaya hazır olduğum sırada birinin bizi rahatsız etmesine birden sinirlendim. Gözlerim, ön koluyla tamamen kapatamadığı kremi teninde takıldı. Pembe meme uçlarının görüldüğünü görebiliyordum.

"Troy," diye keskin bir sesle fısıldadı. "Odaklan."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Üzgünüm. Elimde değil."

Gülümsemeyi zorlukla bastırdı, ama gözlerinde hala endişe

vardı. "Kim o?" diye tekrar sordu.

"Muhtemelen güvenlik ya da gece ekibi," dedim. "Gidip

bakayım." Masadan kalkmaya başladım.

"Troy!" dedi ve beni geri çekti. "Çıplaksın."

Ben kıyafetlerimi toplayıp masanın arkasında giyinirken o hafifçe güldü. Gözlerinin, hala uyanık olan ereksiyonumda takıldığını fark ettim. O da benim onu istediğim kadar onu istiyordu. Dışarıdaki her kimse lanet olsun. Onları gönderip işimizi bitirebilir miyiz diye düşündüm.

Masadan kalktım, artık tamamen giyinmiştim, ve ona sessiz olmasını söylemek için parmağımı ağzıma götürdüm. Ofisimin kapısına yürüdüm ve kilidi açtım. Kapıyı açtım ve şimdi aydınlatılmış koridora kafamı uzattım. Kimseyi görmedim.

"Merhaba?" diye

seslendim. Cevap

yoktu.

Ofisimden çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Koridorun sonunda bir hareket duydum ve oraya doğru yürüdüm. Kim olduğunu görmek için nefesimi tuttum. Gece vardiyasındaki çalışanlardan birinin elektrikli süpürgeyi fişe taktığını görünce rahat bir nefes aldım. Kulaklarında kulaklık vardı ve yüksek sesle müzik dinlediğini duyabiliyordum. Beni fark etmemişti ve muhtemelen hiçbir şey duymamıştı. Vardiyasına yeni başlamışsa, temizlediği ilk oda burasıydı. Koridorda benim ofisime doğru ilerlememişti bile.

Koridora geri çekildim ve ofisime girdim. Monica'nın eteğinin fermuarını çekmesini görünce hayal kırıklığına uğradım, sanki binada yalnız kalmadığımız için ikinci raunda geçeceğimizi umuyormuşum gibi. Bluzu vücuduna bolca oturuyordu, düğmeleri benim sabırsızlığım yüzünden kopmuştu. Açıkta kalan göğüslerine baktı, sonra bana dönüp başını salladı.

"Kusura bakma," dedim.

"Peki, kimdi?" diye sordu, bluzunu kapatırken kapıya doğru bakarak.

"Gece vardiyası," dedim, ceketimi çıkarıp ona uzattım. "Al."

"Burada olduğumuzu biliyor mu? Bizi gördü mü? Ya da duydu mu?" Ceketimi omuzlarına geçirirken gözlerinde endişe vardı.

"Hayır. Kulaklıkları takmış ve henüz koridora çıkmadı. Metallica'nın gürültüsüyle senin çığlıklarını bile duyması zor."

Monica'nın yanakları kızardı, ama rahatlamış görünüyordu, omuzları kulaklarından uzaklaşmıştı. Ucuz atlattık. O adama para verebileceğime emindim, ama sır olarak kalması daha iyiydi.

Bütün bu olay gizli kalmalıydı, ama Monica'ya bunu nasıl söyleyeceğimi henüz bilmiyordum. Bu olay her neyse. Bunun sona ermesini istemediğimi biliyordum, ama yakalanma riskinin de farkındaydım. Bu risk, onun kovulmasından çok daha büyüktü, ki bu durumda kendimi kötü hissederdim, ama şirketimi kaybetmek daha da kötü olurdu. Babam bunu öğrenirse, onunla olan son şansımı mahvederdim. Aniden ortaya çıkıp, kurduğum bu şirketin kontrolünü ele geçirir ve "Sana söylemiştim" derdi. Bunu kaldıramazdım. Her şeyden çok, onun yanıldığını kanıtlamak istiyordum, ama aynı zamanda onun arkasında, onun haklı olduğunu kanıtlayan her şeyi yapıyordum.

Hem pastamı hem de onu yemek istiyordum.

Ve Monica çok lezzetliydi.

Ama tüm bunları Monica ile paylaşmak da istemiyordum. Henüz birbirimizi o kadar iyi tanımiyorduk, birbirimizin vücutlarının her santimini ve iş

iş uygulamalarımızı. Onun ne aradığını bilmiyordum, bir ilişki mi yoksa sadece seks mi? İlki ona veremezdim. İkincisini verebilirdim.

Önceki kişisel asistanlarım benden daha fazlasını istiyorlardı. Kamuoyuna çıkmak istiyorlardı. Kız arkadaşım olarak kolumda olmak istiyorlardı. Onları sevmemi istiyorlardı. Benim tek ve biricikim olmak istiyorlardı. Onlara bunu asla veremezdim. Monica'nın farklı olmasını umuyordum. Bunun sadece harika seks kadar basit olabileceğini umuyordum. Gizli, gerçekten harika seks.

"Gitmeliyiz," dedim biraz isteksizce.

O da başını salladı. Masamı düzeltmeme yardım etti, böylece masanın üzerinde seks yapmış gibi görünmeyecektik. Koridora baktım. Birkaç kapı ötede elektrikli süpürge'nin sesini duyabiliyordum. Monica'ya beni takip etmesini işaret ettim ve koridora çıktım. Böyle gizlice dolaşmanın heyecan verici bir yanı vardı. O kadar heyecan vericiydi ki, onu evime davet edip ofisimin zemininde başladığımız işi bitirmek istedim.

Ama her şeyin bir sırası vardı. Oradan çıkmamız gerekiyordu.

Onu odadan hızla geçirdim ve asansörlere koştuk, sanki adam bizi duyabilecekmiş gibi nefesimizi tuttuk. Açık asansör kapılarından içeri girdik ve kapılar kapanırken ikimiz de gülmekten ikiye katlandık. Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve ona bakarken başımı salladım. Saçları dağınıktı ve ceketimin içinde boğuluyordu.

"Hay sıçayım," dedim.

"Daha dikkatli olmamız gerekecek," dedi, başını sallayarak.

Gölmeyi bıraktım ve ona baktım, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak. O, her neyse, buna devam etmek istiyordu. Bunu gizli tutmak isteyen tek kişi ben değildim. İçimi bir rahatlık kapladı. Bu işe yarayabilirdi.

"Benim evimde dikkatli olmamıza gerek yok," dedim ve ona doğru bir adım attım.

Ellerimi asansördeki korkuluğun iki yanına koydum. Bana tanıdık karamel rengi gözleriyle baktı, bir saat önce ağzıma boşalırken geriye doğru yuvarlanan gözleriyle. Hâlâ tadını alabiliyordum.

"Şimdi mi?" diye sordu, nefesi kesilmişti.

Yavaşça başımı salladım.

"Hmm," dedi düşünceli bir şekilde, yere bakarak.

Bunu istediği konusunda yanılmış mıydım? Onu anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım.

"Ama yarın çalışmam gerek..." dedi.

Ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü gördüm. Benimle dalga geçiyordu.

"Bence patronun geç gelmene bir şey demez," dedim. "Ne şanslıyım."

Parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarıma hafifçe bir öpücük kondurdu, asansör kapıları açılmadan hemen önce çekildi.

Bölüm 15

MONICA

Dün giydiğim etek ve Troy'un bana ödünç verdiği beyaz gömlekle Troy'un apartmanından çıktım. Cam kapılardan çıkıp kaldırıma çıktığımda resepsiyondaki kimse gözünü bile kırpmadı. Son birkaç haftadır beni yeterince görmüşlerdi, onun asistanı olduğumu biliyorlardı. Neyse ki, dün gece bizi içeri alan resepsiyonist ve kapıcıdan farklı kişiler vardı. Onların bildiği kadarıyla, gece geç saatte ya da sabahın erken saatlerinde bir toplantımız vardı.

Kaldırımda, sanki bir şekilde Troy'u görebilecekmişim gibi cam binaya baktım. Muhtemelen hala yatağında, onu çıplak bırakmış olduğum yerde yatıyordu. Kafamı salladım ve hafifçe güldüm, ona ne kadar aşık olduğumu fark ettim. Bu çok saçmaydı.

Kaldırıma çıktım ve elimi kaldırarak sarı bir taksi çağırdım. Arka koltuğa otururken şoföre adresimi verdim ve başımı koltuğa yasladım. Gözlerimi kapattım ve yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemedim.

Dün geceki her şey beklenmedikti, ama en iyi şekilde. Gece vardiyası tarafından neredeyse yakalanmam dışında. Ama sonuçta, onun gösterdiği

Yukarı çıkınca Troy'un dairesine geri döndük ve geceyi birbirimize sarılmış olarak geçirdik. Hiç uyuduğumuzu merak ettim. Belki de bir kısmını rüyamda görmüştüm, ama vücudumun hissettiği şeylerin hiçbirisi rüya olmadığına beni ikna etti.

Biraz ağrım vardı. Çoğunlukla tatmin olmuşum. Daha fazlasını istiyordum.

Bir saat sonra onu göreceğimi bilmek beni heyecanlandırıyordu. Uyuyabilirdim ve onun kollarında neredeyse tekrar uykuya dalacaktım. Düzenli nefes alışı beni uykuya daldırıyordu. Öte yandan çıplak vücudu kulaklarımda çalan bir alarm saati gibiydi.

Elimi tutup beni geri çekmesine rağmen, kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Geç kalmak istemiyordum, geç kalabileceğimi bilsem de. Patronumla olan ilişkimizi, ya da her neyse onu, suistimal etmek doğru gelmiyordu. Aramızda profesyonel bir şey olmasa da, yine de profesyonel kalmak istiyordum.

Parmaklarını içimde gezdirdikten sonra parmaklarını yalaması, ağzım açık kalırken tepkimi izleyen delici bakışları... Tanrım, o çok seksi biriydi. Bu düşünceyle taksinin arkasında hafifçe kıpırdadım. Gözlerimi açtım ve kendimi toparlamaya çalışarak dik oturdum.

Troy'un yatak odası kadar büyük olan küçük daireme vardığımda, duşu açtım. Sıcak su altında, onun kolonyasının ve tuzlu terinin kokusunu yıkadım. Ama bana dokunduğu yerleri yıkayamadım. Elleri ve ağzı, cildimin her yerine kalıcı, görünmez izler bırakmıştı. Onu hiç hissetmeyeceğimden şüpheliydim.

Onu hissetmek istememeyi hiç sanmıyordum.

Duştan çıktıktan sonra, havluya sarınmış halde bir fincan kahve yaptım. Saçlarım ıslaktı ve omuzlarımın üzerine sarkmıştı. Kurutacak vaktim yoktu ama sorun değildi. Troy'un yatağında daha fazla zaman geçirmekle saç kurutma makinesini kullanmak arasında seçim yapmam gerekirse, yine ilkinı tercih ederdim.

Kahvenin demlenmesini beklerken, yanımdaki tezgahda telefonum çaldı. Telefonumu aldım ve ekranda Troy'un adını görünce gülümsedim.

Troy: *Bugün muhtemelen geç kalacağım.*

Ben: *Tsk Tsk. Ne kadar profesyonelce.*

Troy: *Benim suçum değil. Biri beni bütün gece uyutmadı.*

Ben: *Hmm. Kim olabilir acaba?*

Troy: *Göster bana.*

Yazıyı tekrar okudum ve pembe havluya baktım. La Perla değildi, ama idare ederdi. Telefonu kaldırıp bir fotoğraf çektim, umarım makyajsız, ıslak köpek görünüşümü seksi bulur. *Gönder tuşuna* bastım.

Troy: *Kahretsin. Buraya geri gelebilir misin?*

Ben: *Otur, evlat. Hala yatakta mısın?*

Troy: *Yataktan çıkamıyorum. Geri gelemeyeceğinden emin misin? Patronuna hasta olduğunu söyle. Aslında, bence o da hasta. Öksürük öksürük.*

Ben: *Patronumun iki saat sonra çok önemli bir toplantısı var. Kaçırmamalı.*

Telefonun ekranında üç noktanın zıpladığını izledim.

Troy: *Kalktım. Kalktım. Tanrım, unutmuşum.*

Ben: *Ben olmasam ne yapardın?*

Troy: *Daha fazla uyurdum.*

Gülerek cevap yazdım: *Görüşürüz.*

Bir fincan kahve doldurdum ve buharlı fincanı banyoya götürdüm, hazırlanmayı bitirmek için. Temel makyaj malzemelerini sürdüm. Kapatıcı, allık, maskara. Sonra ıslak saçlarımı düşük bir topuz yaptım. Dolabımdan La Perla'nın uyumlu beyaz takımını seçtim ve işteki ilk günümde giydiğim krem rengi etekli takım elbiseyi giydim. Aynada gördüğüm görüntüden memnun kaldım, kahvemın son yudumunu içtim ve işe gitmek için taksi çağırmak üzere aşağı indim.

Saat dokuzdan birkaç dakika sonra, elimde buzlu Americano ile vardım ve geç kalmadığım için kendime şaşırdım. Kathy, yanından geçerken bana küçük bir selam verdi ve nedense geç kalma sebebimi bildiğini hissettim. Paranoyak davrandığımı biliyordum. Yukarı baktım ve dün gece farkında olmadığım güvenlik kameralarını gördüm ve boğazımı yuttum. Bunları Troy'a sormam gerekecekti.

Ofisine girip kahvesini bardak altlığına koydum. Dün geceden kalan hiçbir iz olup olmadığını kontrol etmek için hızla etrafa baktım, ama kafamdaki anılardan başka hiçbir şey yoktu. Dudaklarımı ısırarak, masasının parlak yüzeyini elime aldım.

Sanki kulaklarımda onun düşük inlemelerini duyabiliyordum. Parmaklarının hevesle keşfetmesini hissedebiliyordum.

"Günaydın Monica," dedi Kathy, düşüncelerimden beni kopararak. Yüzüm kızardı, arkamı döndüğümde onu kapıda durmuş beni merakla izlerken buldum.

"Günaydın, Kathy," dedim. "Troy'un kahvesini getiriyorum."

"Görüyorum ki yine geç kalmış."

"Mmm."

"Bugün önemli bir toplantı var," dedi ve kapıdan çıkmadan önce kapı çerçevesine parmaklarıyla vurdu.

Nefesimi tuttuğumu fark etmeden nefesimi bıraktım ve onu takip ederek kapıdan çıktım, karşıdaki masama oturdum. E-postalarımı açtım ve Troy'dan, her zamanki gibi o gün yapılacak işlerin listesini içeren bir e-posta buldum. İma veya flörtöz bir imza aradım, ama yoktu. Kalbimi sıkan hayal kırıklığı yüzünden kendimi aptal hissettim. Ama sonra e-postalarımızın muhtemelen izlendiğini fark ettim. O sadece akıllı davranıyordu. Ne de olsa o bir iş adamıydı.

Daha önce başka bir kişisel asistanla, hatta belki birden fazla kişiyle bunu yapmış bir iş adamı, diye kendime hatırlattım. Bu düşünce canımı sıkıyordu. Diğerleri gibi olmadığımı kendime ikna etmeye çalışırken hafifçe başımı salladım. Ama her kız kendine böyle söylemiyor muydu? Buna inanmaktan başka çarem yoktu. Aramızdaki kimya. Vücudumuzun bir bütün gibi hareket etmesi. Bu kadar iyi olması, benim sadece geçici bir kişisel asistan olmamdan daha fazlası olması gerektiği anlamına geliyordu.

Birkaç dakika sonra, Troy ofisine girdi ve midemin takla attığını hissettim. Beklediğimden daha erken gelmişti. Sandalyeye daha dik oturdum ve farkında değilmiş gibi davrandım, ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Onun bakışlarının sıcaklığından orada aniden alev alabileceğimi düşünerek, cesaret edemedim başımı kaldırmaya.

Telefonum masada çaldı. Troy:

Utangaçlık mı yapıyoruz?

Gülümsemeyi zorla bastırdım ve hızlıca bir cevap yazdım.

Ben: *alışıyorum. Bilirsin, insanlar uyumadıkları zamanlarda bazen yaptıkları bir şey.*

Troy: *ok enerjiksın.*

Ben: *Hiç bilmiyorsun.*

Troy: *Dün geceden sonra biliyorum sanırım. Ve bu sabahtan.*

Sandalyeye biraz daha gömüldüm, bilgisayarımı vücudumda yükselen sıcaklıkla aynı renkteki yanaklarımın kızarıklığını gizlemek için kullandım. Onun ofisinden kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Bu farklı, dedim kendime.

Ve sonraki iki hafta boyunca, neredeyse uyanık olduğumuz her saatimizi birlikte geçirirken, kendime bunu söylemeye devam ettim. Beni istediğı yere gittim,

iş ya da eğlence için. Onun emrinde olduğumu umursamıyordum. İşim buydu. Gerisi sadece bir avantajdı.

Artık neredeyse hiç ayak işleri kalmamıştı. Kuru temizlemeye belki bir kez gitmiştim. Uydurma bir belge için imza almak için hayali müşterilerin peşinden koşmak zorunda kalmıyordum. Troy benimle birlikte olmak istiyordu ve ben de onun bunu istemesini istiyordum. Çünkü onunla birlikte olmak istiyordum. Buna can atıyordum. Neredeyse takıntılıydım.

Uzun, pahalı öğle yemeklerine çıkıyor, şampanya içiyorduk, biri görürse diye mesafemizi korumaya dikkat ediyorduk. Ama masanın altında, ister benim ayak bileğim onun bacağına kayarak, ister elim onun uyluğuna dokunarak, her zaman birbirimize dokunmanın bir yolunu buluyorduk. Onun dokunuşunun hissi beni deliye çevirirken, rol yapıyormuş gibi davranmak heyecan vericiydi.

Birlikte yaptığımız araba yolculukları, taksinin arka koltuğunda bulduğumuz biraz mahremiyet sayesinde daha az kısıtlıydı. Eli, uyluğumu hafifçe okşamakla yetinmiyordu. Bunun yerine, parmakları en çok istediği şeye ulaşana kadar bacağımyı yukarı doğru kaydırıyordu. Daha sonra çıkaracağını bilerek, üzerimde ne olduğunu hissetmekten hoşlanıyordu. Bu yüzden artık pantolon giymiyordum ve bazen altıma hiçbir şey giymiyordum. Genellikle o günlerde ofise geri dönmüyorduk.

Onun ofisinde geç saatlere kadar çalışırdık, gerçekten çalışırdık. Sürekli seks yapmıyorduk. Yapacak işlerimiz vardı. Ayrıca, geçen sefer gece vardiyasında yakalanmaya ramak kalmışken, bu riski tekrar almak istemedik.

Ama işe odaklanmak zordu. Sık sık bakışlarının ağzımda veya dekoltemde olduğunu fark ederdim ve bakışlarının sıcaklığı beni orada eritmeye yetiyordu. Bu yüzden çoğu gece, bir gün süren ön sevişmeden sonra arzuladığımız rahatlamayı bulmak için onun evinde son buluyordum. Saat 10'da raporunu getirmek için onun dairesine gitsem kimse gözünü bile kırpmıyordu. Vardiya değişimi sayesinde, sabah vardiyası ben gizlice çıkarken hiçbir şeyden haberdar olmuyordu.

Neredeyse mükemmeldi, onun oynacağından başka bir şey olmadığını düşündüğüm kısım hariç. Daha da kötüsü, bunun için para alıyordum. Bazen utanıyordum. Gizlice buluşmak eğlenceli olsa da, bir yanımdan utanıyordu. Biri bizi öğrenirse, kaos çıkardı. İşimi, erkeğimi ve onurumu kaybederdim. Ama duramıyordum.

Onunla birlikteyken hissettiğim duygular, ister toplantıda yanında oturup otoriter sesiyle kararlar alıp taleplerini dinlerken, ister yatağında üzerimde durup köprücük kemiğime öpücükler kondurup beni tamamen ele geçirirken, vazgeçilemeyecek kadar güzeldi.

Sanki romanlarımdan biri canlanmış ve artık birisi tarafından tamamen tüketilmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Okurların bu kitapları yutarcasına okumasına şaşmamalıydı. Bu, onların çaresizce istedikleri bir şeydi. Bunun kitap sayfalarının dışında da var olabileceğini bilmiyordum. Ve şimdi bu benim sahip olduğum bir şeydi.

Bölüm 16

TROY

Koridordan babamın gürleyen sesini duydum ve masamın sandalyesine derinlemesine gömüldüğümde midemin derinliklerinde bir korku hissettim. Kathy'nin o kadar zoraki ki tüylerimi diken diken eden çılgın kahkahasını duymak da yardımcı olmadı. Bana doğru geliyorlardı. Babamın habersizce burada ne aradığını merak ettim.

Seslerini ve ayak seslerini kapıma yaklaşırken duyduğumda, başımı kaldırıp yakındaki kargaşayı takip eden Monica'nın bakışlarını yakalamaya çalıştım. O neler olacağını hiç bilmiyordu ve ben de onu uyarmak için vaktim yoktu.

Babam ofise geldiğinde, insanlar onun anlattığı berbat şakalara gülerek ya da çok önemli bir görüşme yapıyormuş gibi telefonla çok yüksek sesle konuşarak dikkatini çekmek için her şeyi yaparlardı. Babam etkilenmiş gibi davranırdı, ama içten içe herkesi yargılıyordu. Bana gönderdiğim yepyeni kılıf elbiseyi giymiş, karşımda oturan Monica büyük olasılıkla onun bir sonraki kurbanı olacaktı. Bu elbiseyi aldım çünkü renginin onun koyu saçlarına yakışacağını biliyordum, ama aynı zamanda onu ondan çıkardığımı hayal ettiğim için de.

"Ah, sen oğlumun son kurbanı olmalısın." Babam boğazını temizledi ve sonra kıkırdadı. "Yani kişisel asistanı."

Monica'nın masasının üzerinde dikilen babamın sırtı bana dönüktü. Monica sandalyesinden kalkıp elini uzattı ve ona içten bir gülümsemeyle sıcak bir şekilde selam verdi.

"Siz Troy'un babası olmalısınız, Bay Gunner. Sizinle tanışmak bir zevk. Ben Monica."

Babam, her kadına yaptığı gibi, sanki ellerini kıracakmış gibi elini sıkarak selamladı.

"Eliniz oldukça sıkıymış," dedi babam, ellerine bakarak.

Monica'nın onun yanında zayıf bir kadın gibi davranmayacağını bildiğimden gülümsemeyi zor tuttum. Onu kurtarmak için, ama kısmen de bu garip karşılaşmayı izlemekten kendimi kurtarmak için ofisimden çıktım. Muhtemelen babamın gizlice birlikte olduğum kadını görmesi sadece benim için garipti.

"Merhaba baba," dedim, elimi sırtına koyarak.

"Troy." Bana tek bir baş sallama ile cevap verdi. "Yeni asistanınla tanışıyordum."

"Ah evet, görüyorum. Neden ofisime gelip bize bugün neden şerefleştirdiğini anlatmıyorsun?"

Monica'ya hayali bir şapka selamı verdikten sonra beni ofisime kadar takip etti ve ben de kapıyı arkamızdan kapattım.

"Çok güzel bir kız," dedi, otururken.

"Öyle mi?" omuz silkerek, masamın arkasına oturarak sordum.

"Bana utangaçlık yapma, evlat."

"Baba, o benim asistanım. Başka bir şey

değil." "İyi. Neyin tehlikede olduğunu

biliyorsun."

Sanki her konuştuğumuzda bana bunu hatırlatmıyormuş gibi. Ama gerçekten kızabilir miydim? Tam da onun benden beklediği şeyi yapıyordum, başka bir kişisel asistanla yatıyordum, ama kendime bu seferkinin farklı olduğunu söyleyip duruyordum. Nasıl farklı? Bilmiyordum, ama bunu babama itiraf edemezdim.

"Neden buradasın baba? Sadece beni kontrol etmek için mi? Bunun için Kathy yok mu?" Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

"Teyzenin bugün doğum günü..."

"Tabii ki," dedim, hiç farkında olmadan.

"Bu akşam kuzeyde bir parti veriyoruz..." Sanki bunu bilmem gerekiyormuş gibi bana umutla baktı. Takvimimde yoktu.

"Biliyorum. Orada olacağım," dedim ve Monica'ya bir hediye sipariş etmesini hatırlatmak için zihnimde not aldım.

"İyi." Koltuğundan kalktı ve kapıya doğru yürüdü, arkasına bakmadan el sallayarak kapıdan çıktı.

Beni teyzemin partisine davet etmek ya da hatırlatmak için bu kadar yolu gelmediğini biliyordum. İşlerin nasıl gittiğini görmek, Kathy'den her zamanki raporunu almak ve muhtemelen her kararımı yargılamak için uğramıştı. Bu, can sıkıcı bir şekilde alıştığım aylık bir olaydı. Ancak Monica burada olduğu için, her zamankinden daha sinir bozucu geliyordu. Utanç vericiydi. Neredeyse kırk yaşındaydım ve babam beni kontrol ediyordu.

Gittiğinden emin olduktan sonra, Monica'nın masasına yaklaştım ve masasına parmaklarımla hafifçe vurdum. Kafasını kaldırıp bana küçük bir gülümseme attı, parmakları klavyede yazmaya devam etti.

"Kusura bakma," diye fısıldadım.

"Ne için?" diye sordu.

"Babam." Gözlerimi devirdim.

"Oh, zararsız biriydi."

O bunu bilmiyordu.

"Senin için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne olursa," diye fısıldadı ve dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi, o anda onu orada alıp götürmek istedim.

"Siktir."

Yüksek sesle güldü ve ofise bakarak ellerini kullanarak hızla gülüşünü bastırdı. Kimse duymamıştı.

"Ne istiyorsun?" diye ciddi bir şekilde sordu.

"Bloomingdales'tan iş çıkışı alabileceğim bir hediye sipariş etmeni istiyorum."

"Tamam. Özel bir şey var mı?"

"Yetmiş yaşındaki bir kadının hoşuna gidecek bir şey," dedim omuz silkerek.

Bana merakla baktı.

"Teyzem için. Bu akşam doğum günü partisi var."

Monica'yı da davet etmek istedim, ama sonra vazgeçtim. Bu bir aile etkinliğiydi, iş etkinliği değil. Orada yerini bulamazdı ve babam bizim küçük oyunumuzu hemen anlardı. Ayrıca, biraz şampanya içtikten sonra gözlerimi ve ellerimi ondan uzak tutabileceğimin garantisi yoktu.

"Anladım," dedi.

"Teşekkürler." Masasının yüzeyine hafifçe vurdum ve ofisime geri döndüm.

O gece geç saatlerde, kaşmir kazak içeren hediye paketi ile birlikte, evden çok bir malikaneye benzeyen ailemin kuzeydeki evine vardım. Zili çaldım ve ceketimi ve hediymi alan garsonlar tarafından içeriye alındım. Ailemin partilerinin çoğunu düzenlediği büyük oturma odasından caz müziği geliyordu. Düzensiz müziği takip ettim ve odayı dolduran aile ve yakın arkadaşları buldum.

Uzun büfe masasında annemi gördüm, her şeyin istediği gibi olduğundan emin olmak için mezeleri inceliyordu. Babam odanın ortasında, her zamanki gür sesiyle bir tür hareketli hikaye anlatıyordu. Önce annemi selamlamaya karar verdim, ona sarıldım ve her iki yanağına da hızlıca iki öpücük kondurdum.

"Troy. Tatlım. Gelebildiğine çok sevindim," dedi gülümseyerek. "Kaçırmazdım."

Neredeyse kaçıırıyordum ama.

Annemin gözlerinin, odanın arkasında açık Fransız kapılarının yanında kurulan bara kaymasını izledim. Gözlerinde, nasıl yorumlayacağımı tam olarak bilemediğim bir ışıltı vardı.

"Neden gidip bir içki almıyorsun?" Başıyla barı işaret etti.

Onun bakışını takip ettim ve eski karımın tanıdık çilek sarısı saçlarını ve ince vücudunu gördüm. O, herkes gibi utanmadan barmenle flört ediyordu.

herkes gibi bu flörtü yutuyordu. Onu kim suçlayabilirdi ki? O bir *Sports Illustrated* mankeniydi.

"Veronica burada ne arıyor?" diye sordum, anneme bir bakış attım. "Ah, tatlım. O aileden sayılır."

"Hayır. Aslında değil, anne."

"Oh, sus. Git hadi. Kaba davranmak istemezsin."

Parmaklarımla yumruk yaparken, Veronica'nın sırtı açık siyah elbisesiyle şampanya yudumlarırken durduğu bara doğru yürüdüm. Güzel görünüyordu. Buna şüphe yoktu. Ama ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum. Artık hissetmiyordum. Hiç hissetmiş miydim acaba?

Tanıştığımızda gençtik. Ben ona aşkıttım, o da ailemin servetine aşıktı. Tanışalı sadece üç ay olmuştu ki, ani bir Vegas gezisinin ardından evlendik. Birkaç şişe şampanya ve kumarhanenin özel bir köşesindeki pervasız seks, düğün şapelinde son buldu.

İlişkimizi yürütmeye çalıştık, ama sonunda olmadı. Çok farklıydık. O ilgi odağı olmak istiyordu, ben ise bir iş adamı olarak ciddiye alınmak istiyordum. Boşanmak istedim, ama o istemedi. Ailem de istemedi. Muhtemelen boşanmanın mükemmel itibarlarını lekelemesini istemiyorlardı. Yıllar önce boşanmış olsak da, Veronica bunu kabullenemedi. Her türlü yolu denedi ve hayatıma geri dönmeye çalıştı.

"Merhaba Veronica," diye mırıldandım, ona bakmadan barmene işaret ettim. "Bir viski alayım."

"Troy," dedi, sesi şarkı söyler gibi. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"Ve ben burada, senin geleceğini hiç bilmeden bekliyordum."

Barmen'den viskiyi aldım ve uzun bir yudum aldım.

"Oh, böyle davranma," dedi, elini koluma koyarak.

"Senin ve teyzemin bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum," dedim alaycı bir şekilde, içkimi bitirip bir tane daha istemek için elimi kaldırmadan önce.

"Ne huysuzsun," dedi, kollarını kavuşturup dudaklarını bükerek. "Teyzemi

bulmaya gidiyorum." İçkimi alıp odanın diğer tarafına geçtim.

Gertrude teyzeyi süslü çiçek desenli koltukta oturmuş, bir tabak meze tutarken odayı neşeyle dolaşırken buldum. Veronica ile karşılaşmamdan sonra kalbim biraz yumuşadı ve ona sıkıca sarıldım. Doğum gününde mutlu olmayı hak ediyordu ve bu parti gerçekten onun için miydi yoksa sadece ailemin eğlenmek için bir bahane miydi, bilmiyorum ama mutlu görünüyordu.

"Yalnız mı geldin?" diye sordu, hayal kırıklığıyla odanın etrafına bakarak. "Korkarım

öyle." Omuz silktim.

"Ah, Troy. Ne zaman yerleşeceksin?" diye sordu, ben onun yanına diz çöküp elimi okşarken.

Aklım Monica'ya gitti, ama bu düşünceleri hızla kafamdan attım.

"Bir gün," diye onu teselli ettim ve ayağa kalkıp yanağına hızlıca bir öpücük kondurdum.

Odayı kız kardeşim için taradım. Eski karımın davet edilmesinden duyduğum rahatsızlığı anlayabilecek tek kişi oydu, ama Erica'dan hiçbir iz yoktu. Kalabalığın arasından dikkatlice ilerlerken hafifçe kaşlarımı çattım. Belki eski odasındaydı. Merdivenleri çıktım ve tanıdık koridorda yürüdüm.

Kapıyı açtım ve odanın boş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Çıkmak için döndüğümde, bir elinde şampanya, diğer elinde viski olan Veronica ile karşılaştım.

"Yeniden doldurman gerektiğini düşündüm," dedi utangaç bir gülümsemeyle, beni odanın içine doğru iterek. Arkasında kapıyı ayağıyla kapattı.

"Aslında gerek yok," dedim.

İçecekleri yakındaki bir komodinin üzerine koydu ve kollarını boynuma doladı. Gözlerim, tam da onun istediği yere, elbisesinin derin dekoltesine kayd. Gözlerimi tekrar ona çevirdim ve başımı salladım.

"Bunu yapmayacağız." Kollarını boynumdan çekip geri adım attım.

"Bence bir parçan bunu istiyor," diye fısıldadı ve uzanıp elbisesini boynunun arkasında tutan ince askıyı çözdü.

Elbisesi beline kadar düştü ve kremsi, dolgun göğüsleri ortaya çıktı. İçtiğim viskinin etkisinden kurtulmaya çalışırken zorlukla yutkundum. Yatağa uzanıp bir battaniye aldım ve ona attım.

"Örtün ve çık dışarı," dedim sertçe. Bana

uzun bir süre baktı.

"O kim?" diye sordu, battaniyeyi kendine sıkıca sarılarak.

"Kimse yok. Seninle birlikte olmaktansa yalnız kalmayı tercih ettiğime inanmak o kadar mı zor?"

Onu itip kapıyı açarak kız kardeşimin çocukluk odasında bırakırken ağzı hafifçe açıldı. Hızla merdivenlerden aşağı inip partinin geri kalanının olduğu yere gittim, oradan bir an önce uzaklaşmak istiyordum. Tek istediğim Monica'yı aramaktı. Ama annemin doğum günü pastasını getirdiğini ve kız kardeşimin pastayı süsleyen düzinelerce mumu dikkatlice yaktığını gördüm. Artık gidemezdim. Sıkışıp kalmıştım.

Bölüm 17

MONICA

Elimde Troy'un kahvesiyle ofise erken geldim. Dün gece ondan haber alamadığım için hayal kırıklığına uğramış olsam da, yine de mutlu bir yüz takınmalı ve onun asistanı olmalıyım. Uzun zamandır ayrı bir gece geçirmemiştik ve o, teyzesinin partisinden sonra arayacağına söz vermişti. Özellikle de aile toplantısında olduğu için, güvensizliğimin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalıştım. Ama o Troy'du. Gördüğüm en yakışıklı adamdı ve ayrıca milyarderd. Herkes onu istiyordu. Neden beni istediğini hala bilmiyordum.

Belki de asistanı olduğum için ona kolay ulaşabildiğim içindi. Bu, birlikte çok zaman geçirebileceğimiz anlamına geliyordu ve bu da onun benden istediği her şeyi elde etmesini kolaylaştırıyordu. Ama bundan nefret etmiyordum. Ben de onu aynı derecede istiyordum. Ona doyamıyordum. Her gün birbirimize sahip olabileceğimizi bilmek rahatlatıcıydı, ister onun evinde ister özel giyinme odasında olsun. Bunu birkaç gün önce Bloomingdales'ta o takım elbise denerken denemiştik. İnanılmaz derecede riskliydi, ama akıllara durgunluk vericiydi. O, inlemelerimi bastırmak için ağzımı eliyle kapatırken, çılgılık atmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Asansörle katıma çıkarken, duygularımı bölümlere ayırmaya alışabilecek miyim diye merak ettim. Ne zaman kapatmam gerektiğini veya beklentilerimi ne zaman düşürmem gerektiğini bilmek. Asansörün aynalı duvarında yansımamı kontrol ettim, Troy'un o gün Bloomingdales'ta bana aldığı siyah elbisenin altına giydiğim askılı file iç çamaşırına uyması için sürdüğüm kırmızı ruju düzelttim. Zil çaldı ve asansör kapıları açıldı.

Kathy'yi her zamanki yerinde gördüm, sanki zamanında geldiğimi kontrol ediyormuş gibi. Haftalardır buradaydım ve Troy sık sık Kaliforniya kralı yataklarında onunla kalmam için yalvarsa da hiç geç kalmamıştım. Troy benim amirim olmasına rağmen, meraklı ofis müdürüne bir şeyler kanıtlamam gerektiğini hissediyordum. O, onun patronuydu. Ona kısa bir selam verdim ve koridordan geçtim.

Troy'un ofisinin kapısını açtım ve onu masasında otururken görünce şaşırdım. Elimde buz gibi plastik kahve bardağıyla iki kez baktım. Başını kaldırdı ve sanki sadece bana yönelikmiş gibi bir gülümseme attı.

"Kapıyı kapat," dedi.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Hızlı bir hareketle masasından kalktı ve bana doğru eğildi. Kollarını bana doladı ve elleriyle belimi kavradı. Bu beni şaşırttı.

Birincisi, genellikle işe erken gelmezdi. İkincisi, sabahın ilk saatlerinde, özellikle de ofis doluyken, hiç bu kadar sevgi göstermezdi. Etrafıma dikkatlice baktım, ama kapı kapalıydı ve perdeler çekilmişti. Kollarının arasına biraz daha gömüldüm ve ona baktım.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

"Aramadın," dedim, çok hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalışarak.

O içini çekti. "Biliyorum. İşlerim başımdan aşkındı. Ailem... onlar..." Kaşlarını çatı. "Sinir bozucu."

Parmak uçlarımda yükselip dişlerimle alt dudağını ısırdım.

"Bir daha yapma," diye fısıldadım, kendi kararlılığımdan şaşırarak.

Onun alt karnımda sertleştiğini hissettim ve içimi bir sıcaklık kapladı.

"Bu bir emir mi?" diye sordu, sesi alçak ve gürültülüydü.

Elleri arkama kayd, elbisenin üzerinden kıvrımlarımı okşadı. Ona daha da yaklaştım ve yavaşça başımı salladım.

"Ben de senin patronun olduğumu sanıyordum."

Beni sıkıca sarıldıktan sonra ağzını ağzıma yaklaştırdı. İsteyerek ağzımı açtım ve dilinin ağzıma girmesine izin verdim, sanki benim her parçamı tadıyormuş gibi yavaşça dönüyordu. İnledim ve ellerimi boynunun arkasına doladım, kokusunu içime çektim. Onu kapının yanındaki duvara ittim, böylece sırtının arkasında sağlam bir şey varken aramızdaki mesafeyi daha da kapatabilirdim.

"Bu sabah çok enerjiksın," dedi, ben onu tekrar yutmadan önce hızlıca nefes aldı.

Onun ereksiyonunun bana karşı titrediğini hissettim ve Tanrım, onu hemen orada istedim. Ellerim saçlarına uçtu, onu tutarak vücudumu ona sürttüm, onun cömert uzunluğunu hissettim. O, sessiz ama vücudumu sessiz gücüyle doldurmaya yetecek kadar düşük bir inilti çıkardı.

Aniden kapı çalındı ve kapı açılmadan hemen önce hızla birbirimizden ayrıldık. Masasına doğru birkaç hızlı adım attım ve meşgul görünmek için birkaç kağıt aldım, Troy ise uzanıp saçlarını düzeltti. Troy "gir" diyemeden Kathy kafasını içeri soktu.

"Evet, Kathy?" diye sordu Troy. Koyu saçlarını eliyle düzeltirken sinirli olduğunu anlayabiliyordum.

Birkaç adım uzakta durup, masasının kenarındaki kağıtlarla meşgulumuş gibi yaptım. Kathy, bakışlarında belirgin bir şüpheyle bana, sonra Troy'a baktı. İçim titriyordu ama bunu görmezden gelmeye çalışarak ona sıcak bir gülümseme attım. Bizi görmüş müydü? Duymuş muydu? Gözlerim hızla Troy'a ve koyu renk pantolonuna baskı yapan ereksiyonuna kaydı. Sinirli bir şekilde dudagımı ısırdım, acaba ben aşırı duyarlı mıydım ve o fark etmemiş miydi diye düşündüm.

"Sadece ayın son raporlarını kontrol etmek istedim," dedi Kathy, benim bıraktığım duvara rahatsız bir şekilde duran Troy'a bakarak.

"Öğle yemeğine kadar biterler," dedi Troy kısa bir şekilde.

"İzninizle," dedim, Troy masasının arkasına geçip oturduğunda Kathy'nin dikkatini çekerek. "Tuvalete gitmem gerekiyor."

Kathy başını bir kez salladı ve ben yanından geçerken, Troy'un ofisinden çıkmaya niyetli olmadığını fark ettim. Troy onunla başa çıkabilirdi. Titrek bir nefes verdim ve koridordan kadınlar tuvaletine doğru yürüdüm.

Bu ruj leke bırakmaz olduğunu iddia etse de, emin olmam gerekiyordu. Kathy'nin az önce gördüğünü görmek istedim.

Kapıyı açtım ve tezgahın üzerindeki aynaya doğru yürüdüm, ellerimi kenara koyup sıkıca tuttum, az kalsın düşüyordum. Saçımı kontrol ettim, hala yerindeydi, ama Troy'un saçları için aynı şeyi söyleyemezdim, çaresizlik içinde parmaklarımı saçlarında gezdirmiştim. Elbise, vücutlarımızın sürtünmesinden dolayı sadece biraz yerinden kaymıştı. Neyse ki ruj, iddiasını yerine getirmiş ve söz verdiği yerde kalmıştı.

Phew, diye düşündüm ve dönüp sırtımı tezgaha dayadım. Geri dönmeden önce onlara birkaç dakika daha zaman tanımam gerektiğini düşündüm. Beklerken, tuvaletin kapısı açıldı ve açık mavi süveter elbise ve uyluk boyu çizme giymiş bir kadın içeri girdi. Sanki bir dergiden çıkmış gibiydi. Aslında, onu daha önce *Cosmopolitan* dergisinin parlak sayfalarında gördüğüme emindim.

"Merhaba," dedi, bana bakarak.

"Merhaba," diye cevap verdim, bakışlarının giydiğim nude renkli rügan ayakkabılara, siyah elbiseye ve dalgalı bukleler halinde sarkan saçlarıma düştüğünü izleyerek. Sabah evden çıkarken iyi göründüğümü düşünüyorsam, bu kadın bana öyle olmadığını kanıtlamayı kendine görev edinmişti. Beni yargılayıcı, geçici bir bakışla sanki köpek pisliğini topluyormuşum gibi bakıyordu.

"Tuvalet görevlisi misiniz?"

Burnumdan küçük bir kahkaha attım. Ciddi olamazdı. "Hayır, değilim."

Gözlerini devirdi ve yanımdan geçerek küçük tasarımcı çantasını tezgahın üzerine koydu. Bir ruj çıkardı ve pembe tonunu dudaklarına sürdü, dudakları mükemmel bir şekilde şekillendi.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, bana bir bakış attı. Onu

izlediğimin farkında değildim ve şimdi bunun için uyarılmışım. "Özür

dilerim. Sadece tanıdık geliyorsunuz..."

"Veronica. Veronica Mews," dedi, dudaklarını ovuşturarak rujunu çantasına geri koydu.

Adını tanımadığım için yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalıydı.

"Model." Gözlerini kısarak, "Ah, tabii.

Öyleyse. Tanıştığımıza memnun oldum,"

dedi.

Küçük bir homurtu çıkardı ve tuvaletten çıktı. Kathy'nin şimdiye kadar gitmiş olması gerektiğini düşünerek onu takip ettim. Koridorda yürürken, Veronica'nın benimle aynı yolu izlediğini fark ettim ve onun uzun bacaklarını fark etmemeye çalışarak arkasından yürüdüm. Onu daha önce hiç görmemiştim. Neden burada olduğunu merak ettim.

O her kapıyı geçip Troy'un ofisine doğru aynı yönde ilerlerken içimde kötü bir his uyandı. Belki de bir yatırımcıydı. Ünlü bir mankenin bir hedge fonu olması şaşırtıcı olmazdı. Yine de içimden bir ses bana onun buraya bu yüzden gelmediğini söylüyordu.

"Affedersiniz," dedim arkasında dururken Troy'un ofisine yaklaşırken. "Randevunuz var mı?"

Dönüp bana, sanki az önce ezdiği bir böcekmişim gibi baktı. Beni tamamen görmezden gelerek Troy'un kapısının dışına parmak eklemleriyle vurdu. *Kaltak*.

Masamın sandalyesine oturdum, onların birbirlerini nasıl tanıdıklarını anlamaya çalışıyordum. Kathy hala ofisindeydi, gergin görünüyordu, ama o her zaman öyle görünürdü. Hem o hem de Troy aynı anda başlarını kaldırıp, uyluklarını sıyıran elbisesiyle kapı çerçevesine yaslanmış duran Veronica'yı gördüler.

Kathy, araya giren kadını değerlendirirken gözleri her zamankinden daha da küçüldü. Çenesini hafifçe kaldırdı ve odadan çıktı, geçerken Veronica'ya yüzünü buruşturdu. Bu davranışına çok şaşırdım çünkü ona hiç yakışmıyordu. Her zamanki somurtkan yüz ifadesinden başka neredeyse hiç ifade göstermezdi. Ama bu farklıydı. Bu, hor görme ve tiksinti dolu bir bakıştı.

Veronica, siyah deri botlarının topuklarıyla arkasındaki kapıyı kapattı. Yutkundum. Bu onun müşteriisi değildi. Hiçbir profesyonel böyle davranmazdı. Bu kişisel bir şeydi.

Kathy başını sallayarak uzaklaşmaya başladı. "Kathy," diye

seslendim.

"Evet?" diye sordu, bana dönerek.

"O kim?" Troy'un ofisini işaret ederek, gayri resmi davranmaya çalışarak sordum.

"O Veronica Mews. Troy'un eski karısı. Ve tam bir kaltak."

Kathy topuklarını döndü ve beni ağzım açık bir şekilde orada bırakarak Troy'un ofisinin kapalı kapısına bakarken, içeride neler olup bittiğini merak ettim. Perdeler, azgın gençler gibi öpüşürken olduğu gibi hala kapalıydı. Bu yeni bilgiyle, o anlar sanki bir ömür önceymiş gibi geldi. Hiçbir şey göremiyordum, bu da beni biraz rahatlattı, ama ikisinin arasındaki etkileşimi görememek beni daha çok rahatsız etti.

Kathy'nin ağzından bu sözlerin çıkmasını beklemiyordum. Troy evli miydi? Hem de süper model bir kadınla. Bana hiç bahsetmemişti. Aslında kişisel konulardan hiç konuşmazdık. İş hakkında konuşurduk ve sonra kıyafetlerimizi çıkarırdık. Yine de, benden saklayacak kadar önemli bir şey gibi görünüyordu. Aklımda bir sürü soru vardı. Cevaplarını almaya hakkım olup olmadığını bilmediğim sorular.

Evli.

Bu kelime, kafamda yankılanıp duruyordu.

Bölüm 18

TROY

Kathy ile yaptığım konuşmanın etkisinden hala kurtulamamıştım, zihnim bunu henüz sindiremeden, Veronica muhtemelen gömlek olması gereken gülünç derecede kısa bir elbiseyle ofisimde duruyordu. Monica, muhtemelen neredeyse yakalanacağımız bu zor durumdan kurtulmak için tuvalete gitmek üzere izin aldıktan sonra, Kathy bizim birlikte olduğumuzu ima eden bir suçlamayı nazikçe geçiştirdi.

"Az önce bir şeye mi şahit oldum?" diye sormuştu, elleri belinde, odada bir ipucu arıyormuş gibi etrafa bakınıyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim, ellerimi masamın üzerinde rahatça kavuşturarak, ama ona buradaki patronun ben olduğumu belli edecek şekilde.

"İçeri girdiğimde ikiniz de keyifsiz görünüyordunuz."

"Sadece bahsettiğin raporları hazırlıyorduk." Omuz silktim. "Mhmm." İkna olmamış gibiydi.

"Ayrıca, gelecekte, ofisime girmeden önce benim izin vermemi bekleyin lütfen. Bu çok dikkat dağıtıcı, ayrıca kaba bir davranış."

Kızık bir kahkaha attı. "Bu şirkette istediğim gibi dolaşabilirim."

"Bence burada patronunun kim olduğunu unutuyorsun." Onun bu hak iddiası karşısında sesim yükselmeye başladı.

"Patronumun kim olduğunu çok iyi biliyorum ve şu anda karşımda duran kişi değil." Gözleri soğuktu.

"Sanırım babamla, *benim* şirketimdeki rolün hakkında biraz konuşmamız gerekiyor."

"Ve ben de onunla, senin kişisel asistanının ne tür bir rol oynadığı hakkında biraz konuşmam gerektiğini düşünüyorum. Yine." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Onun tehdidinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım, ama içten içe nefesim kesildi. Yine de çabucak kendimi topladım.

"Devam et," dedim kayıtsızca. Soğukkanlı tavrım karşısında şaşırmış görünüyordu. "Ama şunu bil ki, bu firmayı kaybedersem, sen de işinden olursun. Yani karar senin."

Gülümsemesinin dudaklarından hızla kaybolduğunu ve sözlerimi yutarken boğazının titrediğini gördüm. Onu etkilediğime memnun olarak sandalyeme yaslandım. O sırada açık ofis kapımın dışarısından bir vuruş sesi duydum.

"Rahatsız mı ediyorum?" diye sordu Veronica, ceylan gibi vücudunu kapı çerçevesine yaslayarak şarkı söyler gibi bir sesle.

Ne oluyor? Bu sabah daha da kötüye gidebilir mi? "Evet,"

dedim keskin bir sesle.

"Hayır," dedi Kathy aynı anda. Kahretsin.

Kathy, Veronica'ya neredeyse hiç selam vermeden yanından geçerken kısa bir baş selamı verdi. Kathy ile benim üzerinde hemfikir olduğumuz tek bir şey vardı, o da eski karıma karşı duyduğumuz ortak nefretimizdi. Monica'nın dudaklarının tadı hala ağzımda kalmışsa, bu duygu hızla yok oldu.

Veronica, botunun yüksek topuğuyla kapıyı arkasında kapattı ve son gördüğüm şey, kapı onun güzel yüzünü kapattığı anda Monica'nın bana endişeli bir bakış atmasıydı. Midem düğümlendi. Ona Veronica'dan bahsetmemiştim. Ağzlarımız her zaman başka şeylerle meşgul olduğu için kişisel hayatlarımız hakkında pek konuşmamıştık.

Ona pek çok şeyi anlatmamıştım. Mesela, eğer ortaya çıkarsak işimi kaybedeceğimi. Derin bir nefes aldım.

Her şeyi sırayla halledecektim.

"Veronica, burada ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Merhaba Troy," dedi, kapıdan uzaklaşarak sanki avıymışım gibi bana doğru yürüdü. Ceylan aslana dönüştü.

Gözlerimi devirdim.

Masamdaki kağıtları kenara iterek, masanın kenarına oturacak yer açtı. Bacaklarını çaprazlayıp ellerine yaslandı, sırtını geriye doğru eğerek göğüslerinin açık mavi kaşmirin içinden biraz daha görünmesini sağladı.

"Tabii ki, kendini evinde hisset," dedim alaycı bir şekilde, onun gelişigüzel bir şekilde kenara ittiği kağıtları yeniden düzenlemeye çalışarak.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Tekrar soruyorum, burada ne işin var?" diye

sordum. "Sadece seni görmek istedim."

"Seni dün gece gördüm."

"O zaman seninle çok güzel vakit geçirdim."

Bacaklarını masamın üzerine attı, böylece uyluk boyu çizimleri ve uzun bacakları, ben ofis koltuğumda otururken bana sürtünüyordu.

"Öyle değil mi?" diye sordu.

"Teyzemle görüşmek ve onu kutlamak hoşuma gitti, evet."

"Başka hoşuna giden bir şey oldu mu?" diye utangaç bir şekilde sordu ve bana doğru eğildi. Yüzümde nane kokulu nefesini hissedebiliyordum.

Ne demek istediğini biliyordum ve kız kardeşimin çocukluk odasında üstsüz durduğu görüntüsü, onu kafamdan silmeden önce hızla zihnimden geçti. Süper model olsun ya da olmasın, o hala bir kaltaktı ve dik göğüsleri bunu değıştirmezdı. Bu konuyu yıllar önce kapatmışım. Çoğunlukla.

"Veronica," dedim yorgun bir sesle. "Dün gece ipucunu anladığını

sanıyordum." Parlak, bebek pembesi dudaklarıyla bana dudak bükerek

baktı.

"Ne zaman bu kadar parti bozan biri oldun?" diye sordu.

Bu benim hatam olduğunu bilerek iç geçirdim. Boşandıktan sonra bile hala birlikte eğleniyorduk. Etkinliklerde karşılaşsaksak, ya o benim evime ya da ben onun evine giderdik. Bu, sadece sevişip rahatlamak dışında bir anlam ifade etmiyordu. Onun için de aynı olduğunu düşünüyordum.

Zaten aramızda bir şey olmamış olalı aylar olmuştu. Dün gece onu uzun zamandır ilk kez görmüştüm. Neden şimdi hayatıma tekrar girmek için bu kadar ısrarcı olduğunu merak ettim.

"Sadece işimden dolayı stresliyim," dedim, saçlarımı elime alıp karıştırarak. "O

konuda sana yardım edebilirim," dedi, sanki bir fırsatı kaçırmamak için atlayarak.

Bacaklarını ayırdı ve birini masamın parlak yüzeyinin her iki yanına koydu. Gözlerim, açık bacaklarının arasındaki karanlığa kaydı.

"Tanrım, Veronica," elbisesinin altında hiçbir şey olmadığını fark edince yüksek sesle inledim.

O, yüksek sesle güldü ve keyfini sonuna kadar çıkardı. Kendini kucağıma indirdi ve bacaklarını bana doladı. Sonra ellerini sandalyemin iki yanına, başımın iki yanına koydu. Onun çıplaklığı karşısında hafifçe titrediğimi hissettim. Ne de olsa ben bir erkektim.

"Gitmelisin," dedim sertçe, kapıya doğru bakarak.

O eğildi ve dişlerini kulak mememe sürttü. "Gitmem mi gerekiyor?" diye fısıldadı.

Bu sözler omurgamdan aşağı bir titreme geçirdi.

Bunu yapmayacaktım. Bunu düşünmüyordum. Kalçalarını kavradım ve aniden üstümden kaldırdım. Ayaklarını yere basmaya çalışırken hafifçe inledi. Masa sandalyemden kalktı.

Kollarımı kavuşturup kapıya doğru başımı salladım. "Git."

Masamdaki sandalyeye oturdu ve ayaklarını masamın üzerine koydu. Gitmeye niyeti yoktu. Beni kurtaracak birine ihtiyacım vardı.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkardım ve Monica'ya mesaj attım.

SOS. Buraya gel ve önemli bir toplantı uydur. Bu kadını ofisimden çıkarmam lazım.

Bir dakika sonra kapım çalındı. Veronica, ofisteki diğ er çalışanların dikkatini çekmemek için hızla ayaklarını masamdan indirdi. Monica başını içeri soktu ve Veronica'nın masamın arkasında rahatça oturan Monica'ya hızlıca baktığını gördüm. Gözlerinde bir anlık bir acı belirdi ve sonra kayboldu. Kahretsin.

"Um, böldüğüm için özür dilerim..." dedi yumuşak bir sesle.

"Hiçbir şeyi bölmüyorsun," dedim güven verici bir şekilde.

Veronica arkamda homurdandı.

"şimdi toplantımız var."

"Evet, tabii ki. Teşekkürler, Monica."

Monica, Veronica'ya bir kez daha baktı. Veronica, kapıdan çıkmadan önce tırnaklarını karıştıtarak Monica'nın varlığını neredeyse hiç fark etmemişti. Neyse ki kapıyı açık bırakmıştı. Beni kurtarmak için mi, yoksa olan biteni gözetlemek için mi, emin değildim. Her halükarda, minnettardım.

"O kim?" diye sordu Veronica, Monica'nın hayali toplantımıza hazırlanıyor muş gibi eşyalarını topladığı açık kapıdan bakarak. Veronica'nın sesinde tiksinti vardı.

"Adı Monica. Benim kişisel asistanım," diye cevapladım.

Veronica'nın Monica'ya sabitlenmiş bakışlarında kıskançlık belirtileri gördüm. Söylentileri duymuş muydun, yoksa güzel bir kadının vücudunu saran siyah elbise onu tedirgin mi etmişti?

"Gerçekten gitmem gerek," dedim ve kapıya doğru yürüdüm.

Veronica masamdan hızla kalktı ve yanımdan geçerken bana sürtünmeye özen gösterdi.

"Görüşürüz Troy bebeğim," diye omzunun üzerinden seslendi ve uzaklaşmaya başladı.

Monica'nın aramızda bakışlarını yakaladım, sonra hızla masasına boş kağıtları istiflemeye geri döndü. Muhtemelen pek çok sorusu vardı ve yüzündeki incinmiş ifade midemi bulandırdı. Ona her şeyi nasıl anlatacağımı bilmiyordum ve burası da uygun bir yer değildi.

"Teşekkürler," dedim gülümseyerek masasına yaslanarak. "Mhmm,"

dedi, bana zar zor bakarak.

"Monica..." diye yumuşak bir sesle söyledim.

"Bak, gerçekten çok meşgulüm..." dedi.

O anda benimle hiçbir şey yapmak istemediğini hissettim. Neden istesin ki? Bir ilişkimiz olmasa da, herhangi bir sınır belirlememiş olsak da, yine de duygularımız vardı. Onun acısını üstlendiğimde bunu fark ettim. Bu benim için yeni bir durumdu. Onu başka bir erkekle bir ofiste kilitli bulsaydım muhtemelen aynı şeyi hissederdim. Çılgına dönerdim.

"Ne? Boş yazıcı kağıtlarını mı istifliyorsun?" diye şaka yaptım, durumu ve kafamdaki düşünceleri hafifletmeye çalışarak.

Şaka işe yaramadı ve Monica kaşlarını çattı. Ofise hızlıca bir göz attım, sonra elini tutup sıktım. Onun dikkatini çekmem gerekiyordu. Onu sakinleştirmem gerekiyordu. Hareketsiz kaldı. Kimse görmeden elini hemen bıraktım.

Kağıtları masasına koyarken iç geçirdi ve bana bakmaya zorladı kendini. Gözlerindeki bakış beni yıkmaya ve ona her şeyi anlatmaya yeterdi. Ama bu çok riskliydi. Özellikle de bu sabah neredeyse yakalanıyorduk ve Kathy şüphelerini dile getirmişti. Tehdit etmişti.

"Neden buradan çıkmıyoruz?" diye önerdim.

"Neden bahsediyorsun?"

"Gidelim. Bugünlük bu kadar."

Saatine baktı ve bana bakmadan önce başını hafifçe geriye attı. "Saat daha 10 bile değil," dedi şaşkınlıkla.

"Ve nedense bugünlük işim bitti."

Bu doğrudu. Bu cehennem gibi sabahın ardından bu ofiste bir dakika daha geçirmek istemiyordum.

"*Bu iş miydi?*" diye sordu, sanki Veronica hala rahatça koltuğuma oturmuş gibi ofisime bakarak.

"Hadi. Hafta sonuna erken başlayalım," dedim, sorusunu geçiştirerek.

Düşünürken ağzını bükerek, ofiste bilgisayar başında yoğun bir şekilde çalışan herkese baktı. Kabul edecek miydi, bilmiyordum.

Hiçbir günü kaçırmazdı. Dilimle ya da parmaklarımla onu yatağında tutmaya çalışmama rağmen, hiç geç kalmazdı. Her zaman ayrılırdı. Aşırı derecede profesyoneldi.

Ama klavyelerin tıklama seslerini duyarak ve Kathy'nin her hareketimi izleyen gözlerini hissederek burada bir dakika daha kalmaya dayanamazdım. Muhtemelen şu anda bile. Sadece gitmek ve bu boktan sabahı unutmak istiyordum ve Monica'nın benimle olmasına ihtiyacım vardı. Her şeyden kaçmak için.

Aklıma bir fikir geldi, ama onun kabul edip etmeyeceğini bilmiyordum.

Bölüm 19

MONICA

"Bahamalar'a gidelim," dedi Troy.

"Ne?" diye sordum, sesim şaşkınlıktan tiz çıkmıştı.

Hızla ofise bakındım, bu küçük konuşmaya kimsenin şahit olmadığından emin olmak için. Sanki onun evli olduğu gerçeği yeterince şok edici değilmiş gibi, şimdi de bana tropikal bir tatil sürprizi yapmak istiyordu. Bana baktı, küçük bir çocuk gibi umutla. Heyecanla parıldayan gözlerine direnmek zordu, ama ben hâlâ *Sports Illustrated* dergisinde görünen eski karısının ofisine girmesini izlemenin şokunu atlatamamıştım.

Kızgın olmaya hakkım yoktu. Hatta kıskanç olmaya bile. Her birimizin kendi geçmişi vardı, hakkında pek konuşmadığımız bir geçmiş. Benim geçmişimde evlilik yoktu, ama onu yargılamaya hakkım yoktu. Ya da incinmeye. Kendimi onun uzun bacakları ve büyük göğüsleriyle karşılaştırırken, utangaç düşüncelerim kafamda yankılanıyordu. Bu da neden benimle birlikte olduğunu tekrar sorgulamama neden oldu.

"Stresli bir hafta oldu," dedi Troy yumuşak bir sesle, sırtını ofisin geri kalanına dönerek.

Stresli bir *sabah*, diye düşündüm.

Ona baktım ve teklifini düşünürken yanağımın içini ısırdım. Böyle bir seyahat, sadece hayalini kurduğum bir şeydi ve gerçek dünyada, planlamak ve para biriktirmek için bir yıl olmasa da aylar sürerdi. Oysa, bu milyarder hayallerimin erkeği, bir an önce yola çıkmamızı öneriyordu.

Camlara yapışan buz ve gökyüzünü kaplayan gri bulutlarla ofisin büyük pencerelerinden dışarıya bakarken, bir plaj, şehrin sert kışından kaçmak için mükemmel bir yer gibi geldi. Normalde, bu imkansız fırsatı hemen kabul ederdim. Ama o anda, korktuğumu fark ettim.

Bunun nedeni, yakalanıp çaresizce ihtiyacım olan bu işi kaybetme ihtimali miydi, yoksa yazmak faturalarımı ödemediğinden miydi, bilmiyordum. Evde dizüstü bilgisayarına bile dokunmamıştım. Ya da belki Troy ile aramızdaki bu şeyin ne olduğunu bilmediğim için korkuyordum. Sanki uçurumun kenarında durmuş, serbest düşüşe geçmek üzereymişim gibi hissediyordum. Neye düşeceğimi bilmiyordum.

"Peki ya iş ne olacak?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Bu sorunun birden fazla cevabı vardı. Pazartesi günü ofise dönmemiz gerekiyordu, bu kadar kısa sürede nasıl bir gezi ayarlayabilirdik ki? Ve kimse fark etmeden ya da şüphelenmeden nasıl kaçabilirdik? Bahamalar'da işimiz yoktu, en azından ben öyle düşünüyordum. Zaten Kathy bizi yakalamaya çalışıyor gibiydi. Hâlâ onun ofisinde yaptıkları konuşma hakkında onunla konuşmam gerekiyordu.

"Ne olmuş yani? Pazartesiye kadar döneriz. Sadece üç saatlik bir uçuş." Bir soru

cevaplanmıştı.

"Peki ya Kathy?" diye sordum, sesimi alçaltarak. "Onu bana bırak."

"Ama ofisinde ne oldu? Bir şey söyledi mi?"

Elini sallayarak beni susturdu. "Hayır, sadece raporları sordu." Sesindeki bir şey bana onun sözlerine pek inanmamamı sağladı. Daha fazla ısrar ettim.

"Biraz şüpheli görünmez mi? Birlikte tatile çıkmamız? *Tüm* kişisel asistanlarını tatile götürüyor musun?" Soru ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Aslında bilmek istemiyordum.

Sessizce nefes aldı.

"Hayır, almıyorum," dedi, biraz geri çekilerek.

Sanırım hassas bir noktaya dokunmuştum.

"Sadece demek istediğim... bu bazı sorular doğurmaz mı?" dedim, koluna dokunarak.

"Kimse bilmeyecek," dedi. "Özel bir plajda özel bir evim var. İstedığımızı yapabiliriz."

İstedığımız gibi yapabileceğimiz yüzlerce farklı şey aklıma geldi. Bu fikir her saniye daha çekici hale geliyordu.

"Özel jetimi kullanacağız. Sen söyle, ben havaalanında hazırlatayım. Seyahat programına adını yazdırmayız. Kimse senin uçakta olduğunu bilmez."

Özel jet mi? Bu bir rüya gibiydi.

O bana doğru eğildi ve ben onun bakışları ve nefesinin bana değmesi altında hafifçe titredim.

"Hadi," dedi. "Seninle bikini giymiş olarak kumsalda olmak dışında yapmak istediğim başka bir şey düşünemiyorum."

Yanaklarımın kızardığını

hissettim. "Ya da hiçbir şey

yapmamak."

Onun fısıltı gibi homurtusu içimi kapladığında bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Aniden, başka sorum kalmadı.

"Tamam," dedim, dudaklarımın kenarlarına yayılan gülümsemeyle mücadele edemedim.

Parmak eklemlerini masaya vurdu ve aniden ayağa kalktı. Heyecanının onu sardığını görebiliyordum. Bu heyecan bulaşıcıydı.

"Sen eve git ve eşyalarını topla. Gerisini bana bırak," dedi ve ofisine girdi.

Onun gidişini izledim, o an hala tamamen gerçek dışı geliyordu. Bunun nasıl benim hayatım olabileceğini merak ettim. Kafamda, eski karısı, aramızdaki bu şeyin ne olduğu,

riskler hakkında kafamda kalan sorular olmasına rağmen, kendimi heyecanlanmaya bıraktım. Kendimi romanlarımdan birinin ana karakteri olarak hayal ettim ve bu çok iyi geldi.

Bilgisayarımı kapattım, çantamı aldım, asansörlere doğru yöneldim ve yolumda Kathy'ye rastlamamayı diledim. Gündüzleri işlerimi halletmem benim için normal bir şeydi, ama yalanımı sürdürebilir miydim, bilmiyordum. Onun ofisinin önünden fark edilmeden geçip asansöre bindiğimde, kapılar kapanırken rahat bir nefes aldım.

Daireme döndüğümde, dolabımın en üst rafını karıştırarak hafta sonu çantamı aradım. Uzun zamandır kullanmamıştım. Batı Kıyısı'ndaki son kitap imzalamamdan beri kullanmamıştım. Siyah kapitone spor çantayı indirip yatağın üzerine attım, doldurmaya hazırdı. Şifonyer çekmecelerini açtım ve uzun zamandır giymediğim bikinileri çıkarmaya başladım. New York, mayo giyilecek bir yer değildi.

Troy'u düşünerek üç tane seçtim. Parlak pembe, askılı bir bikini. Derin dekolteli siyah bir mayo ve beyaz, iki parçalı bir halter. Her birini Troy'un benden kolayca çıkaracağını hayal edebiliyordum ve bu düşünce beni heyecanlandırıyordu. Onları dikkatlice katlayıp spor çantasına koyarken gülümsedim. Sonra, geçen hafta Bloomingdale's'ten aldığım yeni iç çamaşırlarını seçtim. Kırmızı, ipek bir gecelik ve dantelli, soluk sarı bir takım.

Ev ve plaj özel olduğu için başka bir şeye ihtiyacım olacağını sanmıyordum. Yine de, sıcak havaya ve kumlu plajlara uygun birkaç dökümlü elbiseyi çantama attım. Eşyalarımı topladıktan sonra, spor çantamın yanına yatağıma uzandım ve tavana baktım. Birkaç saat sonra, görüştüğüm adamla birlikte başka bir ülkede olacaktım. Sanki o uçurumdan atlayacakmışım gibi derin bir nefes aldım.

Telefonum yatağın yanında çaldı. Hemen elime aldım ve ekranda Troy'un adını gördüm. Mesajını açtım.

Troy: *Jet şu anda yakıt ikmali yapıyor. Yirmi dakika sonra seni almaya geleceğim.*

Ben: *Her şeyimi topladım, hazırım.*

Troy: *Senden ne çıkaracağımı görmek için sabırsızlanıyorum.*

Gülümsedim ve telefonumu göğsüme koydum, kalbim hızla atıyordu. Akşamları onun evinde, taksilerde veya soyunma odalarında baş başa geçirdiğimiz onca zamana rağmen, bu kesintisiz baş başa geçireceğimiz ilk zamanımız olacaktı. Bu düşünce hem heyecan verici hem de sinir bozucuydu. Daha fazlasına doğru bir adım atıyormuşuz gibi hissediyordum, ama onun da böyle hissettiğinden emin değildim. Bunun sadece eğlence için olduğunu kendime hatırlatmaya çalıştım. Fazla kaptırmamak için.

Ama nasıl yapabiliyordum ki? Beni romantik bir tatile götürüyordu, sadece ikimiz.

Yirmi dakika sonra, apartmanımın zili çaldı ve aşağıda birinin olduğunu haber verdi. Hızla pencereden sokağa baktım ve parlak siyah bir arabanın beklediğini gördüm. Genelde taksiye binerdik, bu yüzden bu bir sürprizdi. İnterkom düğmesine bastım ve hemen ineceğimi söyledim. Yataktan spor çantamı aldım ve apartmanımı kilitledikten sonra merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladım.

Apartmanımın dışında, Troy'u tuğla duvara yaslanmış, *GQ* mankeni gibi görünen o doğal özgüvenli tavrıyla buldum. Hâlâ sabah giydiği, sanki ona göre dikilmiş gibi duran aynı lacivert takım elbiseyi giyyordu. Ben de hâlâ onun bana aldığı aynı siyah elbiseyi giyyordum. En azından seyahat ederken onun asistanı gibi görünmenin daha iyi olacağını düşündüm.

O benim spor çantamı uzanırken, ben gergin bir merhaba ile onu selamladım. Parmakları benimkine değdiğinde hafifçe nefesimi tuttum. Bana öyle bir bakış attı ki

beni eritip yok eden bir bakış attı ve bekleyen arabaya doğru yol aldı.

"Bu... farklı," dedim, şoför kapıyı açarken ve ben içeri girerken, Troy da arkamdan içeri girdi.

"Özel olmasını istedim," dedi kapı arkasından kapanırken, bizi loş ışıklı arka koltuğun mahremiyetinde bırakarak.

Başımı salladım ve deri koltuğa yaslandım, ısıtıcıdan gelen sıcak hava bacaklarımı okşuyor ve dışarıdaki soğuk havanın etkisini azaltıyordu. Şoför daha koltuğuna oturmamışken Troy'un elleri vücudumu buldu, beni sardı ve kendine doğru çekti. Onunla şoför arasında gergin bir şekilde bakışlarımı gezdirdim. Kapı panelindeki bir düğmeye basınca, arka koltuk ile ön koltuk arasında yavaşça bir bölme yükseldi.

"Daha iyi mi?" diye

fısıldadı. Başımı salladım.

Beni kucağına çekerken yumuşak bir kahkaha attı. Kollarımı boynuna doladım ve oturduğum yerden ona baktım.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Beni ikna ettiğin için teşekkür ederim," diye gülümsedim.

Elleri sırtımda yukarı kaydı ve beni kendine doğru çekti, keskin çenesini yukarı kaldırarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. Dudaklarımız hafifçe birbirine değdi ve parmakları sırtımda yukarı aşağı nazikçe gezerken, dudaklarının dudaklarıma uyguladığı basınçla uyumluydu. Dilinin ucunun yavaşça kaymasını hissettim.

dudaklarımın üzerinde, ve araba birdenbire öncekinden daha sıcak hissettirdi. Dudaklarımı ayırdım, onu tekrar tatmaya hazır olan hevesli dilime erişmesine izin verdim.

Dili benimkine değdiğinde, yavaşça masaj yaparken içinden düşük bir inilti yükseldi. Parmak uçları bana bastırdı, yine öpüşmemizin yoğunluğuna uyum sağladı. Ellerim saçlarına doğru ilerlerken, kalçalarımı onun kucağına sürttüm. Altımda onun titrediğini hissettim. Ona bu etkiyi yaptığımı bilerek öpüşmemize gülümsedim ve bacaklarımın arasında tanıdık bir his hissettiğimde, onun da bana aynı etkiyi yaptığını anladım.

Kısa süre sonra araba yavaşladı ve durdu. Daha yeni başlamışken, istediğimden daha erken varmıştık. Nefes nefese birbirimizden ayrıldık. Troy, yoğun öpüşmemizden buğulanmış camlara bakarak güldü. Avucunu dairesel hareketlerle cama sürterek dışarıya baktı.

"Geldik," dedi.

Bir an sonra, arabanın kapısı açıldı ve ben dışarı çıktım. Gerçek pistte olduğumuzu ve önümde özel bir jet durduğunu, merdivenleri açılmış ve bizi götürmeye hazır olduğunu fark edince sessizce bir çığlık attım.

Bölüm 20

TROY

Uçağa doğru bir adım attım, Monica'nın beni takip etmediğini fark edince durdum. Arkama baktım ve onun bakışlarının pistte önümüzde duran şık, beyaz jete çevrildiğini gördüm. Dudakları hafifçe aralanmış, gözleri uçağın burnundan kuyruğuna kadar takip ediyordu. Yavaşça güldüm.

"Geliyor musun?" diye sordum.

"Uh-huh," dedi, bana yetişip yanımda yürümeye başladı.

Arkamı dönüp şoförümün bagajdan çantalarımızı aldığından emin oldum. Monica'nın sadece küçük bir çanta getirdiğini görünce şaşırdım. Geçmişte Veronica ile seyahat ettikten sonra bu durum bana çok ferahlatıcı geldi. Hafta sonu için bir yere gidiyor olsak bile, o iki ay yetecek kadar dolu valizler getirirdi.

Uçağa doğru ilk birkaç adım attım ve Monica'ya elimi uzatmak için döndüm. Tereddütle elimi tuttu, ama uçağın kapısına girerken arkamdan geldi. Bize bakışların farkındaydım, ama her beyefendinin bir kadına merdivenlerde yardım edeceğini düşündüm.

elini tuttuğumda, onun dokunuşunun sıcaklığını damarlarımdan geçerek hissettiğimde, bu çok daha fazlasıydı. Sanki arabada bana yaslanıp dilini dilime değdirmiş gibi hissetmemiştim. Yeterince doyamamıştım.

İki uçuş görevlisi her şeyin benim istediğim gibi olup olmadığını son bir kez kontrol ederken, onu uçağın koridorundan koltuklarımıza götürdüm. Her koltukta katlanmış kaşmir battaniyeler vardı. Masada buzlu bir şişe şampanya duruyordu. Hoparlörlerden yumuşak caz müziği çalıyordu. Krem rengi deri koltuğa otururken onlara memnuniyetle başımı salladım.

Monica karşımda oturdu, gözleri benimkilerle buluşmadan uçağın içinde etrafına bakınıyordu. Parmakları, koltuğun yanında duran yumuşak, krem rengi battaniyenin üzerinde geziyordu. Gözleri hayretle açılmıştı ve bunun muhtemelen ilk kez özel jetle uçuşunu fark ettim. Onun için bir ilki yaşatabileceğim düşüncesi heyecan vericiydi, umarım onun için bir ilki olacak birçok pozisyonla birlikte. Sonra, Mile High Club'a hiç katılmış mı diye merak etmeye başladım.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

"Oh, tabii," dedi, gözlerime bakarak. "Burası gayet iyi." Omuz silkti ve bana küçük bir gülümseme attı.

Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyordu ve ben bunu sevimli buldum. Bu hayatın normalden uzak olduğunu biliyordum, ama onu onunla paylaşmayı seviyordum. Her şeyi onunla paylaşmayı seviyordum. O her şeye çok kolay uyum sağlıyordu. Monica, ister önemli biriyle toplantıda olsun, ister Bloomingdale's'te şampanya içiyor olsun, gittiğimiz her yerde asla yerinden sırtmazdı. Şu anda karşımda oturup çok çekici görünmesi gibi, ne yaparsak yapalım ona uyum sağlıyordu.

Onu bu uçakta, burada almak istedim, ama görünüşümüzü korumamız gerektiğini biliyordum. Bu jet, aileme ait birçok uçaktan biriydi.

Uçaktaki hiç kimseye, gördükleri ayrıntıları babama ifşa etmeyeceklerine güvenmiyordum. Hala ona, aniden kendi kullanımım için jet sipariş ettiğimi söylememiştim. İzin almam gerekmiyordu, ama işten erken çıkıp tatile gitmek onu kesinlikle kızdıracaktı.

Neden uzaklaşmam gerektiğini açıklasam, anlayacağını biliyordum. Annem eski karımla çok samimi olmasına rağmen, babam tam tersiydi. Veronica'yı hiç sevmemişti, özellikle de tanıştıktan kısa süre sonra evlendiğimiz için. Vegas'taki çılgın gecemiz, özellikle de gazetelere manşet olunca, onda kötü bir izlenim bırakmıştı. Bazı manşetleri hatırlıyorum.

Gunner'ın Zorunlu Düğünü

Felakete Doğru

O hafta hisselerimiz düşmüştü ve hissedarlar, o gün geldiğinde babamın şirketini devralmak için doğru kişi olup olmadığını sorguluyorlardı. Ama ben bunun olmayacağını biliyordum. Babam görevinden ayrılmayı düşünmüyordu ve ayrılrsa bile, şirketini devredeceği ilk kişinin ben olacağımı sanmıyordum.

Benim pervasız olduğumu, güvenilmez

oldüğümü, vahşi olduğumu söylerdi.

Gazeteler de aynı fikirdeydi.

Bu yüzden, içten içe başarısız olacağını bilsem de, Veronica ile evliliğimi yürütmeye kararlıydım. Babam evliliğimi iptal ettirmemi tavsiye etti. Bunu sarhoşken yapılan bir hata olarak gör ve hayatına devam et dedi. Ama ben onun yanlış olduğunu kanıtlamak istedim. Bir şeyi sonuna kadar götürebileceğimi kanıtlamak istedim. Yıllar sonra, boşanma davası açtığımda, yine de onun haklı olduğunu kanıtladım.

Bu haberi verdiğimde şaşırtıcı bir şekilde rahatladı. Veronica'nın sadece paraya düşkün olduğunu, partilerle ve bir fotoğrafçıya sadakatsizliğiyle benim itibarımı zedelediğini söyleyerek, benimle ilişkisini kesmemi nefesini tutarak bekliyordu.

Bu nedenle, son zamanlarda Veronica'nın beni nasıl takip ettiğini ona anlatırsam, uzaklaşmam gerektiğini anlayacağını biliyordum. Kathy, bu sabah Veronica'nın ısrarcılığını görmüş olduğu için beni destekleyecekti. Ondan henüz haber almamıştım, ama telefonum kapalıydı ve hafta sonu boyunca kapalı tutmayı planlıyordum. Sadece Monica'ya odaklanmak istiyordum.

Jet, pistte hızlanarak yolculuğuna başlarken gürültüyle sallandı. Monica'nın kolçaklara sıkıca tutunduğunu, pencereden dışarı bakarken parmak eklemlerinin beyazlaştığını fark ettim.

"Hey," dedim yumuşak bir sesle.

Havaalanı gözümüzün önünden hızla geçerken, gözlerini pencereden

ayırdı. "Bir şeyin yok," diye onu sakinleştirdim. "Ben buradayım."

Bana gülümsedi ve koltuğuna biraz daha rahatça yerleşmiş gibi görünüyordu. Uçak yavaşça havalanmaya başladı ve kısa süre sonra gökyüzündeydik. Monica koltuğa tutunmasını gevşetmiş ve yavaşça rahat bir nefes almıştı.

"Şampanya ister misin?" diye sordum Monica'ya, şişeyi işaret

ederek. "Tabii," dedi.

Elimi şişenin soğuk folyosuna doladım, buzdan çıkardım ve dikkatlice mantarı açtım. Kabarcıkların kenardan taşmamasına dikkat ederek iki bardağa bolca döktüm. Ona bir bardak uzattım.

"Hafta sonu kaçamağımıza," dedim, kadehimi kaldırarak.

"Şerefe," dedi, kadehini benimkine tokuşturarak.

Tatlı kabarcıklar boğazımdan aşağı dans ederken, dudaklarının kadehin kenarını sardığını izledim. Tanrım, çok güzeldi. Hiç çaba sarf etmeden seksi görünüyordu. Onun karşısında oturarak bu üç saatlik uçuşu nasıl atlatacağımı ve kendimi ona kaptırmayacağımı bilmiyordum. Daha önce bu uçakta sevişmemiştim, ama onunla yapamazdım. Önümüzdeki üç saat boyunca, o benim için yasaktı.

Arzularımı bir kenara bıraktım ve şampanyamızı yudumlarken iş hakkında biraz konuştuk. Birbirimiz hakkında biraz konuştuk. Onun ve yazıları hakkında daha fazla şey öğreniyordum. Yeteneği ilgimi çekmişti. Çok fazla kitap okuyan biri olmasam da, yazar olarak başarısı beni heyecanlandırmıştı. Kendi imparatorluğunu ve hayran kitlesini oluşturmuştu. Bu gerçekten etkileyiciydi. Neden benim için çalışıp yazmıyordu, merak ediyordum ama ona baskı yapmak istemedim. Yazma kariyerini sürdürmesi yeterince zordu.

Neyse ki o da benden hiçbir şey öğrenmeye çalışmadı. Veronica'dan bahsetmedi, ama eminim kim olduğunu merak ediyordu. Evlendiğimi ve boşandığımı ona söylemeye hazır değildim. Bunun yerine, babamla olan ilişkilerim ve şirketi yönetmenin getirdiği baskılar hakkında biraz daha konuştum. Dikkatle dinledi ve yargılamayan biriyle konuşmak iyi geldi.

Sanki ilk kez gerçekten konuşmuşuz gibi hissettim, sevişmiş gibi değil. Bunun gurur duyulacak bir şey olmadığını biliyordum, ama önceki ilişkilerimde buna alışmışım. Nedense Monica ile rahat hissediyordum.

Üç saatlik uçuş, o siyah elbiseyi çıkaramadığım için içten içe çektiğim küçük işkenceye rağmen, beklediğimden daha hızlı geçti.

Nassau'ya indiğimizde, başka bir şehir arabası bizi bekliyordu. Az sayıdaki bagajlarımız bagaja konulduktan sonra, Paradise Island'a doğru kısa yolculuğumuza başladık. Güneş gökyüzünde alçalmıştı, biz de yol boyunca suya bakıyorduk. Monica daha iyi görebilmek için hafifçe bana doğru eğildi, ben de bunu memnuniyetle karşıladım. Yirmi dakika sonra, evimi çevreleyen büyük demir kapılara vardık.

Pencereden dışarı eğildim ve şifreyi girdim. Kısa süre sonra kapılar yavaşça açıldı ve beyaz sütunlu iki katlı eve doğru kıvrılan geniş araba yolu ortaya çıktı. Monica'nın kulağımın yanında sessizce nefes aldığını duydum, buradan hiç etkilenmediğini gösteren sert tavrını gevşetmişti.

"Plajı görene kadar bekle," dedim sinsi bir gülümsemeyle.

O, omzuyla bana hafifçe vurdu ve arabamız araba yolunda ilerleyip, üzerimizde yükselen evin önüne park ederken gözlerini devirdi. Şoför bagajı boşalttıktan sonra, onun bir an önce buradan gitmesini istediğim için hızlıca bahşiş verdim. O gittikten sonra, sadece ikimiz kalmıştık. Yalnızdık. Tam da istediğim şeydi.

Şoförün demir kapının ardında kayboluşunu izlerken, Monica'nın elini tuttum ve onu evin yan tarafına doğru çekerek, çantalarımızı ön merdivenlerde bıraktım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, sesinde heyecan vardı ve bana yetişmeye çalışıyordu.

"Görürsün," diye cevapladım.

Kısa süre sonra evin etrafından dolaşarak önümüzde uzanan beyaz kumlu plajın önünde durduk. Turkuaz renkli su, تنها sahile nazikçe vuruyordu. Her iki tarafımızda da bir mil boyunca ev yoktu, sanki tüm sahil bize aitmiş gibi görünüyordu.

"Vay canına," dedi Monica, aniden yanımda durarak, ama elimi bırakmadan.

O manzarayı izlerken, deniz meltemi saçlarını nazikçe okşarken, güneşin son ışıkları yüzünün pürüzsüz cildine altın bir parıltı saçıyordu. Güneş ufukta batarken, bulutsuz gökyüzünü pembe ve mor tonlarla boyarken, ona bakarken manzara daha da güzelleşti.

"Yüzmek ister misin?" diye sordum, suya doğru bakarak. "Şimdi

mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet, şimdi."

"Mayom yok," dedi, elbisesine bakarak. "Gerek yok." Gülümsedim.

Ceketimi çıkarıp yanıma yere attım ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlarken Monica'ya anlamlı bir bakış attım. O kaygısız bir kahkaha attı ve rugan ayakkabılarını çıkarıp ayak parmaklarını kuma gömdü. Bana sırtını döndü ve omzunun üzerinden utangaç bir gülümsemeyle bana baktı.

Elimi sırtından boynunun arkasındaki fermuara kaydırdım ve yavaşça aşağı çekerek çıplak tenini, kırmızı file sütyenini ve ona uyan külotunu ortaya çıkardım.

Artık üzerimde kalan tek şey olan külotumda anında sertleştim. Elbisesi kumlu zemine düştü ve bana doğru döndü. Onu hemen kaldırıp omzuma attım ve o kulaklarıma müzik gibi gelen bir kahkaha daha atarken onu suya götürdüm.

Bölüm 21

MONICA

Beyaz, tül perdelerden içeri sızan sabah güneşinin yüzüme vuran ışığıyla gözlerimi açtım. Açık pencerelerden içeri süzülen deniz esintisinin kokusunu alabiliyordum ve başımın üstünden geçen martıların sesini duyabiliyordum. Bir an için rüya görüp görmediğimi merak ettim ve eğer öyleyse, sonsuza kadar uyumak istedim. Özellikle de başımı çevirip yanıma baktığımda, Troy'un derin uykuda olduğunu gördüğümde.

Bronz teni, iç içe geçmiş olduğumuz çarşafların altından görünüyordu. Parmaklarımı, düzenli nefes alıp vermesiyle yavaşça inip çıkan sert göğsünde gezdirdim, ta ki yakışıklı yüzündeki hafif sakallara ulaşana kadar. Onun yanında uyanmaktan asla bıkmayacağımı düşündüm.

İşime zamanında yetişmek için buradan aceleyle çıkmak zorunda olmamak garip geliyordu. Ona gülümsedim ve beni saran kollarına daha da sokuldum, çıplak vücutlarımız beyaz çarşafların altında birbirine yapışmıştı. Çıplaklığımız bana kıyıdan kıyafetlerimizi almam gerektiğini hatırlattı, her ne kadar sabah gelgitiyle denize sürüklenmiş olsalar da. Önceki gün, güneşin son ışınlarıyla turkuaz sularda seviştikten sonra kıyıya koşarken onları almaya zahmet etmemiştik.

Onu sıkıca sarılırken, omuzlarımızda suyun dalgalandığını hâlâ hissedebiliyordum. O, suda ıslak tenime yapışan kırmızı fileyi çaresizce çekmeye çalışırken, ben de ellerimle onun külotunu çekiyordum, çıplak vücudunun bana değmesini hissetmeye ihtiyacım vardı. İç çamaşırlarımızı akıntıya bırakıp batmasına izin verdik, sessiz çaresizliğimizde umursamadan.

Dün sabah uyandığımda o iç çamaşırını seçtiğimde, onun Atlantik Okyanusu'nun dibine batacağını hiç tahmin etmemiştim. Umurumda da değildi. Elleri üzerimdeyken ve dili boynumdan yukarı doğru ilerleyip kulağımın en hassas kısmına ulaştığında umurumda değildi. Sadece bu ve dalgaların kırıldığı yerde beni tutan onun güçlü, ıslak vücudunu hissetmek bile kontrolümü kaybetmeme yetebilirdi. Ama kontrolümü kaybetmeyi bekledim, o benim kaygan açıklığımın içine kolayca girdiğinde ve ıslaklığımın okyanusla hiçbir ilgisi yoktu. O içime derinlemesine girerken ben onu sıkıca kavradım. Yavaş ve ritmik bir şekilde sabit dalgalara doğru hareket ettik. Ağzlarımız okyanusun tuzlu tadıyla doluydu, birbirimizi tattık, bu yerin büyüünde birbirimizi tükettik. İkimiz de uzun sürmeden boşaldık, bizi çevreleyen ılık suda zevkin her titreşimini hissettik. İnemelerim, yakındaki kıyıya çarpan dalgaların sesiyle boğuldu.

İşimiz bittiğinde, sahile yüzdük ve kumların üzerinde sırt üstü uzandık, nefes nefeseydik. Küçük çakıl taşlarından pürüzlü parmakları, göbek deliğimin etrafında daireler çizerek beni gıdıkladı, ben de orada uzanıp mor gökyüzünde yıldızların belirmeye başlamasını izledim. Bu, gördüğüm en güzel şeydi, ama yanımda uzanan Yunan tanrısı, gece gökyüzünün onu çağırdığı sırada gözleriyle benim her santimimi tararken, bu ikinci sırada geliyordu. Hiç bu kadar istenildiğimi hissetmemiştim.

Sessiz bir davetle sırtımı yukarı doğru kavisledim, göğüslerim gökyüzüne uzanırken meme uçlarım dikleşti. Hafif bir ayarlamayla eli göbeğimin üzerinden kayarak aşağı doğru indi. Dokunuşu, onu çağıran bacaklarımın arasındaki yere yavaşça ilerlerken titredim. Onu ikna ettim.

Orada, kumsalda tekrar seviştik, dizlerim kuma gömülürken onu sürüyordum. Sanki tüm ekingenliğim o kumsalın mahremiyetinde ortadan kalkmıştı. Başımı geriye attım, ıslak saçlarım sırtıma değiyordu, çığlık atıp titriyordum, onun sahip olduğu her şeyle beni doldurduğunu hissediyordum.

Sonra beni kollarında plajdan eve taşıdı, ben hala eve adımıımı bile atmamıştım. Evin arkasındaki Fransız kapıları atığında, evin tam ortasında, sanki evin kalbiymiş gibi duran büyük, dairesel bir oda ile karşılaştık. Beyaz pelüş kanepeler, devasa, süslü deniz kabuğu avizenin altında duran krem rengi taş masayı çevreliyordu. Nefesim kesildi.

Troy yakındaki banyodan kabarık beyaz havlular aldı ve onları üzerimize sardık. Hala evin n merdivenlerinde duran çantalarımızı almaya zahmet etmedik. Olduğumuz gibi rahattık.

Özel bir aşçıdan akşam yemeği sipariş etmişti. O, beline sadece bir havlu sararak kapıyı atığında, ne kadar yakışıklı olduğunun farkında olmadan, ben kızardım. Yemeğimizi hızla masaya koyan aşçıyı selamlarken ne kadar mütevazı göründüğünü fark ettim. Oradan ne kadar çabuk çıkmak istediğini görünce kıkırdadım.

Troy ve ben, oturma odasındaki büyük taş masaya otantik Bahamalı yemekleri koyduk. Fırında pişmiş yengeç, güveç, ıstakoz ve börek kokuları havayı doldurdu ve midemi guruldattı. Tabaklarımızı doldurup masanın etrafına yere oturduk, soğuk beyaz şarap içtik ve rahat havlularımıza sarınmış halde özel ziyafetimizin tadını çıkardık.

Tamamen farklı bir ülkede, devasa bir malikanede oturup bu egzotik yemekleri yemek çok özel bir şeydi. Masal gibi hissettiriyordu, ama aynı zamanda çok da basit geliyordu. Sanki evdeyken paket servis sipariş edip birbirimizin şirketinden keyif alıyormuşuz gibi. Nerede olduğumuzun önemi yoktu,

onunla geçirdiğim her bakış, dokunuş ve an beni tamamen teketiordu. Gerçek dünyada da onunla bunu yapabileceğimi hissediyordum. Bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Ertesi sabah, hala burada olduğumuza inanamıyordum. Ya da Troy ile birlikte, sanki sadece ikimiz için yaratılmış, etrafta kimse olmayan bu büyülü, tropikal dünyada olduğuma inanamıyordum. Her zaman Bahamalar'ı ziyaret etmek istemiştim, ama böyle olacağını hiç beklemiyordum. Lüks şehir arabasından özel jete, sahildeki bu devasa malikaneye kadar her şey hayal bile edilemezdi, ama işte buradaydım. Her şeye hayran olduğumu belli etmemeye çalışmıştım. Soğukkanlı davranmaya çalışmıştım. Ama Troy, bunun benim şimdiye kadar yaşadıklarımın çok daha fazlası olduğunu hissetmiş olmalıydı. Artık uyanık olduğumu bilsem de, hala bir rüya gibi geliyordu.

Boynuna sokuldum, dudaklarımı ona bastırarak kokusunu içime çektim. Tuzlu su ve tatlı ter kokuyordu. Cesaretimi toplayıp ağzımı açtım ve onu tattım. Dilim adem elmasını okşarken hafifçe kıpırdadı, ama kısa süre sonra tekrar derin bir uykuya daldı. O anda onu elde edebilirdim, ama uykusu o kadar huzurluydu ki, onu rahatsız etmek istemedim. Bu fikir çok cazipti, özellikle de onun uzunluğunu içimde hissetmek.

Dikkatlice kollarından sıyrıldım, yataktan kalkarken onu şimdiden özlemeye başlamıştım. Bugün onun planladığı şey için enerjiye ihtiyaım varsa, kahve içmem gerekiyordu. Dn geceki gibi bir gece olacaksa, bir demlik kahve içmem gerekiyordu. Banyo yanındaki, tüm dairemnden daha büyük olan dolaba gittim ve beyaz, kabarık bir bornoz buldum. Askıdan çıkarıp giydim ve yumuşak kumaşın beni sıcak bir kucaklama gibi sardığı rahatlığını keyifle hissettim. Hatta askının hemen altında uyumlu terlikler bile buldum. Burası beş yıldıızlı bir tatil köyü gibiydi. Terlikleri giydim ve sessizce odadan ıktım.

Sabahın erken saatlerinde güneş ışınlarının ısındığı koridorda yürüdüm ve henüz keşfetmediğim bu kısmı hayranlıkla inceledim. Kısa sürede

burada kaldığımız kısa sürede her odayı keşfedebileceğimizden şüpheliydim. Bu fikir cazipti. Dün uçakta onun karşısında oturmak kadar cazipti. Banyo çok yakındı, ama inlemelerimin uçuş görevlilerinin kulaklarına ulaşmasını engelleyemeyeceğimi biliyordum. Bu yüzden aramızdaki gerilim aşılamaz hale gelene kadar arttı ve birbirimizi orada, kumsalda tatmin etmek zorunda kaldık.

Mutfağa doğru ilerlerken, yüksek tavanı destekleyen beyaz taş sütunları ve her büyük pencereden görünen turkuaz renkli denizi izledim. Henüz keşfetmediğim bir başka yer olan mutfağa doğru mermer zeminli koridorda ilerlerken hayranlıkla başımı yavaşça salladım.

Dün gece yemek yediğimiz geniş oturma odasından geçtim, Fransız kapılar hala birkaç adım ötedeki plaja açılıyordu, ve mutfağa giden beyaz kemerli kapıdan geçtim. Oda, yüksek tavana kadar uzanan beyaz kuvars tezgahlar ve beyaz dolaplarla kaplıydı. Açık mavi bir backsplash, hemen ötesindeki okyanusun renklerini içeriye taşıyordu. Odada yavaşça dönerek ilerlerken, odanın köşesinde birinin boğazını temizlediğini duydum.

Hızla sesin geldiği yöne döndüm ve bir kadının kahvaltı köşesinin ahşap yüzeyine ayaklarını rahatça uzatmış oturduğunu gördüm. Elindeki gazeteyi kaldırıp bana bakarken kahvesinden bir yudum aldı.

"Vay canına," diye mırıldandım ve elim kalp bölgeme gitti, tüylü bornozun altında kalbimin hızla attığını hissettim.

"Sana da merhaba," dedi gülerek.

"Çok özür dilerim. Ben, uh, Monica." Bornozumu daha sıkı tuttum, sanki altındaki çıplaklığımı görebiliyormuş gibi hissettim.

"Merhaba, Monica. Ben Erica."

Bu yeni bilgiyle ne yapmam gerektiğini düşündüm. Erica ismini ve kim olabileceğini hatırlamaya çalıştım ama aklıma hiçbir şey gelmedi. Troy'un geçmişinden başka bir kadın mıydı? Yoksa şimdiki zamanından mı? Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Kim olduğumu bilmediğin belli," dedi, kağıdı bırakıp kahvesinden bir yudum alarak.

"Özür dilerim," diye başladım.

"Önemli değil. Kardeşim normalde beni haftanın sevgilileriyle tanıştırmaz," dedi.

"Troy senin..." "Kardeşim.

Evet."

Onun benimle birlikte görüştüğü bir kadın olabileceği düşüncesi bir anda yok oldu ve yerini, yakalandığımız ve sadece yakalanmakla kalmayıp, onun bir aile üyesi tarafından yakalandığımız düşüncesi aldı.

"Oh, ben onun kişisel asistanıyım," diye kekeledim.

"Öyle mi?" diye sordu, muhtemelen kısmen ona ait olan bu evde tamamen rahat görüldüğüm için beni baştan aşağı süzdü.

"Evet. Um, onu çağırmaya gidiyorum." Yüzümün yandığını hissettim, hızla dönüp koridorda ilerlerken mermer zeminde hafifçe kaydım.

Arkasında hafifçe kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Çift kapıyı açarak Troy'un hala huzur içinde uyuduğı yatak odasına girdim. Çantamı toplamaya gittim, ama sonra onun hala ön kapının dışında olduğunu, hala açıkça eksik olan giysilerle dolu olduğunu hatırladım. Sinirli bir şekilde iç çekerek hızla evin içinden geçtim, ön kapıyı açtım ve benim ve Troy'un çantalarını aldım. Onları hızla yatak odasına taşıdım, Troy'u uyandırıp uyandırmayacağını umursamadan yere attım. Buradan gitmemiz gerekiyordu.

Bölüm 22

TROY

Çok güzel bir rüyanın ortasındaydım. Monica'nın bacakları bana dolanmış halde okyanusa geri dönmüştüm ve sonra kumda uzanmış, çıplak bedenlerimizle dalgaların sesini dinliyorduk. Rüyamda, suda, kumsalda, bu yatakta geçirdiğimiz geceyi tekrar yaşatan her neyse ona teşekkür ettim. Ama şimdi o rüyadan koparıliyordum. Sarsılarak uyanıyordum, kalmak istediğim rüyadan koparıliyordum. Sersemlemiş bir şekilde gözlerimi açtım ve sabah ışığıyla aydınlanan oda netleşince inledim. Monica'nın üzerimde durduğunu, ellerini kollarımın üzerine koyup beni itip çektiğini gördüm.

Tamam, rüyam artık gerçeğe dönüştüğü için artık o kadar da kızgın değildim. Ona uykulu bir gülümseme verdim ve onu yakaladım, bacakları benim iki yanımda olacak şekilde üstüme çektim. Onun etrafına sardığı yumuşak bornoza karşı sertleştiğimi hissedebiliyordum. Kravatı bir kez kaydırsa, önümde çıplak kalacaktı. Hevesle kravatı çözmek için uzandım, ama yüzündeki ifadeyi görünce durdum.

Belki de beni sevişmek için uyandırmamıştı. Bir sorun olduğu için uyandırmıştı.

"Ne oldu?" diye sordum, oturarak, ama yine de onu bana sıkıca sarılıp yüzlerimiz birbirine birkaç santim uzaklıkta kalacak şekilde.

"Gitmeliyiz. Hemen," dedi.

Neden böyle bir şey yapmamız gerektiğini anlamadığım için gülerek cevap verdim.

"Neden bahsediyorsun? Neden gitmemiz gerekiyor?" diye sordum, ellerimi onun yanlarına kaydırarak. Bu pozisyondan bu çarşafı kaldırıp ona çok kolay bir şekilde girebilirdim. Eğildim ve boynunu öpmeye başladım, yine bornozunun bağcığına uzandım.

"Keser misin şunu?" diye tısladı ve elimi itti. Ciddiydi.

Elimi uzattım ve avuçlarımla yüzünü kavradım. "Ne oldu?" diye ciddi bir şekilde sordum.

Onu hiç böyle görmemiştim.

"Ailen bizim hakkımızda biliyor," diye fısıldadı.

Mideme bir ağırlık çöktü. Neden bahsettiğini anlamadım. Mümkün olduğunca dikkatli davranmıştık. Tamam, her zaman değil, ama çoğunlukla dikkatliydik. Kathy şüphelerini babama mı anlatmıştı? Bilemezdim, çünkü telefonum dünden beri kapalıydı. Bana ulaşım azarlayabilmesi için hiçbir yolu yoktu. Peki Monica bunu nasıl biliyordu?

"Nasıl? Neden bahsediyorsun?" diye sordum, sesimi sakın tutmaya çalışarak, ama sesim panikle doluydu.

"Mutfakta..." dedi, kızarmış yüzünü ellerinin arasına alıp sakladı. Üzerimden indi ve ben hızla çarşafı üzerimden çektim. Dolaba doğru yürüdüm ve askıdan uyumlu beyaz bir bornoz alıp giydim.

Monica'nın çantalarımızı getirmiş olduğunu ve şimdi dizlerinin üzerine çökmüş, çantasını telaşla karıştırdığını fark ettim. Bikini ve dantelli şeyler omzunun üzerinden atıyordu. Onları giydiğinde nasıl görüneceğine dikkatimi vermemeye çalışarak, onu sakinleştirmeye odaklandım.

"Sakin ol," dedim yumuşak bir sesle. Onu bu halde görmekten nefret ediyordum.

"Nasıl sakinleşebilirim? Bu spor çantasındaki her şey 'beni becer' diye bağırırken nasıl oraya geri dönebilirim?" diye sordu, sesi yükseliyordu.

Durumu yumuşatmak için hafifçe güldüm.

"Bu durum için hazırlık yaptığın için sevindim." Yere dağılmış bikinileri ve sütyenleri gözden geçirdim.

"Bu komik değil," dedi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Panik içinde gülümsemesini zorla bastırdığını söyleyebilirdim, ama çantasını karıştırmaya devam ederken yüzündeki o iz de kısa sürede kayboldu.

"Ne olup bittiğine bir bakayım. Sen giyinmek için acele etme. Her şey yoluna girecek," dedim. Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyordum. Kendimi mi, onu mu?

Eğilip, hala tuzlu su kokan ve çok sevdiğim yasemin kokusunun hafifçe hissedildiği başının üstüne öpücük kondurdum. Çantasını daha sakın bir şekilde karıştırmaya başladığında uzun bir nefes aldığını duydum. Bornozu sıkıca bağladım ve odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Odanın dışına çıkar çıkmaz derin bir nefes aldım ve ailemin neden burada olabileceğine dair bir liste yaparken sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Bu, onların Bahamalar'ı ziyaret ettikleri normal zaman değildi. Genellikle sonbaharın başında, bazen de ilkbaharda gelirlerdi. Annem genellikle bir şey olursa diye tatil planlarını bana söylerdi. O çok endişeli biriydi, ben ise açıkça aynı şekilde iletişim kurmasam da. Onlarla burada karşılaşma ihtimalinin olmadığına emindim. New York'ta bile onlarla neredeyse hiç karşılaşmazdım, binlerce kilometre uzaktaki bir adada karşılaşmam imkansızdı.

Ya da belki babam tatil için gelmemiştii. Belki de benim özel jetle güzel, siyah saçlı bir kadınla gittiğimi öğrenmişti, ki bu kadın herhangi biri olabilirdi, çünkü seyahat programına adını yazmamıştık. Ama Kathy dün ofiste olmadığımızı fark edip ona söylemiş olabilirdi. O aptal değildi. Kolayca iki ile ikiyi toplayıp sonucu çıkarabilirdi.

Sadece haklı olduğunu kanıtlamak ve şirketi benden almak için buraya uçmuş olabilir, bu süreçte beni küçük düşürmüş olabilir. Bu, "Sana söylemiştim" demesini onun için çok daha tatlı hale getirirdi.

Uzun pencereli koridordan mutfağa yaklaşırken ve akşam yemeğini yediğimiz ve kanepede tatlıyı bitirdiğimiz oturma odasından geçerken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Kemerli kapıdan geçerken gözlerim hızla odayı taradı. Erica'yı kahvaltı köşesinde oturmuş kahvesini yudumlarken ve gazete okurken görünce rahat bir nefes aldım.

"Tanrım, Erica. Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, elimi başıma koyarak.

"Bu sabah herkes neden bu kadar sıcak karşılıyor?" diye sordu, gözlerini devirerek.

"Az önce Monica'yı çok korkuttun." "*Senin* Monica'n

mı?"

"Kişisel asistanım," diye düzelttim, onun artık bundan çok daha fazlası olduğu açıkken ona ne demem gerektiğini bilemeden.

"Ne zamandan beri tatile kişisel asistanlarını da götürüyorsun?"

"Ne zamandan beri habersizce ortaya çıkıyorsun?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak.

"Aslında geçen ay burayı rezerve *etmiştim*. Tatilimi mahveden sensin."

Kahretsin, diye düşündüm. Erica'nın kışın soğuğundan kaçıp çoğu kış buraya gelmeyi sevdiğini biliyordum. Ama tüm hafta sonları arasından, tam da bu hafta sonunu seçmişti. Şansıma bak, ama yine de, çok daha kötüsü de olabilirdi. O masada oturan babam da olabilirdi.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, tuzlu sudan kumlu olan saçlarımı elime geçirdim.

"Ne dedin?" diye sordu, kulağını eliyle kapayarak alaycı bir gülümsemeyle.

"Duydun," dedim. "Monica'ya ne dedin?"

Erica güldü ve kahvesinden yavaşça bir yudum aldı, beni bekleterek sabırsızlığımın artmasından zevk aldı.

"Senin durduğun yerde geçirdiği hafif kalp krizine neden olacak bir şey söylememe gerek yoktu." Erica bir gözünü kısarak başını eğdi. "Hassas küçük şey."

"Seni beklemiyordu," dedim. "İkimiz de beklemiyorduk."

"Eh, sürpriz." Erica omuz silkti. "Bu arada, uyumlu bornozlar hoşuma gitti."

Yüzüne yükselen buharın üzerinden bana bakarak kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Tamam, artık durabilirsin. Yeterince eğlendin," dedim.

Erica beni bu şekilde takılıyorsa, Monica'ya daha önce geldiğinde ne dediğini tahmin edebiliyordum. Zavallı şey. Paniklemesine şaşmamalı. Kız kardeşimin mizahını anlamamıştı. Çok az kişi anlardı, ama saçını yolmak istemediğin zamanlarda aslında oldukça komikti.

Erica dramatik bir nefes aldı ve çıplak ayaklarını ahşap masanın üstünden indirdi. Kahvesini masaya koydu ve bana doğru yürüdü. Ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine baktı.

"Sadece dalga geçiyorum. Sakin ol," dedi. "Şu anda ikinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum, ama o senin kişisel asistanından daha fazlası gibi görünüyor."

"Erica, ben..." diye başladım.

"Sorun değil," diye sözümü kesti. "Babama hiçbir şey söylemeyeceğim."

Omuzlarımdaki gerginlik, sanki kulaklarıma kadar çıkmış gibi hissettiğim gerginlik, yavaş yavaş azalmaya başladı. Sanki liseye geri dönmüşüz ve ben eve geç kalmışsam o beni koruyacakmış gibiydim. Ben de ona her zaman iyilik yapardım. Çok az sayıda kez yakalandık. Ona güvenebileceğimi biliyordum.

"Teşekkür ederim," dedim minnetle, onu sıkıca kucaklayarak. "Tamam,

şimdi beni boğuyorsun," dedi omzuma yaslanarak. Onu bıraktım ve

güldüm.

"Şimdi git Monica'yı getir de onunla düzgünce tanışayım."

"Ve..."

"Özür dile," dedi Erica gözlerini devirerek.

Gülümsedim ve mutfaktan çıktım, kız kardeşimle Monica'yı düzgün bir şekilde tanıştırmak için sabırsızlanıyordum. Monica bornoz giymemiş ve bu kadar şaşkın olmasaydı, ikisinin gerçekten iyi anlaşacaklarını hissediyordum.

Yatak odasının kapısını hafifçe çaldım ve içeri girdim. Monica, omuzları açık, adaçayı rengi bir plaj elbisesi giymiş, yatakta oturuyordu. Saçları plaj dalgaları gibi dalgalıydı. Muhteşem görünüyordu. Plaj ona çok yakışıyordu ve biz sadece bir gecedir buradaydık. Ama aynı zamanda endişeli de görünüyordu. Elleri

kucağında birbirine sıkıca kenetlenmişti, sanki olacaklara kendini hazırlıyor gibiydi.

"Hey," dedim, onu teselli etmek için ona doğru yürüdüm.

Onun önüne geçtim ve o da endişe dolu gözlerle bana baktı. Ağlamış gibi görünüyordu. Ellerimi yüzüne koydum ve başparmaklarımla nazikçe yanaklarını okşadım.

"Hey, hey. Sorun yok," diye fısıldayarak söyledim.

"Nasıl iyi olabilir?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "O benim kardeşim. Erica."

"*Sadece* kız kardeşin mi?"

"O zararsızdır. Yemin ederim," diye onu ikna ettim. "Sana zor anlar yaşattıysa özür dilerim. Sadece şaka yapıyordu. O böyle yapar."

Monica ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi yanağını ısırdı.

"Peki ya işin? Baban. Kathy. Artık bizim hakkımızda her şeyi öğrenecekler." Yüzünü ellerine gömdü.

"Dur," dedim, nazikçe ellerini çekip onu ayağa kaldırdım. "Bunların hiçbirini dert etmene gerek yok. Erica hiçbir şey söylemeyecek. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

Bu doğruydu. Erica beni anlayan çok az kişiden biriydi.

Bu aslında şaşırtıcı, çünkü Erica ve ben tamamen farklıyız. O zengin olmaktan uzak, bir gazetede gazeteci olarak alışıyor. Normal bir işi var ve diğerleri gibi normal bir hayat sürüyor, parasal sorunları olsa bile zengin kardeşinden asla bir iyilik ya da başka bir şey kabul etmez. Ve bence bazen de öyle yapıyor.

Ama belki de bizi birbirimize bağlayan şey tam da budur. O, hayat seçimlerin için beni asla yargılamadı, ki pek çok şüpheli seimim olmuştu, ve ben de onun mizahını anlayan çok az kişiden biriyim. Elbette, şu anda yaptığı gibi, çoğu zaman bana çok kıızardı. Ama iten içe, kim olduğumu biliyordu ve beni seviyordu.

Aslında Monica ve benim hakkımda birinin bilgi sahibi olması beni biraz rahatlattı. Bu, konuşabileceğim biri olduğu anlamına geliyordu. Sırrımı paylaşabileceğim biri.

"Tamam," dedi Monica, ben ona sarılırken ihtiyatla.

Parmağımın kıvrımıyla çenesini bana doğru kaldırdım ve eğilip onu öptüm. O da bana doğru eğildi ve kollarını bana doladı. Geri çekildim ve onun güzel yüzüne baktım.

"Hadi, gel. Kız kardeşimle tanışmanı istiyorum. Onu gerçekten

tanıymanı istiyorum." Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve başını

salladı.

"Ama önce giyinmeme izin ver."

Bölüm 23

MONICA

Troy, beni kız kardeşiyle tanıştırmak için bornozunu çıkarıp daha uygun kıyafetler giyerken, ya da daha doğrusu yeniden tanıştırmak için, ben de onu izlememeye çalışırken, patronumla birlikte plaj tatilinde yakalanma endişesini de bir kenara bırakmaya çalıştım. Kız kardeşinin güvenilir olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Ona inanmak istedim. Mutfakta oturan kişinin babası olmadığı için şükretmem gerektiğini düşündüm.

Troy açık mavi keten gömlek ve haki şort giydikten sonra elimi tutup beni evin içinden geçirdi. Onun bu yeni görünüşünü fark etmeden edemedim. Onu genellikle en kaliteli takım elbiselerle görürdüm, bu yüzden bu rahat, plaj kıyafeti farklıydı. İyi anlamda farklı.

Mutfağa geri dönüp, biraz daha giyinik olan kız kardeşiyle yüzleşirken sinirlerimi yatıştırmak için elimden geleni yaptım. O, ocak başında durmuş, tavada domuz pastırmasını çeviriyordu. Kokusu midemi guruldattı. İçeri girdiğimizde, başını kaldırıp bize kocaman bir gülümseme attı.

"Kahvaltı ister misiniz?" diye sordu, tahta spatulayı kaldırarak.

"Harika olur," dedim. "Teşekkürler,

abla," dedi Troy.

"Az önce olanlar için özür dilerim," dedi, spatulayı bırakıp kuvars tezgaha yaslanarak. "İnsanlar benim mizah anlayışımın kuru olduğunu söyler. Size sadece zorluk çıkarmak istedim."

"Önemli değil," dedim.

"Aslında burada olmanız çok hoşuma gitti. Troy'un buraya hiç kimseyi getirdiğini sanmıyorum, o zamandan beri..."

Troy boğazını temizledi ve Erica ona anlamlı bir bakış attı. Eminim Veronica diyecekti. Hâlâ konuşmadığımız biri. Acaba Troy bu konuyu mu kaçınıyordu? Sanırım ben de kaçınıyordum.

Kız kardeşi tezgahdan indi ve elini uzattı. "Tekrar deneyelim.

Ben Erica." Gülümsedi.

"Monica," dedim, uzattığı elini sıkarak.

"Yumurtanı nasıl istersin, Monica?" dedi, ocağa dönerek. "Çırpılmış, lütfen."

Şu anda beynimin hissettiği gibi.

"Hemen geliyor," dedi neşeyle.

Troy yakındaki raftan iki kahve fincanı çıkardı ve ağzına kadar sıcak kahve doldurdu. Bana dikkatlice birini uzattı ve kahvaltı köşesine oturduk. Kahvemizi yudumlarken, Erica'nın dün gece geç saatlerde, muhtemelen biz yatmış olduktan çok sonra geldiğini dinledik, ki bu iyi bir şeydi. Daha erken gelseydi, beni kanepede yüzüstü, arkamda Troy ile yataarken bulacaktı. Bu düşünceyle yüzüm kızardı.

Kahvaltı sırasında birbirimizi tanıma fırsatı bulduk ve ondan gerçekten hoşlandığımı fark ettim. Troy aramızda neredeyse hiç söz alamıyordu. Onun da yazar olduğunu öğrendim. Küçük, yeni kurulmuş bir gazetede gazetecilik yapıyor ve çoğunlukla siyasetle ilgileniyordu. Gunner imparatorluğunun bir parçası olmadığını öğrenince şaşırdım.

"Yazmaya karar vermene neden olan neydi?" diye sordum.

"Aile işini devralmak yerine?" diye sordu, benim asıl ne sorduğumu anlayarak.

Başımı salladım.

"Hiç ilgimi çekmedi, bu da babamı çok kızdırdı. Ama o çok eski kafalı, onun mirasının bir parçası olmak istesem bile, benim için bir yer bulacağını sanmıyorum. Bir kadın için."

Ouch, diye düşündüm. Görünüşe göre Troy, babasıyla gergin bir ilişkisi olan tek kişi değildi.

"Yani, romantik romanlar mı yazıyorsun?" diye sordu, ağzına bir parça domuz pastırması atarak.

"Evet," dedim, beni önemsiz bir yazar olarak görmesini bekleyerek. "Bu harika.

Onlar benim gizli zevkim."

"Gerçekten mi?" diye sordum, onun aşk ve seks fantezileriyle ilgilenmesine şaşırarak.

"Oh, evet. Siyaset çok acımasız olabilir, bu yüzden kaçış yolu olması güzel."

"Anlıyorum," dedim. "Ben de polisiye veya gerilim romanları okuyarak kendi romanlarımdan kaçıyorum."

"İşten tamamen uzaklaşmadan, ara sıra mola vermek gerekir. Anlıyorum. Politik konular çok ağırlaştığında ben de dedikodu köşelerini okurum."

Bu kızı gerçekten sevmeye başlamıştım.

Troy, yaklaşık yirmi dakika boyunca görmezden gelindikten sonra boğazını

temizledi. "Oh, Troy. Burada olduğunu unutmuşum," dedi Erica, şaşırmış gibi

davranarak.

Ben de güldüm. Sabahın ilk saatlerinde benimle dalga geçmediği sürece, onun mizah anlayışını seviyordum elbette.

"Ha, ha," dedi Troy. "Bölüyorum, kusura bakmayın..." Kaşlarını kaldırarak ikimizin arasını işaret etti.

"Kıskandın mı?" diye sordu Erica.

"Biraz." İki parmağını kaldırıp aralarında bir santim boşluk bıraktı.

Ona doğru eğildim ve dizini sıktım. Bu, sonunda başka biri tarafından görülen küçük bir samimiyet anıydı. Sıradan biri değil, ailesinden biri. Ona yakın biri. Çok küçük bir şeydi, ama çok büyük hissettirdi. Özellikle de onun önünde bunu yaparken kendimi çok rahat hissettiğim için.

"Bugün ne yapmak istersiniz kızlar?" diye sordu, ikimizin arasında bakarak.

İkimizin kaçamağının artık üçümüzün kaçamağı haline gelmesi nedense umurumda değildi.

"Bir sürü alkollü içeceklerle sahile gidip sarhoş olup bronzlaşmak istiyorum," dedi Erica başını sallayarak.

Troy bana baktı.

"Ben varım," dedim.

"Tamam. Karar verildi. Ben markete gidiyorum," dedi.

"Bana bulaşıkları yıkamama yardım etmeden olmaz," dedi Erica, ayağa kalkıp masayı temizlerken.

"Ben de yardım edebilirim," dedim. Ayağa kalktım ve

bir bulaşığa uzandım. O beni eliyle uzaklaştırdı.

"Sen rahatla. Sen misafirsin." Troy'a onu takip etmesi için başını salladı.

Onların ellerinde bir yığın tabakla lavaboya doğru yürüdüklerini izledim. Yürüyüşlerinden ve birbirlerine bakışlarından ne kadar yakın olduklarını anlayabiliyordum.

Erica bulaşıkları yıkamaya başlarken "Onu seviyorum" diye fısıldadığını

duydum. Onun sözlerine gülümsedim. Bu sözler onun sandığından daha

fazla anlam ifade ediyordu.

Bir saat sonra, üçümüz beyaz kumlu plajda, elimizde kokteyllerimizle büyük siyah-beyaz çizgili havluların üzerinde uzanıyorduk. Troy markete gidip pina colada yapmak için ihtiyacımız olan her şeyi almıştı. Kokteylleri ekstra sert yapmış olmalıydı çünkü elimdeki neredeyse boş olan kokteyl kafama çok çabuk vurmuştu.

"Yeniden doldurmak isteyen var mı?" diye sordu, havluya yaslanarak bize bakarak.

Zihnimin, bronzlaşmış, kaslı karnından, siyah mayosundan görünen V şeklindeki çizgiye doğru kaymasına engel olmak zordu. Neyse ki koyu renkli güneş gözlüklerim vardı, böylece Erica, kardeşine bakarken gözlerimin parladığını fark etmedi.

"Evet, lütfen," dedi Erica, boş bardağını kaldırarak. "Ben de,"

dedim.

"Hemen." Troy ayağa kalktı ve Fransız kapılardan geçerek sahil evine doğru yürüdü. Ellerimi başımın arkasına koyup gökyüzüne bakarken iç geçirdim. Bu, hiç ayrılmak istemediğim bir tatildi. Hava sıcaktı ama çok sıcak değildi. Su da hava gibi hissediliyordu. Yüzmek için mükemmel bir sıcaklık. Ya da dün gecedен bildiğimiz gibi, sevişmek için. Hayatımın tamamını bu kumsalda geçirsem, mutlu olurum.

Yarın New York'a dönmekten korkuyordum. Soğuğa ve karla karışık yağmura dönmekten. Troy ile aramızdaki bu şeyi saklamaya dönmekten. Ne olduğunu bilmiyordum ve bazen sormak istedim, ama etiketlerle iyi bir şeyi mahvetmek istemedim. Bir etiket, onun benim patronum olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti ve bir ilişki muhtemelen ikimizi de zor durumda bırakacaktı.

Şimdilik, bana bakışından, bana dokunuşundan mutlu olmaya çalışıyordum. Bu yeterli olmalıydı. Ve bazen de öyleydi. Kalbimin bir anlığına durup sonra yeniden atmaya başlaması için yeterliydi, sanki hayata geri dönüyordum gibi. Bu duyguyu kaybetmek istemiyordum.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Erica, muhtemelen benim kiramdan daha pahalı olan altın rengi aviator gözlüklerinden gökyüzüne bakarak.

"Ben de seni seviyorum," dedim, ona dönerek.

"Yani, sen kendi başına da çok havalısın. Romancı falan. Ama seni kardeşim için de seviyorum. O her zaman bu kadar... *eğlenceli* değil."

"Teşekkür ederim," dedim. "Birlikte iyi vakit geçiriyoruz."

"Burada kal, tamam mı?" dedi.

Başımı salladım.

Deneyeceğim, diye düşündüm kendi kendime.

Troy'un ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve başımı kaldırıp baktığımda, müzik olmamasına rağmen, pina colada karışımıyla dolu bir blender taşıyarak küçük bir dans yaptığını gördüm. Eğlenerek gülümsedim.

"İçecekleriniz, bayanlar," dedi sırtarak. Yüzünün biraz kızardığını gördüm, muhtemelen romdan dolayı.

"Gördün mü? *Eğlenceli*," dedi Erica otururken ve ona bardağını uzattı, o da bardağı güçlü ananas içeceği ile doldurdu.

O benim bardağımı ve sonra kendi bardağını doldururken ben güldüm. Blender'ı kuma koydu ve gözlerinin yavaşça vücudumun üzerinde dolaşmasını izledim. Bu minicik pembe bikiniyle çıplak olsaydım da fark etmezdi, onun bakışları altında öyle olmayı diledim ki, onu burada kumların üzerinde sahip olabilirdim. Gözleri daha koyu, daha şehvetli bir yeşil tonuna dönüştüğünde nefesim biraz hızlandı. Kız kardeşi orada olmasaydı ne yapardı acaba diye merak ettim. Bu düşünce içimde bir şeyleri kıpırdatmıştı.

"Bir şeyler atıştırmam lazım," dedi Erica aniden, ayağa kalkarak. Kumda biraz sallandıktan sonra dengede durmayı başardı.

"Ben de," dedi Troy. "Hey, meşhur guacamole'ni yapar mısın?" "Oooh. Evet. İyi

fikir. Hemen dönerim."

Troy yanımdaki havluya oturdu ve omzunun üzerinden, "Acele etme," diye seslendi.

Erica evin Fransız kapısından kaybolur kaybolmaz, Troy yuvarlandı ve bikininin ince kumaşı üzerinden göğüslerimi elledi. Onun bu cüretkar hareketine şaşırdım, ama memnuniyetle kabul ettim.

"Seni gördüğümde beri bunu yapmak için bekliyordum, çünkü şimdiye kadar gördüğüm en seksi bikiniyi giyiyordun," diye kulağıma fısıldadı ve parmakları meme ucumu okşayarak sertleşmesini sağladı.

Diğer eli karnımdan aşağı doğru iniyordu, parmak uçları bikini altımın bel kısmına ulaşana kadar. Parmakları kumaşın altına kayarken nefesimi tuttum.

"Kız kardeşin..." dedim nefes nefese.

"Meşgul," diye bitirdi ve dişlerini kulak mememe sürttü. "Ama o kapının

arkasında," dedim, onun dokunuşuna kıvrınarak. "O zaman sessiz olmaya

çalış," diye fısıldadı ve parmağını içime soktu. Parmağını döndürdüğünde

zevkten inledim.

"Sen de bunu bekliyormuşsun gibi geliyor." Sözleri kulağıma sertçe geldi ve içgüdüsel olarak bacaklarımı açtım, ona tam erişim sağladım.

Dirsekleriyle kendini destekledi ve parmağı içime girip çıkarken ağzını ağzıma yaklaştırdı, avucuyla beni okşadı. Sırtım zevkten kavislendi, dillerimiz onun eliyle aynı hızda hareket ederken ağızlarımız sıkıca birbirine bastırdı. Her an kız kardeşi dışarı çıkabilirdi, ama umurumda değildi. Umursayamazdım. Onun dokunuşuyla tamamen kendimi kaybetmişim.

Daha hızlı hareket etmeye başladı, iki parmağını içime sokup çıkardı. Orgazmım içimde yükselmeye başladığında, ıslaklığımın eline değdiğini duyabiliyordum. Onu daha fazla içime almak için kalçalarımı kaldırdım.

"Çok ıslaksın," diye boğuk bir sesle fısıldadı, yüzümdeki zevki izlerken. O da benim kadar bundan zevk alıyordu. Vücudum gerginleşirken ağzına inledim. Dokunuşunun her hissi içimi bir havai fişek gibi sardı. Elinde boşaldım, yumuşak kumdaki havluya uzanmış, titriyordum. Nefes nefese, hareket edemeyecek halde yatarken, Troy beni kucaklayıp okyanusa doğru taşıdı.

Su kenarında, onun güçlü kollarına sarılmışken, ona baktım ve sessizce inanamıyormuş gibi başımı salladım.

"Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldadım.

"Sana hak ettiğin her şeyi veriyorum," dedi ve sıcak suya girerken dudaklarımı öptü.

Bölüm 24

TROY

Yatak odamın büyük pencerelerine yumuşakça yağın karı izledim. Gün geceye yerini bırakırken gökyüzü lacivert ve mor renkli bir suluboya tablosuna benziyordu. Uzaklardan gelen trafik sesleri, sanki beni eve hoş geldin dercesine tanıdık bir şekilde kulağıma ulaşyordu.

Monica göğsümde uyurken onu uyandırmamak için dikkatlice esnedim ve kollarımı uzattım. Telefonumdan saati kontrol ettim, saat 7'ye yaklaşıyordu saate yaklaşıyordu. Gidecek hiçbir yerim olmadığını bilerek, yatağımin ve onun vücudunun sıcaklığına geri döndüm. Çıplak tenimin üzerine yayılmış olan uzun, koyu saçlarını parmaklarımla okşadım.

Bu sabah Bahamalar'da olduğumuzu düşünmek garipti. Dün sarhoş geçirdiğimiz plaj günü uzak bir anı gibi geliyordu, ama aynı zamanda hala devam eden şiddetli bir baş ağrısı da bırakmıştı. Öğleden sonrasını neredeyse hiç hatırlamıyordum, Monica ile kumda uzanıp, kız kardeşimin tehlikeli bir şekilde duyabileceği mesafede onun sessiz inlemelerini dinlediğim hariç. Riskli bir durumdu, ama kendimi tutamadım. Giydiği pembe bikini sanki onun için yapılmış gibiydi. Askıları kalçalarının kıvrımlarına sarılıyordu ve küçük kumaş parçası elinden geldiğince ona tutunmaya çalışıyordu. Ellerimi ondan uzak tutmak için gerçekten çaba sarf ettim, ama başarısız oldum.

Geceyi üçümüz şehirde akşam yemeği yiyerek sonlandırdık. Bir şekilde, bir spor barına gidip tavuk parmakları ve patates kızartması yiyerek, yaklaşan akşamdan kalma hissini uzaklaştırmaya çalıştık. Sürpriz bir şekilde, o gece karaoke gecesiydi. Mikrofonu tutma fırsatı karşısında heyecanla alkışlayan Erica için hoş bir sürprizdi. Monica'yı bırakın, sahneye çıkıp yabancıların önünde şarkı söylemeyi reddeden benim için ise o kadar da hoş bir sürpriz değildi.

Erica bize ateşle yakılan shotlar şeklinde sıvı cesaret sipariş etti. Küçük cam bardaklarda kötü fikirler. Daha sonra Monica'yı sahneye sürükleyerek Whitney Houston'ın "I Wanna Dance with Somebody" şarkısını berbat bir şekilde söylediler, barın geri kalanı ve ben de onları alkışladık. Denediler ve önemli olan da buydu. Muhtemelen uzun süre unutmayacağım bir anıydı. Kız kardeşim, Monica'ya kolunu dolamış, ikisi de ortak mikrofonu kullanarak bağırıyorlardı. Hiç bu kadar gülmemiştım.

Monica beni Bruce Springsteen şarkısını söylemek için sıraya koyduğunda gülmem durdu. Reddetmeye çalıştım, ama bana köpek yavrusu gibi bakınca hayır demek imkansızdı. O alevli shotlardan bir tane daha sipariş etmek zorunda kaldım ve şimdi etkisini hissediyordum. Sahnede o anıyı unutmaya çalıştım. Ben şarkıcı değilim. Yine de, başka bir ülkede olmak, kendimi serbest bırakmak ve kimsenin fotoğrafımı çekip basına satmasından endişelenmemek özgürlük vericiydi.

Bu sabah hepimiz akşamdan kalma uyandık. Ama buna değdi. Monica ve ben sabahın ortasında Bahamalar'dan geri döndük ve Erica'yı oraya seyahat etmek için geldiği yalnızlığın tadını çıkarmaya bıraktık. İşten uzun bir hafta sonu izni aldığını söyleyerek ertesi gün eve döneceğini söyledi. Monica'ya veda öpücüğü verip happy hour randevusu ayarlarken onu izlemek beni gülümsetti. Kız kardeşimin benim görüştüğüm birini en son ne zaman sevdiğini hatırlayamıyordum.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Monica yumuşak bir sesle, bana

bakarak. Uyanmış olduğunu fark etmemiştim.

"Hayatıma ne kadar iyi uyduğun için," diye cevapladım.

Gülümsedi ve uzanıp dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurdu.

"Saat kaç?" diye sordu, yavaşça gözlerini kırpıştırarak pencereden dışarı baktı ve uçağımız buraya düştüğünden beri gökyüzünün karardığını gördü.

"Neredeyse yedi," diye cevapladım.

"Gitmeliyim," dedi, yavaşça kendini kaldırarak dirseklerine dayanarak.

"Acelen ne?" diye sordum, vücudunun yanlarını yumuşakça okşayarak, çıplak göğüslerine tehlikeli bir şekilde yaklaşarak.

"Başlama sen, bayım," dedi keskin bir sesle.

"Neyi başlatayım?" diye sordum masumca.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, ama beni sonsuza kadar burada tutamazsın."

"İddiaya var mısın?" diye sordum, parmaklarımı meme uçlarına sürterek.

Nefes nefese bir kahkaha attı.

"Gerçekten gitmem gerek," diye inledi. "Yarın işimiz var. Günlerdir eve gitmedim."

"Peki. Madem gitmen gerek." Dramatik bir şekilde iç geçirdim.

Bana doğru çekildi, bacaklarını iki yanıma açtı, sonra eğilip beni öptü. Vücudunu, çarşafın üzerinden büyüyen ereksiyonuma bastırıldığını hissettim, eğilip "Yarın görüşürüz" diye fısıldadı. Benden ve yataktan indi, yavaşça uzaklaşarak kıyafetlerini almaya gitti.

"Sen en kötüsüsün," diye inledim, onun gidişini izlerken.

Asansör kapılarının kapandığını duyar duymaz onu özledim, son üç gündür dolu olan yalnızlığım geri dönmüştü. Yarın onu göreceğimi biliyordum, ama Bahamalar'daki gibi olmayacaktı. Benim sadece onun patronu, onun da sadece benim asistanımmışım gibi davranmaya devam etmek zorunda kalacaktık. Rol yapabileceğimi bilmiyordum.

Orada uzanmış, çarşafımda kalan yasemin kokusunu hala içime çekerek, aramızdaki sınırları bulanıklaştırdığımı fark ettim. Bu, kişisel asistanımla olan normal ilişkim değildi. Genellikle işler siyah ve beyazdı. İş ve seks vardı. Arada başka bir şey yoktu. Duygular yoktu. İlişki yoktu.

Ama şimdi...

İşler siyah ve beyaz değildi. Canlı renkler vardı ve her bir ton, bu kadına karşı hislerim olduğunu söylüyordu. İçinde bulunduğum zor durumu fark edince inledim ve çarşafı başımın üzerine çektim.

Telefonum komodinde çaldı ve Monica'dan mesaj geldiğini umarak hızla çarşaftan çıktım. Belki fikrini değiştirmiş ve geceyi burada geçirecekti. Telefonumu aldım ve kaşlarımı çattım. Monica değildi.

Veronica'ydı. İsimlerinin ne kadar benzer olduğunu şimdi fark ettim. Gözlerimi devirdim ve mesajını açtım.

Veronica: *Seni özledim.*

Telefonumu bir kenara atmak üzereydim, ama üç zıplayan nokta belirdi. Hâlâ söyleyecek daha fazla saçmalığı vardı.

Bir dakika sonra bir fotoğraf geldi.

Aynanın önünde tamamen çıplak duruyordu, bacaklarını dikkatlice çaprazlamış ve kolunu taşan göğüslerinin üzerine atmıştı, böylece hiçbir şey görünmüyordu. Bir fotoğraf daha geldi. Yatak odasındaki tüylü halının üzerinde diz çökmüş, bir eli aynada, diğer eli telefonda, göğüsleri ön ve ortada duruyordu. Bir fotoğraf daha geldi. Bu sefer aynanın önünde oturuyordu, dizleri bükülmüş ve bacakları açık.

Onları hemen sildim.

Hiçbir şey onu durduramazdı. Ne zaman anlayacağını merak ediyordum. Mesaj attım.

Ben: *Artık durmalısın. Ben hayatıma devam ettim. Sen de etmelisin. Lütfen bir daha benimle iletişime geçme.*

Cevap beklemeden telefonumu kapattım. Telefonu komodinin üzerine koydum, yorganın altına girip uykuya daldım.

Ertesi sabah, işe zamanında gittim. Yani, neredeyse. Otuz dakika geç kalmak benim için oldukça zamanında sayılırdı. Tabii ki, Monica çoktan

keskin siyah blazer ve bordo rujuyla masasında oturuyordu. Ona yaklaşırken gülümsedim, ama o gülümsememi karşılık vermedi. Bunun yerine, gözleri hızla ofisine kayarken gergin görünüyordu.

Gülümsemem yüzümden kayboldu ve babamı ofisimde otururken gördüğümde, midemle birlikte yere düştüğünü hissettim. *Kahretsin. O biliyor.* Bu yüzden buradaydı. Kim söyledi acaba?

"Baba?" diye sordum odaya girerken. "Kapıyı

kapat," dedi.

Kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını sıkıca kapatmıştı. Dediğini yaptım ve kapıyı kapattıktan sonra karşısına oturdum.

"Ne oluyor?" diye sordum, sanki hiçbir şey yokmuş gibi.

"İşini bırakıp Bahamalar'a gitmekle ne yapıyorsun sen?" Ses tonu yükseldi.

"Sadece biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Veronica, Ruth teyzenin partisine geldikten sonra, hiç rahat bırakmadı. Dayanamadım."

"Hadi ama," dedi başını sallayarak. "Bir kadın sana aşık olmuş. Boo hoo."

"Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, baba."

Bir saniye düşündükten sonra tekrar bana saldırmaya başladı.

"Ben de eski karını sevmiyorum, ama işler zorlaştığında kaçamazsın. Özellikle de önemsiz bir şey için. Sinir bozucu bir kadını kaldıramadığın için şirketini batıracak mısın?"

"İşleri batırmadım. Cuma günü acil bir iş yoktu, ben de erken çıkayım dedim. Uzun zamandır tatil yapmamıştım." Omuz silktim.

"Büyük iş adamları tatile çıkmaz," dedi. "En azından bir hevesle çıkmazlar. Nadiren çıktığımda, her şeyin yolunda olduğundan emin olurum. Ben yokken her şey kusursuz bir şekilde yürümeyecekse, hiç çıkmam. Sen ise tek kelime etmeden çekip gittin."

"Üzgünüm..." diye başladım.

"Yerine getirilmesi gereken sorumluluklar var. Senin üstesinden gelebileceğinden emin olmadığım sorumluluklar."

"Yapabilirim," dedim kararlı bir şekilde.

"Yarım saat geç gelmen, bu sorumluluğu *üstlenebileceğini* göstermiyor." "Bir kerelik bir şeydi," diye yalan söyledim.

"Saçmalamayı kes. Kathy her geç kaldığında bana haber veriyor," diye tersledi.

"Harika. Kathy'nin beni takip etmesine çok sevindim," diye alaycı bir şekilde söyledim. "Öyle. Onu bu yüzden işe aldım."

"Bana bakıcı gerekmiyor," diye yumuşak bir sesle söyledim, ama aslında bağırarak istiyordum.

Babam kapıya baktı, sanki kapının arkasından Monica'nın oturduğu yeri görebiliyormuş gibi.

"Açıkça ihtiyacın var," dedi ve bana döndü. "Çünkü bu firmayı ciddiye almadığını düşünüyorum. Eğer başarısız olursa, benim başım belaya girer."

"Bana kendime ait bir şey verseydiniz, bu riski almam gerekmezdi."

"Peki bunu nasıl yapacaksın? Ne parayla? Sıfırdan bir şey yaratabileceğini mi sanıyorsun?" Başını sallayarak güldü.

"Belki yapabilirim."

"Eh, yapmak zorunda kalabilirsin. Çünkü burayı yönetmeye uygun olmadığını düşünürsem, benim mirasımı devralmanın imkanı yok."

Sözleri canımı yaktı, ama ben hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek bir şey yoktu. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, babam için asla yeterince iyi olamazdım. Zamanında işime gitsem de, kişisel asistanlarıma asılmayı bıraksam da fark etmezdi. Hiçbiri önemli değildi, çünkü o kurduğu şeyi bırakmayacaktı. Gururu çok fazlaydı.

Babam sandalyesinden kalktı ve tek kelime etmeden ofisimin kapısını açtı ve dışarı çıktı. Yüzümün kızardığını ve kızardığını hissedebiliyordum, sanki tüm duygularım içimde kıvrılmış ve cildime çarpmış gibi. Monica ile olan ilişkiyi konuşmak için buraya gelmediğine dair hissettiğim küçük bir rahatlama, ona karşı duyduğum öfkeyle gölgelendi.

Bir dakika sonra Monica kapımı çaldı. "Şimdi olmaz," dedim,

biraz fazla sert bir sesle.

"Hey, böyle davranma," dedi yumuşak bir sesle, odaya bir adım atıp kapıyı arkasında kapattı.

"Burada olmamalısın," dedim. Kathy buradayken ve muhtemelen her zamankinden daha uyanıkken.

"Sadece her şeyin yolunda olup olmadığını

görmek istedim." "Her şey yolunda. Şimdi git."

Kapıyı işaret ettim.

Çenesini kaldırarak, yaptığım şeyin ona zarar vermediğini göstermek istercesine, topuklarını döndü ve ofisimden çıktı. Aptalca davrandığımı biliyordum, ama moralim bozukken onu görmesine izin vermektense böylesi daha iyiydi.

Bölüm 25

MONICA

Gözlerimin arkasında yanan, rengi solmuş yanaklarımdan akmak üzere olan gözyaşlarını tutmaya çalıştım. Troy'un bana böyle davranmasına inanamıyordum. Sözleri canımı yakmıştı, ama beni asıl inciten, bana bakışlarıydı. Beni çok soğuk bir şekilde reddetmişti. Dün gece ondan ayrıldığımdan bu yana ne olabileceğini merak ettim. Tahminimce babasıyla bir ilgisi vardı, ama güvensizliğim ortaya çıktı.

Masamın arkasında otururken, gözyaşlarımı geri tuttum. Ona incindiğimi göstermeyecektim. Kendime, bir profesyonel olduğumu ve bunun benim işim olduğunu hatırlattım. Ayrıca iş hayatımla özel hayatım arasındaki çizgiyi bulanıklaştırdığım için içimden kendime kızdım. Ya cennet ya da cehennemdi. Arada bir şey olamazdı. Bu sabah bunun kanıtıydı.

Bugünün programını hatırlamak için takvimimi açtım, ama boş olduğunu gördüm. Sayfayı yenilediğimde bir kez daha baktım, ama sayfa yeniden açıldığında yine boştu. Sabah geldiğimde böyle değildi. Bütün gün toplantılar, telefon görüşmeleri ve Ocean Prime'da Troy ile baş başa vakit geçirebileceğim için sabırsızlıkla beklediğim bir öğle yemeği ile doluydu.

Bilgisayar ekranımdan, masasında stoik bir şekilde oturan Troy'a baktım. Parmak uçlarını birbirine bastırılmış, ciddi görünüyordu. Plajdaki adamdan tamamen farklı bir versiyonuydu, pina colada ile sarhoş olmuş, dudaklarının bir tarafını kıvrıran gülümsemesiyle ellerini riskli bir şekilde vücudumu keşfetmeye bırakmıştı.

Gözlerime bakmadı, ama hissetmiş olmalıydı çünkü ayağa kalktı ve kapısını kapattı. Beni birden fazla şekilde dışladı. Titrek bir nefes aldım ve ofise baktım. Herkes bilgisayar başında ya da telefonda meşguldü. Kimse fark etmedi, sanki dünyam başıma yıkılıyormuş gibi hissediyordum. Neredeyse her gün gitmem beklenen bir yerde birdenbire istenmediğimi hissettim.

Bilgisayarımdan bildirim sesi geldi. Gözlerim ekrana kaydı ve Troy'dan bir e-posta gördüm. Bir tür açıklama veya özür içerebileceği umuduyla içim bir an için umutlandı, ama e-postayı açtığımda bu umut hızla yok oldu.

Bu, haftalar önce işe başladığımda bana gönderdiği listelere çok benzeyen bir görev listesiydi. Kuru temizlemeden kıyafetleri almak, e-posta taslaklarını düzenlemek ve imzalanacak belgeleri götürmek gibi önemsiz işler. En kötü şekilde bir déjà vu hissi yaşadım. Yazılan her harf, benden kaçtığını söylemenin başka bir yoluydu.

Üzüntü yerine, aniden öfke hissettim. Kendimi bundan daha iyi kanıtlamıştım. Küçükten imkansız olana kadar benden istediği her şeyi yaptıktan sonra, toplantılarda onun yanında bir yer kazandığımı kanıtlamıştım. Yoksa sadece benimle yatıyor olduğu için miydi? Belki de bu işte düşündüğüm kadar iyi değildim. Beni sadece istediği zaman bana ulaşabilmek için yanına alıyordu. Ve ben de bunu yuttum. Çünkü *ona* ulaşmak istiyordum. Aşkımın mantığımı gölgelemesine izin vermiştim. Kendimi aptal gibi hissettim.

Masamdan çantamı aldım ve aniden ayağa kalktım. Oradan çıkmam gerekiyordu ve bu saçma liste sayesinde bir bahanem de vardı. Koridordan geçerken ofisinin penceresinden içeri bakma zahmetine girmedim. Asansöre binip lobide indiğimde Kathy'nin sorgulayan bakışlarından kaçındım ve dondurucu soğuğa çıktım.

Sonraki günler de aynıydı. Onun uydurduğuna emin olduğum soğuk havada yapılacak işleri cesurca yerine getirdim. Beni ofisten uzak tutmak için nasıl bu kadar çok yol bulabildiğini merak ettim. Büyük bir çaba gerektirmiş olmalı. Hepsi beni uzak tutmak için.

E-postalarında bir zamanlar bana gösterdiği nezaket veya hayranlığın izlerini aramaya devam ettim, ama hepsi keskin, özlü ve iş gibiydi. Eskiden gönderdiği flörtöz mesajlar kesilmişti ve iş çıkışı evine davetler de artık yoktu. Onunla geçirdiğim o kadar çok geceden sonra, birbirimizi yalayıp yuttuktan sonra kollarında ısındığım gecelerim acımasızca yalnız geçiyordu.

O hafta beşinci kez kuru temizlemeye giderken, siyah paltoma çarpan soğuk rüzgara göğüs gererek, bunun günün son işi olduğunu bilmek beni rahatlattı. Sonra hafta sonu geldi ve onu görme endişesi yaşamadım, içimden bir parçam onu özleyeceğimi bilsem de. Yine de, ondan uzak olmak, her gün onu gördüğüm birkaç dakikayı soğukta katlanmaktan daha iyiydi.

Kuru temizlemecide sırada beklerken, ceketimin cebinde telefonum titredi. Çıkardım ve bir mesaj gördüm.

Heart: *Bu akşam happy hour'a ne dersin?*

Ben: *Lütfen.*

Kalp: *Nobu'da mı?*

Ben: *Saat 6'da orada buluşabilirim.*

Kalp: *Görüşürüz o zaman!*

Telefonumu cebime geri koyarken gülümsedim. En azından en iyi arkadaşım ile geçireceğim bir gece vardı. Troy ile olanları ona anlatmamıştım. Eğer söylentiler doğruysa, onunla ilgilenerek kendimi aptal gibi hissettiğim için olduğunu düşündüm, tıpkı benden önceki diğer kişisel asistanlar gibi. Onun için sadece bir eğlence miydin? Ve şimdi eğlencesini yaşadından sonra benden sıkıldı mı?

Bu mantıklı gelmiyordu, özellikle de onun evinde geçirdiğimiz geceden sonra, neredeyse benimle yatakta kalmam için yalvarıyordu. Belki de kalmalıydım.

Yine de, ben de diğerleri gibiysem, neden beni plaj evine götürdüğü ilk kişi bendim? Erica bana öyle söylemişti. Ve bu durumun mantıksız olmasının bir başka nedeni de oydu. Çok iyi anlaşmıştık ve Troy bundan çok memnun görünüyordu. Erica ile neredeyse her gün mesajlaşıyorduk, yeni çıkan kitaplar hakkında ya da Bahamalar'daki bulanık anılarımızı hatırlayarak. Troy ile olanları konuya açmadım çünkü bu yeni arkadaşlığımı bozmak istemedim.

Troy'un yeni temizlenmiş takım elbiselerini binasının resepsiyon görevlisine bıraktıktan sonra, çok iyi tanıdığım bir binada kendimi bir yabancı gibi hissetmekten kendimi alamadım. Duvarların üzerime geldiğini hissederek, binadan hızla çıkmadan önce etrafa hızlıca bir göz attım. Tek istediğim yukarı çıkıp onun kollarına geri dönmekti. Orada mıydı acaba? Her gün işten erken çıkıyordu.

Dışarıda, dondurucu soğukta nefesimi tuttum ve bir taksi çağırdım. Duygularım zirvede iken ona rastlama riskini almak istemedim. Muhtemelen zaten yeterince aptal görünüyordum, daha da aptal görünmek istemedim.

Yirmi dakika sonra Nobu'ya vardım. Saat 18:00'e birkaç dakika vardı. Restoranın sıcak ortamına girdim ve loş altın rengi ışıklar ve diğer müşterilerin sessiz mırıldanmalarıyla karşılandım. Heart'ı barın yanındaki rahat bir masada otururken gördüm.

"Vay vay vay. Nasıl görüldüğünü unutmaya başlamıştım," dedi, ayağa kalkıp beni kucaklamak için kendine çekti.

En son ne zaman görüştüğümüzü fark etmemiştim. The Tavern'da şarap ve pastırmalı çizburger yediğimiz sırada, Troy'un patronum olmasıyla ilgili yaşadığım zor durumu ona anlatmıştım. O zamandan beri mesajlaşmıştık ve ona olan biteni parça parça anlatmıştım, ama bunun dışında her dakikamı Troy'la geçirmekle meşguldüm. Birdenbire, adeta yeryüzünden kaybolmuş gibi hissederek suçluluk duydum.

"Özür dilerim," dedim, gözlerine bakarak kollarını nazikçe sıktım. Samimi olduğumu bilmesini istedim.

"Oh, kes şunu. Sadece sana zorluk çıkarıyorum. *Meşgul* olduğunu biliyorum." Kaşlarını oynattı.

Yumuşak bir kahkaha attım ve paltomu çıkarıp yanındaki koltuğa oturdum. Bir şişe şarap ve birkaç meze sipariş ettik, bebek Bridgette ve Daniel hakkında sohbet ettik. Sonra şarap geldi ve kırmızı sıcaklık beynimdeki tüm düşünceleri yatıştırmış gibi hissettim. Bu rahatlamayı memnuniyetle karşıladım.

"Peki, milyarder patronunla işler nasıl gidiyor? Hey, bu bir kitap adı olabilir," dedi Heart.

Ben iç geçirdim.

"Uh-oh," dedi, endişeli bir şekilde bana bakarak.

"Ne oldu bilmiyorum," diye cevapladım. "Bahamalar'dan döndük ve..."

"*Bahamalar* mı?" diye şaşkınlıkla sordu.

Döndüğümünden beri onunla konuşmadığımı fark ettim.

"Geçen hafta sonu gittik. Biraz spontane oldu. Cuma sabahı beni davet etti ve birkaç saat sonra oradaydık."

"Of. Kışkandım. Bu acı kıştan kaçmışsın," dedi. "Cennet gibiydi."

"Peki, ne oldu?"

Ona romantik kaçamağımızı, onun kız kardeşiyle tanışmamızı ve her şeyin nasıl mükemmel görüldüğünü anlattım. Mükemmelden de öteydi. Ama sonra pazartesi sabahı işe döndüğümüzde olanları anlattım.

"Ne pislik adam," dedi kızgın bir şekilde başını sallayarak. "O

pislik değil."

"Ama öyle davranıyor. Nedenini bilmiyor musun?" "Belki

benden sıkıldı." Omuz silktim.

"Kimse senden sıkılmaz."

"Ofise geldiğinde babasıyla bir görüşmesi vardı..." diye düşündüm. "Ne konuştuklarını duyamadım ama seslerinin yükseldiğini duydum."

"Belki de öyledir. Sadece kötü bir gün geçirmiştir."

"Ama beni bir hafta boyunca dışlamak için mi?" Kaşlarımı çattım.

"Sence babası biliyor mu?" diye sordu, şarabını yudumlarken. "Eğer

biliyorsa, eminim kovulurum."

"Hmmm..." dedi Heart, tıpkı benim yaptığım gibi, cevap bulmak için kafasını yorarken.

Omuz silktikten sonra ağzıma bir parça sarıkuyruk balığı ve jalapeno biberi attım.

"Belki de yeni bir iş bulmalıyım. Ama maaşı çok iyi." Heart, kadehindeki kırmızı

şarabı çevirirken bir saniye düşündü.

"Ya da..." diye başladı.

"Ne?" diye sordum, kaşlarını kaldırarak.

"Yazmaya geri dönebilirsin. Hayranlarının seni özlediğini biliyorum.
Ben seni özleyorum. Sevdiğin şeyi yaparken."

Ellerime baktım ve söylediklerini düşündüm. Bu kişisel asistanlık işinin benim için doğru olup olmadığını merak ederken bütün hafta boyunca düşündüğüm şey buydu. Ama korkuyordum. Hatta dehşete kapılmıştım. Troy ile geçirdiğim haftalar bana bütün bir dizi için yeterli malzeme sağlamış gibi hissetsem de, sadık okuyucularımı bir kez daha hayal kırıklığına uğratmaya dayanamazdım. Tabii mutlu bir son uydurmam gerekirdi.

İçimde, bir daha asla geri alamayacağım bir hayat kesiti yaşadığımdan endişeleniyordum. Bana her şeyi vermiş ve sonra hepsini elimden almıştı. Kalbim parçalanırken nasıl mutlu bir son yazabilirdim ki?

Ayrıca, yazmak, dizüstü bilgisayarında yazmaya dalmışken, caddenin diğer tarafında tehlikeli birinin gizlendiğinin farkında olmadan kahve dükkanında takip edildiğim anıları da geri getiriyordu. Son altı aydır gözlerden uzak olmak güvenli hissettiriyordu, sanki artık varlığını bilmeyen kimse beni bulamazmış gibi.

Heart, kucağımdaki elime uzandı ve sıkıca tuttu. "Bunu bir düşün, tamam

mı?" diye sordu yumuşak bir sesle.

İçimden bu fikri reddediyor olsam da başımı salladım.

Bölüm 26

TROY

Babamı ve onun ofisindeki casusunu yatıştırmak için işimi ciddiye aldığımı kanıtlamaya çalıştığım ve Monica'ya soğuk davrandığım cehennem gibi bir çalışma haftasının ardından, hafta sonunu dairemde bir şişe burbon ve bir kez daha yalnız olduğumu hatırlatan sessizlikle geçirdim. Aslında Monica'ya soğuk davranmıyordum. Onu ofisimden gönderdiğim anda, kırmaya çalıştığı buz gibi duvarlar örmüştüm.

Ben bu kadar pislik davrandıktan sonra onun denemeye devam etmesini gerçekten bekliyorum muydum? O güçlü bir kadındı ve ben bunu biliyordum. Onun bu yönünü seviyordum. Belki de tüm hikayeyi bilseydi beni anlardı, ama ona tamamen açılmamıştım. Babamla ilgili olanları ya da bana ve şirketime yönelik tehditleri bilmiyordu. Haftanın çoğunu onu kaybetmenin bu işi korumaya değer olup olmadığını düşünerek geçirdim.

Onun pürüzsüz teninin benimkine değdiğini hissetmeye ve yorganın altında kahkahalarını duymaya alışkın olduğum halde, tüm o geceleri yalnız geçirdikten sonra, ne kadar büyük bir hata yaptığımı anlamaya başlamıştım. Babam artık bana o kadar baskı yapmıyordu ve Kathy de yoğun bir çalışma haftasının ardından bana onay vermiş gibi görünüyordu.

, belki Monica ile ilişkimizi yeniden başlatmak güvenli olurdu. Tabii o da isterse. Kolay olmayacağını biliyordum.

Pazartesi sabahı, masamda buzlu Americano'mu buldum. Her sabah güvenebileceğim tek şeydi ve bunun Monica'nın işi olduğunu bilmeme rağmen, kendime bunun daha fazlası olduğunu söyleyecek kadar hayalperesttim. Bir yudum aldım ve koyu karamel rengi sıvının boğazımdan akmasına izin verdim. Mükemmel. Her sabah olduğu gibi.

Geçen hafta olduğu gibi bu sabah kapımı kapatmak yerine açık bıraktım. Masasında oturan ona bir göz attım. Omuzlarından aşağı dökülen kestane rengi saçları ve kremsi tenine yakışan kırmızı dudaklarıyla çok güzel görünüyordu. Geçen hafta, karşımda oturan bu güzelliğe bakmamak için kendimi zorlamak işkence gibiydi. Kapıyı kapatmak, onun ofis dışında yapması için uzun bir saçma sapan yapılacaklar listesi hazırlamakla birlikte, beni kurtaran tek şeydi.

Toplantılarda yanımda oturmasını özlemiştim. Bacaklarımızın hafifçe birbirine değmesini. Çalınan bakışları. Şampanyalı uzun öğle yemeklerini. Sadece bir hafta olmuştu, ama onsuz bir ömür gibi gelmişti. İşim kusursuzdu, ama o yanımda olmadan hiç de eğlenceli değildi.

Bilgisayarımdaki bildirim zili çaldı ve dikkatimi, odaklandığında yaptığı mükemmel dudak büküşünden bilgisayar ekranımın parlak ışığına çevirdi. Ondan bir e-posta gelmişti. Hevesle açtım.

Selam yoktu. Şakacılık yoktu. Sadece, berbat geçen bir haftanın ardından aklımdan çıkmış olan hafta sonu yapılacak hayır etkinliğini hatırlatmak için yazmıştı. Bu, yılın en büyük galalarından biriydi ve en büyük bağışçılardan biri olduğum için katılımım zorunluydu. Yüzüme sahte bir gülümseme takıp Manhattan'ın seçkinleriyle küçük sohbetler yapmak son derece sıkıcı geliyordu, ama Monica orada olunca daha iyi olabilirdi.

Belki de bu, onu geri kazanmanın bir yoluydu. Kişisel asistanlar normalde bu tür etkinliklere davet edilmezdi, bu yüzden onun için eğlenceli olabilirdi. Benim mahvettiğim şeyi yeniden canlandırmanın bir yolu. Karar verilmişti. Şimdi tek yapmam gereken planımı uygulamaya koymaktı.

Öğle yemeğinden sonra, masasına dört düzine uzun saplı gül buketi gönderttim. Kurye, kendisinden daha büyük olan buketle karşısına çıktığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Kurye gittikten sonra, gül vazosuna bağlı olan ve ironik bir şekilde dudaklarıyla aynı renkteki kartı çekmeden önce, şaşkınlıkla etrafına bakındığını izledim. Nefesimi tutarak, kafamda sözleri tekrar ederken, ona yazdırdığım notu okumasını izledim.

Lütfen cuma akşamı bana katıl. Seni özledim.

Kathy'nin kurcalayacağından korktuğum için imzalamamıştım. Ama buna gerek yoktu. O zaten bilecekti.

Kartı okuduktan sonra masanın üzerine bıraktı ve çiçekler gelmeden önce incelediği evrak işlerine geri döndü. Bana doğru bakmadı bile. İç geçirdim ve sandalyeme yaslandım. Bunun düşündüğümünden daha zor olacağını biliyordum.

Gala gecesine kadar geçen birkaç gün boyunca, ondan önce işe gelip, masasının koltuğuna hediyeler bıraktım. Her gün, kutuları açıp gala gecesi için ihtiyacı olan şeyleri buluyordu. Tiffany'den bir elmas kolye ve ona uyan bir çift küpe. Timothy John'un kuaför ve makyaj salonundan randevu kartı. Bir çift Christian Louboutin ayakkabı. Ve son olarak kırmızı, saten straplez bir gece elbisesi. Her hediyeği açarken bana hiç bakmadı. Hiç gülümsemedi bile.

Bu yüzden, limuzinle evinin önüne geldiğimde ve interkomdan dairesine çağırdığımda, benimle gelecek mi bilmiyordum. Binası önünde birkaç dakika bekledim, hoparlörden sesini duymayı bekledim

ama hiçbir şey duymadım. Limuzine geri dönmeden önce smokinimin önünü düzeltirken, yenilgiyi kabul ederek yavaşça nefes verdim. Tam içeri girmek üzereyken, kapıyı tutan şoför boğazını temizledi ve arkama baktı.

Yavaşça döndüm, onun bakışını takip ettim ve onu gördüm. Monica, omuzlarından sarkan ve bol dekoltesine yapışan, sonra da zemine kadar uzanan, ipeksi kırmızı bir elbiseyle önümde duruyordu. Boynunda, yüksek topuzla toplanmış koyu saçlarından görünen damla şeklinde küpelerle birlikte parıldayan, zevkli bir elmas kolye vardı.

Midem ters döndü ve önümdeki güzel kadına ne söyleyeceğimi bulmaya çalışırken, mideimin bir daha düzelecek mi diye merak ettim. Şoför boğazını temizleyerek beni gerçek dünyaya geri getirdi. Kenara çekildim ve kadının limuzine binmesine izin verdim, ona yardım ederken elini tutan şoförü kıskandım. Onun ardından ben de limuzine bindim.

Arka koltukta sessizlik hakim oldu, çünkü o bana bakmayı reddediyordu.

"Monica," dedim yumuşak bir sesle, elini tutmaya uzanarak. O çekilmedi. "Lütfen, bana bak. Lütfen, beni dinle."

Gözlerini pencereden ayırıp bana odakladı, yoğun öfkesi, üzüntüsü ve incinmişliği ok gibi beni delip geçti.

"Çok üzgünüm. Lütfen, bunu bilmen gerek." Sesim titriyordu, ama umursamadım. Devam etmeden önce her zamanki gururumu bir kenara bıraktım.

"Babama çok kızgındım. Sanki bir rüyadan uyanmıştım ve o her şeyi mahvetmişti. Neden onun beni bu kadar etkilemesine izin verdiğimi bilmiyorum. Asla sana öfkemin hesabını senden çıkarmamalıydım."

Bir an düşündü.

"Bunu telafi etmek için bütün gece vaktin var," dedi sessizce ve tekrar pencereden dışarı baktı, ama dönmeden önce yüzünde hafif bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim.

Met'e vardığımızda, yanıp sönen ışıkları ve Manhattan'ın en zenginleriyle dolu kırmızı halıyı gördüm. Araba yavaşlayıp durduğunda Monica'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Çıkmadan önce, senin şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın olduğunu bilmeni istiyorum," dedim yumuşak bir sesle, onun bizi bekleyen dışarıya doğru gergin bakışlarını başka yöne çevirerek.

Eğildim ve yanağına hafifçe bir öpücük kondurdum.

"Geldiğin için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Arabanın kapısı açıldı ve kameralar çoktan fotoğraf çekmeye başlamıştı. Sinirlerim çok gergindi ama bu ışıklar ya da fotoğrafçıların bağırıışlarından kaynaklanmıyordu. Monica ile birlikte buradaydım ve bu gece onu geri kazanmak için yeterli olmayabilirdi. Ona elimi uzattım ve bir an için elimi tutup tutmayacağını merak ettim. Tuttu ve parmaklarım, özlediğim elini nazikçe kavradı. Onu limuzinden indirdim ve kalabalık onu gördüğünde duyulabilir bir nefes alma sesi duydum. Onu kırmızı halıya götürürken bilmiş bir gülümsemeyle gülümsedim.

Birlikte ve ayrı ayrı bir sürü fotoğraf çektikten sonra, ilişkimizle ilgili soruları dikkatlice kaçındık. Fotoğrafların her yerde yayınlanacağını biliyordum, ama babama onu iş için getirdiğimi kolayca söyleyebilirdim. Yılın en büyük etkinliklerinden biri için bu o kadar da uzak bir ihtimal değildi. İş hayatında her zaman sohbet edecek biri olurdu.

Müzenin kapılarından geçip büyük balo salonundan gelen yumuşak caz müziğine doğru ilerledik. İçeride, beyaz mermer zeminler, bembeyaz masa örtüleri ve büyük beyaz gül buketleriyle süslenmiş kokteyl masalarıyla doluydu. Karmaşık panelli tavanlardan, odaya sıcak bir ışık saçan büyük beyaz mumlarla süslenmiş ısıltılı avizeler sarkıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı Monica, yanımda yürürken her şeyi içselleştirerek.

Daha önce buraya sayısız kez gelmiş olmama rağmen, Monica'nın gözünden görmek çok daha özeldi.

"Vay canına, haklısın," diye fısıldadım, ama etrafımdaki balo salonuna bakmıyordum.

Loş ışıktaki bile, yanaklarının bir ton koyulaştığını görebiliyordum.

Herkes aynı fikirde gibiydi, hem erkeklerin hem de kadınların gözleri partide onu takip ediyordu. O balonun güzeli idi. İnsanların hayranlıkla baktığı ve sorular sorduğu yeni, güzel bir yüz. Kendisine doğru yapılan selamlamalardan mutlu bir şekilde habersiz gibiydi, sanki ne kadar güzel olduğunun farkında değilmiş gibi.

"Vay vay vay," dedi arkamızdan tanıdık bir ses.

Arkamı dönmeden önce midem düğümlendi ve Veronica'yı, onunla birlikte gelmesi için ikna etmiş olduğu bir adamın kolunda gördüm. Elinde neredeyse boşalmış bir şampanya kadehi vardı ve yüzünde, benden Monica'ya bakarken, muzip bir gülümseme vardı. O gözleri tanıyordum. Tek bir görevleri vardı: Yok etmek.

"Veronica," diye kısa bir selam verdim. "Monica'yı hatırlıyorsun."

"Hatırlıyor muyum?" diye sordu, bilmiyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak. "Ah, tabii. Sen, *tuvalet görevlisiyle* karıştırdığım kişisin." Güldü ve eğlencesini paylaşmak için randevusuna baktı. Adam gergin bir kahkaha attı.

"Şimdi, kendine bir bak. Modern zamanların Sindirellası. Tüm bunların gece yarısı ya da Troy senden sıkıldığında yok olacağı çok yazık. Onu ve bu insanları kandırmış olabilirsin, ama ben tüm bunların altında yatan kirli çamaşırları görüyorum." Veronica onu baştan aşağı süzdü.

Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmuştu ve şimdi insanlar durup gösteriyi izlemek istiyorlardı. Monica sessizce yanında duruyordu, ne diyeceğini bilemiyordu.

Veronica tatmin olmuş bir şekilde topuklarını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Onun böyle kaçmasına izin veremezdim. Monica'yı geride bırakarak, Veronica'nın korkunç sözlerini daha fazla duymaması için onun peşinden koştum. Veronica'nın kolunu nazikçe tuttum ve o da bana dönerek yüzünü bana çevirdi.

"Ne oluyor, Troy?" diye sordu, sesi tizdi.

"Sırf kıskanç bir kaltak olduğun için ona öyle konuşamazsın. Sana zaten söyledim, seninle işim bitti. Hem de çoktan bitti. Biz hiçbir şeyiz."

Veronica'nın randevusu bana ve ona baktı ve barın daha güvenli olduğuna karar verdi.

"Şimdi, ne yaptığını bir bak," dedi Veronica. "Görünüşe göre onun yerini almak zorunda kalacaksın."

Elini uzattı, kolumu kavradı ve beni kendine çekti. Herkesin bize baktığını bildiğim için, ona bu kadar yakın olmak beni tiksindiriyor olsa da, daha fazla olay çıkarmak istemedim. Bu durumdan kurtulmam gerekiyordu. Hemen.

Bölüm 27

MONICA

Herkesin önünde beni küçük düşüren eski karısının peşinden giden, ikinci bir şans verdiğim adamı dehşetle izledim. Hareket edemiyormuşum gibi hissettim. Konuşamıyordum. Kafamda bile şekillendiremediğim kelimeler, onun koluna sarılan kadını izlerken dudaklarımdan sessiz bir hırıltı olarak çıktı.

Aniden herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, bu muhteşem büyük balo salonunda duyabildiğim tek ses onların fısıltılarıydı. Benim ait olmadığım bir balo salonu. Benim ait olmadığım bir elbise. Kendimi izleyenlerden korumak istercesine kollarımı kendime doladığımda, boğuk kahkahalar duydum.

Veronica haklıydı, ben giyinip süsleniyordum. Rol yapıyordum. Bu güzel odanın ortasında dururken, bu yerin büyüünün, zengin ve yoğun dünyalarında bir başka galaya davet edilmenin getirdiği sıradanlık yüzünden kaybolduğunu fark eden herkesin arasında, bunu artık açıkça görebiliyordum. Şimdiye kadar, benim onlardan biri olmadığım ortaya çıktığında yüzlerini maskeler gibi gülümsemelerle kaplamadan önce, yüzleri zoraki, sıkılmış gülümsemelerle süslenmişti.

Benim için bu gece tamamen sihirliydi. Troy'u hayatıma geri almakta ne kadar inatçı olmaya çalışsam da, onun ilgisi beni büyüledi. Her gün masama bıraktığı kutuların etrafına sarılmış kadife kurdeleler. Beni etkileyen kutuların içindekiler değildi, sadece beni tekrar gördüğü gerçeği. Bütün hafta boyunca sessizce bana bir kez olsun bakmasını dilediğim halde, beni dışlamamıştı.

Sonra, beni baloya götürmek için bir araba gibi hissettiren bir limuzinle, her santimini mükemmel bir şekilde saran siyah bir smokinle daireme geldi. Onu gördüğümde nefes alamadım ve bana baktığında her şey bitti. Bu şehvet dolu bir bakış değildi. Alışkın olduğum ve arzuladığım bir bakış. Hayır, bu farklıydı. Gözlerinde başka bir şey vardı, ama ne olduğunu tahmin etmeye cesaret edemedim.

Özür dilediğinde, sesinde titrek bir çaresizlik duyabiliyordum. Babası söz konusu olduğunda kimseye göstermediği sessiz acısı. Bana hayatına küçük bir bakış attı ve içgüdüsel olarak onun için bunu düzeltmek istedim. Onu iyileştirmek istedim. Bunun yerine, dinledim ve kabul ettim. Onu affettim. Kötü bir gün geçirip beni dışlamasına rağmen, onu çok özlemiştim, babasıyla olan tartışmasının aramıza girmesinden daha derin bir şey için onu suçlayamazdım.

Ama şimdi, *onunla birlikte* dururken onu daha da özliyordum. Eski karısı, açıkça onunla flört ediyordu. Ve o da bundan hoşlanıyor gibiydi. Onların birbirlerine dokunup başlarını birbirine yaklaştırdıklarını görünce acı bir his beni sardı. Şimdi anladım ki, bu ve babası arasında, beni tamamen hayatına almamıştı. Beni her zaman hayatının karmaşasından uzak tutmuştu. Birinin senin karmaşanı görmesine izin vermek, onu temizlemenin yolunu bulurken yanında olmasını istediğin anlamına gelir. Ona güvendiğin anlamına gelir. Onu sevdiğin anlamına gelir.

Onu bunun için suçlayamazdım. Ona benim karmaşamı anlatmamıştım. Başarısız kitabımı. Yazma korkumu. Şehirde bir sapık varken güvenliğimden duyduğum korkuyu. Belki de ondan kaçacağından korktuğum içindi. Ya da belki de ona tamamen açılmaktan korkuyordum çünkü bu, kalp kırıklığı riskini göze almak anlamına geliyordu. Beni mahvedeceğini içten içe bildiğim bir kalp kırıklığı.

Bu riski almalı mıydım? Troy'a doğru yürürken derin bir nefes aldım, o bana sırtını dönmüştü. Veronica'nın gözlerinin bir saniye bana doğru kayıp sonra da yaklaşmamı görmezden geldiğine yemin edebilirim.

"İkinizin arasında tam olarak ne oluyor?" diye sordu. "Hiçbir

şey," diye cevapladı Troy kararlı bir şekilde.

Yürüyüşümü durdurdum.

"O benim kişisel asistanım, Tanrı aşkına. Sadece iş."

Sesindeki soğukluk, ağzından çıkan sözlerden daha keskin bir etki yarattı.

Sanki nefesim kesilmiş gibi hissettim ve elbisenin eteğine takılıp geriye doğru sendeledim. Veronica'nın gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Troy'un sözlerini karnıma yumruk gibi yediğimi izlerken gözlerinde zevk vardı. Düşüşümü izlemekten zevk alıyordu.

Soğuk mermer zemine düştüğümde odadaki herkes topluca nefesini tutmuş gibiydi, insanlar kırık cam parçaları gibi dağıldılar. Yüzüm, üzerime dökülen saten elbise kadar kızardı. Troy yavaşça döndü ve gözleri bana takıldı. Hareket etmeden veya başka bir kelime söylemeden önce, hızla yerden kalkıp koştum. Sessiz bir çığlık kulaklarımı yakarken, müzik, kadehlerin tıkırdaması, seslerin uğultusu duyulmaz hale geldi. Troy'un arkamdan seslendiğine yemin edebilirim, ama durmadım. Bu insanların beni ağlarken görmelerine izin veremezdim. *Onun* beni ağlarken görmesine izin veremezdim.

Gözlerimin arkasında yanmaya başlayan gözyaşları, sıcak akıntılar halinde yüzümden süzülerek büyük salondan geçip kapıdan dışarı, sert ve soğuk akşam havasına çıktım. Merdivenlerden aşağı koşarak kırmızı halıyı geçip kaldırıma çıktım, arkama bakmadım. Bir taksi çağırdım ve içine atladım. Kendimi kaptırdığım masaldan uzaklaşırken sessiz bir hıçkırık kaçtı.

Queens'teki küçük dairemdeki gerçekliğe geri döndüğümde, o mekana fazla büyük gelen elbisemle fermuarı kapatmakta zorlandım. Elbisemin görünüşü altında boğuluyormuşum gibi hissettim. Elmas takılar. Ayakkabılar. Kendimi kurtarmaya çalışarak daireler çizdim ama başaramadım. Hıçkırıklar ağzımdan çıkarken yere yığıldım.

Kapımda bir vuruş duydum ve irkildim. Kapı tekrar çalındığında yavaşça yerden kalktım.

"Kim o?" diye seslendim, sesim titriyordu.

Kapının diğer tarafında takipçimin olduğunu hayal edince kısa bir panik anı yaşadım. Uzun sarı saçları. Siyah sayılabilecek kadar koyu renkli gözleri. Kuru dudaklarında alaycı bir gülümseme.

"Benim."

Troy'un boğuk sesi kapıdan içeri süzüldü ve hızlanmaya başlayan kalbimi sakinleştirdi.

Sessiz kaldım.

"Lütfen beni içeri al," dedi. "Lütfen, Monica."

Derin bir nefes aldım ve üst kilidi ve onun altında sıralanan diğer üç kilidi açtım. Kapıyı açtım ve ellerini kapı çerçevesine dayamış, utançtan başını eğmiş halde buldum. Hızla başını kaldırdı ve gözleri çılgınca bakıyordu.

"Tanrıya şükür. İyi misin?" diye sordu ve bir adım öne çıktı. Bana uzanmaya çalışıyordu.

Onun dokunuşundan kaçınarak geri

çekildim. Şaşırmış görünüyordu.

"Monica..."

"Bana dokunma," dedim, her kelimeyi cümle içinde ayrı ayrı telaffuz ederek.

Ellerini yanlarına indirirken yüzünün buruştuğunu gördüm.

"Bak, Veronica'nın az önce söyledikleri için çok üzgünüm. Çok çirkindi. Ben... Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Affedilemez bir şeydi."

Bunun *onunla* ilgili olduğunu sanıyordu. Bana yüzlerce hakaret yağdırabilirdi, ama onun sözlerinin ağırlığı, onun nefret dolu sözlerinden daha çok beni ezip geçecekti.

"Veronica..." dedim yavaşça.

"Bak, sana ondan hiç bahsetmedim. Bahsetmeliydim. O benim eski karım ve hayatımı cehenneme çevirmeyi kendine görev edinmiş. Onu hayatımdan çıkaramıyorum

hayatımdan çıkaramıyorum."

Daha çok kızgınlık içeren bir kahkaha attım. Kendini, ayakta duramayan zayıf bir adam gibi gösteriyordu ve bu bana sadece acıma hissi uyandırdı.

"Vegas'ta bir hevesle evlendik. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor. Aptalcaydı. Çok aptalcaydı. İlişkimizi bitirerek babamı hayal kırıklığına uğratma riskini göze alamazdım. Onun itibarını tehlikeye atamazdım. Bu yüzden devam etmeye çalıştım. Ama başaramadım."

O zaman, onun sorunlarının tahmin ettiğimden çok daha derin olduğunu anladım. Karşımdaki adam, aslında babasını hayal kırıklığına uğratmaktan korkan bir çocuktü. Hayatını bunun etrafında döndürüyor, kendisi için değil, onu büyüten adam için seçimler yapıyordu. Oğlu için istemeden hayatı mahveden adam.

Troy devam etti: "Yıllar önce boşandık. Aramızda hiçbir şey yok." "Aramızda

hiçbir şey olmadığı gibi mi?" diye sordum, gözlerimi kısarak.

Ağzını açtı, ama hiçbir şey çıkmadı. "Seni

duydum," dedim.

"Monica, ben..." Bana doğru bir adım attı ve elimi tutmak için uzandı.

"Yapma." Elimı çekip uzaklaştırdım. "Buraya gelip beni önemsiyormuş gibi davranmaya çalışma."

"Önemsiyorum..." diye başladı.

"Neden? Ben sadece senin kişisel asistanınım. Bu sadece iş," dedim, onun kendi sözlerini tekrarlayarak. "Ben sadece sikkmek istediğinde yanında tuttuğun küçük bir oyuncağım."

"Bu doğru değil," diye kekeledi.

"Öyle değil mi? Ben de diğer tüm kişisel asistanlarınız gibi değil

miyim?" Şaşırılmış görünüyordu.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Kathy bu işi kabul ettiğimde beni ilk uyardığı şey buydu."

"Sen farklısın," dedi yumuşak bir sesle.

"Ha! Sence ben zaten senin gözünde bir şaka gibi değil miyim? Şimdi de bu sefer farklıymış gibi davranmak istiyorsun. Lütfen." Gözlerimi devirdim.

"Öyle. Bunu biliyorsun."

"Hiçbir şey bilmiyorum. Seni tanımıyorum."

Ayaklarını sürüyerek, hiçbir şey söylemedi.

"Artık bunu yapmak istemiyorum," dedim ve uzanıp artık matlaşmış görünen elmas kolyenin tokasını kurcaladım.

Onu göğsüne ittim, ardından elmas küpeleri de.

"Bunların hiçbirini istemiyorum," dedim.

Orada durmuş, mücevherleri tutarken çaresiz görünüyordu.

"Senin patronum ve benim senin kişisel asistanın olman dışında seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum." Ayaklarımdaki bantlı ayakkabıları çıkardım ve dairemin kapısına doğru fırlattım.

Fermuarı açabilseydim elbiseyi hemen çıkarırdım, ama o zaman iç çamaşırlarımla kalırdım. Onun için seçtiğim iç çamaşırlarımla. Elbiseyi ona geri göndermek zorunda kalacaktım.

"Git," dedim, kapıya bakarak.

Yutkundu, boğazındaki yumru yavaşça sallanıyordu, yüzümü inceledi, ama sadece yüz hatlarımı sertleştiren soğukluğu görebildi.

"Peki," dedi hafifçe omuz silkerek.

Sanki oturma odamda duvarlarını ördüğünü görebiliyordum. Elmas kolyeyi ve küpeleri ceketinin iç cebine koydu. Az önce çıkmasını söylediğim kapıya doğru dönerken bana neredeyse hiç bakmadı. Kapıyı açıp dışarı çıkarken yerde duran ayakkabıları görmezden geldi. Kapının kapanma sesi kulaklarımda yüksek sesle yankılandı, dizlerimin üzerine çökünce kulaklarımı sağır etti.

Gözyaşlarımı akıttım, kırmızı saten elbisenin üzerine kırmızı damlalar bıraktım, bu damlalar az önce giden adamı acı bir şekilde hatırlatıyordu. Bir parçam onun daha fazla mücadele etmesini diledi. Bu bencilceydi. Aslında aptalcaydı. Ama elimde değildi. Onun bu şekilde gitmesi, ilişkiyi bitirme konusunda doğru kararı verdiğimi acı bir şekilde doğruluyordu.

Dairemin sert ahşap zemininde otururken, Veronica'nın haklı olduğunu fark edince başımı salladım. Ben Sindirella'ydım ve saat tam gece yarısını vurmuştu.

Bölüm 28

TROY

Monica'nın apartman kapısının önünde tereddüt ettim, içeri girmeli miyim yoksa onun istediği gibi gitmeli miyim diye düşündüm. Bir kağıt parçası gibi ikiye bölünmüştüm. Onu öyle görmekten nefret ediyordum. Ona verdiğim acıdan dolayı tanınmaz hale gelmişti. Çok soğuktu. Çok kızgındı. Onu ağlarken görmektense böylesi daha iyiydi, çünkü bu beni daha da yıkardı, ancak gözlerinin etrafındaki kızarıklık, onun gözyaşlarını kaçırdığımı gösteriyordu.

Veronica'nın ağzından çıkan iğrenç sözlere inanamıyordum. Beyninin, tanımadığı birini incitmek için bir silah olarak kullanabileceği nefret dolu sözler. Neden böyle bir kadınla birlikte olduğumu, hatta onunla evlendiğimi sorguladım. Monica'nın da aynı şeyi merak ettiğinden hiç şüphem yoktu.

Sonunda ona geçmişimin o kısmını anlatmıştım, ama çok geç kalmıştım. Ona daha önce açılsaydım, belki bu durumda olmazdık. Belki Veronica'nın hakaretlerini savuşturmak için daha hazırlıklı olabilirdi, bir oda dolusu şık yabancının önünde tamamen hazırlıksız yakalanmak yerine. Zaten hepsi pislik. Bu gece Monica'nın peşinden koşarken, kulaklarımda onların kahkahalarıyla, onun çoktan bir taksiye binip uzaklaştığını gördüğümde bu çok açıktı.

Kaldırımında nefes nefese durup onun gitmesini izledim.

"Bırak gitsin," diye Veronica'nın sesini duydum.

Hemen ona döndüm.

"Bunu nasıl yaparsın? Nasıl böyle şeyler söyleyebilirsin?" diye sordum, inanamadan başımı sallayarak.

"Çünkü o buraya ait değil," dedi Veronica, sanki bu her şeyi haklı çıkarırmış gibi omuz silkti.

"İyi!" diye bağırdım.

Şaşkın görünüyordu.

"Bütün bunlar sadece gösteriş için. Burada kimse bu etkinliğin amacını umursamıyor. Ben bile ne için olduğunu bilmiyorum. Ama hepimiz her yıl buraya gelip, giyinip süslenip, pahalı şampanya içip, yeni gelenleri yargılıyoruz."

Veronica sözlerimi dinlerken gözleri hafifçe büyüdü. "Vay

canına." Yumuşak bir kahkaha attı. "Seni gerçekten etkilemiş."

Belki de öyle oldu.

"İçeri gel. Senin ait olduğun yere," dedi, uzun parmaklarını koluma dolayarak beni nazikçe çekerek.

Neredeyse öyle yapacaktım, çünkü ne yapmam gerektiğini bilmekten daha kolay olacaktı, ama kolumu onun elinden çekip kaldırımda koşmaya başladım, Veronica arkamdan sesleniyordu. Limuzini çağırmaya zahmet etmedim. Çok uzun sürerdi ve Veronica'yı savuşturmak için zaten çok zaman kaybetmiştim. Bir taksi çağırdım ve şoföre Monica'nın adresini verdim.

Ve şimdi onun dairesinin önünde duruyordum. Yalnız. Veronica'yı ya da babamı suçlayabilirdim, ama tüm bunlar benim hatamdı. Aptalca geçmiş seçimlerim ve milyarderin oğlu olarak içimdeki çatışma yüzünden ona acı çektiren bendim. Neden benim hayatımın karmaşasına dahil olmak istesin ki?

Bu yüzden ayrıldım. Kapıyı açıp onu kollarıma almak istesem de, yapmadım. Onun için iyi biri değildim. Bu açıktı. Bir hafta boyunca onu yokmuş gibi davrandıktan sonra, şık bir parti ile durumu düzeltebileceğimi düşündüm. Bir elbise ve mücevherlerin her şeyi yoluna koyacağını düşündüm, ama Monica öyle bir kadın değildi. O, sadece paraya ve imajına önem veren dünyadaki Veronica'lardan farklıydı. Bu, ayrılmayı çok daha zor hale getirdi.

Pazartesi sabahı, penceremden sönük güneş ışığı girerken yüzümü ısırıcı kış havası ile beni karşıladığında, yorganı başımın üzerine çekip inledim. Hafta sonunun geri kalanını ya yatakta ya da kanepede, bir elimde bir şişe burbon, diğer elimde telefonumla geçirdim, Monica'nın fikrini değiştirmiş olmasını umuyordum. Değiştirmedi.

Yorganımın karanlığında uzanmış, fazla alkol ve fazla düşünceden kaynaklanan baş ağrısını önlemeye çalışıyordum. Bugün ofise gitmek en son istediğim şeydi. Bu, Monica'yı görmek ve ona sahip olamayacağımı bilmek anlamına geliyordu. Bu, onun patronu ve onun da benim kişisel asistanım olduğumu kabul etmek anlamına geliyordu, ama işler hiç de öyle değildi.

Hasta olduğumu söyleyip işe gitmeyebilirdim, ama babamın baskısı altında bu bir seçenek değildi. Kızımı kaybetmişken, işimi de kaybetme riskini göze alamazdım. Bunun yerine, baş ağrım için birkaç Advil aldıktan sonra yorganı çekip kalktım ve güne hazırlanmaya başladım. Midemdeki rahatsızlığı hiçbir şey gideremiyordu, çünkü bunun akşamdan kalma olmaktan kaynaklandığını düşünmüyordum.

Sabah 9'a birkaç dakika kala ofise vardım ve Kathy'nin çok şaşkın olduğunu, kaşlarının ne kadar yukarıda olduğuna bakarak anladım. Ona başımı salladım, memnuniyetimi gizlemeye çalışarak ve sadece yüzündeki o ifadeyi görmek için daha sık erken gelmeye karar verdim. Ama memnuniyetim, Monica'nın masasında oturduğu ofisime doğru koridorda yürürken hızla kayboldu.

Onun yönüne bir bakış atmaya cesaret ettim, ama o benim varlığımı görmezden geldi ve bilgisayarda yazmaya devam etti. Bugün farklı görünüyordu. Daha ciddi. Saçları düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve makyajı sadeydi. Daha önce hiç görmediğim şık bir pantolon takım giymişti. Artık kırmızı dudaklar, dar bluzlar veya vücudu saran etekler yoktu. Bana bir mesaj gönderiyordu.

Ofisime girerken zorlukla yutkundum. Buzlu Americano'm her zamanki yerindeydi. Plastik bardaktan mükemmel rengi görünüyordu. Bir yudum aldım. *Mükemmeldi*. Monica hakkında bir şey varsa, birlikte olsak da olmasak da, işini nasıl yapacağını biliyordu.

Bu profesyonelliği neredeyse daha da acı vericiydi. Bana inatla işleri zorlaştırmaya çalışmıyordu, sadece işini yapıyordu. Buna dayanamazdım. Onunla konuşmam gerekiyordu.

"Monica, buraya gelebilir misin?" Kapıdan seslendim.

Bilgisayarından neredeyse hiç başını kaldırmadan yanıma geldi.

"Evet, Bay Gunner?" diye sordu.

Bay Gunner. Onun dudaklarından çıkan bu kelimeyi duymaktan nefret ediyordum.

"Sadece günün takvimini kontrol ettiğinden emin olmak istedim." O başını

salladı. "Her sabah yaptığım gibi."

"Güzel." Başımı salladım. "Güzel. Yoğun bir gün olacak."

Zayıf bir gülümseme attım, ama o karşılık vermedi. Tanrım, kendimi aptal gibi

hissettim. "Mhmm. Hepsi bu kadar mı?"

"Evet. Teşekkürler."

Topuklarını döndü ve kapıyı nazikçe kapattı. Beni dışarıda bırakmanın başka bir yolu, çünkü ben genellikle kapımı açık bırakırdım.

Sonraki haftalar da aynı şekilde geçti. Onu ofis dışında tutacak günlük görevler vermeyi bırakmıştım. Neredeyse her toplantı ve iş görüşmesinde tekrar yanımda olmaya başlamıştı. Yine de, o kadar mesafeli davranıyordu ki, sanki şehrin diğer ucunda gibiydim. Ona sahip olamayacağımı bilerek, ona yakın olmak gittikçe daha acı verici olmaya başlamıştı.

Ve onu sadece seks yapamadığım için istemiyordum. Bana bakışını özlüyordum. Kimsenin bakmadığı anlarda, gün boyunca bana attığı bakışları, omurgamdan aşağı akan heyecanı özlüyordum. Öğle yemeğinde onunla konuşmayı özlüyordum, ama artık o yemekhanede yiyordu.

Onun kahkahasını ve şehrin parıldayan ışıklarıyla çevrili yatakta geç saatlerde yaptığımız küçük sohbetleri özlüyordum.

Onu kaybedene kadar ona ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ama her zaman böyle olmaz mıydı?

Son birkaç ayda paylaştığımız her şeyi unutmam için yeterli zaman olup olmayacağını merak ettim, o her zaman bana onu hatırlatıyor olsa bile. Bu şüpheliydi.

Onunla birlikte olmadığım zamanlarda, onu untabilmemin tek yolu sarhoş olmaktı. Kendimi yalnız hissetmemek için çoğu gecemi, pek sevmediğim iş arkadaşarımla barlarda veya kulüplerde geçiriyordum. Aynı çevrede olan Jeremy de bunlardan biriydi. Onu katlanacak kadar çaresizdim, bu da bir şey ifade ediyordu.

"Bu gece seni buraya getiren ne?" diye sordu Jeremy, kulübün yüksek müziğinin sesini bastırarak. Yüzünde sırtıkan bir ifadeyle, her iki kolunda birer kızla, kabinden kravatını gevşetiyordu. Onların onu nasıl tahammül edebildiklerini merak ettim.

"İşler çok stresli," dedim. "*Tabii*," dedi alaycı

bir şekilde.

Sorgulayan bir ifadeyle kaşımı kaldırdım.

"Ne?" diye sordu masumca. "İş ahlakıyla pek tanınmıyorsun."

Gözlerimi devirdim ve bardağımdaki soğuk viskinin son yudumunu içtim.

"Bir içki daha alacağım," dedim, Jeremy'den uzaklaşmak için bir bahane bulduğuma sevindim. Diğer erkekler iyiydi, ama isimlerini çoktan unutmuştum ve tekrar öğrenmek de istemiyordum.

Kalkıp kalabalığın arasından geçerek barda bir yer buldum. Bar, takım elbiseli erkekler ve çok kısa elbiseler giymiş, yavaşça kirpiklerini kırıştırarak içki ve gece için randevu kapmaya çalışan kadınlarla çevriliydi. Korseli ve kısa şortlu barmen için elimi kaldırdım. Bar çok kalabalık olmasına rağmen, hemen yanıma geldi.

"Ne alırsın yakışıklı?" diye sordu, barmene rahatça eğilerek.

"Bundan bir tane daha alayım. En kalitelisinden lütfen," dedim, bardağıma kaldırarak.

"Hemen geliyor."

Döndü ve amber renkli bir şişeyi almak için uzandı, şortu yukarı kayarak etli kalçalarını ortaya çıkardı. Gözlerim ileriye bakmaya devam etti, bakma davetini görmezden geldim. Ondan çoktan sıkılmıştım. Bir dakika sonra, büyük bir buz küpüyle dolu yeni bir viski bardağı uzattı.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu, ellerini kaldıran diğerlerini görmezden gelerek dudağını ısırdı.

Gözlerim dudaklarına kayd, ama Monica'dan başka bir şey görmedim. Beni en iyi şekilde çıldırtan birçok şeyden biri buydu.

kolayca numarasını isteyebileceğimi ya da sabahın erken saatlerinde işten çıkmasını bekleyip onu evime davet edebileceğimi biliyordum. Hatta, muhtemelen ona para verip hemen gitmesini sağlayabilirdim. Belki de dikkatimi başka bir şeye yöneltmek iyi olurdu.

Bir an düşündüm, barmenin sürdüğü vanilya parfümünü içime çektim. Sevdiğim yasemin kokusu değildi. Yatağımda, çarşaflarımda başka birinin kokusu kalması yanlış gelirdi. Monica dışında başka biri yanlış gelirdi.

"İyiyim. Teşekkürler," dedim, içkimi alıp tezgaha elli dolar attım.

Sırtımı döndüm ve artık benim boş yerimi dolduran daha fazla kadınla dolu olan kabine doğru yürümeye başladım. Zaten orada olmak istemiyordum. İki büyük yudumda içkimi bitirdim ve yakındaki yüksek masanın üzerine koydum. Çıkışa doğru ilerlerken dans pistinden uzak durdum. Gözlerim ağırlaşmış, zihnim bulanıklaşmıştı. Derin, rüyasız bir uyku için mükemmel bir kombinasyon. Monica'nın dudaklarını ve kremsi tenini hatırlamamak için her gece ulaşmaya çalıştığım bir şeydi bu, ta ki onu tekrar görmek ve artık dokunamayacağım şeyleri hatırlamak zorunda kalana kadar.

Bölüm 29

MONICA

Dairemin kapısı çalındı. Saat neredeyse 10'du. Flanel pijamalarımınla parmak uçlarında kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden dışarı baktım. Karşı tarafta Heart'ı görünce rahat bir nefes aldım.

"İçeride olduğunu biliyorum. Beni içeri al," dedi kapının arkasından.

Kapıyı açtım, takmış olduğum tüm kilitler nedeniyle bu biraz zaman aldı, ve sonunda kapıyı açtığımda en iyi arkadaşım bir elinde pizza kutusu, diğer elinde şarap şişesi ile orada duruyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, o içeri girerken.

"Seni kendinden kurtarıyorum," dedi ve pizzayı ve şarabı beyaz tezgahın üzerine koydu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Seni haftalardır görmedim. Her zaman bir bahane buluyorsun, ama bunun nedeninin kendini buraya kapatıp milyarder beyefendi yüzünden üzüntüne boğulman olduğunu biliyorum."

Beni bir kitap gibi okumuş olmasına rağmen gözlerimi devirdim.

"Doğru değil."

"Doğru," dedi, dolaplarımdan tabakları çıkararak.

"En azından bardaklarla başla." Şişe şarabı alıp açmaya başlarken iç geçirdim.

"Aferin kızıma." Güldü.

Onun da pijama giydiğini fark ettim. Benim yeşil ve siyah kareli pijamalarımın çok daha güzel olanlar.

"Pijamalarla mısın..."

"Evet," dedi, sanki şehirden geçmek için en doğal seçimiş gibi.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordum.

"Armand ile tabii ki."

"Planın ne..."

"Burada kalmayı mı? Evet. Yıllardır birlikte yatıya kalmamıştık."

"Peki ya Bridgette?"

"Daniel'la birlikte. Son zamanlarda babasının kızı oldu. Bu beni biraz sinirlendiriyor." Her bardağa bolca şarap doldururken güldü.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ben istedim. En iyi arkadaşlar bunun için vardır." Kadehini benimkine çarptı ve bir yudum aldı.

İkimiz de kendimize birkaç dilim pepperoni jalapeno pizza aldık ve tabaklarımızı ve şarabımızı kanepeye götürdük. Heart'ın burada olması, Troy olmadan geçen birkaç hafta boyunca ne kadar yalnız olduğumu fark etmemi sağladı, ama bunu kendime ben yapmıştım. Kendi mutsuzluğumla kimseyi boğmak istemediğim için kendimi dünyadan kapatmıştım. Ama işte en iyi arkadaşım, benimle birlikte kederlenmek için buradaydı. Ona ihtiyacım vardı.

"İşler nasıl?" diye sordu, pizzadan bir ısırık alarak.

Pizzamı tabağımda itip kakarken, kendimi bu kadar mutsuz hissetmeden en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşündüm. Ama gerçek şu ki, mutsuzdum. Troy ile bu kadar çok zaman geçirmek ve onunla birlikte çalışan iki kişiden daha fazlası olduğumuzu unutmaya çalışmak cehennem gibiydi. Sanki biri bir düğmeye basmış gibiydi ve şimdi karanlıkta yolumu arıyordum. Kendimi toparlayamıyordum. O tam önümde olmasına rağmen, onu düşünmeden edemiyordum. Sanki yanındayken onu, ayrı olduğumuz zamankinden daha çok özlüyordum.

"Sorun yok," dedim.

Heart gözlerini kısarak baktı. "Hadi ama Monica. Bana söyleyebilirsin. Her şeyi anlat."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Kendime sert olmaya karar verdikten sonra en az bir haftadır akıtmayı reddettiğim gözyaşları. Ama ben sert değildim. Berbat durumdaydım. Gözyaşlarının yanaklarımdan akıp gittiğini hissettim.

"Ah, tatlım." Heart beni sıkıca kucakladı. "Kendimi

çok aptal hissediyorum," dedim omzuna yaslanarak.

Beni geri itti ve bana sert bir şekilde baktı. "Aptal değilsin. Kalbinin sesini dinledin ve bunun için asla suçlu değilsin."

"Ama bunun benim romantik romanlarımdan birine dönüşeceğini gerçekten düşündüm mü?" diye sordum, başımı sallayarak.

"Belki. Neden öyle düşünmeyesin ki? Sen bunu hak

ediyorsun." "Açıkçası hayır. Çünkü onu kaybettim."

"Düzeltilme." Parmağını kaldırdı. "*O seni* kaybetti."

Doğru. Aramızda hiçbir şey olmadığını söylediği anda beni kaybetti, ve hemen ardından benim için, bizim için neredeyse hiç mücadele etmediğinde de. Kapıdan çıktığında çok kolay vazgeçti ve bu beni mahvetti. O gittikten sonra, kırmızı balo elbisesi ve her şeyle birlikte kendimi yerden kaldırmak ne kadar sürdü, hatırlamıyorum bile.

"Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum," dedim.

"Sen yaptığın şeyi yapmaya devam et. En iyi kişisel asistan ol. Sana borcu olan parayı alırken onu özlet."

"Bu doğru gelmiyor."

"Neden olmasın ki? Bu senin işin. Bunu hak ettin."

"Sanırım her zaman öyleydi..." dedim yumuşak bir sesle.

"*Sadece* o kadar olmadığını biliyorsun," dedi, yanağımdaki gözyaşını silerek.

"Onu unutmak istiyorum." Omuz silktim.

"Peki, sana yardım edeyim." Heart şarap kadehini kaldırdı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti.

Gülerek büyük bir yudum aldım, ardından lezzetli bir pizza ısırığı. Kendimi yeniden kendim gibi hissettirecek hiçbir şey yoktu, ama pizza, şarap ve en iyi arkadaşım yardımcı oldu. Sonunda bir romantik komedi izledik ve hatırlayamadığım bir şey üzerine kahkahalar attıktan sonra benim yatağında sızdık.

Saatler sonra, sırt üstü dönüp saate baktığımda inledim. Saat sabah 9'du. En son ne zaman bu kadar geç uyuduğumu hatırlamıyordum.

"Aynı şekilde," diye inledi yanımdaki Heart.

"Muhtemelen ikinci şişe şarabı açmamalıydık," dedim, şakaklarımı ovuşturarak.

"Muhtemelen, ama eğlenceliydi."

"Öyleydi."

"Ve eğlence henüz bitmedi," dedi, **b e n d e n** daha enerjik bir şekilde oturarak.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum, sabahın parlaklığından kaçınmak için tek gözümü kısarak ona baktım.

"Sen ve ben güzel bir spa gününe çıkacağız. Ben ısmarlıyorum." Diye gülümsedi.

"Haydi ama, Heart. Yeterince uğraştın. Sadece pijama partimiz bile kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Gerçekten."

"Daha iyi olmak yetmez. Harika hissetmeni istiyorum."

Gözlerimi devirdim ama gülümsedim. Bundan kurtulamayacağımı biliyordum. Heart bir şeye karar verdiğinde onunla tartışmak imkansızdı.

"Peki," diye iç geçirdim.

"Böyle daha iyi. Şimdi kalan pizzayı yiyelim."

Bir saat sonra, Four Seasons Oteli'ne vardık. Heart beni döner cam kapılardan içeri çekerken, üzerimizde yükselen beyaz taş binaya baktım.

döner cam kapılardan içeri girdi. Asansörle yukarı çıktık ve kapılar, beyaz mermer zeminli ve üzerinde vazolarda orkide bulunan modern ahşap masaların bulunduğu geniş bir resepsiyon alanına açıldı. Çiçek kokusunu içime çektim ve hemen rahatladım.

Monica, gri mermer tezgahın arkasında duran şık giyimli kadına check-in işlemlerimizi yaptı. Ardından bizi spa'ya götürdü ve buhar odasını, saunayı, meditasyon odasını ve muhtemelen hiç girmeyeceğimiz birkaç odayı gösterdi. Turun son durağı soyunma odasıydı. Meşe dolaplarımızda yumuşacık beyaz bornozlar ve bulut gibi terlikler bulduk. Soyundum ve sıcak bir kucaklama gibi hissettiren bornozu giydim.

"Mmm," dedim ve kollarımı kendime doladım. "Değil mi?"

Heart bilmiş bir şekilde onayladı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Masajından sonra görüşürüz." Kolumu sıktı.

Sonraki bir buçuk saati, aromaterapi kokuları, yoğurma hareketleri ve beni uykuya daldırabilecek bir kafa derisi masajının keyifli cenneti içinde geçirdim. Masajım bittiğinde, uykulu gözlerimi açtım ve eve götürebilmeyi dilediğim masözüme teşekkür ettim. Heart ile buluşmak için koridordan soyunma odalarına doğru yürürken vücudum gevşemiş hissediyordum. O da benim hissettiğim kadar rüya gibi görünüyordu.

Bir sonraki randevumuz olan deniz yosunu sargısı için beklerken kol kola buhar odasına yürüdük. Buharlı odaya girdik ve duvara yaslanacak bir yer bulduk, sırtlarımızı duvara dayayıp havlularımızı üzerimize sardık. Okaliptüs kokusu burnuma geldi ve beni daha da rahatlattı.

"Henüz harika hissetmiyor musun?" diye

sordu Heart. "Neredeyse" diye iç geçirdim.

Buhar odasının kapısı açıldı ve başka bir kadın içeri girdi. O çilek sarısı saçları ve uzun, ince bacakları tanıdığımı fark edince nefesim kesildi.

Veronica yanımdan geçerken "Aman Tanrım" diye fısıldadım.

Yanımdan geçerken bana doğru baktı, ama beni görmemiş gibi davrandı. Bütün o balo salonundaki insanların önünde beni küçük düşürmemiş gibi davrandı.

"Ne? Ne oldu?" diye Heart biraz fazla yüksek sesle

sordu. Sesini alçaltması için dirseğimle ona hafifçe

vurdum. "Ah," diye mırıldandı. "Ne oluyor?"

"O burada."

"Kim?"

"Troy'un eski karısı."

"Olamaz. O kaltak mı?" diye sordu Heart, etrafına bakınarak.

"Susar mısın?" diye sordum, parmağımı kaldırarak.

"Bir şey söylemelisin."

"Ne?" diye sordum, sesim yüksek bir fısıltıydı.

"Bulldog'u serbest bırak, yapabileceğini

biliyorum."

O haklıydı. Bir şeyler söylemeyi hak etmişim. Bana nasıl davrandığını yüzüne vurmayı hak etmişim. Bana söylediklerini ve bana sanki bir hiçmişim gibi baktığını hatırladım. Son birkaç haftadır hissettiğim tüm duygular yüzeye çıktı. Havlumu sıkıca tutarak ayağa kalktım ve Veronica'nın oturduğu yere doğru birkaç adım attım, kendimi biraz gülünç hissediyordum.

"Affedersiniz," dedim.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, ilgisiz bir şekilde bana bakarak.

"Kim olduğumu bildiğini biliyorum. Bana bir özür borçlusun," dedim.

Beni baştan aşağı sanki bir hamamböceğiymişim gibi süzdü. "Sana hiçbir şey borçlu değilim," dedi soğuk bir ifadeyle.

Heart'ın arkamda boğazını temizlediğini ve havlusunun hışırdadığını duydum, ayağa kalkıp yanıma geldi.

"Oh, bu senin küçük yardımcın mı?" diye sordu Veronica, Heart'a eğlenerek bakarak. "Ne kadar tatlı."

"Yüzündeki o gülümsemeyi silince o kadar da sevimli olmayacak," dedi

Heart. Veronica'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. *Ve* ben de

bulldogum, diye düşündüm.

"Kendini herkesten üstün görüyorsun, ama değilsin," dedim. "Kendini yüceltmek için başkalarını aşağılamaya çalıştığın için bunu görebiliyorum. Troy ile o etkinliğe katıldığım için *dayanamadın*, bu yüzden beni küçük düşürmeye çalıştın."

"Troy'un nereye hangi oyuncağı götürdüğü umurumda bile değil. Eninde sonunda senden bıkacak. Onu kendine bağlayan tek kadın benim. Tekrar yapacağımı izle."

Dudaklarında yayılan gülümseme, bunun onun için sadece büyük bir oyun olduğunu gösterdi. Troy'u gerçekten umursamıyordu. Sadece onu tekrar elde edebileceğini bilmenin tatminini istiyordu. İğrençti.

"Senin gibi çaresiz bir küçük kıza acıyorum," dedim soğukkanlılıkla. "Troy daha iyisini hak ediyor."

Artık onunla birlikte olmasam da, ona *bunu* dilemedim.

Heart ve ben, Veronica cevap veremedi odadan çıktık, kapı arkamızdan kapanırken buhar da bizimle birlikte dışarı çıktı. Soyunma odasına doğru yürürken ellerim titriyordu.

"Aman Tanrım. O en *kötüsü*," dedi Heart inanamadan.

"Gidebilir miyiz?" diye sordum. "Bütün günü planladığını biliyorum, ama..."

"Tabii ki gidebiliriz."

Ona minnetle gülümsedim. O korkunç kadınla aynı binada daha fazla kalma düşüncesine dayanamazdım. Hızlıca giyinip, ona tekrar rastlama ihtimalimiz olmadan oradan ayrıldık.

Bölüm 30

TROY

"Ne düşünüyorsunuz, Bay Gunner?" diye sordu konferans masasının diğer tarafında oturan yaşlı beyefendi. Adı Bay Bellevue'dı ve milyonlarca dolarlık yatırımı olan en önemli müşterilerimden biriydi.

"Hmm?" diye sordum, dikkatim bu odaya geri dönmüştü, çünkü düşüncelerim burada değil, başka yerlerde dolaşıyordu.

"Söylediklerimi duydunuz mu?" diye sordu Bay Bellevue, sesinde hafif bir sinirlilik vardı.

Monica karşımda oturmuş notlar alıyordu. Kathy boğazını temizledi ve ben, onun bu toplantıya katılmasına sinirlenerek ona baktım. Babam, sanki ben bu işi halledemeyecekmişim gibi, Bay Bellevue'in statüsü nedeniyle ona bebek bakıcılığı yaptırmak için mi buraya getirmişti? Yine de, işte buradaydım ve onun haklı olduğunu kanıtlıyordum.

"Bay Bellevue, izin verirseniz..." dedi Monica, bana bir bakış attıktan sonra ona döndü. Bu bakış, "*seni kurtaracağım*" diyordu. Neden böyle yaptığını bilmiyordum. Bunu hak etmemiştim.

Bay Belleview'in, Monica'nın yatırımları hakkında onunla konuşma yetkisi olup olmadığını değerlendirdiğini izledim. Muhtemelen, parasıyla ilgili bir toplantıyı bir kadının yönetmesine alışık değildi, ama Monica'nın bunu halledebileceğinden şüphem yoktu. O akıllıydı. Aylardır benimle birlikte çalışıyor, toplantılara katılıyor ve yatırım belgelerini inceliyordu. Bu işte ne kadar iyi olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

Bay Belleview'in gözlerinin, Bayan Belleview'in bu konuda bir şey söyleyeceğı yerlerde biraz fazla uzun süre kaldığını gördüm, sonra tüm dikkatini Monica'ya verdi. *Yaşlı sapık*, diye düşündüm. Ama onu suçlayabilir miydim? Monica muhteşemdi. Krem rengi pantolonlu takım elbisesiyle ve blazerinin altından görünen dantelli kaşkorseyle dikkat dağıtıcıydı, koyu renk saçları yarısı toka ile toplanmıştı.

Dinlerken, Bay Belleview'in önündeki belgeleri incelerken ona yetişmeye çalıştım. O, aptalca mükemmel ağzıyla rakamları söylerken, Bay Belleview başını sallayıp onu izlerken dinliyor muydun acaba diye merak ettim. Onun sayesinde, toplantının hangi aşamada olduğumuzu anladım. Kendimi toparlayabildim, böylece tam bir aptal gibi görünmeden devam edebildim.

Monica'nın, onun hesapları ve atması gereken sonraki adımlar hakkındaki bilgisiyle hepimizi etkileyerek tüm ilgiyi üzerine çektiğini izledim. Onun iddialı tavırları çok seksi idi. Onun bu yönünü her zaman takdir etmişimdir. Ne kadar çalışkan birisi olduğunu. O bunu yapmak zorundaydı, ben ise babamın ceketinin eteğinde geçiniyordum. Bu düşünce kendimden nefret etmeme neden oldu.

Zaten önümde oturan kadını incittiğim için kendimden nefret ediyordum.

Kathy bana anlamlı bir şekilde baktı, dudaklarını sıkıca kapatarak bir mesaj yazdı. Muhtemelen babama. Ve ilk kez, umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi. Bu odada oturup, konuştuğumuz şey, yani bu milyoneri nasıl daha zengin yapacağımızla uzaktan da olsa ilgileniyormuş gibi davranmaktan nefret ediyordum. Sanki buna ihtiyacı varmış gibi.

Bütün ay boyunca bu ilgisizlik duygularını çözmeye çalışmışım. İşe karşı ilgisizlik. Her zamanki gece hayatıma karşı ilgisizlik. Kadınlara karşı ilgisizlik. Bunun Monica ve aramızdaki ilişkinin nasıl bittiği yüzünden olduğunu kendime söyleyip durdum. Bunun hayatımın diğer alanlarına da sıçradığını, her şeyi sıkıcı hale getirdiğini.

Sıkıcıydı. Ama bunun sebebi sadece onu kaybetmiş olmam değildi. Bu konferans odasında, uzun zamandır bu işi umursamadığımı fark ettim. Belki de hiç umursamamışım.

Hayatımda seçeneklerimi keşfetme şansım hiç olmadı. Okullarım benim için seçildi. Üniversitem benim için seçildi. Derslerim. Diplomam. Stajlarım. İşim. Hepsi, aile işine girmem için babam tarafından benim için seçilmişti. Hayatındaki her şeyden, annem ve çocuklarım da dahil olmak üzere, tek gurur ve mutluluk kaynağıydı.

Bu üzücü bir gerçektir ve ben de hatırlayabildiğim kadarıyla bu gerçeğe uyum sağlamaya çalışmışım. Hayatımı onun belirlemesine izin verdim çünkü o başarılı bir adamdı ve bana da bu başarıyı istediğimi düşündürdü. Ve bunu elde etmenin tek yolu onun izinden gitmekti. Başka yollar keşfetmek bir seçenek değildi. Onlar anlamsız ve aptalcaydı. En azından o öyle diyordu.

Erica'nın kendi hayallerinin peşinden gitmesini izlerken, bazen onun için zor olsa da, küçük kız kardeşimi kıskanmaktan kendimi alamadım. O farklı bir yol seçmişti. Bu yol ona milyarlar kazandırmayabilir, hatta binlerce dolar bile kazandırmayabilir, ama yine de sevdiği şeydi. Babamın bir gün ona şirketini yönetme izni verme niyeti yoktu. O eski kafalı biriydi. O pozisyonun sadece erkeklere ait olduğuna inanıyordu ve şimdi anlıyorum ki, o pozisyona ulaşmak için kendini öldürmen gerekirdi.

Yine de, masada bir yeri olabilirdi, ama istemedi. Bu babamı hayal kırıklığına uğrattı, ama benim hayatımda onun hoşuna gitmeyen her

partiler, Vegas'taki düğün, şirketi yönetme şeklim.

Sonuncusu için onu suçlayamazdım. Şirketimi asla onun yaptığı gibi yönetmezdim, ama bunun nedeni tembel olmam değildi. Şimdi bunun farkına vardım. Bunun nedeni, kalbimin bu işte olmamasıydı. Neden bunu anlamam bu kadar uzun sürdü diye merak ettim.

Sonra anladım. Karşımda oturuyordu. Bir kadın şeklinde gerçekleşen farkındalık.

Monica, ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim bir zamanda hayatıma girmişti. O kader gecesi barda onunla tanıştığımda, bunun böyle sonuçlanacağını bilmiyordum. Evet, onu eve götürmek niyetindeydim, ama bunun böyle sonuçlanacağını bilmiyordum. Onu bir daha göreceğimi bile düşünmüyordum. Sonra bu binaya girdi ve dünyamı alt üst etti.

Ondan önce mutlu olduğumu sanıyordum. Hayatın sunabileceği her şeyin bu olduğunu sanıyordum. İş, para, seks. Bunlarla yetiniyordum. Daha fazlasını isteyeceğimi düşünmüyordum, ta ki ona sahip olana kadar.

Monica hayatımın parlak noktasıydı, dokunduğu her şeye sıcak ışığını yansıtıyordu. Bunu görece kadar aptaldım. Ona bunu söyleyecek kadar aptaldım. Bunu herkese duyuracak kadar aptaldım, çünkü bunun şu anda gerçekten istemediğimi fark ettiğim bu işi tehlikeye atacağını düşünüyordum. Babamın ne söyleyeceğinden veya ne düşüneceğinden korkuyordum.

Bu yüzden onu kaybettim. Ve şimdi, onsuz hayatım karanlık geliyordu. Artık bu karmaşayı olduğu gibi görebiliyordum. Önceden mutlu değildim. Gerçekten mutlu değildim. Geçici mutluluklar ile idare ediyordum. Yeni bir müşteri ile anlaşmak. Bir milyon daha kazanmak. Sırf yapabildiğim için bir kadını eve götürmek. Şimdi hepsi çok önemsiz geliyordu.

O konferans odasında boğuluyormuşum gibi hissediyordum, oysa oda yirmi kişiyi rahatlıkla alabilirdi. Boynumdaki kravatı tutarak gevşetmeye çalıştım.

"İzninizle," dedim ve koltuğumdan kalktım.

Bay Belview etkilenmemiş görünüyordu. Kathy, sanki bir suç işlemişim gibi bana bakarken, Monica ise endişeyle bana bakıyordu. Hâlâ beni önemsiyor muydu? Odadan çıkarken bu düşünceyi kafamdan bile uzaklaştırdım. Asansörlere doğru yöneldim ve geniş lobide indim. Babam ve benim büyük portrem başımın üzerinde asılı duruyordu.

Kaldırıma koşarak çıktım ve derin bir nefes aldım. Ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve kendimi toplamaya çalıştım. Bu çeyreğin en önemli toplantılarından birinden çıkmıştım. Hatta yılın en önemlisinden. Babamın bunu duyacağını biliyordum, ama oraya geri dönmeye cesaret edemedim.

Bunun yerine, bir blok ötedeki kahve dükkânına doğru yürüdüm. Genç barista her zamanki coşkusuyla beni karşıladı.

"Bay Gunner. Uzun zaman oldu," dedi.

"Lütfen bana Troy de," dedim menüyü incelerken. "Her

zamanki gibi mi olsun?"

"Bugün beni şaşırtmaya ne dersin?" diye cevap verdim.

Kaşları kalktı ve heyecanlanmış görünüyordu. "Evet. Tabii ki."

Espresso makinesiyle meşgul olmaya başladı. "Okul nasıl

gidiyor?" diye sordum.

"İyi. Bitmek üzere. Bitiş çizgisini görebiliyorum." "Ne

okuyorsun?"

"Eğitim," dedi ve hemen ekledi, "Senin yaptığın kadar etkileyici olmadığını biliyorum. Muhtemelen faturaları ödeyemeyecek. Ya da biriktirdiğim borçları..."

"Değerli bir seçim," dedim, onun güvensizliğini yatıştırarak.

"Gerçekten mi?" diye sordu, süt köpürtücüsünü çalıştırırken bana sorgulayan bir bakış attı.

"Gerçekten."

"Bu, her zaman yapmak istediğim şeydi. Gençken, düşünme şeklimi değiştiren bir öğretmenim vardı. Ben de birisi için aynısını yapmak istiyorum."

"Vay canına," dedim, gerçekten etkilenmişim.

Latte'nin üzerine köpüğü dökerken bana el salladı, hindistan cevizi ve tarçın kokusu bana doğru yayıldı. "Önemli değil."

"Önemli değil değil. O tutkuyu takdir ediyorum. Çoğu insan paraya odaklandığı için sahip olamadığı bir şey."

"Eh, para olması muhtemelen güzel bir şey." Kahvemi bana uzatırken omuz silkti.

"Para her şey değildir," dedim. "Bunu unutma. Öğretmenliği neden seçtiğini sorgulamaya başladığında bile. Nedenini asla unutma."

"Peki *sizin* nedeniniz nedir, Bay

Gunner?" Ona bir bakış attım.

"Üzgünüm, Troy."

Gülümsedim. "Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum," dedim ve kahveyi aldım.

O benim ne düşündüğümü merakla izlerken, bir yudum aldım. Baharatın sıcak notaları ve kremadan gelen hafif tatlılık boğazımdan aşağı aktı. Elimdeki fincana baktım.

"Bu çok lezzetli," dedim. "Bunu sabah menüsüne ekleyin." "Anlaşıldı."

"Adın ne?" diye sordum, ona kendimi hiç düzgün bir şekilde tanıtmadığımı fark ederek.

"Connor."

"Tekrar teşekkürler, Connor."

O arkasında tezgahı temizlerken bekledim, bahşış olarak tezgahın arkasına yüz dolarlık bir banknot bıraktım ve kapıdan çıktım. Ofise, çıktığımdan daha iyi hissederek geri döndüm. Asansör kapıları açıldığında, Bay Bellevue Kathy ve Monica'ya veda ediyordu. Toplantının geri kalanını kaçırmıştım, ama pek umursamadım.

"Bay Gunner," dedi yüz yüze geldiğimizde.

"Bay Bellevue. Toplantıyı bu kadar ani terk etmek zorunda kaldığım için özür dilerim."

"Önemli değil. Ben emin ellerdeydim." Arkamda duran Monica'ya bir göz attı. "Asistanınız gerçekten harika biri."

"Öyle," dedim tek bir baş sallamayla. "İyi

günler."

Asansör kapıları kapandı ve o gözden kayboldu. Döndüğümde Monica'nın beni ihtiyatla izlediğini gördüm. Ona hızlıca "teşekkür ederim" dedim. Kathy saldırıya geçmeden önce dudaklarında hafif bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim.

"Ne halt ediyordun sen?" diye bağırdı bana, koridordan ofisime kadar peşimden gelirken. "Böyle bir şey yaparak bize neye mal olabileceğini biliyor musun? Baban bunu duyana kadar bekle."

Ben bir sonraki adımımın ne olabileceğini düşünürken, onun tiz sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Connor'ın söylediklerini düşündüm ve muhtemelen yirmi bir yaşında bile olmayan bir çocuğun bana hayat dersleri vermesine içimden güldüm. Bir sonraki adımım ne olursa olsun, Kathy'nin orada olmayacağından emindim. Peki ya Monica? Bu iş, şu anda beni ona bağlayan tek şeydi. Henüz veda etmeye hazır değildim.

Bölüm 31

MONICA

Her zamanki saatim olan 8:15'te kahve dükkânına gidip, her zamanki baristaya siparişimi verdim. Sanırım adı Connor'dı. Kuyruk her zamanki gibi kalabalıktı, tezgâhtan kapıya doğru uzanıyordu. Bu yüzden her zaman erken gelirdim. Troy için yeterince uzun süredir çalışıyordum, sabahları her şeyi mükemmel bir şekilde zamanlayabiliyordum, böylece onun kahvesi hazır olur ve ben de erken gelirdim.

Sırada sabırla beklerken, çünkü toplantıyı düşünüyordum. O yaşlı adam, muhtemelen sadece gözlerini, altmış yaşındaki bir erkeğin bakmaması gereken yerlere dikmek için benimle konuşmuştu. Ama araya girmek zorundaydım. Troy o toplantıda çırpınıyordu ve onu yüzüstü bırakabilirdim, ama bunu yapamadım.

Mesele şu ki, konuşmaya başladığımda, sayılar ve rakamlar hakkında düşündüğümünden daha fazla şey bildiğimi fark ettim. Bay Belleview, sadece görünüşümden değil, düşüncelerimden de değer gördü. Troy aniden izin isteyip ayrıldıktan sonra, Kathy'nin dikkatli ama etkilenmiş bakışları altında toplantının geri kalanını ben yönettim. Bu işte iyi olduğumu fark ettim. Yazarak yeniden ayağa kalkana kadar faturalarımı ödemek için bir hevesle kabul ettiğim bu işte.

Hedge fonlarında bir gelecek görmesem de, kendimle gurur duyuyordum. Bu bana biraz güven verdi.

Hala Troy'a ne olduğunu bilmiyordum. Her zamanki soğukkanlı ve kendinden emin haliyle hiç alakası yoktu. Sanki hayatında hiç toplantı yönetmemiş gibiydi. Kathy'nin babasına rapor vereceğini biliyordum, bu da muhtemelen onu her zamanki ruh haline sokacaktı. En azından ben hazırlıklıydım.

Bir yanımda onun neyi olduğunu bilmek istiyordum, ama bunun beni ilgilendirmediğini biliyordum. Asla ilgilendirmedi. Hayatında bir sorun olduğunda, bana açılmak yerine beni dışlıyordu. Sanırım ikimiz de birbirimize böyle davranıyorduk. O benim yazdıklarımın, mücadelelerimden ya da son zamanlarda rüyalarımı rahatsız eden takipçiden habersizdi. Birini rüyada görürsen, o kişinin de seni düşündüğü doğru mu diye merak ettim. Umarım bu konuda yanılıyorlardır.

"Sıradaki," diye seslendi Connor tezgahın arkasından.

"Günaydın. Bay Gunner için her zamanki gibi alayım."

"Ah, emin misiniz?"

"Buzlu Americano. Evet. Bekle, neden emin olmayayım ki?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Oh, dün buradaydı. Üzerinde çalıştığım yeni latte ile ona sürpriz yapmama izin verdi. Gerçekten beğenmiş gibiydi." Connor'ın yüzünde gururlu bir ifade belirdi.

"Dün mü? Ne zaman?"

"Oh, bir civarı. Sanırım biraz ekstra enerjiye ihtiyacı vardı."

Troy toplantıdan çıktıktan sonra buraya gelmiş olmalı. Ama neden? En önemli toplantılarımızdan birini latte almak için mi terk etti? Mantıklı gelmiyordu.

"Hmm. Tamam, latte'yi alacağım. Aslında iki tane."

"Hemen."

Bir an düşündüm. "Şey..."

Connor..." diye başladım.

"Evet?" diye sordu, espresso makinesine basmaya başlarken.

"Bay Gunner dün nasıl görünüyordu?"

"Dürüst olmak gerekirse, biraz tuhaftı. Umarım her şey yolundadır. Bana okuldan sonra ne yapmak istediğimle ilgili birçok soru sordu. Sonra da bana çok cömert bir bahşış bıraktı. Bu arada, ona benim adıma teşekkür eder misin?"

"Tabii," diye başımı sallayarak cevap verdim.

Kahveleri beklemek için tezgahın diğer ucuna gittim ve Connor'ın söylediklerini düşündüm. Troy'a ne olduğunu merak ettim. Her şeye rağmen hala onun için endişeleniyor olmamdan nefret ediyordum.

Ofise geri döndüğümde, Troy'un yeni siparişini masasına bıraktım ve kendi kahvemi masama götürdüm. Sabah e-postalarımı açarken bir yudum aldım.

Lezzetliydi. Baharat ve tatlılığın mükemmel bir karışımı ve bu rüzgarlı gün için hoş bir sıcaklık hissi veriyordu.

Birkaç dakika sonra Troy geldi. Masasına yerleşip, önündeki yalıtımlı kahve fincanına bakarken onu izledim. Bu fincan, her zamanki buzlu Americano'sunu içtiği şeffaf fincandan farklıydı. Acaba her zamanki siparişini vermeli miydim diye düşündüm. Bu konuda çok titizdi. Kafasını kaldırıp bakışlarımızı kesiştirdi, sonra bana küçük bir gülümseme attı ve bir yudum aldıktan sonra bilgisayarında çalışmaya başladı.

Uff. Tamam. Neden bu sabah onun yanında diken üstündeymiş gibi hissettim ki? Haftalarca, tavrımın veya mesafemin onu etkileyip etkilemediğini umursamadım. Çok incinmişim. Kızgındım. Üzgündüm. Şimdi, birdenbire onun aptal kahve siparişini umursamaya mı başladım?

Sabahı konferans odasında birkaç telefon toplantısıyla geçirdik. Kathy de bizimle birlikteydi. Artık bizi hiç yalnız bırakmıyor gibiydi, bu da onun tampon görevi görmesi benim için bir nevi rahatlık kaynağı olmuştu. Ama bugün, daha çok bir rahatsızlık kaynağıydı. Ona, bir profesyonel olarak neler olduğunu sormak istedim. En azından, kendime böyle söyledim.

Bugün daha iyi görünüyordu. Eskisi kadar dalgın değildi, ama yine de her zamanki gibi işine odaklanmış değildi. Benim burada olmamdan sıkılmış mıydı acaba? Anlıyordum. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranmak yorucuydu. Her gün, bir aktris gibi çok iyi bir oyun sergilemek gibiydi. Umarım sonunda bu bir rol olmaktan çıkar ve ben sadece onun asistanı olabilirim.

Öğle molasından hemen önce, masamın altından öğle yemeğimi çıkardım. Troy'la ilişkiyi bitirdiğimden beri kendi yemeğimi hazırlayıp dinlenme odasında yiyordum. Orada kimse olmazdı, bu yüzden öğle yemeğimi huzur içinde yiyip kendi düşüncelerimle baş başa kalabilirdim. Bazen öğle yemeklerimizi özlüyordum. Tamam, her zaman özlüyordum. Masada şampanya içip dizlerimizi sürtüşmeyi,

iş hakkında konuşuyormuş gibi yaparken. Çok heyecanlıydı. Hatta romantikti.

"Hey, kızım," dedi bir kadın sesi.

Başımı kaldırıp baktığımda Erica'nın masamın başında durduğunu gördüm. Siyah skinny jean pantolon ve beyaz bluzun üzerine giydiği beyaz blazer ceketle şık ve rahat bir görünümü vardı. Saçları geriye doğru çekilmiş, düzgün bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bahamalar gezisinden beri onu görmemiştim.

"Oh! Merhaba Erica," dedim.

"Ne yapıyorsun?" diye gülümseyerek sordu.

"Sadece öğle yemeğini alıyorum." Öğle yemeği kutumu kaldırdım ve aniden kendimi okulda küçük bir çocuk gibi hissettim.

Gözlerini devirdi. "*Bu* öğle yemeği değil. Hadi ama."

Ona soru dolu bir bakış attım.

"Seni öğle yemeğine çıkarıyorum."

Şaşkınlıkla ona baktım. Arkasında, Troy da aynı şaşkınlıkla ve biraz da sinirli bir bakışla ona bakıyordu. Neredeyse gülecektim. Onun buraya kardeşini görmeye gelmediğini anladım. Beni görmeye gelmişti. Ve onun bundan hoşlandığından emin değildim.

"Tamam," diye tereddütle cevap verdim ve koltuğumdan kalkarken, dudakları ince bir çizgiye dönüşmüş olan Troy'dan gözlerimi ayırdım.

Erica heyecanla ellerini çırpı.

"Merhaba Erica," dedi Troy, masasından kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Oh, merhaba Troy. Seni görmedim." "Ben

burada *çalışıyorum*," dedi.

"Oh, doğru."

Gülmemi zorlukla bastırdım, ama Troy'un bakışları bana yöneldi ve ben gülmemi yuttum. "Monica," dedi. Yüzünde gülümsemenin izi bile yoktu.

"Evet?" diye sordum.

"Sadece bir saatin olduğunu biliyorsun," dedi, bana ve kız kardeşine bakarak.

Ciddi miydi? Birlikte yediğimiz öğle yemekleri bazen iki saat sürerdi.

"Evet, biliyorum," dedim biraz sinirlenerek. "Peki, geç

kalma," dedi kararlı bir şekilde, kollarını kavuşturarak.

"Bu güç gerçekten kafana takılmış, kardeşim," dedi Erica. "Gözlerimin önünde büyüyor sanki."

"Kapa eneni," dedi.

"Tam bir saat sonra onu geri getireceğim *patron*." Ona küçük bir selam verdi ve sonra gözlerini devirdi. Tutunduğum kahkahayı bıraktım, bu Troy'u daha da sinirlendirdi.

"Şimdi, *bu da* bitti. Gidelim." Kolunu koluma doladı ve beni asansörlere doğru yönlendirdi. "Harika bir yer biliyorum."

Troy arkamızda bir şeyler mırıldandı, ama ne dediğini anlayamadım. Hoş bir şey olmadığına emindim, ama yine de glmsememe neden oldu.

Erica beni birkaç blok ötedeki, tavandan sarkan ve pencereleri çevreleyen yemyeşil bitkilerin bulunduğu şık bir kk deliye götürdü. Beyaz mermer yüksek masalar, sıcak ahşap iç mekanın her yerine dağılmıştı. ğle yemeği için gelenlerle doluydu. İki pastrami sandviç ve paylaşmak için bir sepet patates kızartması sipariş ettik ve pencere kenarındaki bir masaya oturduk.

Erica'nın sorular sormaya başlaması uzun sürmedi. "Ee..." diye

başladı, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ee...?"

Ne soracağını biliyordum.

"Sen ve kardeşim arasında neler oluyor?" diye sordu, ağzına bir patates kızartması atarak.

"Vay canına. Hemen konuya giriyorsun." diye gülerek cevap verdim.

O da güldü. "Sadece merak ediyorum. Bahamalar'da çok samimiydiniz. Neler oluyor?"

Bu konuyu onunla konuşmak istemiyordum, ama bunun çıkacağını bilmeliydim. Ne de olsa o onun kardeşi idi. Troy'un karmaşık zihnini anlamak için ondan bazı ipuçları alabileceğimi biliyordum, ama bunu gerçekten bilmek istediğimden emin değildim. Ayrıca sandviçim ve sodamın üzerine ağlamak da istemiyordum.

"Oh, bilmiyorum. İşler çok yoğun." Omuz silktim. "Mhmm," dedi alaycı

bir şekilde.

Bana inanmamıştı.

"Bil diye söylüyorum, onu seninle çok yakıştırıyordum,"

dedi. Yutkundum. *Ağlama. Ağlama.*

"Teşekkürler," dedim yumuşak bir sesle.

"Ama bazen aptal olabiliyor," dedi, ortamı yumuşatmak için. Güldüm. Evet,

olabiliyordu.

"Seni öğle yemeğine kardeşim hakkında konuşmak için getirmedim," dedi Erica. "Aslında seni buraya getirdim çünkü yazdığım gazete yaratıcı bir hikaye yazarı arıyor ve aklıma sen geldin."

Ona řaşkıń řaşkıń baktım. Daha önce hiç gazeteye yazı yazmamıştım. En azından liseden beri. O sayılmazdı.

"Ciddi misin?" diye sordum, birkaç kez göz kırparak.

"Tabii ki. Ama maaşı fazla değil. *New York Times* gibi değil. Ve sadece yarı zamanlı..."

"Ama uzun zamandır yazmadım," dedim ihtiyatla, tabağımdaki patates kızartmalarını karıştırarak.

"Oh, kes şunu. Roman yazdığını söyledin. Bu, seni gerçekten değerlendirmeleri için yeterli. Ben de bir şeyler söyleyebilirim. Kesinlikle kabul edilirsin."

"Bilmiyorum..."

Sandalyesine yaslanarak bana baktı. "Aşırıya kaçmak

istemedim," dedi özür dilercesine.

"Hayır, hayır. Aşmadın. Aslında gururum okşandı. Bir süre önce yazmak bana pek iyi gelmiyordu, ben de bıraktım. Bir türlü geri dönemiyorum." Diye iç geçirdim.

"Ahh," dedi anlayışla. "Ben de öyle günler yaşadım. Güvenmediğim bir makale baskıya giriyordu. Yazılarım hakkında kötü bir eleştiri. İnternetteki yorumlar. Gazetenin bir gün ayağa kalkıp hak ettiği ilgiyi görecektir mi diye merak ediyordum. Bu çok moral bozucu. Ama sonuçta, yaptığım işi seviyorum. Sanırım sen de seviyorsun. Belki de yazmaya geri dönebilirsin."

"Belki." Başıımı salladım.

"Bunu düşüneneğine söz verir misin? Belki de bu, tekrar bu işe atılmak için ihtiyacın olan şeydir."

"Söz veriyorum," diye gülümseyerek onu teselli ettim.

Bu iyi bir fırsat olabilir. Keşke dünkü toplantıdan sonra hissettiğim o güveni yeniden bulabilsem.

Bölüm 32

TROY

Kız kardeşim ve Monica'nın birlikte olduğunu düşünerek, öğle yemeği molamı kaçırarak bir saat boyunca ofisimde volta attım. Erica'nın haber vermeden buraya gelip, bana merhaba bile demeden yeni en iyi arkadaşını öğle yemeğine davet etmesine inanamıyordum. Birkaç hafta önce, kız kardeşim benim ilişki kurduğum hiç kimseyi sevmediği için, onların arkadaşlığı beni çok heyecanlandırırdı. Şimdi ise sadece sinirimi bozuyordu.

Daha çok kıskançlık duyuyordum. Monica ile vakit geçirebilmesine kıskançtım, çünkü bunu isteyen tek kişi bendim. Evet, onu neredeyse her gün görüyordum, ama aynı şey değildi. Monica burada olmak zorundaydı. Bu onun işiydi. Ve ilişkimizi bitirdiğinden beri, ona öyle davranıyordu. Bana da öyle davranıyordu.

Ona dokunamamak, onunla konuşamamak, ona ulaşamamak beni delirtiyordu. O çok mesafeli ve sinir bozucu bir şekilde profesyonel davranıyordu, ama Erica'nın yanında benim pahasına gülümsüyor ve gülüyordu. Dudaklarının uçlarının yukarı kıvrıldığını görmek ve boğuk kahkahasını duymak onu daha da özlememi sağlıyordu. Bunları haftalardır görmemiştim ve duymamıştım, ama sanki yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Oda içinde dolaşırken, ne hakkında konuştuklarını merak ettim. Beni konuştukları düşüncesi midemi bulandırdı. Kız kardeşim beni kızdırmak için böyle bir şey yapardı. İçimde öfke yükseldi, muhtemelen haksız bir öfkeydi, ama elimde değildi. Saatime bakıp geçen dakikaları saydım ve Monica'nın ne zaman döneceğini hesapladım.

Tabii ki Monica tam zamanında ofise geri döndü. Koltuğuma yaslanıp, onun ve Erica'nın ofis pencerelerimin önünden geçip masasına doğru yürüdüklerini izledim. Kız kardeşim neden hala burada diye merak ettim. İşlerim vardı. Ona bunu söylemek için kalkmak üzereydim ki, kapımı çalmadan itip açtı.

"Girin. Rahatınıza bakın," dedim alaycı bir tonla.

"Sakıncası yoksa öyle yapayım," dedi, kapıyı arkasında kapatıp karşımda oturdu.

"Öğle yemeğini beğendin galiba?"

"Çok beğendim."

"Bir dahaki sefere önceden haber verirsen

sevinirim." "Ne için? Arkadaşımı öğle yemeğine

çıkarmak için mi?"

"*Arkadaşın mı?*" Kaşlarımı kaldırdım.

"Evet, Monica benim arkadaşım. Bu bir sorun mu?"

"Evet. Aslında, sorun

var." "Neden?"

İyi bir neden bulmaya çalıştım ama aklıma bir şey gelmedi. "Çünkü

hoşuma gitmiyor," dedim.

"Oh, peki. Öyleyse..." Sırıttı. "Neden bunu

yapıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü kızı seviyorum. Akıllı. Komik. Nazik." Sanki

bilmiyormuşum gibi.

"Ve onu kaybettin," dedi, gözlerini kısarak. "Bu yüzden bu kadar rahatsız oluyorsun. Sahip olamayacağın bir şeyi istiyorsun."

Haklı olduğunu bilsem de gözlerimi devirdim.

"Peki, *ne* oldu Troy?" diye sordu, kollarını kavuşturarak. "Bilmiyorum."

Omuzlarımı silktim ve yenilgiyi kabul ederek omuzlarımı düşürdüm.

Kız kardeşimle konuşabileceğimi biliyordum. Veronica ile olanları ve babamızla ilgili olanları ona anlatabilirdim

ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Her şeyi mahvettiğimi bildiğim için yapamazdım. İyi niyetli olsa da, daha fazla eleştiriye dayanamazdım.

"O zaman bir çözüm bul," dedi. "Çünkü seni hiç böyle görmedim. Berbat görünüyorsun ve Kathy dün önemli bir müşteriyi kaybettiğin hakkında bir şeyler söyledi..."

"Kathy kendi işine baksın," diye tersledim.

"Doğru," dedi Erica. "Ama yine de senin için endişeleniyorum. Monica ile aranızda ne oldu bilmiyorum..."

"En yakın arkadaşınla öğle yemeğinde sana anlatmadı mı?" diye

sordum. "Hayır, konuşmak istemedi. Denedim."

"Elbette denedin." Başımı salladım.

"Ama onun bu konuda üzgün olduğunu görebiliyordum. Senin de üzgün olduğunu görebiliyorum. İkinizi Bahamalar'da birlikte gördüm. *Gerçekte*. Seni hiç bu kadar *kendin* gibi görmemiştim ve bunun içinde onun da payı olduğunu biliyorum."

Sessiz kaldım, dikkatim Monica'nın üzgün olduğu sözlerine odaklandı. Bizim için üzgündü.

Erica ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, ama önce şöyle dedi: "Hâlâ ona karşı hislerin varsa, ona *söyle*. Ona kanıtla. Onu geri kazan."

Kapıdan çıkıp kapıyı arkasında kapattı ve beni yalnız kalmak istemediğim düşüncelerle baş başa bıraktı. Emin olduktan sonra masamdan kalktım.

Kız kardeşim gitmişti. Her ne kadar ısrarcı olsa da, haklıydı. Berbat bir haldeydim. Şimdi, beni daha az berbat hale getiren tek kişiye doğru yürüyordum.

"Toplantı için hazırlık yapabilir miyiz?" diye sordum.

Monica bilgisayarından başını kaldırdı ve bana bir kez başını salladıktan sonra beni takip ederek ofisime geri döndü. Rakamları ve yatırımları gözden geçirdik. Hazırlıklı olmak ve dünkü gibi zihnimin bulanıklaşmamasını sağlamak istedim. Bu iş benim hayalim olmayabilir, ama hayalimin ne olduğunu bulana kadar yine de yapmam gerekiyordu.

Birkaç kez, Monica'nın bana baktığını, gözlerinde sorular olduğunu hissettim, ama hiç sormadı. Önümüzdeki kağıtlara odaklandı. Müşteriyle konferans odasında buluştuk, Kathy zaten normal görev yerindeydi. Sinirimi göstermedim ve toplantıyı sadece benim bildiğim şekilde yönettim. Kendinden emin, sakın ve soğukkanlı. Her şey o kadar iyi gitti ki, sonunda bir milyon daha yatırım yaptı.

O odadan çıktığında, Monica ellerini çırpı ve sevinçten küçük bir çığlık attı. Yüzümde patlamak üzere olan ve ona karşı hala beslediğim duyguları açığa çıkaracak gülümsemeyi zorla bastırdım. Normalde bu durumda onu Ocean Prime'da şampanya içmeye davet eder ya da evime gelmesini isterdim. Bir an için, yine eskisi gibi olduğumuzu hissettim. O da bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü gülümsemesi yavaşça kayboldu ve evrakları toplamaya başladı.

"Eh, bugün iyi iş çıkardın," dedim beceriksizce.

"Sen de." Kağıtları aldı ve odadan çıktı. "Geri döndüğüne

sevindim," dedi Kathy, pek etkilenmemiş bir şekilde.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Günün geri kalanını ofisimde Erica'nın söylediklerini düşünerek geçirdim. Beni herkesten daha iyi tanıyordu ve Monica'nın yanında en çok kendim olduğumu söylüyordu. Bu çok şey ifade ediyordu. Genellikle ilişkide olduğum kadınlara karşı kendimi göstermezdim. Onları tamamen hayatıma sokmazdım, ama ilgi ve hediyelerle yeterince memnun ederdim.

Monica ile durum farklıydı. Hayır, kendimi tamamen açmıyordum, ama buna çok yakındım. Takım elbise ve kravat giyerek bir maske takmam gerekmiyordu. Kendim olabiliyordum, pina colada karıştırıp karaoke söyleyebiliyordum. Örtülerin altında gülüyordum, daha önce pek çok kadının ışıktaki olmak için çaresizce uğraştığı dünyadan uzakta.

Ama onu gerçekten geri kazanabilir miydim?

Şu anda bunu düşünemezdim. Şimdi ailemin yıldönümü partisine gitmem gerekiyordu ve onlara hala hediye almamıştım. Monica'ya yaptırmak da mümkündü, ama ona aşkın kutlaması için bir iş yaptırmak içime sinmiyordu. İşten çıkınca Bergdorf Goodman'a uğradım ve hediye bulmak için çok uzun zaman harcadım. Sonunda bir set kristal şampanya kadehi seçtim ve ailemin New York'taki ikinci evi olan, Central Park'a bakan bir çatı katı dairesine varmak için sadece yirmi dakikam vardı.

Vardığımda, asansörle en üst kata çıktım ve kapılar açıldığında, taze beyaz çiçeklerle dolu vazolar ve mumlarla süslenmiş geniş bir giriş holü karşımda belirdi. Büyük bir tepsi taşıyan bir garson hemen bana bir kadeh şampanya ikram etti. Teşekkür edip bir yudum aldıktan sonra, beni bekleyen partiye doğru ilerledim.

Kokteyl masaları ve bembeyaz masa örtüleriyle donatılmış oturma odasına indim. İnsanlar, atıştırmalıkların ve içeceklerin tadını çıkarırken masaların etrafını sarmışlardı.

ve içkilerin tadını çıkarıyorlardı. Görünüşe göre, ailemin evliliklerinin otuzuncu yılını kutlama fikri, Manhattan'ın yarısını davet etmekte.

Erica'nın Jeremy ile konuşurken, onu kurtaracak birine ihtiyacı varmış gibi görüldüğünü fark ettim. Bugün yaptıklarından sonra bunu yapmayı düşündüm, ama içten içe onun sadece yardım etmeye çalıştığını biliyordum. Bir bahane uydurup araya girmek üzereydim, ama yolda durduruldum.

"Vay vay vay. Seni burada görmek ne güzel," dedi Veronica, önümden geçerek.

İçimden inledim.

Beyaz, boncuklu, yere kadar uzanan bir elbise giyiyordu. Sanki evleniyormuş gibi görünüyordu, ki bu da ailemin yıldönümü partisi için saçma bir seçimdi.

"Seni gördüğüme neden şaşırmadım?" diye mırıldandım ve ona bakmadan başka bir yere baktım.

"Üzülme. Annen beni davet etti." "Tabii ki davet

etti."

Annemin neden eski karımı etrafında tutmak istediğini bir türlü anlayamıyordum. Bu akşam onunla bu konuyu konuşacaktım, ama yıldönümü partisini mahvetmek istemedim. Bunun yerine, Veronica'yı elimden geldiğince uzak tutmaya çalışacaktım.

"Umarım kızgın değilsindir." Elini koluma koydu ve yaklaşarak uzun vücudunu bana yasladı.

"Kızgın doğru kelime değil..." diye iç geçirdim.

Sinirli. Hayal kırıklığına uğramış. Tiksinmiş. Ona karşı hissettiğim duygular bunlardı.

"Bana uzun süre kızgın kalamayacağını biliyordum." Bana daha da yaklaştı, eli tehlikeli bir şekilde pantolonumun kasık kısmına yaklaşıyordu.

"Beni affetmelisin." Elini çekip onu iterek geçtim. "H-hey!" diye seslendi

arkamdan.

Onu görmezden geldim ve sıkıntıdan patlayan Erica'nın durduğu yere hızla yürüdüm.

"Selam abla," dedim, kolunu tutup onu yanımda sürüklerken Jeremy'yi tamamen görmezden geldim. "Mutfakta acil bir durum var."

"Oh, şükürler olsun. Jeremy'nin fitness rutini hakkında daha fazla şey duymak zorunda kalırsam, kusabilirim," dedi arkamdan yetişmeye çalışırken.

"Veronica bir etkinliğe daha gelirse, ben de kusabilirim," diye mırıldandım, catering ekibi etrafımızda telaşla çalışırken mutfağın köşesine geçtik.

"Bunu annemle konuşmalısın," dedi Erica, tezgaha yaslanarak ağzına bir üzüm atarken.

"Ne hakkında konuşmam gerekiyor?" diye sordu annem, köşeyi dönüp Veronica'nın yanında mutfağa girerken. Ellerini beline koydu ve şüpheyile kız kardeşimle bana baktı.

"Aşk hakkında," dedi Erica, neredeyse boğulacak gibi.

"Aşk mı?" Annem sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Evet, sana ve babama hayranız. Otuz yıl. Vay canına," dedi Erica rüya gibi.

Annemin yüzü yumuşadı. İnanmıştı.

"Bildiğinde bilirsin, ben de babanla birlikte biliyordum," dedi.

"Awww," dedi Veronica, sahte sesi tatlılıkla doluydu ve başını annemin omzuna yasladı.

Midem rahatsızlık hissiyle kıpırdadı.

"Bu çok özel bir şey anne," dedi Erica, sonra Veronica'ya bakarak gözlerini kısarak. "Bence herkes *gerçekten* değer verdiği biriyle birlikte olmayı hak eder. Öyle değil mi Veronica?"

Veronica'nın yüzü biraz düştü, sonra kendini topladı ve benim kolayca anlayabildiğim o gülümsemeyi takındı. Tuvalete gitmek için izin istedi, ama kız kardeşim sayesinde bu kısa süreli rahatlamaya rağmen, gecenin geri kalanında onunla uğraşmak zorunda kalacağımı biliyordum.

Bölüm 33

MONICA

Fu Yings'te paket siparişimi almak için sırada bekledim. Burası, cuma geceleri şehrin bekarları için popüler bir mekan olmalıydı, çünkü sıra kapının dışına kadar uzanıyordu. Etrafıma bakındım ve acaba aralarında benim kadar mutsuz olan var mı diye merak ettim. Bugün, Erica'nın beni öğle yemeğine götürmesi ve toplantıda büyük bir zafer kazanmam arasında, bir an için Troy ile eskiden olduğum kişiye kendimi kaptırdığım, kafa karıştırıcı bir gün olmuştu. Bir an için, sanki yine eskisi gibiydik. O da bunu hissettiğini düşündüm, çünkü o an mutlu görünüyordu. Gözlerinde yine o ışıltı vardı. Haftalardır görmemiştim.

Sadece bir anlık zayıflık yaşadığımı düşündüm. İlişkimizi bitirdiğimizden beri sürdürdüğüm rolünden bir anlık kurtulmuştum. Umursamıyormuş gibi davranmam ve sadece iş için orada olduğumu iddia etmem gereken rolünden. Evet, paraya ihtiyacım vardı, ama para kazanmak için başka seçeneklerim de vardı. Sadece ajansımın aramalarına cevap vermeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Onunla yakında konuşmazsam, yayıncımdan kesinlikle çıkarılacağımı biliyordum. Keşke bu tehdit, dizüstü bilgisayarımı çıkarıp tekrar yazmaya başlamam için yeterli olsaydı.

Şimdi, Erica'nın çalıştığı yerde potansiyel bir fırsat vardı. Zaten sadık bir hayran kitlesi olan tam bir roman yazmaktan daha az baskı yaratacaktı. Bu fikir ilgi çekiciydi. Belki de o haklıydı. Bu, yazmaya yeniden başlamak için iyi bir yol olabilirdi.

ama bu aynı zamanda işimi bırakmak anlamına da geliyordu. Bu da Troy'u bir daha göremeyeceğim anlamına geliyordu. Onu her gün görmek işkencesine katlanmak, onu bir daha görememe fikrinden daha iyiydi.

Kafamda düşüncelerim çılgınca dolaşüyor, dışarı çıkmak için çaresizce çabalıyorlardı. Benim bir karar verip onlara biraz nefes aldırمام için çaresizce bekliyorlardı. Tanrı biliyordu ki kalbimin buna ihtiyacı vardı.

"Monica," dedi arkamdan bir erkek sesi. Uzun sarı saçları hemen gözümün önüne geldi ve ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sakallı. Kirli kıyafetler. Takipçim olabilir miydi? Öyleyse, en azından kalabalık bir yerdeydik. Yavaşça arkamı döndüğümde, onun takipçim olmadığını görünce zorlukla yutkundum. O, aylar önce çıktığım adamdı. Restoranda yalnız bıraktığım adam. Kırk yaşındaki köpek yavrusu.

"Oh..." dedim, adını hatırlamaya çalışarak.

"Dean," dedi omuz silkerek, ellerini bol kot pantolonunun ceplerine soktu.

"Tabii, elbette," dedim, utançtan yanaklarımın kızardığını hissederek. "Uh, nasılsın?"

"Açıkçası, cuma gecesi burada olduğun kadar iyiyim." Restoranda tek başına oturan diğer insanlara bakındı.

Ouch. Bu biraz ters bir laftı. "Fu Yings'i sevmek lazım,"

dedim zayıf bir gülümsemeyle.

"Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur," dedi alaycı bir tonla.

Sanki randevumuz dün geceymiş ve ben aylar sonra hala mide rahatsızlığım varmış gibi.

"Oh, evet. Kusura bakma." Onun tavrı yüzünden sadece biraz suçluluk hissettim. "Gerçekten çok..."

"Harika zaman geçirdim. Evet, bunu daha önce de duydum." Gözlerini devirdi.

Ugh. Neredeyse hiç ilerlemiyor gibi görünen sırayı izledim. Önümde sadece bir kişi vardı. Sonra yemeğimi alıp oradan defolup gidebilirdim.

"Hâlâ o küçük aşk hikâyelerini yazıyor musun?" diye sordu.

"Mhmm..." Yalan söyledim.

"Nasıl gidiyor?"

"Muhtemelen işsiz olmaktan daha iyi," dedim, sonra dönüp neyse ki sıranın bana geldiğini gördüm. Arkamdaki pislikten uzaklaşarak öne doğru adım attığımda rahat bir nefes aldım. Hızlıca ödemeyi yaptım ve iki kahverengi yemek poşetimi aldım, Dean'i görmezden gelerek yanından geçip dışarı çıktım ve artık boğulmuyormuşum gibi hissettiğim soğuk gece havasına çıktım.

Cuma gecemin nasıl geçtiğine sinirlenerek, iki blok ötedeki daireme doğru yürüdüm. Hava çok soğuktu ve yalnız başıma Çin yemeği yedikten sonra, soğuk yatağında yalnız başıma uykuya dalacaktım. Troy'u çok özlediğimde,

Troy'u gerçekten özlediğim anlardı. *Dean*, Troy'u zlememi sağladı. Troy bir aziz değildi, ama beni küçümseyen tam bir pislik de değildi.

Daireme girdim ve ısıtıcıyı açtım, sonra tüylü flanel pijamalarımı giydim. Kanepeye uzandım ve kanalları gezmeye başladım. Romantizm havasında değildim, bu da yazmaya geri dönmenin bu kadar itici gelmesinin bir başka nedeniydi. Bu gece bir aksiyon filmi izlemeye karar verdim ve beyaz karton kutulardaki Çin yemeğini bir şişe şarapla birlikte sehpaye koydum. Sonraki iki saati lo mein ve yumurta ruloları yiyerek, yarım şişe Cabernet içerek ve muhtemelen  devam filmi önce bırakılması gereken bu filmin saçma sapan sahnelerine gülerek geçirdim.

Uyuya kalmış olmalıyım çünkü telefonum çaldı ve kanepede kıvrılmış halde uyandım. Sersemlemiş bir şekilde pencereden dışarı baktım ve gökyüzünün hala kapkara olduğunu gördüm. Gece yarısı olmalıydı. Sehpada duran telefonuma uzandım ve saatin gece yarısı olduğunu gördüm. Troy'dan bir mesaj gelmişti.

Nefesimi tuttum. Neden bu saatte bana mesaj atmış olabilirdi ki? Daha önce bunu yaptığı tek zaman, beni seks için davet ettiği zamandı ve ben de her zaman memnuniyetle kabul ederdim. şimdi geriye dönüp bakınca, benim açımdan çok çaresizce görünüyordu, ama ben de onun beni istediği kadar onu istiyordum. Ama ilişkimizi bitirdiğimizden beri, o gece geç saatlerdeki aramalar ve mesajlar kesildi.

Merakla mesajı açtım. Troy: *SOS*.

Sanki yardım çağrısı yerine bir paragraf yazmış gibi üç harfi tekrar okudum. Kanepeden hızla kalktım ve tekrar okudum. Bu saatte bana böyle bir mesaj atıyorsa, işiyle ilgili acil bir durum olmalıydı. ÖĞleden sonraki toplantıda bir şeyi kaçırmış olabilir miydik? Bunun benim işim olduğunu kendime hatırlattım ve cevap verdim: *Yoldayım*.

Hızla koltuktan kalktım ve kapıya doğru yürüdüm, kışlık montumu ve kapının yanında duran sıcak botlarımı giydim. Pijamalarımı değiştirmeye zahmet etmedim çünkü bunun bir anlamı yoktu. Onu etkilemeye çalışmayı, neredeyse, uzun zaman önce bırakmıştım. Kapıdan çıkmadan önce dağınık saçlarımı başımın üstünde dağınık bir topuz haline getirdim.

Bir taksi çağırdım ve yol boyunca o öğleden sonraki toplantıyı gözden geçirerek neyin yanlış gitmiş olabileceğini düşündüm. Aklıma hiçbir şey gelmedi. İyi hazırlanmıştık. Troy bir patron gibi davranmıştı. Belki de sorun, benim müdahale edene kadar pek iyi gitmeyen Bay Bellevue ile olan toplantımızdı.

Taksi, Troy'un devasa apartmanının önünde durdu. Üzerimde yükselen binaya bakarken inmek için tereddüt ettim. Uzun zamandır buraya gelmemiştim.

"Hanımefendi?" diye sordu taksi şoförü, bana dönüp şapkasını hafifçe kaldırarak.

"Oh, evet. Özür dilerim." Çantamı karıştırıp nakit parayı çıkardım ve ona uzattım.

"Teşekkürler," dedim, arabadan inip soğuk havadan kurtulmak için büyük cam kapılara doğru koştum.

Kapıcı kapıyı açtı ve bana şaşkınlıkla baktı.

"Bayan Durall," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

"Sizi de," dedim yumuşak bir sesle.

"Yukarı çıkın," dedi ve esneyerek hafifçe el sallayan resepsiyon görevlisine başını salladı.

"Teşekkür ederim." Asansöre doğru yürüdüm ve PH düğmesine bastım.

Katlar geçtikçe saniyeler uzayıp gidiyordu. Siyah paltomun altından görünen pembe ve mavi pijama pantolonuma baktım. Aniden başka bir şey giyseydim diye düşündüm, ama artık çok geçti. Kapılar çaldı ve Troy'un garip bir şekilde karanlık olan oturma odasına açıldı.

Asansörden inerken "Troy?" diye seslendim.

Tek ışık kaynağı, kanepenin yanındaki sehpa da duran küçük bir lambaydı ve gözlerimi çeken loş, sıcak bir ışık yayıyordu. Veronica'nın kanepede sadece iç çamaşırlarıyla uzandığını görünce nefesimi tuttum.

"Oh," diye fısıldadım. Kaçmak istedim, ama ayaklarım parke zemine yapışmış gibiydi.

Veronica hafifçe doğruldu, başını eline dayayarak bana memnuniyetle ve eğlenerek baktı. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan kremsi danteli eliyle okşadı.

"Troy'u mu arıyorsun?" diye sordu, dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Ben..." diye kekeledim.

Bir zamanlar uzandığım kanepede uzanan vücudundan gözlerimi ayıramıyordum, onun ellerinin üzerinde olduğunu hayal ediyordum. Ağzının onun ağzında olduğunu. Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Monica?"

Döndüğümde Troy, yatak odasına giden koridorda şaşkınlıkla ağzı açık bir şekilde duruyordu. O gün işe giderken giydiği aynı lacivert takım elbiseyi giymişti ve elinde Veronica'ya ait olduğunu düşündüğüm bir yığın giysi tutuyordu. Aniden, Veronica'nın oturduğu kanepeye baktı, sanki Veronica tüm bunları bir film gibi izleyecekmiş gibi.

Ona bu zevki tattırmayacaktım. Bu ikisinin ne tür bir hastalıklı oyun oynadığını bilmiyordum, ama bu oyunun bir parçası olmayı reddediyordum. Yeterince aşagılanmışım. Yeterince incinmişim. Bıktım artık.

Hızla asansöre geri girdim ve telaşla lobinin düğmesine bastım. Troy elini uzatmaya çalışırken kapılar kapanmaya başladı. Çok geç. Asansörün güvenli ortamında, gözyaşlarımın yüzümden akmasına izin verdim. Haftalardır güçlü olmaya çalışarak içimde tuttuğum her şey, öfkeli hıçkırıklarla dışa döküldü. Asansör kapıları lobide açıldığında nefes almakta zorlanıyordum.

Kapıcı benim çıktığımı gördü ve hemen yanıma geldi. Sanki bacaklarım beni taşımıyordu ve kapıya zar zor yürüyebiliyordum.

"Bayan Durall," dedi, nazikçe kolumu tutarak. "İyi misiniz?" "İyiyim.

İyiyim. Sadece gitmem gerek."

"Bu halde dışarı çıkamazsınız," dedi yumuşak bir sesle, gözleri endişeyle doluydu.

"Lütfen. İyiyim."

"En azından size bir taksi çağırayım."

Başımı salladım ve onun beni kapıya götürmesine izin verdim. Beni buradan uzaklaştıracak sarı bir araba bulmak için sokakları taradı. Az önce olan ya da st katta olmak üzere olan her şeyden uzaklaşmak için. Caddenin karşısında bir tane gördü ve elini kaldırdı. Taksi U dönüşü yaptı ve kaldırıma yanaştı.

Arkamda kapıların açıldığını duydum ve Troy'un ayak seslerinin yaklaştığını anladım. Arkanı dönmeden taksinin kapısını açtım ve hızla içeri girdim, kapıyı çarptım, ama Troy'un adımı bağırmasını duydum.

"Git. Lütfen, git," dedim taksiye acil bir şekilde.

Bu filmi daha önce izlemiştim. Haftalar önce oynatılmıştı. Troy kalbimi kırdıktan sonra onu kaldırımda bırakmak. Bu son kez olacaktı.

Bölüm 34

TROY

Monica'nın adını, sanki beni duyabilecekmiş gibi tekrar bağırdım, ta ki taksi köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar. Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi nefesim kesildi. Monica'nın az önce dairemde dururken yüzündeki ifadeyi aklımdan çıkaramıyordum. O kadar çok acı vardı ki, beni de acıttı. Onun peşinden gitmek için neredeyse bir taksi çağırıyordum, ama ona ne olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ben de bilmiyordum, ama öğrenmek üzereydim.

Veronica'nın en üst katta olduğunu bilerek apartmanıma baktım ve öfkem midemde birikmeye başladı. Ona öfke. Kendime öfke. Onun burada olması benim hatamdı.

Ailemin partisinde, elbisesinin önüne bir bardak beyaz şarap dökmüştü. Büyük bir olay çıkardı ve herkesin ona ilgi göstermesini sağladı. Ben hariç herkes. Yine de, sadece bir blok uzaklıktaki evime gidip üstünü değiştirmek için beni ısrarla çağırdı. Hayır dedim ama o da ısrar etti. Ailemin büyük gecesinde dikkatleri daha fazla ondan uzaklaştırmak istemedim, bu yüzden pes ettim.

Bir blok ötedeki daireme yürüdük, Veronica az önce endişelendiği mahvolmuş elbisesini tamamen unutmuş gibi gevezelik ediyordu. Ben sessiz kaldım ve kendi sözleriyle eğlenmesine izin verdim.

Daireme çıktığımızda, sanki her şeyi içselleştirmiş gibi yavaşça

döndü. "Tanrım, buraya gelmeyeli çok uzun zaman oldu," dedi.

Evlendiğimizde benimle birlikte burada yaşamıştı, ama o ayrıldığından beri daireyi yenilettim. Manzaradan vazgeçemedim, ama onu ya da başarısız evliliğimizi hatırlatan hiçbir şey istemiyordum, bu yüzden daireyi tamamen boşalttım.

"Neredeyse tanıyamadım," dedi. "O

zamandan beri birkaç değişiklik

yaptım..."

"Beni terk ettin," dedi Veronica yumuşak bir sesle.

"Seni *terk* etmedim. İkimiz için de en iyisi olan kararı verdim. Sadece senin hoşuna gitmeyen bir karardı."

Girişin yanında durduğum yere geldi ve kollarını omuzlarıma doladı, gözleri avcı gibi gözlerime bakıyordu.

"Yine de oldukça güzel zamanlar geçirdik, değil mi?" diye sordu, vücudunu bana yaslayarak. Elbisesi ıslaklığı takım elbiseme sızıyordu.

"Veronica..." diye başladım.

Parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarını kulağıma değdirdi.

"Beni istediğin gibi elde edebileceğin zamanlar gibi," diye fısıldadı.

Elleri sırtımdan aşağıya, karnıma doğru kayd, daha aşağıya.

"Hâlâ buna sahip olabilirsin," diye fısıldadı, parmakları pantolonumun kumaşı üzerinden bana dokunuyordu. "Bunu istiyorum."

Gözlerimi kapattım, bir anlığına onun dokunuşunda kendimi kaybettim. Uzun zamandır kimse bana öyle dokunmamıştı. Uzun zamandır kimse beni istememişti. Monica gelip hayatımı altüst edip gitmesinden beri yalnızlığımda boğuluyordum.

Monica.

Gözlerim birden açıldı.

"Ben bunu istemiyorum," dedim, bir adım geri çekilip bileklerini tutup ellerini benden uzaklaştırdım.

"Tanrım, eskiden *ne eğlenceliydin*." Veronica gözlerini devirdi.

"Sana biraz kıyafet getireceğim, sonra gideceksin. Anladın mı?" "Çok otoriter,"

dedi, bana doğru bir adım attı. "Bu seksi."

Tanrım, hiç pes etmiyordu.

Ona sırtımı döndüm ve koridorda yürüdüm, beni takip etmediğinden emin olmak için kulak kabarttım. Neyse ki, sadece sessizlik vardı. Yatak odama girdim ve ana dolabıma doğru yürüdüm. Eski gömlekleri ve eşofmanları karıştırırken, bir yerlerde onun kıyafetlerinin olduğu bir kutu olduğunu hatırladım. Neden yıllardır ondan kurtulmadığımı bilmiyordum. Unutmuş olmalıyım.

Dolabın en üst rafına uzandım ve karton kutuyu indirip tozunu sildim. Kapağını açtım ve içindekileri karıştırmaya başladım. Vegas'taki küçük kilisede çekilmiş düğünümüzün Polaroid fotoğrafı gibi sakladığım bazı anılar arasında bir kazak ve bir kot pantolon buldum. Fotoğrafı elime aldığımda hiçbir şey hissetmedim. Bu, boşanmanın doğru karar olduğunu anlamam için yeterliydi. Kutuyu onun dairesine göndermem gerektiğini zihnimde not ettim.

Onun kıyafetleriyle oturma odasına geri dönerken, asansör kapısının çaldığını duyduğuma yemin edebilirim. Ve o anda Monica'yı orada dururken gördüm. Ve şimdi gitmişti. Hiç buraya gelmiş miydi acaba diye merak ettim. Sanki bir rüyanın çok hızlı bir anı gibiydi. Ama gerçektir ve daha çok bir kabustu.

Veronica ile yüzleşmek için asansöre binerken, Monica'nın neden buraya geldiğini merak ettim. Belki de o da beni benim onu özlediğim kadar özlemişti. Bu konuda sahip olduğum tüm umutlar, ısrarcı eski karım yüzünden paramparça olmuştu.

Asansör kapıları açıldı ve içeri daldım. Veronica hala iç çamaşırlarıyla kanepede oturuyordu.

"Geri dönmüşsün," dedi gülümseyerek.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye sordum, sesimi yükselterek.

Kanepeye uzandı ve sırtını kavisledi, sütyeninin danteli meme uçlarını çevreleyen pembeyi zar zor örtüyordu.

"Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu göstermeye çalışıyorum, Troy," diye mırıldandı.

Ellerini göğüslerinin üzerinde gezdirdi, yavaşça tonlu vücudunu aşağı doğru ilerleyerek krem rengi dantelin göbek deliğinin hemen altında olduğu yere kadar indirdi.

"Dur," dedim sert bir sesle.

"Neyi durdurayım?" diye sordu masumca, gözlerini benden ayırmadan elini aşağıya doğru kaydırды. Parmakları külotunun danteline ulaştı ve yavaşça dönmeye başladı. Sessizce inledi.

"Veronica. Dur."

"Bana dokun, Troy," dedi nefes nefese. "Kes şunu lan!" diye

bağırdım.

Aniden oturdu ve bana baktı, gözleri beni delip geçiyordu. "Senin sorunun ne?"

"Sana defalarca söyledim. Seni istemiyorum. Neden bunu kafana sokamıyorsun?"

"O yüzden, değil mi?" diye sordu, sesi kısılmıştı.

Gözlerindeki baştan çıkarma kaybolmuş, yerine iğrenç bir nefret gelmişti.

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok," dedim.

"Yalan söylüyorsun," diye bağırdı.

Hayal kırıklığıyla iç çekip yere baktım.

"Görünüşe göre o artık yok," dedi nefes nefese bir iç çekişle.

Aniden başımı kaldırdım ve sesindeki memnuniyeti fark ettim. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

"Ne yaptın?" diye yavaşça sordum.

Veronica uzun bacaklarını birbirinin üzerine atarken tırnaklarını inceledi. "Ne demek istiyorsun?" diye masumca sordu.

"Monica neden buradaydı?"

"Hiçbir fikrim yok." Veronica omuz silkti.

Olayları bir araya getirmeye çalışırken kafamda düşünceler dolaşıyordu. Sonra gözlerim sehpanın üzerindeki telefonuma takıldı. Veronica'nın gözleri benimkini takip etti ve hızla telefonuma uzandı, ama ben daha hızlıydım. Telefonu masadan kaptım.

"Troy..." dedi dikkatlice. "Kapa

çeneni."

Telefonumu açtım ve mesajlarıma baktım. En son mesajlaşma Monica'yla olanlardı. Hızla açtım.

SOS.

Neredeyse bir saat önce benden gönderilmişti.

İnanamıyordum. Telefonumu Veronica'nın bulunduğu odada bırakacak kadar aptalmışım ve o da böyle bir şey yapacak kadar alçakmış.

Monica beni özlediğini söylemek için buraya gelmemiştir. Bana ihtiyacı olduğunu düşündüğü için gelmişti. Muhtemelen iş ile ilgili acil bir durum için. Bu saatte buraya gelmiş olması, tüm bu olayı daha da acı hale getiriyordu. Buraya gelip Veronica'yı neredeyse çıplak halde görünce nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum. Muhtemelen onu buraya davet ettiğimi ve bunu yüzüne vurmak için yaptığımı düşünmüştü. Bu düşünceye dayanamıyordum.

Ve Veronica, benim evimde, kanepemde oturmuş, az önce yaptıklarından gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. O uzun vücudunun hiçbir yerinde pişmanlık izi yoktu. O gerçekten kötü bir kadındı. Böyle korkunç bir kadına nasıl aşık olabildiğimi merak ettim.

Yüzüm öfkeden kızardı. "Nasıl

cüret edersin?" dedim.

"Hadi ama Troy. Sadece küçük bir şakaydı." "Eh,

mizah anlayışın berbat."

Gözlerini devirdi ve koltuktan kalkarak ellerini beline koydu ve bana baktı.

"Zaten o sana uygun değil. O düşük seviyeli biri. Kişisel asistan. O bu dünyanın bir parçası değil," dedi, etrafına bakarak.

"Hangi dünya?"

"*Onun* gibi insanları kabul etmeyen dünya."

"Kendi söylediklerini duyuyor musun, Veronica?" Onun küstahlığına sesim

yükseldi. "Sana bir iyilik yaptım. Sonra bana teşekkür edersin."

"Daha sonra falan olmayacak," diye bağırdım ve koridordan fırlayarak

çıktım. "Troy!" diye arkamdan seslendi. "Nereye gidiyorsun?"

Hızla ana giyinme odama yürüdüm ve yerden kutuyu aldım. Daha sonra göndermeyecektim. O şimdi alacaktı. Bu gece onu ve kendisini hayatımdan çıkaracaktı.

Kutuyu oturma odasına götürdüm ve sehpaye sertçe bıraktım.

"Ne oluyor, Troy?" diye sordu, hafifçe geriye atlayarak. "Gitmeni

istiyorum. Evimden. Hayatımdan."

"Bunu kastetmedin..."

"Öyle. Oyunlarından bıktım. *Annemi* kullanarak hayatıma girmeye çalışmandan bıktım. Ondan uzak dur. Benden uzak dur."

"Ama..."

"Ama yok," diye sözünü kestim. "Benden uzak dur. Aksi takdirde, sana yaklaşmama emri çıkarırım."

"Ciddi olamazsın..." dedi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kutuyu işaret ettim. "Eşyalarını al. Ve defol git buradan."

Kutuyu açtı ve giysi ve mücevherlerin üstünde duran Polaroid fotoğrafı aldı. Birkaç saniye inceledi, sonra bana baktı. Gözlerinde yaşlar olduğunu yemin edebilirim, ama bu kadın hiç ağlamazdı. Beni aldattığını öğrendiğimde ağlamadı. Boşanma davası açtığımda ağlamadı. Kendi babası öldüğünde bile ağlamadı.

"Troy..." diye başladı, sesi titriyordu.

"Eşyalarını al ve defol git," diye tekrarladım.

Yutkundu ve kutuyu almaya gitti, ama sonra sadece iç çamaşırı giydiğini hatırladı. Ben ona kot pantolonunu ve süveterini atmadan önce çaresizce kendine baktı. Hızla süveteri başına geçirdi ve kot pantolonunu giydi, bana bakmaktan kaçındı. Kutuyu aldı

kutuyu aldı, tutmakta zorlandı. Umurumda değildi. Asansörlere doğru sendeleyerek yürürken ona yardım etmedim.

Gözlerini kırpıştırarak bana döndü. Onun için hiçbir şey hissetmiyordum. Pişmanlık yoktu. Merhamet yoktu. Aşk yoktu. Yüzüm ifadesizdi. Dudaklarım sıkıca kapalıydı. Benden hiçbir şey alamayacağını anlayınca asansöre bindi ve gitti. Umarım sonsuza kadar.

Kanepeye doğru yürüdüm ve içine gömüldüm, başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı parmaklarımla taradım. Bu gece cehennem gibiydi. Monica'yı istemeden incitmişim, muhtemelen telafisi imkansız bir şekilde. Birbirimize geri dönebileceğimize dair en ufak bir umut ışığı bile keskin bir bıçakla kesilmişti. Bana açıklama şansı verse bile, bu durumdan kurtulabileceğimi sanmıyordum. Onu kaybetmişim. Gerçekten kaybetmişim.

Bölüm 35

MONICA

Gece geç saatlerde Manhattan'ın hafif trafiğinde taksi zikzaklar çizerek ilerlerken, yaklaşan araba farları sulu gözlerimde bulanıklaşıyordu. Son bir saatte yaşananların ardından kendimi teselli etmek için paltomu sıkıca sardım. Kötü bir randevudan kaçmak için Çin yemeği kuyruğunda beklerken, Troy'un ne kadar farklı olduğunu düşünmüştüm. Ne kadar şanslı olduğumu. Şimdi ise onu bir daha görmek istemiyordum. Saçları dağınık Dean, tanıdığımı sandığım adamla yaşadıklarımın daha iyiydi.

Arkadaşlarıyla kol kola, gecenin son barına doğru yürüyen ya da şapka ve atkılarla sarınmış, eldivenli ellerini birbirine kenetlemiş, buğulu nefesleri senkronize hareket eden çiftlerin kalabalık kaldırımlarından geçerken şehri izledim. Onların gülümseyen yüzlerini görmek, pijamalarım, dağınık saçlarım ve lekeli yanaklarımla bu sıcak takside zaten hissettiğim yalnızlığı daha da artırdı.

Güzel camlı pencereleriyle büyük taş ve tuğla binalar sıcak bir ışık yayıyordu, dışarıdaki keskin soğukla tam bir tezat oluşturuyordu, bu da daha çok kalbimin hissettiği şeyi hatırlatıyordu. Geçerken Upper East Side'ı içime çektim. Her zamankinden daha fazla, buraya ait olmadığımı fark ettim. Bu lüks, seks, kalp kırıklığı ve oyunlarla dolu dünya. Burası korkunç bir yerdi. Nasıl olur da

buraya uyum sağlayabileceğimi düşündüm? Sanki bir yapbozun son parçasını bulmak kadar basitmiş gibi, Troy'un hayatına uyum sağlayabileceğimi düşündüm. Şimdi bu çok komik geliyor.

Veronica benim hakkımda haklıydı. Buraya ait değildim. Ait olmak da istemiyordum. Kendilerini herkesten üstün gören insanlar, kendi inançlarını gerçekleştirmek için başkalarını aşağılamaya devam ettikçe. Troy'un da o insanlardan biri olduğuna inanamıyordum. Onunla geçirdiğim zamanlarda, Manhattan'ın yuppilerinden farklı görünüyordu.

Evet, hayal bile edemeyeceğim kadar parası olan tanınmış bir milyarderdi. Ama pek kimsenin görmediğini düşündüğüm bir şekilde komikti ve gerçekten güldüğünde, tüm odayı doldururdu. O gülüşün sebebi olmakla gurur duyardım. Ayrıca sadece bana değil, yabancılara da nazikti. Onun garsonlarla sohbet ettiğini ve onlara asla kötü davranmadığını, cömert bahşişler bıraktığını görmüştüm. Ve bunu övgü veya teşekkür için yapmıyordu. İmzalı hesap gelmeden önce her zaman gizlice ayrılırdı.

Bu küçük şeyler, diğerlerinin yanı sıra, bir şekilde ilişkimizin yürüyeceğini düşünmemi sağladı. Ne olduğumuzu anlarsak, dünyalarımızın birbirine uyum sağlayabileceğini düşündüm. Bir parçam, galaya kadar bunun için umut besledi. Ondan sonra bile. Ama şimdi, yanaklarıma sıcak damlayan gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırsa da, her şeyi keskin bir netlikle görebiliyordum.

Taksi beni daireme bıraktığında, merdivenleri ağır adımlarla çıktım ve kapının kenarındaki bir dizi kilidi açmak için her zamanki uzun süreli işlemime başladım. Bunu yaparken, Troy için çalışmaya devam edersem kalbime aynı güvenliği sağlayabilecek miyim diye merak ettim.

İçeri girince, paltomu çıkardım ve ayaklarımın dibine attım, sonra botlarımı çıkardım. Yatak odama yürüdüm ve yatağıma yığıldım, çarşafı dokunulduğunda soğuktu. Ağır gözlerimi kapatırken hafifçe titredim, uykuya dalmak için çaresizce bekledim. Ama uyku gelmedi.

sırt üstü yatarken, yanıma döndüm, ama rahat bir pozisyon bulamadım. Sorun yatak değildi. Beni uyanık tutan kafamdı. İç geçirdim ve yatağımın yanındaki komodinin üzerindeki lambanın düğmesine basmak için döndüm.

Saat 3'ü gösteriyordu. Sessizce inledim. En azından yarın işim yoktu. Ya da ertesi gün. Bu, Troy'u görmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu, ki bu da gerçek bir teselliydi. Ama iki gün, gecenin yaralarını sarmak için yeterli bir süre değildi. Veronica'nın onun kanepesinde, evinde, büyüleyici güzelliğiyle, onun için hazır olduğunu unutmam için yeterli bir süre değildi. Gözlerimi kapattım ve yavaşça başımı salladım, zihnimden bu görüntüyü ve uykusuz gecelerimde hayal ettiğim diğer tüm görüntüleri silmeye çalıştım.

Yorganı üzerimden attım ve masama doğru yürüdüm. Masamda, aylardır dokunulmamış ve tozla kaplı dizüstü bilgisayarım duruyordu. Tozu sildim ve toz topaklarının havada uçmasını izledim, sonra bilgisayarı alıp yatağıma götürdüm. Geçmişte yatakta yazmak, benim için çok tanıdık bir şeydi, ama şu anda bana çok yabancı geliyordu. Tabii okuyucularım, kalp kırıklığının nasıl bir şey olduğunu bilmek istemiyorlarsa, roman yazmıyordum. Bunun da son kitabım kadar başarılı olacağından emindim.

Hayır, yazmam gereken başka bir şey vardı ve bu, muhtemelen haftalar önce yapmam gereken bir şeydi. Kahretsin, Troy'un ofisine girip onun yeni patronum olduğunu gördüğüm anda yapmalıydım. İstifa mektubu yazmam gerekiyordu. İhtiyacım olduğunu bildiğim ama istemek için yeterince güçlü olmadığım mesafeyi koymamın tek yolu buydu. Kendime asla unutmayacağıma söz verdiğim tüm anıları içeren kalp kırıklığından kurtulmanın tek yolu buydu.

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve çalıştırdım, ekranın parlaklığı canlanırken tanıdık hoş geldiniz sesi kulaklarımda çınladı. Bir Word belgesi açtım ve imlecin ekranda yanıp sönmesini izledim, bir tuşa basmam için yalvarıyordu. Herhangi bir tuşa.

Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. İçimde gri gökyüzünün altındaki deniz gibi çalkalanan duyguları bir şekilde etkileyici bir şekilde haykıran bir mektup yazabilmeyi diledim. Ama bunun o tür bir mektup olmadığını ve bu tür bir hikaye olmadığını hatırladım. Bunun yerine, tarihi ve uygun başlığı ekledim ve profesyonel bir istifa mektubu nasıl yazılır diye Google'da arama yaptım. Evet, bir yazar nasıl yazılır diye Google'da arama yapıyor. Acınası bir durum.

Sonraki bir saatimi, neden işten ayrıldığımı açıklayan bir mektup yazıp, silip, yeniden yazarak geçirdim, ama aslında hiçbir şey açıklamadan. En azından gerçeği açıklamadan. Profesyonelce görünen birkaç kelimeyi düzgünce paketlenmiş cümleler halinde bir araya getirdim ve yazdır düğmesine bastım. Bir gün sevebileceğime yemin ettiğim adama son vedamı yazdırırken, yazıcının vızıltısı eşliğinde uykuya daldım. Ya da belki de çoktan sevmiştim.

Pazartesi sabahı gelene kadar yazıcının tepsisinde duran mektubu görmezden geldim, çünkü onu yırtıp atmak ve yapmam gereken şeyden vazgeçmek istemedim. İşe gitmek üzereyken, mektubu tepsiden çıkardım, düzgünce katladım ve bir zarfa koydum. Katlanmış beyaz bir kağıda sığacak kadar büyük bir şey gibi görünüyordu.

Kahve dükkanına uğradım, neyse ki bu sabah çok yoğundu, bu sayede Troy'u adeta taparcasına seven barista ile onun hakkında küçük sohbetlerden kaçınabildim. Ofise döndüğümde, her zamanki buzlu Americano'sunu koridorda taşıırken, bunun son kezlerden biri olacağını fark ettim. İstifamda iki haftalık ihbar süresi vermiştim, ama floresan ışıklı koridorda attığım her adım son adımım gibi geliyordu.

Troy'un ofisine girdiğimde onu masasında otururken görünce şaşırdım. Sessizce nefes aldım, ama boğazıma yükselen gerginliği göstermeye çalışmadım. Yorgun görünüyordu, muhtemelen son birkaç gecedir benim kadar uyumuştı. Bunun benim yüzümden olduğunu düşünmeyi reddettim ve Veronica'nın onu uykusuz bıraktığı için böyle olduğunu kendime telkin ettim. Bu düşünce gerginliğimi yok etti ve yerine soğukkanlılık geldi.

"Monica," dedi yumuşak bir sesle beni kapıda dururken görünce.

"Günaydın," dedim, sesim kesik kesikti.

İleri adım attım ve kahvesini masasına koydum.

"Konusabilir miyiz?" diye sordu.

"İşle ilgili değilse, konuşmak istemiyorum," dedim.

"Lütfen. Veronica ile aramızda hiçbir şey olmadığını bilmen gerek."

Burnumdan nefesli bir kahkaha attım. Beni aksine ikna etmeye çalışıyor olamazdı. Sanki cuma gecesi onunla birlikte Veronica'nın kıyafetlerini ve onu taşıyarak hayal etmişim gibi.

"Ciddiyim," dedi yalvarırcasına. "Evet, benim dairemdeydi, ama sana inandırdığı gibi bir durum yoktu. Bu onun için büyük bir oyun ve kıskançlıktan seni de bu oyuna dahil etmeye çalıştı."

"Neyi kıskanıyordu?" Ona keskin bir bakış attım. "Biz birlikte değiliz. Asla birlikte olmadık..." Sesim, yere bakarken kesildi.

"yleydik," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. Bunu benim duymamı istediğini bile merak ettim, ama yine de kalbimi parçaladı.

"Bana inanmayacağını biliyorum, ama Veronica ile hiçbir ilgim yok. O beni resmen takip ediyor."

Gözlerimi devirdim. Takipçilerin neye benzediğini biliyordum. Ne yaptıklarını biliyordum. Bunu deneyimlemiştim. Ama sonra eski karısının yaptıklarını ayrıntılı olarak anlattı ve ona sempati duymaktan kendimi alamadım, özellikle de ailesinin yanında olduğu zamanlarda. Benim yaşadıklarımla hiç alakası yoktu, ama yine de uygun bir davranış değildi.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle. Onu

dinlemiş olsam da, onu affetmeye hazır değildim.

"Üzülme. Üzülmesi gereken *benim*. Her şeyi mahvettim. Seni kaybettiğim için kendimi affedemiyorum."

Çantamdaki zarfın kolumun içini dürttüğünü hissederek, zorlukla yutkundum. Sanki buraya ne için geldiğimi hatırlatıyormuş gibi. Güç topluyormuş gibi, ciddiyetle başımı salladım. Çantama uzandım, zarfı çıkardım ve masasının üzerine kaydardım.

"Bu ne?" diye sordu, kaşlarını çatarak.

Sessiz kaldım, sözleri ağzımdan çıkarabilecek miydim bilmiyordum. Onu terk ettiğimi fiziksel olarak söyleyebilecek miydim bilmiyordum. Bütün bunları. Sonsuza kadar.

Zarfı açtı ve mektubu açtı. Bir parçam kaçmak istiyordu, ama ayaklarım yerinde kalmıştı, gözleri yazdığım kelimeleri tararken onu izliyordum. Bitirdiğinde, mektubu masasına koydu ve yavaşça bana baktı.

"Gidiyor musun?" diye sordu sessizce.

"İstifa ediyorum," diye düzelttim.

"Yapamazsın. Lütfen, Monica.

Yapamazsın." "Yapmak zorundayım.

Biliyorsun."

"Zorunlu değilsin. Bunu halledebiliriz. İlişkimizi düzeltebiliriz." "Biz

diye bir şey yok."

Bir an için bu sözleri sindirmeye çalıştı.

"Yaşadıklarımız ne olursa olsun, sana ihtiyacım var. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi asistanın. Sana ihtiyacım var. Belleview ile yaptığımız toplantıdan sonra her şeyimi kaybedebilirdim, ama sen muhteşem kişiliğinle devreye girdin ve şirketimi kurtardın. Beni kurtardın."

"Başka birini bulabilirsin..."

"Hayır, bulamam."

Bunu kolaylaştırmıyordu. "Sana

zam yapacağım."

"Daha fazla para istemiyorum."

"Lütfen. Ne olursa olsun. Kalmanı istiyorum. Benimle olmak istemesen bile, seni hayatımdan tamamen kaybedemem."

Bu sözler çok geç kalmış olsa da, kalbime işledim.

Bölüm 36

TROY

Monica, kalması için ona yalvarırcasına konuşurken sessiz kaldı. Bunun olacağını tahmin etmeliydim, ama kendime zamanım olduğunu söyleyip durdum. Onu geri kazanmak veya işleri düzeltmek için zamanım vardı. Her gün benden sadece birkaç adım uzakta olduğunu ve bana onun için mücadele etmek için pek çok fırsat verdiğini varsaydım, ama bunu yapmadım. Şimdi, istifa mektubu masamın koyu meşe rengi üzerinde bembeyaz dururken, zamanım dolmuştu.

Geçmişte kişisel asistanlarımla da aynı şeyi yaşamıştım. Bana fırsat verdiğim için teşekkür eden profesyonelce yazılmış mektupların düzgün zarflar içinde katlanmış olarak teslim edilmesine alışık olmalıyım, ama artık yoluma devam etme zamanı gelmişti. Onlar, benim işimi kolaylaştırıyorlardı, çünkü ben onların kalbini daha fazla kırmadan, istediklerini veremediğimde kendi istekleriyle ayrılıyorlardı. Ama şimdi, sanki *benim* kalbim kırılıyordu.

Karşımda dururken, ne düşündüğünü merak ederek deliye dönmeme neden olan ona başka ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Sözlerim yeterli olmuş muydu? Monica'ya durumu açıklamak saçma sapan ve inanılmaz olacağını biliyordum. Uydurma gibi görünen bir hikayeyi yutmadığı için onu suçlayamazdım, ama panik içindeki açıklamamın sonuna doğru, biraz empati göstermiş gibi görünüyordu.

Maaş zammı teklif etmek muhtemelen çaresiz bir girişimdi ve onun ilgisini hiç çekmediğini biliyordum. Ama gerçekten söylemek istediğim şeyi, yani ona aşık olduğumu söylemekten daha iyiydi. Sanırım bunu uzun zaman önce fark etmiştim, ama inatçılığımın buna inanmıyordum. Eski alışkanlıklarımı değiştirebileceğimi düşünemeyecek kadar eski alışkanlıklarımı sürdürüyordum. Ama değişmiştim. Karşımdaki kadına aşıkım ve bunu anlamam için onun beni terk etmesi gerekti. Her zaman böyle olmaz mıydı?

Ona bu şekilde söylemek istemedim. Onun kalması için çaresizce kullandığım sözler olduğunu düşünmesini istemedim. Ona inanması gerekiyordu. Ayrıca bu aşk duygusundan yeterince korkuyordum ve o kadar uzun zamandır, belki de hiç hissetmediğim bir duyguydu ki, onun beni reddetmesi muhtemelen beni mahvedecekti. Bu yüzden sessiz kaldım, sadece yüzünü inceledim. Onun güzel yüzünü.

"Peki," dedi yumuşak bir sesle.

"Ne?" diye sordum, inanamayıp onu yanlış duyduğumu sandım. "Kalacağım."

Elini uzattı, masamdan istifa mektubunu aldı, katladı ve çantasına koydu. Onu yırtıp atabilirdi, ama ayrılmanın hala bir seçenek olduğunu bilmemi istediğini hissettim. Anladığımı belirtmek için başımı salladım.

"Teşekkür ederim," dedim, derin bir nefes alarak.

"Bu senin için değil," dedi. "En azından, tanıdığımı sandığım sen için değil. Kalıyorum çünkü bana asistanın olarak ihtiyacın var. Son zamanlarda sana ne olduğunu bilmiyorum. Ayrıca bu işte oldukça iyi oldum."

"Öylesin," dedim. Haklı olduğunu bildiğim için hafifçe güldüm.

Dudaklarını sıkıca kapatarak gülümsedi ve kapıdan çıktı. Neyse ki, bu son kez değildi. Ama zamanımın kısıtlı olduğunu biliyordum. Onu çok incitmiştim, uzun vadede burada kalması imkansızdı. İşlerin yolunda gitmesi için bana iyilik yaptığını biliyordum. Beni önemseydiği için değil, bu onun işi olduğu için. Artık sınırların belirsiz olmadığını açıkça belirtmişti.

Onu tekrar kaybetme riskini göze alamazdım. Masamdan telefonumu aldım ve beni anlayacak tek kişiyi aradım. Sırrımızı bilen tek kişiyi.

"Alo?" diye cevapladı Erica.

"Selam kardeşim," dedim, telefonun diğer ucundaki gürültüden dolayı onu duymak için zorlanarak. "Kötü bir zaman mı?"

"Oh, sadece bu eski makineleri çalıştırmaya çalışıyoruz, böylece bu lanet gazeteyi New York'un isteksiz okuyucularına ulaştırabilelim." Muhtemelen bir yazıcıya vurarak ses çıkardığını duydum.

"Orada işler çok iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Oh, harika," dedi alaycı bir şekilde. "Ee, ne var?" "Öğle

yemeğinde buluşabilir miyiz?"

"Ne? Bugün mü?"

"Evet. Şimdi."

"Burada deli gibi işler var," diye inledi.

"Lütfen. Sana ihtiyacım var."

O içini çekti. "Yarım saat sonra

buluşabiliriz." "Gerçekten mi?" diye sordum

umutla.

"Gerçekten, ama bana borçlusun."

"Tamam. Maison Pickel'da buluşalım. Ben ısmarlıyorum."

"Elbette öderim," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonumu ceketimin iç cebine koyarken gülümsedim. Erica olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Her şeyi daha önce ona anlatmalıydım. O zaman belki işler bu kadar karışmazdı. Küçük kardeşim olmasına rağmen her zaman iyi tavsiyelerde bulunurdu. Kendi tavsiyelerini çoğu zaman uygulamasa da.

Koltuğumdan kalkıp ofisimden çıktım. Monica'nın masasının yanından öğle yemeği kutusunu aldığını gördüm. Haftalar önce ilişkimizi bitirdiğimizde öğle yemeğini paketlemeye başladığını fark etmiştim. Muhtemelen benden kaçınmak için dinlenme odasında yalnız yemek yediğini biliyordum. Birlikte öğle yemeğinin tadını çıkarabileceğimiz normal bir duruma geri dönebilecek miyiz diye merak ettim. Ocean Prime'daki her zamanki köşe masamızda masanın altında ellerimi dolaştırmaktan kaçınmak benim için çok zor olacaktı.

"Öğle yemeğine çıkıyorum," dedim, sözler dilimden garip bir şekilde dökülüyordu ve masasının önünde durduğum rahatsız edici duruşumla uyumluydu. Sallandım.

Topuklarım, onun bir şey söylemesini bekliyordu. Herhangi bir

şey. "Tamam," diye cevapladı, tamamen ilgisiz bir şekilde.

"Erica ile," diye açıkladım. Veronica ile çıkıyormuşum gibi düşünmesini istemedim. Bana olan güveninin bu binanın en alt katında olduğunu biliyordum.

"Harika." Ayağa kalktı ve yanımdan geçerek koridordan dinlenme odasına doğru yürüdü.

Onun gitmesini izledim, kestane rengi saçları yürürken sırtında sallanıyordu, keten pantolonlu takım elbisesiyle profesyonelce sevimli görünüyordu. Bu da değişen bir başka şeydi. Paketli öğle yemeklerinin yanı sıra, dar etekler ve dekolte bluzlar da artık gardırobunun bir parçası değildi. Bu onu daha az istememe neden olmadı. Patates çuvalı giyse bile onu isterdim.

Yakınlarda biri boğazını temizledi. Kafamı kaldırıp baktığımda Kathy'nin bana merakla baktığını gördüm.

"Evet?" diye sordum, sinirlenerek.

Sanki her zaman köşelerde gizleniyormuş gibiydi, ama şanslıydım ki Monica ile kesinlikle hiçbir şey yoktu. En azından artık yoktu, bu yüzden ona karşı bir şey söyleyemezdi. Kişisel asistanıma bakmaktan hoşlandığım gerçeği dışında.

"Babanla bir toplantıya gidiyorum. Ona iletmemi istediğin bir mesaj var mı?" diye sordu.

Tabii ki öyleydi. Her pazartesi onunla haftalık toplantılar yapıyordu. Sık sık onun için gerçekten kimin çalıştığını merak ederdim. Patronu olan benimle yaptığından daha fazla toplantı yapıyordu onunla.

"Mesaj yok."

Eski karımı tüm aile toplantılarından uzak tutması dışında. Ama bu başka bir zaman tartışılacak bir konuydu. Sorun o değildi. Öte yandan annem farklı bir hikayeydi. O geminin çoktan yola çıktığını ve bizi tekrar bir araya getirmeye yönelik her türlü girişimin başarısız olacağını ona ikna etmem gerekiyordu.

Kathy başını salladı ve ofisine geri dönerek uzaklaştı. Asansörle aşağı indim ve bir taksi çağırdım. Restoran binamdan çok uzak değildi, ama kar yağmaya başlamıştı ve karın içinde yürümek istemiyordum.

Beş dakika sonra restorana vardım, taksiden kapıya kadar olan kısa mesafeyi yürürken paltomu sıkıca kapattım. New York'un kışı acımasızdı. Sanki benim kişisel hayatımı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu. Soğuk hava ne zaman geçecek diye merak ediyordum.

Restoranın sıcak ortamında, hostese pencere kenarında iki kişilik bir masa istedim. Karda olmayı sevmiyordum, ama karın yağışını izlemeyi seviyordum. Isınmak için bir kadeh kırmızı şarap sipariş ettim ve Erica'nın gelmesini bekledim. Kadehimin yarısını içtiğimde, nefes nefese, yüzü kızarmış bir şekilde masaya geldi.

"Buraya koşarak mı geldin?" diye sordum eğlenerek.

"Pratik olarak. En yakın metro istasyonu bir blok kadar uzaktaydı."

"Neden taksiye binmedin?" diye sordum. "Çünkü

metro daha ucuz."

Ona başımı salladım. Bryce Gunner'ın kızı cimriydi. Bahamalar'daki sahil evine gelmesine bile şaşırmıştım. Babamdan kabul ettiği tek şey, evin ortak mülkiyetiydi. Muhtemelen babamın jetini kullanmak yerine ekonomi sınıfında uçmuştu.

Eşarbını çıkarırken garsona işaret etti.

"Onun içtiğinden alayım lütfen," dedi, şarap kadehime başını sallayarak. "Daha oturmadın bile, ama içki istiyorsun."

"Bu gazete benim sonum olacak," dedi, yorgunluktan koltuğa çökerek.

"Eğer birinin yardımını kabul etseydin, kendi lanet gazetenizi çıkarabilirdiniz..."

"Senin ya da başka birinin parasına ihtiyacım yok," dedi, eliyle beni uzaklaştırarak. "Devam edelim. Buraya kendimden bahsetmeye gelmedim. Beni *sen* aradın."

İç çekip şarabımdan uzun bir yudum aldım ve konuya girdim.

"Neler oluyor Troy?" diye sordu, koltuğa yaslanıp beni inceleyerek.

"Monica..."

"Tabii ya. İkiniz de mutsuz görünüyorsunuz ve kimse bana ne olduğunu

söylemiyor." Bir an sessiz kaldım, nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. "Ona

aşığım," dedim, yenilmiş bir şekilde.

"Aman Tanrım," diye bağırdı ve heyecanla ellerini çııptı.

Restoranın diğır müşterileri merakla bize bakıyordu. Garson şarap kadehiyle yanımıza geldi ve ben bir tane daha sipariş etmek istedim.

"Keser misin şunu?" Kızaran yanaklarımı göstermemek için yüzümü elimle kapattım.

"Troy! Bu çok önemli!" diye bağırdı.

"Önemli bir şey değil. Ayrıca, önemi de yok. O da aynı şekilde hissetmiyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü her şeyi mahvettim..."

Ona babamızla olan görüşmemizi ve bunun Monica ile olan ilişkimi sorgulamama neden olduğunu anlattım. Kaybedebileceğim şeylerden korktum ve bir korkak gibi onu kendimden uzaklaştırdım. Sonra ona Veronica'dan ve beni geri kazanmak için gösterdiği azimden bahsettim. Veronica'nın galada yaptıklarına inanamadı

yaptığına inanamadı ve ailemizin yıldönümü partisinden sonra yaptığı numaraya daha da dehşete kapıldı.

"O kadın bir tokat hak ediyor," diye mırıldandı şarap kadehine. "Bunu seve seve yaparım." Gülümsedi.

Sadece bunu düşünerek bile içimden bir kahkaha attım.

"Bunu yapmana gerek yok. Ama Monica'yı geri kazanmak için ne yapmam gerektiğini söylemen gerekiyor."

"Eh, kolay olmayacak," dedi. "İşleri gerçekten berbat ettin, ağabey."

"Teşekkürler. Çok teşekkürler."

"Sadece dürüst davranıyorum. Onun yerinde olsam, kaçıp giderdim."

"Teşvikin için teşekkürler," diye mırıldandım.

"Biraz düşünmeme izin ver, tamam mı? Monica akıllı bir kız, onu bu yüzden çok seviyorum. Onu küçük jestlerle etkileyemezsin. Onu gerçekten incittin."

"Biliyorum," diye kabul ettim sessizce.

"Ama bir şeyler düşüneceğiz," dedi, elimi tutup sıkarak.

"Zamanım azalıyor gibi hissediyorum..."

"Acele edemezsin Troy. O bir romantik yazar. Onu romantizmde geçemezsin. İyi bir şey düşünmeliyiz. Gerçekten iyi bir şey."

Haklıydı. Monica aşk hakkında yazıyordu. Muhtemelen hepsini okumuş ya da kendisi yazmışken onu nasıl geri kazanabilirdim?

Bölüm 37

MONICA

Her zamanki gibi öğle yemeğimi tek başıma dinlenme odasında yedim. Benim dışında burada yemek yiyen başka biri var mıydı, yoksa herkes dışarıda mı yemek yiyordu? Tanrı biliyordu ki, bunu karşılayabilecek paraları vardı. Benim de vardı, ama dinlenme odasındaki yalnızlık bana garip bir şekilde rahatlık veriyordu. Ayrıca, burada çalışan diğerleriyle pek arkadaşlık kurmamıştım. Troy'un asistanı olarak çalışmak, başkalarıyla vakit geçirmeme pek zaman bırakmıyordu ve içimden bir parça da bunu tercih ediyordu.

Diğerleri muhtemelen Troy'un itibarına dayanarak benim hakkımda varsayımlarda bulunmuşlardı ve ben de diğerleri gibi aptalca ona aşık olduğumda bu varsayımların doğru olduğu ortaya çıktı. Onun eski çalışanları kategorisine dahil edilmek ve bir şekilde farklıymışım gibi davranmaya çalışmak tuhaf bir duyguydu. Onun için farklı bir anlam ifade etmek istemiştım ve bunun için kendimi aptal hissettim.

Ayrılmaya kararlıyken onun beni kalmaya ikna etmesine izin verdiğim için kendimi daha da aptal hissettim. İstifa mektubu masasının üzerinde duruyordu ve ben sadece o istediği için onu uysalca geri aldım. Eğer iş o noktaya gelirse, onun istediği her şeyi yapacağımı fark ettim. Ne kadar sert davranırsam davranayım, onun karşısında zayıftım.

Ögle yemeği kutumu kapatıp dinlenme odasından çıkarken iç geçirdim. Burası, Troy'u görmekten ve duygularımın kelebekler gibi etrafımda uçmasından kurtulabildiğim tek yerdı. Artık, gerçekte tam tersi olmasına rağmen, onu umursamadığımı taklit etmeye geri dönmüştüm. Bu taklidi sürdürürsem, sonunda gerçek olacağını ve ona olan duygularımın kaybolacağını umuyordum.

Bugün onu gördükten ve bana yalvardığını duyduktan sonra, bu duyguların her zamankinden daha canlı olduğunu anladım. Ama korkum daha güçlüydü. Onu tekrar hayatıma sokmaya çok korkuyordum.

Haftanın geri kalanında, istifa etme girişimim bir daha gündeme gelmedi. Sanki sabah 4'e kadar uyanık kalıp istifa mektubunu yazmamış, ayrılmaya karar vermemiş gibiydim. Son birkaç haftadır olduğu gibi yan yana çalışıyorduk, ama Troy'da bir değişiklik olduğunu fark ettim. Daha yumuşak bir şey.

Bana bakışında farklıydı. Eskisi gibi, gözleri yırtıcı ve beni her yerde yutmak isteyen bir açlık içinde değildi. Eskiden bazen kendimi tamamen çıplak hissederdim, bakışları beni yakmadan önce söndürmeye çalıştığım duyguları uyandırırđı. Şimdi ise bana camdan yapılmışım gibi bakıyordu, beni kırabilirmiş gibi yüzümü dikkatle inceliyordu. Bazen o kadar üzgün görünüyordu ki, buna neredeyse dayanamıyordum.

Bazen, ona uzanıp yüzünü ellerimle tutup ne düşündüğünü sormak istiyordum. Ne hissettiğini sormak istiyordum. Onun için işleri daha iyi hale getirmek istiyordum, içsel mücadelesi ne olursa olsun, ister ben, ister babası, ister hiç susmayan eski karısı olsun. Ama sonra bana ne kadar çok acı verdiğini hatırladım. Bir kez değil. İki kez değil. Üç kez.

Hafta sonuna kadar, duygularım sanki biri onları bir karıştırıcıya atıp yüksek hızda çalıştırmış gibi karışmıştı. Onun her bakışı, söylediği her kelime beni yıkıyordu.

Cuma öğleden sonra, ofisinde otururken, o öğleden sonra yapılacak konferans için yaptığı konuşma provasını dinledim. Benim ona öğrettiğim birkaç yeni kelimeyi prova ediyor, dilinde deniyordu. Konferansa katılacak olan babasını etkilemek istediğini biliyordum, bu yüzden konuşmasını yazmasına yardım etmeyi teklif ettim. Artık o gün gelmişti ve onun gerginliğini hissedebiliyordum.

"Sen gayet iyi başaracaksın," dedim onu teselli ederek.

"Yürümeye çalışan bir yavru geyik gibi hissediyorum," dedi gözlerini

devirerek. "Kimse bilemez ki."

"Sen olmasan ne yapardım?" diye sordu, başını sallayarak.

Boğazımdaki düğümü yuttum ve eşyalarımı topladım.

"Gitmeliyiz," dedim dalgın bir şekilde, onun sözleri kafamda yankılanmasına rağmen.

Ben de aynı şeyi merak ediyordum. *O* olmasa ne yapardım? *O* da

başını salladı ve masasından konuşmasını aldı.

"Bırak onu," dedim. "Onsuz daha güçlü görünürsün. Zaten ezbere biliyorsun."

Kendinden şüphe duyuyormuş gibi tereddüt etti, sonra kağıdı masaya geri koydu. Başkalarıyla birlikteyken, sanki dünyanın zirvesindeymiş gibi çok kendinden emindi. Babası söz konusu olduğunda ise, onu yetiştiren adamın onayını almak için çaresizce çabalayan bir çocuk gibi görünüyordu.

Onun yeterince iyi olmadığını düşünmesi beni üzdü.

Taksiyle Tribeca'ya gittik, konferansın yapıldığı yere, karla kaplı pencerelerle çevrili ve buzlu Hudson Nehri'ne bakan bir çatı katı etkinliğine. Podyum odanın en ucuna kurulmuştu, odanın arkasına sıralar halinde sandalyeler dizilmişti.

"Vay canına," diye fısıldadım.

"Ve sen neden gergin olduğumu merak ediyordun," diye fısıldadı.

"Troy," diye gür bir ses duyuldu.

Troy'un babasının bize doğru büyük adımlarla geldiğini gördüm ve Troy'un hemen dik durmaya başladığını fark ettim. Daha sert. Sanki babasının gücü etrafına yayılıyordu, çünkü herkesin gözleri hayranlık ve biraz da korkuyla onu takip ediyordu.

"Baba," dedi Troy, başını sallayarak. "Asistanım Monica'yı hatırlarsın."

Babası bana şok olmuş bir şekilde baktı.

"Hâlâ burada olmana şaşırdım," dedi gülerek. "Genelde uzun süre kalmazlar."

"Öyle mi?" diye sordum, şaşırmış gibi davranarak. "Burası harika bir iş yeri. Gerçekten çok keyif alıyorum."

Gözlerindeki ışıltının biraz azaldığını fark ettim, ama gülümsemesi devam etti.

"Konuşmana hazır mısın?" diye sordu babası, benden sıkılmış bir şekilde Troy'a dönerek.

"Evet," diye cevapladı Troy, gurur duyduğum bir özgüvenle.

"Peki, sahnede iyi şanslar. İhtiyacın olacak. Zor bir görevin var." Babası, uzaklaşmadan önce başparmağını kendine doğru uzattı.

"O... hoş birisi," dedim.

Troy, yerlerimizi bulduğumuzda güldü. Doğu Kıyısı'nın dört bir yanından gelen tüccarlar, bugünün piyasasında getiriye en üst düzeye çıkarmak ve riskleri azaltmak için ipuçlarını paylaşıırken, bir saat yavaşça geçti. Troy'un babası hariç, onun konuşması başkalarını yardım etmekten çok kendi övgülerinden ibaretti. Ama herkes onun başarısına ve kim olduğuna o kadar kapılmıştı ki, ona ayakta alkışladılar.

Sıra Troy'a geldiğinde, podyuma kendinden emin bir şekilde çıktı, ellerini tahta kaideye hafifçe tutarak kalabalığı süzdü. Sonraki iki dakikayı kusursuz bir şekilde konuşmasını yaparak geçirdi ve ben nereye bakacağımı bilemedim. Konuşmasını dinleyip takım elbisesiyle seksi görünüşüne mi, yoksa her kelimesini inceleyip var olmayan bir kusur bulmaya çalışan babasına mı bakacaktım? Troy'un konuşmasının sonunda, ben de herkesle birlikte ona ayakta alkışladım ve babasından daha yüksek sesle alkışladığımı düşünüyorum, bu da beni çok memnun etti.

Sonra kalabalığın arasından geçerek sırtımı okşayanları kabul etti ve beni buldu. Küçük bir çocuk gibi heyecanlı görünüyordu ve bir an için bana sarılacağını sandım. Ama bunun yerine elini uzattı ve elimi hafifçe sıktı.

ve tüm vücuduma elektrik akımı geçti. Haftalardır ilk kez gerçekten dokunmuştuk.

"Teşekkür ederim," dedi.

Yutkundum ve başımı salladım.

"Eve gitsem iyi olacak," dedim, saatime bakarak. Saat 5'i biraz geçmişti. "Eğer sorun yoksa."

"Tabii, sorun değil," dedi, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

"Orada harika bir iş çıkardın." Dönüp kapıya doğru yürüdüm, sanki pencereden dışarı uçup uzaktaki soğuk nehre inebilecekmışim gibi hissediyordum. Bu hissi uyandıranın Troy'a duyduğum gurur mu, yoksa az önce parmaklarının benimkini bulması mı olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, oradan çıkmam gerektiği idi.

Kapıya doğru ilerlerken, para ve başarılı ticaret ve yarı yaşlarındaki kadınlarla olan son ilişkilerinden bahseden takım elbiseli adamların yanından geçerken, bu dünyada ne kadar yersiz olduğumu hatırladım. Zenginlik ve skandallarla dolu, beni asla kabul etmeyecek insanların dünyası. Troy'un dünyası. Gala ve onun uzak fısıltıları aklıma geldi.

O sadece benim kişisel asistanım.

Ben hep öyle kalacaktım. *Bunu unutma*, diye düşündüm, kendimi yine ona kaptırmadan önce.

Taksiyle Queens'teki daireme döndüm, o konferans odasındaki adamların hiçbirinin ayak basmadığından emin olduğum yere. Troy hariç.

Troy hariç.

Önümüzdeki iki gün boyunca onu görmeyecektim ve birdenbire, aramızdaki ilişkiyi bitirdiğimden beri kendime izin verdiğimden daha fazla onu özlemeye başladım. Dairem birdenbire daha soğuk, daha yalnız hissettirdi. Siyah pantolon takımımı çıkarıp, eşofman ve büyük beden kapüşonlu sweatshirt giyerken iç geçirdim. Pijama giymediğim zamanlarda hafta sonları giydiğim kıyafetimdi bu. Mutfaktaki çekmecedен menüleri çıkardım ve hangi yemeği sipariş edeceğimi düşündüm. Yine Fu Yings'i seçtim. Ama eve teslim sipariş ettim. Dean'le tekrar karşılaşmak istemiyordum.

Yemeğimin gelmesini beklerken, Erica'nın gazetesi için bir örnek yazı yazmaya karar verdim. En azından başvurup ne olacağını görmek için anlaşımtım ve yapmam gereken son şey, çalışmalarımın bir örneğini önizlemeleri için bu yazıyı yazmaktı. Romanlarımdan birinden alıntı yapabiliyordum, ama kendime meydan okumaya ve yeni bir şey yazmaya karar verdim.

İmleç boş sayfada yavaşça yanıp sönerek benimle alay ediyordu. Henüz nereye varacağını bilmeden yazmaya başladım, ama yolunu bulacağını umuyordum. Birkaç dakika sonra hikaye şekillenmeye başladı ve parmaklarım tuşların üzerinde daha hızlı hareket etmeye başladı. Rekor sürede bitirdim ve devam edebilirdim, ama bana ayrılan kelime sayısı beni durdurdu. Bu bir roman değil, kısa bir hikaye, diye kendime hatırlattım.

Hikayeyi okudum ve tanıdık bir gurur hissettim. Başarmıştım. Ayrıca hikayenin ne kadar kendi hayatımdan esinlendiğini fark ettim, sanki Troy ile olan ilişkim güzel kelimelerle önümde canlanmıştı. Hikayeyi tekrar okudum ve metinde onu gördüm. Bizi gördüm. Bize mutlu bir son vermişim ve bu gözlerimi yaşarttı.

Geçmişte yazdığım tüm romanlarım, benim ya da ilişkilerimden esinlenmemişti çünkü pek fazla ilişkim olmamıştı. Sanırım yazmak istediğim şeyi yazıyordum

istediğim Şeyi yazıyordum, hayatımdaki boşluğu uydurma karakterler ve var olmasını istediğim duygularla doldurmaya çalışıyordum.

Sonra bu boşluk beklenmedik bir Şekilde Troy tarafından dolduruldu ve kurgusal varlığa yazdığım tüm o duygular *gerçek* oldu. Özlem. Tutku. Drama. Hepsi oradaydı ve Şimdi ekranımdan bana bakan düzgün küçük bir hikayede yazılmıŐtı. Kaydet düğmesine bastım ve belgeyi Erica'ya bir e-postaya ekledim, daha dikkatli bir gözle tekrar gözden geçiremeden.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve beyaz kar taneleriyle kaplı mürekkep gibi karanlık gökyüzüne baktım. Troy'un Şu anda ne yaptığını ve bizim için mutlu bir son hayal edip etmediğini merak ettim. Keşke onun dünyasına uyabilseydim, belki o zaman bizim için mutlu bir son olabilirdi, ama bunun asla olmayacağını biliyordum. Babasının bana bakışından, Veronica'nın alaycı glmsemesinden, o insanların benimle alay etmesinden bunu anlıyordum. Kendi mutlu sonlarımızı kendimiz bulmak zorundaydık. Ne kadar acı verse de, onun için bunu istiyordum.

Bölüm 38

TROY

Konferans sona erdiğinde, hala Monica'yı ve bugün aramızdaki ilişkinin nasıl farklı olduğunu düşünüyordum. *İyi anlamda* farklı. Bu sabah istifa etmeye çalışmasına rağmen, gün tersine döndü. Bana, bir zamanlar nefesimi kesen bakışlara çok benzeyen bir şekilde bakmıştı. Sadece kısa cümlelerle konuşmadık. Babamın konuşmasını gölgede bırakan bir konuşma yazmama yardım etti ve babam beni küçük düşürmeye çalıştığında onu nazikçe yerine koydu. Bu, onun bildiğinden daha fazla anlam ifade ediyordu.

Konuşmamı yaptıktan sonra babamın yüzündeki ifadeyi kutlamak için onu kucaklamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Garip bir el sıkışma tercih ettim ve hala elindekini hissedebiliyordum. Keşke gitmeseydi. Ondan kalmasını isteyebileceğimi biliyordum. O benim asistanımdı. Bu normal bir şey olurdu. Ama şansımı zorlamak istemedim. Bu hissi korumak için parmak uçlarımı hafifçe ovuştururken gülümsedim.

"Geliyor musun?" diyen bir ses, düşüncelerimden beni kopardı.

Başımı kaldırdım ve Jeremy'nin önümde durduğunu gördüm. Konferans bitmiş olmalıydı çünkü herkes koltuklarından kalkmış ve kapılara doğru yönelmişti. Ben

fark etmemiştim bile. Monica ayrılabilir mi diye sorduğunda hemen çıkış yapmışım, zihnim de onunla birlikte gitmişti.

"Ha?" diye sordum.

"Birkaçımız akşam yemeği ve içki içmeye gidiyoruz. Geliyor musun, gelmiyor musun?" Kaşlarını kaldırdı.

Cuma gecemi Jeremy ile geçirmek istemiyordum, ama birkaç gün Monica'yı göremeyeceğimi bilerek, düşüncelerimin içimi kemirmesine izin vermektense, yalnız kalmaktan iyiydi. Eskiden özlemle beklediğim hafta sonları, artık nefret ediyordum.

"Evet, tabii," dedim ve koltuğumdan kalktım.

Jeremy ve ben, takım elbise ve kravatlı iş adamlarının peşinden merdivenlerden aşağı inerek kapıya doğru yürüdük. Dışarıda yağan karla başa çıkabilmek için montlarımızı almak üzere vestiyere uğradık. Montumu omuzlarıma attım ve Jeremy ile birkaç kişiyi takip ederek limuzinin beklediği kaldırıma çıktım. Ona şaşkın bir şekilde baktım.

"Oh, baban da geliyor," dedi Jeremy, bilmiş bir gülümsemeyle. Kahretsin. Artık

yalnız bir akşam bile bundan daha iyi geliyordu.

Jeremy kapıyı açtı ve zaten takım elbiseli adamlarla dolu, ortasında babamın oturduğu loş limuzinin içine kaydı. Jeremy'yi takip ederek aslanın inine girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Vay vay vay," diye gürledi babamın sesi. "Bu, günün adamı değil mi?"

"Selam baba," dedim, onun karşısındaki boş koltuğa otururken.

"Sözlüğünde bu kadar güzel kelimeler olduğunu kim bilebilirdi? Belki de okuluna harcadığımız onca para sonunda karşılığını veriyor."

Limuzinde birkaç kişi kıkırdadı, hepsi de hayran oldukları adamı etkilemek için can atıyordu. Babama yalakalık yapmaya çalıştıkları o kadar barizdi ki, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Yıllar önce ben de aynısını yapmaya çalıştığımı hatırladım, ta ki babamın benimle asla gurur duymayacağını anlayana kadar. Genç yaşta öğrenmesi zor bir ders. Akılda kalan bir ders.

"Öyle olmalı," dedim, alaycı görünmemeye çalışarak.

"Küçük oyuncağın nerede?" diye sordu babam, limuzinin içinde etrafına bakarak.

"*Kişisel asistanım* eve gitti."

"Sen her zaman en seksi kişisel asistanları seçiyorsun. Yemin ederim. Onun göğüsleri..." diye araya girdi bir adam, sanki zihninde onun fotoğrafını çekmiş gibi başını sallayarak. Babam için çalışıyordu, ama adını hatırlayamıyordum ve Monica hakkında konuştuğu şekilden sonra artık adını bilmek de istemiyordum. Sanki o bir et parçasıymış gibi. O gece boyunca zihnimde ona "Aptal" diye hitap ettim.

"Onda bir şey var," dedi Jeremy düşünceli bir şekilde. "Çok tanıdık geliyor. Onu daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum."

Monica ile tanıştığım geceyi hatırlayınca midem düğümlendi. Jeremy de oradaydı. Birlikte ayrıldığımızı görmüştü. Umarım o gece yeterince içki içip hafızasını bulanıklaştırmıştır. Eğer şimdi her şey yerine oturursa, beni babamın önünde ifşa eder.

"Şey, bir süredir benimle çalışıyor," dedim omuz silkerek.

Jeremy pek ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama konuyu değiştirip yanındaki pislikle sohbet etmeye başladı. O adam Monica hakkında konuşurken kanım kaynamaya başladı. Umarım bu akşam bir daha bu konu açılmaz.

Sonunda Eleven Madison Park'a gittik, babam hostese birkaç yüz dolar vererek bize özel bir oda ayarladı. Masada onun ve Jeremy'den uzak, en uçta oturmaya özen gösterdim ve etrafımdakilerle beni pek ilgilendirmeyen konularda küçük sohbetler yapmaya çalıştım.

Neden kabul ettiğimi bilmediğim bu berbat durumda tek kurtuluşum olan eski moda kokteyli yudumlarken, odanın içindekilere baktım. Herkes iş hakkında konuşuyordu ve sesleri birbirine karışarak, babamın şakalarına aşırı gülüp, sanki onun başarısı bir şekilde onlara da bulaşacakmış gibi her sözünü dinleyen, akılsız klonlar gibi görünmeye başladılar.

Cebimde telefonum çaldı ve kalbim hızla attı, belki Monica'dır diye düşündüm. Cebimden çıkardım ve hafifçe kaşlarımı çattım. O değildi. Tabii ki o değildi. Onun yerine Erica'ydı: *Henüz bir fikrin var mı?*

Ben: *Ne hakkında?*

Erica: *Monica'yı geri kazanmak için... tabii ki.*

Ben: *Hayır. Ve şimdi babam ve onun sadık hayranları ile bu sıkıcı akşam yemeğinde sıkışıp kaldım.*

Erica: *Vay canına.*

Ben: *Biliyorum. Aklına bir şey geldi mi?* Erica:

Hayır, ama belki Monica'nın bir fikri vardır. Ben:

Ne?

Ne demek istediğini anlamadım.

Erica: *O bir aşk romanı yazarı. Onun kitaplarından birini oku. Belki sana ilham verir. Onun gözünden bir ilişkinin nasıl olduğunu görebilirsin.*

Tabii ki. Neden bunu düşünemedim diye merak ettim. Monica'nın kitaplarından hiçbirini okumadığım için birden suçluluk duydum. Sadece, yazdıkları hakkında konuştuğumuzda, o bu konuyu hiç açmak istemiyordu. Ben de onu zorlamadım. Benim de açmak istemediğim konular vardı. İkimizin de kendi konuları vardı.

Ben: *Sen bir dahisin.*

Erica: *Biliyorum.*

Ben: *Yarın kitapçıya gideceğim. Teşekkürler kardeşim.*

Erica: *Oradayken bir fotoğraf çek.*

Ben: *Neden?*

Erica: *Çünkü seni kitapçada hayal edemiyorum.*

Ben: *Ha ha. Hoşça kal.*

Erica: *İyi şanslar, kardeşim.*

Gülümsedim ve telefonuma baktım, sonra onu ceketimin cebine geri koydum. Bir süredir hissetmediğim kadar umutsuz hissetmiyordum. Belki Monica'yı geri kazanma şansım vardı ve o da farkında olmadan bana bunun nasıl yapılacağını gösterecekti.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu karşımda oturan serseri. "Ooooh, o PA sana müstehcen bir mesaj mı attı?"

Gülümsemem hızla yüzümden kayboldu.

"Ne?" diye sordu masumca. "Ofisinden geçen her asistanla yatmamış gibi davranma. Onunla işin bittiğinde onu bana gönderebilirsin."

Midemden başlayan öfkeyle yüzümün yanmaya başladığını hissettim. Masadan uzanıp onu yakasından yakalamak istedim, ama olay çıkaramayacağımı biliyordum. Babamın önünde olmazdı. Ona bir sır verecekmiş gibi öne eğildim, o da hevesle eğildi.

"Bir daha onun hakkında böyle konuşursan, yumruğumu yüzüne o kadar sert vururum ki, bir daha düzgün göremezsin," diye fısıldadım.

Geri çekildi, yüzü solgun ve beyazdı. Gece boyunca sessiz kaldı. Jeremy de öyle. Monica'dan veya onu nereden tanıdığından başka bir şeyden bahsedilmedi. Katlanmak zorunda olduğum tek şey, babamın sık sık bana yönelttiği alaycı sözlerdi, belli ki konferansta onu utandırdığım için hala kızgındı. Monica'ya büyük bir borcum vardı.

Ertesi sabah uyandığımda, kahvaltı ya da kahve içmeden hemen kitapçıya gittim. Monica'nın kitaplarının sayfalarında onun hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Kitapçada, satış görevlilerinden birine romantik kitapların bulunduğu bölümü göstermesini rica ettim. Beni hedefime götürürken biraz eğlenmiş gibi görünüyordu. Ona teşekkür ettim ve rafları Monica'nın adını arayarak taramaya başladım.

Parmağım Durrall'da durdu ve pastel renkli sırtları olan, hepsinde onun adı yazılı kitapların bulunduğu bir sıra boyunca ilerlemeye devam etti. Kaç tane kitabı olduğunu fark edince gözlerim biraz büyüdü. O gerçek bir başarıydı. Tanınmış bir yazardı. Bu kadar başarılı olmuşken neden benim için çalışıyordu acaba? Onun tüm kitaplarını aldım ve kolumun altında bir yığın oluşturdum. Kitapları dengeleyerek kasaya yürüdüm ve az önce beni çok eğlendiren satış görevlisine ödeme yaptım.

"Büyük hayran mısınız?" diye sordu, her kitabı tararken kaşlarını

kaldırarak. "Öyle de denebilir," diye cevapladım.

"Biliyorsunuz... Bir erkeğin romantizm bölümünün neredeyse tamamını satın aldığını her gün görmezsiniz."

"Ne diyebilirim ki? *Aşkı* seviyorum." Omuz silktim.

Kitaplarımı paketleyip bana ağır kağıt torbayı uzattığında hafifçe güldü.

"Keyfine bak, Romeo," dedi.

Sonraki iki günü kanepemde, kahvemi yudumlarken ve onun son kitabını okurken geçirdim. Şehir karla kaplanmıştı. En son ne zaman kitap okuduğumu hatırlamıyordum ve kesinlikle bir romantik roman değildi. Ama okudukça Monica'nın inanılmaz bir yazar olduğunu fark ettim. Erica onun hakkında haklıydı. İki kişinin hikayesini, ilişkilerinin tutkularını ve karmaşıklıklarını anlatırken kelimeleri sayfadan akıcı bir şekilde akıyordu. Onu yeni bir şekilde tanıyormuşum gibi hissettim. Okuduğum her kelimeyle ona daha da yakınlaşıyormuşum gibi.

Okurken, kafasında uydurduğu bu hikayelerin kendi hayatında özlediği şeyler olup olmadığını merak ettim. Kendi ilişkilerinden esinlendiğine inanmak istemedim çünkü kıskançlığım beni ele geçirecekti. Özellikle seks hakkında yazdığı kısımlarda. Romanındaki birkaç müstehcen sahne beni şaşırttı ve tamamen içine çekti. Okumanın beni tahrik edebileceğini bilmiyordum, ama onun zihninin bu şekilde çalıştığını bilmek beni heyecanlandırdı. Sayfadaki müstehcen kelimeleri okurken bizim olduğumuzu hayal ettim.

Onunla yeniden canlandırmak istediğim birkaç sahne vardı. Erkek karakterin kadın başrolü baştan çıkarmasını nasıl tasvir ettiğine özellikle dikkat ettim. Acaba onun istediği bu muydu? Acaba o da bu şekilde baştan çıkarılmak mı istiyordu? O sayfaları birkaç kez tekrar okudum ve zihnimde birkaç not aldım.

Pazar akşamı romanını bitirmiştım. Hiç bu kadar hızlı bir kitap okumamıştım, ama o kadar keyifliydi ki, elimden bırakamadım. Beni rahatsız eden tek şey sonuydu. Çift birlikte kalmamıştı. Çoğu aşk romanının mutlu sonla bittiğini düşünüyordum, ama bu romanın beklenmedik sonunu sevdim. Farklıydı. Her ne kadar bizim için istediğim son olmasa da.

Roman mutlu sonla bitmemiş olsa da, benimkini mutlu sonla bitirmeye kararlıydım. Bizimkini. Kafamda bir plan oluşmaya başladı. Umarım işe yarardı.

Bölüm 39

MONICA

"O korkunç kadının onun evinde olduğuna inanamıyorum," dedi Heart, vanilyalı latte'sini yudumlarken Bridgette'i dizinde zıplatıyordu.

Her sabah Troy'un kahvesini aldığım kahve dükkanındaydık. Pazartesi günü işe gitmeden önce benimle buluşup sohbet etmek istemişti. Troy'a olan duygularım yüzünden duygusal bir çalkantı yaşadığım bir hafta sonunun ardından buna ihtiyacım vardı. Belki de niyetlendiğim gibi istifa etmeliydim. O zaman konferansta o dokunuş hiç yaşanmazdı ve duygularım daha da karışmazdı.

"Hâlâ unutmaya çalışıyorum..." Veronica'nın mükemmel vücudu bir an beynime takılınca mırıldandım.

"Ona inanıyor musun? Onun... bilirsin..." Heart parmağını kulağının yanında döndürdü.

Uzun bir nefes vermeden önce tereddüt ettim. Veronica'nın onu takip etmek üzere olduğunu söylediğinde ona bir şekilde inandım. Onunla ilgili bir şeyler ters gidiyordu

. Bunun için aptalca göründüğümü biliyordum. Çaresiz. Ama elimde değildi. Bu konuda çok heyecanlı görünüyordu.

Yine de, onun neden onun dairesinde olduğunu açıklayamıyordum. Orada bitmemiş bir iş varmış gibi görünüyordu. Veronica hala hayatında iken beni onun hayatına sokmasından nefret ediyordum.

"Bilmiyorum. Muhtemelen yapmamalıyım, ama kendi takipçimle yaşadıklarımın sonras..."

Heart anlayışla başını salladı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Eğer doğruyu söylüyorsa, adam için üzülüyorum."

"Bu büyük bir 'eğer'," dedim

yumuşak bir sesle. "Zavallı Troy.

Zavallı sen."

"Bırakmaya çalıştım, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" diye sordu Heart şaşkınlıkla.

"Mhmm. Cuma sabahı. İstifa mektubumu ve her şeyi hazırlamıştım." "Ne oldu?"

"Yapamadım." İç geçirdim. "Onu görmeliydin. Kalmam için çaresizce yalvardı. Bensiz hiçbir şeyi yapamayacağını söyledi."

"İş mi, hayat mı?" Heart sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Bilmiyorum... belki ikisi de. O kadar üzgün görünüyordu ki, yapamadım." Yeşil gözlerinin bana yalvarışını hatırlayınca yüzüm düştü. "Ben de onu bırakmaya henüz hazır değilim galiba."

Heart koltuğa yaslandı ve bana baktı.

"Vay canına. Kızım, seni kıskanmıyorum. Daniel seni bu işe tavsiye ettiğinde, işlerin bu hale geleceğini hiç tahmin etmemiştim." Elini dairesel hareketlerle sallarken, Bridgette onu yakalamaya çalışarak kıkırdadı. Ona sıcak bir gülümsemeyle baktım. Beni neşelendirebilen tek kişi oydu.

"Asla bir milyarderle çıkma, tamam mı?" Bridgette'e yaslandım ve pembe yanaklarına burnumu sürttüm.

"Bi-lli," diye mırıldandı. "Bi-lli."

"Hey, Dada o kadar da kötü değil," dedi Heart gülerek.

Gülümsedim. Daniel, Heart ile zorlu bir başlangıçtan sonra her şeyi gerçekten değiştirmişti. Yıldırımın iki kez aynı yere düşeceğini sanmıyordum ama Troy ve benim için umutlu olmamak zordu. Onlar nadir bir istisnaydı. Tanrıya şükür, çünkü o zaman hayatımda Bridgette olmazdı. Saati kontrol etmeden önce yanağına nazikçe bir öpücük kondurdum.

"Gitmem gerek," dedim üzülerək, yakında karşılaşacağım şeyi bilerek. Troy ile geçireceğim bir gün daha, onun tek düşündüğüm kişi olmadığını iddia ederek.

Heart latte'sinin son yudumunu aldı ve eşyalarını toplamaya başladı.

"Ben de. Otuz dakika sonra işte olmam lazım. Dadı bu tatlı şeyi almak için benimle orada buluşacak." Bridgette'in koyu renkli buklelerini nazikçe okşadı.

"İhtiyacım olduğunda benimle buluştuğun için teşekkürler."

"Her zaman." Bridgette'i kalçasında dengede tutarken bana doğru eğildi ve sarıldı.
"Bugün iyi şanslar."

Onlara el sallayarak veda ettim ve Troy'un içeceğini sipariş etmek için tezgaha gittim. Soğuk hava biraz dinmişti, bu yüzden onun için orijinal buzlu Americano'yu seçtim ve bloktan aşağıya, onun ofisine doğru yola çıktım.

Kahvesini masasına koyduktan sonra kendi masama doğru yürüdüm ve sandalyemde güzelce paketlenmiş bir paket gördüğümde bir an durdum. Şaşkınlıkla çenemi geriye doğru çektim. Troy, beni galaya davet ettiğinden beri bana hediye vermemişti. Etrafa bakındım ve nerede olduğunu merak ettim. Bunu bırakmak için erken mi gelmişti?

Kırmızı saten kurdeleyle özenle bağlanmış, beyaz kutuyu dikkatlice aldım. Masama koydum ve kutunun bulunduğu sandalyeye oturdum. Kimsenin, özellikle de Kathy'nin bakmadığından emin olmak için etrafa baktım ama onu görmedim. İçinde ne olduğunu merak ederek heyecanla kurdeleyi çözdüm.

Kutunun kapağını kaldırdım ve içinde çiçeklerle dolu küçük bir vazo buldum. Solmuş çiçekler. Eskiden canlı kırmızı olan, şimdi siyah ve kahverengi tonlarına bürünmüş, kurumuş ve çıtır çıtır yapraklar. Kafam karışmış bir şekilde başımı salladım. Belki çiçekler geç teslim edildiği için solmuştu. Vazoda su yoktu. Belki yolda dökülmüştü.

Sonra kutunun dibinde küçük beyaz bir kart gördüm. Kartı aldım ve açtım.

Aşk hayatın öldü.

Hafifçe nefesimi tuttum ve kartı düşürdüm. Kart yere düştü. Rahatsızlık hissi beni kaplayınca kutuyu itekledim, midem bulandı. Oda dönüyor gibi hissettim. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım.

Bu çiçekler geç kalmamıştı. Bilerek ölü olarak teslim edilmişti. Ama neden? Kim tarafından? Bu, Troy'un bana vereceği bir hediye gibi görünmüyordu. Böyle bir şey yapabilecek tek bir kişi aklıma geldi. Takipçim geri dönmüş olmalıydı. Sanki şu anda ofisteymiş gibi etrafa baktım. Bu ölü gülleri göndermek için Troy ve benim hakkımda bilgi sahibi olmalıydı. Bu düşünce beni ürpertti. Troy'u farkında olmadan tehlikeye atmış mıydım?

Ona bundan bahsetmeli miydim diye düşündüm. Daha açık olmalı mıydım? Ama kendimi korumaya ve ona kapılmamaya odaklanmıştım. Bu hayata. Onun dokunuşuna. Hayatımın karmaşasıyla işleri karmaşıktırmak istemedim, çünkü onun hayatımda her zaman olmayacağı ihtimali yüksekti.

Troy'un sesi koridorun sonunda duyuldu. Hızla kartı alıp kutuya attım ve kapağını sıkıca kapattım. Sonra masamdan itip çöp kutusuna attım, çarpma sesiyle camın kırıldığını duydum. Sese yüzümü buruşturdum. Bunu daha sonra halletmem gerekecekti. Onun ayak seslerinin yaklaştığını duyduğumda düşüncelerimin çığırından çıkmasına izin vermemeye çalıştım.

Troy görüldüğünde, en sevdiğim takım elbiselerinden birini giymiş, her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Bana geniş bir gülümsemeyle bakarken, yeşil gözleri parıltıyordu. Bu sabah keyfi yerindeydi ve ona bakmak bile sinirlerimi biraz yatıştırmaya yetmişti. Ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Günaydın," dedi neşeyle.

Gözleri masamda bir paket ya da solmuş çiçeklerin olduğu bir vazo olup olmadığını aramadı. O değildi. Neredeyse öyle olmasını diledim, çünkü bu, takipçimin geri dönmediği anlamına geliyordu.

"Günaydın," dedim yumuşak bir sesle. Bu kelime boğazımda düğümlenmiş gibiydi.

Ofisine girip masasının arkasına oturdu, kahvesinden bir yudum aldı ve her zamanki onaylayan gülümsemesini attı. Onu bir süre daha izledim, bu tuhaf hediyein arkasında onun olup olmadığını anlamak için herhangi bir ipucu bulmaya çalıştım. Mantıklı gelmiyordu. Cuma günü, aramızda birkaç saniye için elektriksel bir şey hissettiğimizden sonra hiç mantıklı gelmiyordu. İşler kötü gittiğinde bile, onun bu kadar acımasız olabileceğini hayal edemezdim.

Birkaç dakika sonra ofisinde beni çağırdığında, yanına yürürken bacaklarım titriyordu. Kapının yanında bekliyordu ve ben içeri girerken kapıyı arkamdan kapattı. Bizi saran mahremiyet karşısında boğazım düğümlendi. Ellerimiz birbirimizin üzerinde dolaştığından beri kapı kapalıyken burada yalnız kalmamıştık. Kapıyı arkasında kilitlediğinde şaşırdım. Hediyeği kabul edecek miydi? Bir açıklama yapacak mıydı?

Kapıdan uzaklaştı ve bana döndü, böylece yüz yüze geldik. Gözleri ilk geldiği zamankinden farklıydı. Dans eden bakışların yerini, içimdeki havayı emen aç bir niyet almıştı. Geriye yaslandım, kapıyı buldum ve destek almak için ona yaslandım, sonra ne olacağını bekledim. Ne olacağını bilmiyordum, ama içimde bir şeylerin açığa çıktığını hissediyordum.

"Beni kandırdın, biliyor musun?" dedi keskin bir sesle.

"Ha?" dedim.

Beni susturmak için elini kaldırdı ve ben hemen ağzımı kapattım, dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

"Bana bunun sadece seks olduğunu düşündürerek beni kandırdın." Aramızdaki mesafeyi işaret etti. "Bunu sadece dudakların beni sardığında, ecstasy'mi yutarken tadımı beğendiğin için yaptın. İçinde titrememi beğendiğin için. İnemelerimin kulaklarını okşamasını beğendiğin için."

Ona şaşkınlıkla baktım. Bu tanıdık geliyordu, ama o bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapatırken beynim çalışmıyor gibiydi. O anda dizlerimin büküleceğini sandım. Kolonyasının kokusunu alabiliyordum, özlediğim bir anı gibi içime işliyordu. Gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum.

"Ve ben de bunun sadece öyle olduğuna inanmaya başladım. Seni sadece parmaklarımın içinde hareket ederken hissettiğin his yüzünden büyüleyici bulduğuma. Ben senin içine daha derine girerken senin yavaşça hareket etmene. Benim adımı haykırmama."

Sesinin sertliği ve ellerini kapının iki yanına koyarkenki yumuşak hareketi arasında bacaklarımın arasında bir özlem hissettim. Uzun zamandır arzuladığım her şey tam buradaydı. Nefesi yüzümdeydi ve konuşmaya devam ederken onu tatmak isteyerek ağzımın onun ağzını bulmasını engellemek için uğraştım. Eğildi ve dudakları kulağımı okşadı.

"Ama bu *sadece* seks değildi," diye fısıldadı. Sözleri omurgamda titreşti ve sırtım zevkle dolmuş bir refleksle kavislendi. "Cehennem bile onları eritemez diye düşündüğümde içimde uyandırdığın duygulardı..."

Sanki trans halinden uyanmış gibi, kafamı geriye doğru çekerek tepki verdim. Bana söylediği sözler benim sözlerimdi. Onun dudaklarından çıkan sözler benim sözlerimdi. Muhtemelen kariyerimi mahveden kitapta yazdığım bir karakter için yazılmış sözlerdi. Troy neden bana bunları okuyordu? Bu bir tür hastalıklı oyun muyd

"Neden bana bunu yapıyorsun?" diye fısıldadım, gözlerim yanmaya başlamıştı.

"Ne-ne?" diye kekeledi, yüzünü benden çekerek.

Onu kendimden uzaklaştırdım ve başımı salladım, ona kapıldığım için kendime kızgındım. Onun oynadığı oyuna kızgındım. Belki çiçekler ondan *gelmişti*. Belki o ve Veronica her şeyi birlikte planlamışlardı. Belki bu, milyarderlerin eğlence için yaptığı bir şeydi.

"Monica..." Bana baktı, yüzümü incelerken gözleri karışıklıkla yumuşadı.

Bana doğru bir adım daha attı, elini uzattı. Arkamda kilidi buldum ve çevirdim. Hızla kapıyı açtım ve o bana tekrar dokunamadan hızla dışarı çıktım.

"Bugün izinliyim," dedim arkamdan, çantamı hızla alıp koridordan asansörlere doğru yürüdüm. Bacaklarımın nasıl çalıştığını anlamıyordum.

Bölüm 40

TROY

Monica'nın az önce çıktığı kapıya baktım ve hayal kırıklığı ve şaşkınlıkla saçlarımı elledim. Az önce ne olmuştu böyle? Onu geri kazanmak için bir plan yaptığımda, işlerin böyle yürüyeceğini beklemiyordum.

Bu planı dün gece, onun romanını bitirdikten sonra yapmıştım. Kitaptaki ilişki ile bizimki arasında bazı benzerlikler olduğunu düşündüğüm için, bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşünmüştüm. İkisi de dünyadan gizli tutarken, samimi olmanın tutkusuna kapılmışlardı. Sanki bizi var etmek için yazmış gibiydi. Kitapta çiftin sonu mutlu bitmese de, Monica ile benim için farklı bir son olmasını istiyordum.

Bu yüzden kitabında yazdığı konuşmayı ezberledim. Adamın onu geri kazanmaya çalıştığı konuşmayı. Ona bu konuşmayı okursam, onu tanımaya çalıştığımda samimi olduğumu anlayacağını düşündüm. Hayatını. İşini. Her şeyi bilmek istedim.

Ayrıca, kitabında yazdığı baştan çıkarma yönteminin ona da işe yarayıp yaramayacağını görmek istedim. Bir an için işe yarayabileceğini düşündüm. Çok yakındı. Neredeyse tadını alabiliyordum ve nefeslerimiz senkronize olurken karamel rengi gözleri benimkilere sabitlenmişti.

Haftalarca o anı hayal etmiştim. Ama sonra o an geçti ve o beni itip, benden bir an önce uzaklaşmak istercesine gitti.

Masama oturdum, başımı ellerimin arasına alıp uzun bir nefes verdim. Konuşmayı tekrar gözden geçirdim, kendime fısıldayarak. Nerede hata yaptığımı merak ediyordum. Çok üzgün görünüyordu. Ona daha fazla gözyaşı döktürdüğüm düşüncesine dayanamıyordum ve nedenini bilmemek beni içten içe yiyip bitiriyordu.

Onunla konuşmam gerekiyordu, ama önce kız kardeşimle konuşmam gerekiyordu. Belki o, neyi yanlış yaptığımı anlamama yardımcı olabilirdi. Sonuçta bu onun dahice fikriydi. Telefonumu aldım ve Erica'nın numarasını çevirdim.

"Alo?" diye uyku sersemliği içinde cevap verdi, üçüncü çalınıştta telefonu açtı.

"Uyuyor musun?" diye şaşkınlıkla sordum ve saatime baktım. Saat neredeyse ondu.

"Bugün izin günüm."

"Bugün Pazartesi."

"Evet, ama yazıcılar yine bozuldu. Evden çalışıyoruz." Esnedi.

"Gelebilir miyim?" diye sordum.

"Bana kahve getirirsen gelirsin."

Gözlerimi devirdim.

"Tamam."

"Vanilyalı latte. Üzerine biraz tarçın serpin."

"Evet, evet. Biliyorum. Hemen geliyorum."

Monica gittiği için sabah toplantılarımı kendim iptal ettim. Kathy'nin ne diyeceği umurumda değildi ve bana nutuk atmadan önce gizlice dışarı çıktım. Sanki *benim* patronummuş gibi. Erica'nın dairesine giderken kahve dükkanına uğradım. Yirmi dakikalık taksi yolculuğu boyunca, Monica ile olan ve tamamen ters giden anı tekrar tekrar düşündüm. Erica'ya açıklarken her şeyi doğru anlattığımdan emin olmak istedim. Umarım bana bir kadının bakış açısını sunabilir.

Erica üç katlı tuğla binada bana kapıyı açtı ve asansör olmadığı için merdivenleri kullandım. Evlerimiz birbirinden çok farklıydı. Onun Bryce Gunner'ın kızı olduğunu asla tahmin edemezsiniz ve o da bunu pek duyurmak istemiyordu. Her zaman kendi yolunu çizmeye kararlıydı, muhtemelen onu ve kadın düşmanı tavırlarını kızdırmak için.

Kapısını çaldım ve içeriden gelen yavaş ayak seslerini dinledim. Eskimo gibi büyük bir yorganla sarınmış, gözleri hala uykulu bir şekilde kapıyı açtı.

"Ah, benim için giyinmene gerek yoktu," dedim alaycı bir şekilde.

Gözlerini devirdi ve elini uzattı. "Ver şunu."

Ona latte'yi uzattım ve o uzun bir yudum aldı.

"Teşekkürler," dedi ve beni kanepeye doğru gelmem için başını salladı.

"Ee, ne var?" diye sordu, yorganın içinde başını eğerek. "Planın başarısız oldu," diye mırıldandım.

"Anlamadım?"

"Bütün hafta sonu Monica'nın kitaplarından birini okudum. Bu arada, o harika bir yazar."

"Tabii ki," dedi Erica kendini beğenmiş bir şekilde.

"Kitaptaki konuşmalardan birini ezberledim ve bugün ona okuduğumda, benden kaçtı."

"Hmm..." Erica düşünceli bir ifadeyle baktı. "Hangi kitaptı?"

"En son çıkan kitabı. *Losing You*. Öyle bir şeydi."

Erica telefonuna yazmaya başladı ve gözleri ekranı taradı. "Uh-oh," dedi.

"Ne?" Daha dik oturdum.

Ekranı okumaya başladı.

"*Losing You* beni kaybetti. Durrall'ın yazdığı en kötü kitap. Bu kitabı hiç okumamalıydım. Depresif olmak istiyorsanız okuyun."

Erica'ya şaşkınlıkla baktım.

"Bunlar kitabın yorumları, Troy," dedi Erica ciddi bir şekilde, sonra gözleri tekrar telefon ekranına döndü. "Ve bunlar, inanabilirsen, iyi yorumlar."

Ellerimi yanaklarıma götürerek inledim. Onun en kötü yorum alan kitabını seçmiş ve ona okumuştum. Kendimi tam bir aptal gibi hissettim. Muhtemelen o kitap, onun artık yazmamasının sebebiydi ve ben onun başarısızlığını yüzüne vurmuştum.

"Bilmiyordun," dedi Erica, elini sırtıma koyarak. "Tüm kitaplar

arasından ilk olarak okumak için bunu seçtim."

"Neden onunla başladın? Bir yazarın ilk kitabıyla başlaman gerekir."

"Onun en son aşk tasviri olduğunu düşündüm. Şu anki haliyle, bir kadın ve yazar olarak doğru bir şekilde anlamak istedim."

"Mantıklı," dedi Erica düşünceli bir şekilde. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Özür dilemeliyim. Her şeyi düzeltmeliyim." Kanepeden kalktım ve kömür grisi ceketimi düzelttim. Bugün bu takımı giymiştim çünkü Monica'nın en sevdiği takım olduğunu biliyordum. Ne zaman giysem bana iltifat ederdi.

"İyi şanslar," dedi Erica ayağa kalkıp beni kucaklayarak. "İkinizi destekliyorum."

Ona zayıf bir gülümseme verdim ve kapıdan çıktım. Monica'nın dairesine giden takside, başka bir konuşma hazırlamaya başladım. Bir kitaptan ezberlediğim bir konuşma değil, kendi konuşmam. Ona kalbimdekini söyleme zamanı gelmişti. Umarım çok geç kalmamışımdır.

Taksi apartmanının önüne geldiğinde, birinin apartmandan çıktığını gördüm. Hemen taksi şoförüne bir deste para verdim ve kapıya yetişmek için koştum. Merdivenleri çıkıp dairesine vardım ve kapıyı çalmak için derin bir nefes aldım. Kapının diğer tarafında sessiz ayak sesleri duyuyordum, sonra sanki o da kapının diğer tarafındaymış gibi sessizlik oldu.

"Monica," dedim kapının arkasından yumuşak bir sesle. "Benim. Lütfen beni içeri al."

Bir süre sessizlik oldu, sonra kapısının kilidinin açılmaya başladığını duydum. Kapısı açıldığında ve o karşımda durduğunda rahat bir nefes aldım.

O bir şey söylemeden önce, "Çok üzgünüm, Monica" diye patladım. "Çiçekler için mi, yoksa konuşman için mi?" diye sordu, kollarını kavuşturarak.

"Çiçekler mi? Ne çiçekleri?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde. Neden bahsettiğini ya da neden birisi çiçekler için özür dilesin ki, hiç anlamadım.

Bir an yüzümü inceledi, sonra yanağının içini ısırdı. Derin düşüncelere dalmış gibi göründü, sonra başını salladı. "Boş ver."

Çiçeklerle ne demek istediğini daha fazla sormak istedim, ama düşüncelerimin akışını kaybetmek istemedim. Yolda düşündüğüm sözleri karıştırmak istemedim.

"Kitap hakkında hiçbir fikrim yoktu. Arka kapaklarını okuduğum kitaplar arasında hikayesi bize en çok benzeyen bu kitabı seçtim. Evet, tüm kitaplarını satın aldım. Hepsini okumayı planlıyorum çünkü bence sen çok zekisin. Ve seni tanımak istiyorum. Her yönünü."

"Troy..." dedi yumuşak bir sesle, cam gibi gözleri benimkilere bakarken, yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

"Lütfen, bitirmeme izin ver. O kitap hakkında kim ne derse desin umurumda değil. Çok iyiydi. Bütün hafta sonu onu okuyarak geçirdim. Her sayfada bizi gördüm. *Seni* gördüm. Güçlü, güzel, seksi ve zeki. Ama senin onlara verdiği sonu istemiyorum, ne kadar zekice olursa olsun. Kendi sonumuzu istiyorum. Hayalini kurduğun adam olmak istiyorum. Seni tekrar yazmaya ilham veren adam."

Daha da ağlamaya başladı ve ben öne adım attım, onu kollarıma alıp göğsüme bastırdım. Tanrım, onu özlemişim. Sessizce dururken, kollarımı onun etrafına dolayarak, dairesinin kapısında onu kokladım.

Bir süre sonra, ıslak yanağını göğsümden kaldırdı ve bana baktı.

"Bu harika bir konuşmaydı," diye fısıldadı.

Yumuşak bir kahkaha attım ve hayalini kurduğum yastık gibi dudaklarını öpmek için eğildim. Dudakları hala gözyaşlarından tuzluydu. Ellerini boynuma doladı ve beni dairesine çekti. O beni kanepeye götürürken, arkamdaki kapıyı tekmeledim. Kanepeye yığıldık ve o küçük bir çığlık attı, bu da beni onun ağzına karşı yumuşak bir kahkaha atmaya itti.

O bana bakarken, ben onun üzerinde durdum, güzel gözleri artık üzgün değildi. Koyu renkli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyup onu kucakladım.

bir an yüzünü ezberledim. Bunu bir daha asla hafife almayacaktım. Onu kaybedemezdim.

"Ne oldu?" diye sordu, elini uzatıp yanağıma koyarak. "Sadece sen."

Gülümsedi ve sonra dudaklarını büzerek alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Gözlerim ağzına kaydı. Ne yaptığını biliyordu. Eğildim ve dişlerimi dudağına sürttüm, sonra nazikçe çekerek onu serbest bıraktım. Dilim, davet bekleyerek aralık dudaklarının üzerinde gezerken, o sessizce inledi. O da kabul etti ve ben ağzının içine girerek tadına baktım. O da sessizce inledi.

O inilti içimi sıcak bir sıvı gibi doldu ve bacaklarımın arasında durdu, beni uyandırdı. O da bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü geri çekildi ve bana öyle yoğun bir bakış attı ki, onu orada, o anda giysilerini yırtıp atmak istedim. Beni tekrar öpmek için kendine çekti, ağzı ve dili tutkuyla hareket ediyordu, elleri saçlarımda, çaresizlikle saçlarımı çekiyordu.

Bir elimle onu yumuşak koltuğa gömülmüş halde tutarken, diğer elim aşağıya inip eteğinin bel kısmını çekiştirirdi. O da kalçalarını kaldırarak eteğini çıkarmama yardım etti, ardından dantelli tangasını da çıkardı. Elleri pantolonumun kopçasına uzandı, dudaklarımız hiç ayrılmadı. Fermuarımı hızla açıp pantolonumu indirdi, ereksiyonum ona doğru fırladı. İkimiz de bunu istiyorduk. Başka bir şey için zaman yoktu.

İçine girerken yüzünü görebilmek için isteksizce öpücüğünden uzaklaştım. Ben eğilip kendimi ona doğru konumlandırırken, o beklenti içinde dudağını ısırdı. İçine girerken gözleri hiç benimkilerden ayrılmadı, ağzından bir inilti kaçtı. Sıkı sıcaklığının beni sardığını hissettim. İçinde titrerken tam bir coşku içindeydim. Ellerini, içine girerken çıkarmaya zahmet etmediğim ceketime

derinlere doğru ilerledim, ta ki daha fazla ilerleyemeyecek hale gelene kadar. Onun nabzını hissettiğimde derin bir inilti çıkardım.

Birkaç saniye öylece uzandık, birbirimizin teninin verdiği hissin tadını çıkararak.

"Daha fazla," diye boğuk bir sesle fısıldadı, bu ses ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Ve ben de onun isteğini yerine getirdim, ona tekrar tekrar girip çıktım, bunun hiç bitmemesini istedim.

Bölüm 41

MONICA

Yatağa uzanmış, başımı Troy'un göğsüne dayamış, nefes alıp verişini dinlerken, bunun gerçek olduğuna inanamıyordum. Bir kez daha seviştikten sonra, onun burada, benim dairemde olduğuna inanamıyordum. Komodinin üzerindeki saate baktım. Saat neredeyse 3 olmuştu. İkimiz de izinli günümüzü geçiriyor gibiydik.

Başımı onun çıplak göğsünden kaldırdım, kolonyasının kokusunu içime çektim ve dirseğimle kendimi destekleyerek ona baktım. Troy uykulu gözlerini açtı ve benimkilere baktı, sonra da üzerime gevşekçe sarılmış çarşafın kenarına kaydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadım.

Elini uzattı ve parmak uçlarıyla ince kumaşı okşadı, dokunuşuyla meme uçlarım sertleşti. Bu hisle sırtım kavislendi.

"Bunu ne kadar özlediğimi düşünüyorum." Beni kendine doğru çekti, böylece göğüslerim bronzlaşmış göğsüne değdi.

"Yeterince tatmin olmadın mı?" diye

kıkırdadım. "Asla. Asla tatmin olamam,"

dedi. Bilerek dudağımı ısırdım.

"Özellikle de sen bunu yaptığında."

Dudaklarımı ısırdı ve ben çığlık attım, sonra onu öptüm. Geri çekildiğimde, bana dikkatle bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum, biraz gergin bir şekilde. Daha önce bana hiç öyle bakmamıştı.

Kaşlarını çatarak elini uzattı ve yüzümü avuçladı. "Sana aşık oluyorum."

Nefesimi tuttum. Beklediğim bir şey değildi, ama itiraf etmeliyim ki, o mükemmel dudaklarından bu kelimelerin dökülmesini ummuştum.

"Bir süredir aşığım. Belki de seni o barda ilk gördüğüm andan beri. Sen gördüğüm en güzel kadındın. Ne giydiğini tam olarak hatırlıyorum. Sana tam oturan yeşil kazak elbise. Saçlarını geri çekip güzel yüzünü ortaya çıkardığını hatırlıyorum. O odadaki tüm erkekler, yanlarından geçerken sana bakmaktan kendilerini alamadılar. Seni tanımadığım halde, sana bakma şansına sahip oldukları için mantıksız bir şekilde kıskandım. Bana ne oldu bilmiyorum, ama sana sahip olmak zorundaydım."

Sözleri kulaklarıma gül yaprakları gibi kondu. Kendi kitaplarımda bile daha iyi yazamazdım.

"Yazar olmadığından emin misin?" diye sordum. "Çünkü... vay canına."

Beni tekrar öpmek için kendine doğru çektiğinde yumuşak bir şekilde güldü. Ondan uzaklaşırken fısıldadım, "Ben de sana aşık oluyorum, Troy. Hayallerimdeki erkek olmak istediğini söylemiştin. Kitaplarımdaki erkekler gibi. Ama sen zaten tüm bunların ötesindesin. Hikayelerim asla mükemmel değildir. Hayat gibi dağınık ve kaotiktir, ama her zaman aşk vardır. Ve ben seni seviyorum."

Rahat bir sessizlik içinde birbirimize baktık, birbirimizin sözlerini içimize sindirdik, sonra o üstüme yuvarlandı ve benimle tekrar sevişti. Bu sefer yumuşak ve tatlı bir şekilde.

Güneş batmaya başlamıştı, biz yatakta birbirimize sarılmış yatıyorduk. Onun benim dairemde olması çok garipti. Veronica ile olan felaket galadan sonra beni aramaya geldiği zaman dışında, daha önce hiç buraya gelmemişti. Onun burada olmasını sevdim. Utanacağımı düşünmüştüm, bu yüzden onu daha önce hiç davet etmemiştim. Queens'te bir milyarder. Ne kadar zıt bir durum. Ama benim rahat daireme çok yakışıyordu. Hayatıma çok yakışıyordu. Bana çok yakışıyordu.

Karnım hafifçe guruldadı. Öğle yemeğini atladığımızı ve akşam yemeği vaktinin yaklaştığını fark ettim. Gün batımının pembe tonları küçük dairemin pencerelerinden içeri süzülerek parke zemine renkli kareler oluşturuyordu.

Troy elini karnıma koydu. "Hadi bir şeyler yiyelim," dedi. "Beni yorduğun."

"Ben mi?" diye sordum, kaşımı kaldırarak.

"Merak etme, hoşuma gitti. Akşam yemeğinden sonra daha fazlasını planlıyorum."

Sesi omurgamdan aşağıya doğru akarken zorlukla yutkundum. Sadece beni daha fazla tahrip etmesini beklemekle kalmayıp, kalmayı da planlıyordu. Bu düşünce beni gülümsetti.

Yataktan kalkmadan önce ona hızlıca bir öpücük verdim. Çıplak olarak dolabıma doğru yürürken gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Bir eşofman ve kapüşonlu bir sweatshirt giydim.

"Sadece sen eşofmanı seksi gösterebilirsin," dedi, başını dirseğine dayayarak.

"Sakin ol, evlat."

Gülerek yataktan kalktı ve giyinmeye başladı. Şimdi izleme sırası bendeydi. Giyinince mutfığa çıktık. Tüm paket servis menülerimin bulunduğu çekmeceyi açtım ve mutfak tezgahına çıktım.

"Ne yemek istersin?" diye sordum, menüleri bir deste kart gibi göstererek.

Gülerek her birini inceledi. "Tayland yemeği?" diye sordu, menüleri elimden alırken.

"İyi seçim."

Menüdeki numarayı aradım ve pad thai, hindistancevizi köri karides, limonlu tavuk ve buharda pişirilmiş sebzeler sipariş ettim. Telefonu kapattığımda Troy bana sarıldı.

"Ve seni tatlı olarak yiyeceğim," dedi.

Ona başımı salladım. "Sen acımasısın." "Elimde

değil." Omuz silkti.

"O hissi bilirim."

Beni tezgahdan kaldırdı ve kanepeye taşıdı. Yemek gelene kadar yaklaşık kırk beş dakikamız vardı, bu yüzden bir şişe şarap açtık ve televizyonu açtık. Beyaz şarabı yudumlarken ve televizyondaki aptalca programa gülerek, kolunu omuzlarıma doladı. Eski karısının mükemmel bir kötü karakter olacağı bir tür gerçeklik flört programıydı. Neredeyse öyle diyecektim, ama onu gündeme getirmek istemedim.

Kanepede birlikte gülerken, sanki yıllardır çıkıyormuşuz gibi hissettim. Onunla çok rahattım ve her şey Bahamalar'daki gibi hissettiriyordu. Bahamalar'da Troy'u gerçekte olduğu gibi gördüm, o kadar ciddiyetsiz ve çekiciydi ki. Ondan önce, tutkulu seks ve gizli kaçamaklar arasında kaybolmuştum. Ve sonra işler kötüye gitti.

"Bunu özlemişim," dedim, omzuna başımı yaslayarak.

"Ben de," dedi.

Kapı çalındı. Bir kez olsun, kim olduğunu merak ederek midemin ağzıma geldiğini hissetmedim. Troy burada olduğu için kendimi güvende hissediyordum.

"Ben açarım," dedi ve kapıya doğru yürüdü. Teslimatçıya parasını ödedi ve poşetleri sehpaye taşıdı. Mutfaktan birkaç tabak aldım

ve şarap kadehlerimizi yeniden doldurdum. Bolca yemek koyduk ve yere oturup yemeye başladık.

Troy, yemek yerken "Bu inanılmaz" dedi.

Gülerek, "Burası lüks bir Upper East Side restoranı değil, ama iş görür," dedim.

Yemeğini yutmadan önce bir saniye düşünceli bir ifadeyle baktı.

"İnan bana, her şey görüldüğü kadar güzel değil," dedi. "Ne

değil ki?"

"Üst doğu yakası. Çatı katı. İş. Para." Devam etmesini umarak,

konuşmaya devam etmesini bekledim.

"Seninle tanışana ve sonra seni kaybedene kadar ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemiştim." Troy bir an için ciddi bir ifadeyle baktı. Onun elini güven verici bir şekilde sıktım. "Sanki benim için *doğru olan hayatı* yaşıyormuşum gibi. Bu hayat benim için değil, babam tarafından belirlenmişti. Başka bir hayatın varlığından haberdar değildim. Başka bir şey yapmayı hiç düşünmedim çünkü büyürken babam sürekli aile işinin bir parçası olacağımı söylerdi. Benden beklendiğini düşündüğüm şeyi yaptım.

Ama başka neler olduğunu görmek için hiç zaman ayırmadım. Yirmili yaşlarımın sonlarına geldiğimde, zaten milyarder olmuştum. Herkesin isteyeceği bir hayat olduğunu düşünüyordum. Başka bir şey istemek saçma görünüyordu.

“Sonra seninle tanıştım ve sen hayatımı değiştirdin. Beni mutlu ettin. Gerçekten mutlu. Nefret ettiğimi fark ettiğim işimin en güzel yanıydın. Kendimi içinde bulduğum bu siyah beyaz dünyada var olduğunu bilmediğim renkleri bana gösterdin. Ve sen gittiğinde, ben kendimin bir kabuğuydum ve çok mutsuz olduğumu fark ettim.

Bahamalar'dan sonra seni asla uzaklaştırmamalıydım. Babamın aramıza girmesine asla izin vermemeliydim. Tekrar hata yaparsam şirketimi elimden alacağına dair tehdit ettiği için, bildiğim her şeyi kaybetmekten çok korkuyordum. Ama acaba o kadar da kötü olur muydu? Şirketi istediğimden bile emin değilim. Hala her şeyi anlamaya çalışıyorum, ama seni istediğimi biliyorum.”

Elimi uzattım ve yüzüne dokundum. Mükemmel yüzüne. Sonunda bana açılmıştı ve ben onun kim olduğunu anlamaya başladığım için söylediklerini kesmeye cesaret edemedim. Neden bazen öyle davrandığını.

"Bunları yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim yumuşak bir sesle. "Seni biraz anlıyorum. Milyarder birinin oğlu kadar olmasa da, ebeveynlerin baskısını anlıyorum."

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Tabii ki. Sence benim ailem kızlarının 'müstehcen' bir yazar olmasını mı hayal ediyordu?" Parmaklarımı havada tırnak işareti yaparak söyledim.

"Öyle mi diyorlar?" diye sordu.

"Evet, diğer şeylerin yanı sıra. Eve gittiğimde bu konuyu konuşmaktan kaçınıyoruz, yoksa tartışmaya dönüşüyor."

"Ama sen inanılmazsın. Seninle gurur duymaları gerek. Barnes and Noble'da bir rafın var."

Omuz silktim.

"Bu önemli bir şey, Monica," dedi, gözlerini kısarak.

"Bu sabah bana o kadar tatlı bir şekilde okuduğun kitap, kendimi sorgulamama neden oldu..."

"Yapma," dedi sert bir sesle. "Asla bunu yapma. Sen yazmak için doğmuşsun." Benimle gurur duyduğunu görebiliyordum ve bu kalbimi kabarttı.

"Şey, belki yine yaparım. Artık ilham geldiğine göre." Eğilip yanağına bir öpücük kondurdum.

"Yorumlar gerçekten o kadar kötü müydü?" diye dikkatle sordu.

"Evet, ama başka şeyler de vardı. Doğru kişi olmadığını bildiğim bir adamla ilişkiyi yeni bitirmiştik, ama yine de canım yanıyordu. Ve başka şeyler de vardı..."

"Ne gibi?" diye sordu.

Konuşmaya başlamadan önce tereddüt ettim.

"Bir süre takipçim vardı. Kendini sadık hayranım olarak tanıtıyordu. Başta zararsız görünüyordu. Polis bu konuda pek bir şey yapmadı, ama sonra

tehlike arz etmeye başladı." "Aman Tanrım." Troy'un

ağız açık kaldı.

"Ben evde değildim," diye onu hemen sakinleştirdim. "Sonunda tutuklandı, ama şimdi serbest. Bir süredir serbest."

Troy elini uzattı ve saçımı nazikçe okşadı. "Çok üzuldüm," diye mırıldandı.

"Önemli değil," dedim. "Ama bu yüzden sana daha önce çiçekleri sordum. Masamda ölü çiçekler ve "*Aşk hayatın öldü*" yazan gizemli bir not bırakılmıştı."

Sadece düşünmek bile beni ürpertti.

"Tanrım. Sence o mu?" diye endişeyle sordu.

"Bilmiyorum."

"Binadaki güvenliğini artıracayım. Seni koruması için birini tutacağım, polis ya da özel güvenlik gibi. Neye ihtiyacın varsa. Seni korumak istiyorum."

Kafamı salladım. Benim için endişelendiğini biliyordum, ama tekrar paranoyaklaşmak istemiyordum. O şekilde çok fazla ay geçirmiştım. Belki de çiçekler bir hataydı. Yanlış teslimat. Neredeyse dokuz aydır takipçimden hiçbir haber almamıştım.

"Sadece bu gece burada kalmanı istiyorum," dedim.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Beni kendine çekti ve nazikçe öptü. "Ayrıca, bana hala o tatlıyı borçlusun."

Bölüm 42

TROY

Güneş yeni batmıştı ve gökyüzü çeşitli mor tonlarına bürünmeye başlamıştı. Karanlıklaşan gökyüzüne karşı daha canlı hale gelen şehir ışıkları ise sıcak bir kontrast oluşturuyordu. Bir yudum şarap içip manzaraya baktım. Monica ile ilk kez birlikte olduğumuz pencereden dışarıya. Elimi pencereye koyup gülümsedim, onun yakında burada olacağını bilerek. Artık her şeyin ne kadar farklı olduğunu bilerek.

Dün, zorlu bir başlangıç yapsa da, bizim için her şeyi değiştirmişti. Birbirimizi seviyorduk ve bunu bir süredir fark etmiştik. O sözler söylendiğinde, diğer tüm karışıklıklar yok olmuş gibiydi. Diğer sözler söylendiğinde. Sonunda konuşmuştuk. *Gerçekten* konuşmuştuk.

Meğer o da ailesi tarafından baskı görüyor ve kendini yetersiz hissediyordu, benden çok da farklı değildi. Keşke benim gördüğümü o da görebilseydi. Saf yetenek ve hırs. Kendi yolunu çizmek konusunda benden daha güçlüydü ve bu yüzden ona hayranlık duyuyordum. Bazı yönlerden bana kız kardeşimi hatırlatıyordu. En iyi arkadaşımı. Muhtemelen bu yüzden ondan bu kadar çok hoşlanıyordum.

Bunun yanı sıra, o güçlüydü. Bir sapıkla başa çıkmak için olması gerekenden çok daha güçlüydü. Bana o adamdan bahsettiğinde, yaşadıklarına inanmadım. Adamın tekrar gelmesi ihtimaline karşı, daha sonra daha fazla soru sormaya karar verdim. Hazır olmak istedim. Onu korumak için. Ve ona söz verdim. Endişelerimi gidermeye çalıştı, ama gözlerinde biraz korku görebiliyordum. Güçlü olmaya çalışıyordu. Her zaman güçlü olmaya çalışıyordu.

Bu sabah Monica'nın evinden ayrılmak kolay olmadı. Bütün gün onunla yatakta kalmak, sadece kesinlikle gerekli olduğunda nefes almak için kalkmak anlamına geliyorsa, bir gün daha izin almaya tamamen hazırdım. Ama profesyonel bir kadın olarak, kimse şüphelenmeden işe dönmemiz konusunda ısrar etti. İşe gitmeyip toplantıları iptal ettiğim için Kathy'nin ve muhtemelen babamın öfkesiyle yüzleşmem gerektiğini biliyordum.

Hak etmediğim bir konumda olduğumu ve bu şekilde devam edersem muhtemelen yakında kaybedeceğimi biliyordum. Ama bunun büyük bir kayıp olacağını düşünmüyordum. Sadece hayatımda ne yapmak istediğimi bulmam gerekiyordu. Neredeyse kırk yaşındaydım ve yeniden başlamak fikri saçma ama heyecan vericiydi. Monica hayatıma geri döndüğüne göre, her şeyin mümkün olduğunu hissediyordum. Bu dünyadan uzaklaşmak istememi anlayacağını ve her adımda benimle olacağını biliyordum.

Bugün iş yerinde, onun evinden Manhattan'a dönerken düşündüğüm kadar işkence gibi gelmemişti. Birlikte çalıştık ve ona dokunmazsam kendiliğinden yanıp kül olacağımı hissetmedim. Onu daha sonra göreceğimi biliyordum. Zamanımız olduğunu biliyordum. Geçmişte, aramızda her zaman bu çaresizlik vardı. Birlikteyken gizlememiz gereken bu gizli tutku. Şimdi ise, sadece kendimiz olabileceğimizi hissediyordum. Dünyadaki tüm zaman bizimleydi.

Yanlış anlamayın. Hala onu öpmek için duyduğum dürtüye birkaç kez direndim ve onu çıplak hayal ederken konsantre olmak benim için zordu. Ama

bu gece onunla birlikte olacağımı biliyordum. Akşam yemeğine ve geceyi geçirmek için bize gelecekti. Ona gece için gerekli eşyalarını hazırlamasını söyledim.

"Pijama partisi gibi mi?" diye fısıldadı asansörde küçük bir gülümsemeyle.

"*Aynen* pijama partisi gibi." Onun poposuna hızlıca bir şaplak attım.

Benim hazırladığım ev yapımı akşam yemeği eşliğinde romantik bir geceleme. İşten sonra ihtiyacım olan her şeyi almak için markete gitmiştim. Domuz pirzolası, patates, salata, bir şişe vintage şampanya. Aşçılıkta pek iyi değildim, ama bu geceyi özel kılmak istiyordum. Hiç gitmediğimiz gerçek bir randevu gibi olsun istedim. Birçok akşam yemeğine ve öğle yemeğine gitmiştik, ama kimse görürse iş için olduğunu göstermek zorundaydık. Masa örtüsünün altında neler olduğunu görmemişlerdi, ama yine de. O gerçek bir randevuyu hak ediyordu.

Onu dışarı çıkarıp dünyaya gösterebileceğim günü sabırsızlıkla bekliyordum. Ama şimdilik, her şeyi çözene kadar benim penthouse'um ya da onun evi idare etmek zorundaydı. Işıkları kısarak hafif bir caz müziği açtım ve mutfakta hazırlıklara başladım. *The Food Network*'ten aldığım, başımı döndüren kadar çok adımdan oluşan bir tarifi takip ediyordum. Patatesler fırındaydı ve şimdi domuz pirzolalarına başlamam gerekiyordu. Onları baharatlayıp tavaya koyduğumda asansör kapısının zil sesi duyuldu.

"Erken geldin," diye mutfaktan seslendim.

Saatime baktım. Monica'nın gelmesine daha bir saat vardı. Ellerimi bir mutfak havlusuyla sildim ve oturma odasına çıktım. Veronica köşedeki barda kendine bir bardak burbon dolduruyordu.

"Burada ne işin var?" diye sertçe sordum.

Kafasını hafifçe çevirdi, çilek sarısı saçları yüzünün yarısını kaplarken, kehribar rengi sıvıdan bir yudum aldı. Dudakları beni tedirgin eden bir sırtışa dönüştü.

"Seni de görmek güzel, bebeğim," diye

mırıldandı. "Gitmen gerek."

Beni görmezden gelerek kanepenin yanındaki büyük koltuklardan birine oturdu ve giydiği krem rengi trençkotunu sıkıca tuttu.

"Burası güzel kokuyor," dedi. "Yemek mi yapıyorsun? "Bir

daha sormayacağım." Kollarımı kavuşturdum.

"Ah, Troy," dedi, bana bakarak yavaşça bacaklarını açtı ve altında hiçbir şey giymediğini ortaya çıkardı. Çıplak ayaklarını önündeki sehpaye koydu ve bana doğru eğildi.

"Lanet olsun, Veronica." Gözlerimi kaçırdım. "Neden böyle davranıyorsun?"

"Eskiden bunu *severdin*." Elini bacaklarının arasına götürdü ve tepkimi bekledi.

"Eskiden. Ama sen ipucunu anlayamıyorsun."

"*Bana dokun*," diye fısıldadı. "İsteddiğini biliyorsun."

Parmağını yavaşça içine soktu ve başını sandalyenin arkasına yasladı. Midem bulandı.

"Hayatım buna bağlı olsa bile sana bir daha dokunmam," diye tükürdüm.

Cebimden telefonumu çıkardım ve resepsiyonu aradım. "Buraya güvenlik ekibi gönderin. Acil," dedim telaşla.

"Ciddi misin sen?" diye sordu Veronica, bacaklarını kapatıp paltosunu sıkıca tutarak.

"Belki şimdi anlarsın. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Bir dakika sonra asansör kapıları açıldı ve iki güvenlik görevlisi içeri koştu.

"Onu buradan çıkarın." Veronica'ya başımı salladım.

Onlar gidip nazikçe kollarını tuttular ve oturduğu koltuktan kaldırdılar.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı ve direnmeye başladı. "Bana dokunma!"

Onlar onu daha sıkı tutarak asansör kapısına doğru sürüklemeye başladılar. Bana bağırmadan önce onlara küfürler yağdırdı.

"Bunu pişman olacaksınız! Beni reddettiğin için pişman olacaksınız!" Sesi tizdi ve kısa süre sonra asansör kapılarının kapanmasıyla kesildi.

Dudaklarımdan derin bir nefes vererek kanepeye çöktüm ve başımı ellerimin arasına aldım. Ne felaket. Onun buraya bu şekilde geldiğine inanamıyordum. Gittikçe daha çaresiz hale geliyordu. Birlikteyken onun böyle olduğunu hiç hatırlamıyorum. O, eskiden tanıdığım kadın değildi.

Aniden mutfaktan duman kokusu geldi.

"Kahretsin!" dedim, aniden ayağa kalkıp oturma odasına sızan gri dumanın olduğu yere doğru koştum.

Tavayı ocaktan çektiğimde domuz pirzolarlarının bir tarafı yanmıştı, tavanın sapı elimi yakmıştı. Acı içinde bir çığlık attım, sonra tavayı lavaboya attım ve avucuma su tuttum. Buhar ve duman havayı doldurmuştu. Neredeyse hiçbir şey göremiyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye bir ses duyuldu.

Başımı kaldırıp sisin içinden gözlerimi kısarak baktım ve Monica'nın kapıda durduğunu gördüm. Suyu kapattım ve elimi havluyla sardım.

"Her şey yolunda," diye inledim, elimi tutarak hafifçe yüzümü buruşturdum.

"Eline ne oldu?" diye endişeyle sordu ve havluyu nazikçe açtı. "Kendini yaralamışsın!"

"Ben iyiyim. İyiyim." Onu eliyle uzaklaştırdım.

Dudaklarını avucuma koydu ve ben ona zayıf bir gülümseme verdim.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?"

"Özel olmasını istedim. Ama yemek yapmayı pek beceremiyorum. Belli ki." Mutfaktaki dağınıklığa baktım. Tezgahın üzerinde patates kabukları. Beyaz kuvars tezgahın üzerine sıçramış sos. Lavaboda yanmış domuz pirzoları.

"Ben temizliği yapayım mı? Sen eline bak." "Peki ya akşam yemeği?"

"Pizza sipariş edeceğim."

"Pizza mı?" diye sordum, yenilmiş bir şekilde. Pizza iyi bir fikir olmadığı için değil, bu gece beklediğimden çok farklı geçtiği için.

"Evet, pizza." Beni dürttü. "Aylardır *senin* dünyanda yaşıyorum. Belki de benim bakış açımdan hayatı deneyimleme zamanının gelmiştir."

"Tamam. Haklısın," dedim, eğilip dudaklarından öptüm.

Elime merhem sürmek için banyoya doğru döndüm.

"Fırında patates var," diye arkamdan seslendim. "Muhtemelen yanmıştır."

"Ben hallederim," diye kıkırdadı.

Sadece Monica bu felaket gecenin daha iyi hale gelmesini sağlayabilirdi. Onu bu yüzden seviyordum.

Mutfağa geri döndüğümde, tezgahı silmeyi bitiriyordu. Duman dağılmıştı ve pişirmeye çalıştığım felaket yemeğin izi kalmamıştı.

"Teşekkürler," dedim ve ona sarıldım.

"Tabii ki," dedi, başını boynuma yaslayarak. "Şampanya aldım," dedim,

buzun içindeki şişeyi işaret ederek.

"Hadi içelim o zaman."

Sol elimle mantarı açtım ve iki kadehi doldurdum. Kadehimi kaldırdım, o da aynısını yaptı.

"İlk resmi randevumuza," dedim.

Gülümsedi ve bir yudum almadan önce bardağını benimkine çarptı. Yüzünü buruşturdu, sonra çabucak saklamaya çalıştı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey." Başını salladı.

Bir yudum alırken onu merakla izledim. Şampanya boğazımdan aşağı akarken yüzümü buruşturdum. Tadı berbat. Gazı kaçmış ve tuhaf bir tadı vardı.

"İğrenç!" dedim, bardağıma bakarak incelemeye başladım. "Vintage olması gerekiyordu."

"Belki de *çok* vintage'dir." Kıkırdadı ve elini ağzına götürdü.

Gülmekten kendimi alamadım. Bu gece daha kötüye gidemezdi, ama bir şekilde tam da doğruydı. Monica kollarını boynuma doladı ve beni derin bir şekilde öptü. Onun içinde çok kolay kayboldum. Mutfağımdaki yangını ve Veronica'nın buraya gelip güvenlik tarafından götürülmesini neredeyse tamamen unutmuştum.

Monica geri çekildi ve alnını alnıma dayadı. "O pizzayla birlikte bira da sipariş edeceğim."

Bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilk randevu oldu. Oturma odamdaki dev kahve masasını kenara çekip, piknik yapar gibi pizza ve biramızı koymak için büyük bir battaniye serdik. Kağıt tabaklarda yemek yedik, kutudan direkt içtik, film izledik ve kahkahalarla güldük. Bu, herhangi bir lüks akşam yemeği ve pahalı şampanyadan daha iyiydi.

Bölüm 43

MONICA

Daireme çıkan merdivenleri koşarak çıkıyordum, onun ayak sesleri de çok geride değildi. Yardım istemek için bağırmaya çalışıyordum ama sesim çıkmıyordu. Bacaklarımın çalışması bile mucizeydi, bir de bir o kadar hızlı koşmak... Dairemin kapısına ulaştığımda, onun bana yaklaştığını hissettim. Son bir kez daha bağırmaya çalıştım ama boğazımdan sadece bir hırıltı çıktı.

Dairemin kapısını açtım ve içeri daldım, arkamdan hızla kapıyı kapattım. Üst kilidi aradım ama orada hiçbir şey yoktu. İkinci kilidi aradım ama yine hiçbir şey yoktu. Onu dışarıda tutmanın bir yolu yoktu. Kapının diğer tarafında, yavaşça kapı kolunu çevirdiğini duyabiliyordum. Gidecek hiçbir yerim olmadığı için küçük daireme doğru geri çekildim.

Kapı yavaşça açıldı ve ellerin beni salladığını hissettim. Tekmeliyor ve kollarımı sallayarak direndim. Birinin adımı söylediğini duydum. Troy'un sesiydi.

"Monica! Bebeğim! Uyan!"

Gözlerim birden açıldı ve Troy endişeli bir ifadeyle başımda duruyordu. Ona ve ardından penthouse'una baktım. Hiç de kendi dairemde değildim. Kimse beni kovalamıyordu. Hepsi bir rüyaydı. Güvendeydim.

"Derin bir nefes al," dedi Troy sırtımı okşayarak yatıştırıcı bir sesle. "Sadece bir kabustu."

Dediğini yaptım, burnumdan uzun bir nefes aldım ve ağzımdan verdim.

"Çok gerçekçiydi," dedim yumuşak bir sesle,

başımı sallayarak. "Çılgılık atıyordun," dedi.

"Özür dilerim."

"Önemli değil. İyi *misin*?"

Başımı salladım. Artık iyiydi. Beni seven adamlarla güvende olduğumu artık biliyordum. Birkaç aydır takipçimle ilgili rüya görmemiştim. Troy'la geçirdiğim geceden sonra neden şimdi böyle bir şey olduğunu merak ettim. Muhtemelen hala açıklayamadığım çiçekler yüzündendi. Takipçimin şartlı tahliye olduğunu biliyordum. Ayrıca, ona karşı uzaklaştırma emri vardı. Bir şey yapmaya kalkışması aptalca olurdu, çünkü doğrudan tekrar hapse girerdi.

"İyiyim," dedim.

"Ne rüya gördün?" diye sordu, gözleri endişeyle doluydu.

"Onun tarafından

kovalanıyordum..." "Takipçin

mi?"

Ciddiyetle başımı salladım.

"Eskiden sürekli bu rüyaları görürdüm, ama bir süredir görmüyorum." Başımı eğdim. "Seni uyandırdığım için özür dilerim."

"Üzülme."

Troy beni kendine çekti ve ben başımı onun çıplak göğsüne yasladım. Nefes alıp verme sesini dinlemek bile beni rahatlatıyordu, ona daha da yakınlaştım. Dün gece piknik yaptığımız oturma odasının zeminindeydik. Mükemmel bir ilk randevu olmuştu. Yağlı pizza yedik, ucuz bira içtik, pijamalarımızla klasik komedi filmleri izledik.

Şimdi pijamalarımız ortada yoktu, muhtemelen altındaki battaniye yığnında kaybolmuştu. Bir buçuk film izledikten sonra ellerimiz birbirine karşı koyamadı. Artık ona karşı koyamıyordum. Dirseklerimle kendimi kaldırdım ve ona öpücük vermek için eğildim. Bana uykulu bir gülümseme attı.

"Saat kaç?" diye sordum, pencereden karanlık gökyüzüne bakarak. O

yuvarlandı ve telefonunda saati kontrol etti. "Beş."

İnledim. Üç saat önce yatmıştık. "Yatağa geri dönelim mi?"

Yoksa..."

Parmakları meme ucumu okşarken, uykulu gülümsemesi açgözlü bir gülümsemeye dönüştü.

"Ya da ne?" diye sordum, parmakları hafifçe üzerimde hareket ederken nefes alamıyormuşum gibi hissederek, cildimde tüylerim diken diken oldu.

Meme ucumu hafifçe çimdikledi ve zevk dolu acı içimi kaplayıp bacaklarımın arasına doğru yayıldığında nefesim kesildi. Üstüme yuvarlandı ve tam olarak ne düşündüğünü bana gösterdi.

İki saat sonra, telefonumun titremesi ve büyük pencerelerden içeri süzülen güneşin yumuşak selamlamasıyla tekrar uyandım. Onun nasıl bir şey olduğunu ilk kez deneyimlediğim pencereler. Hala uyuyan Troy'u rahatsız etmemeye çalışarak uzandım ve telefonumu aldım. Erica'dan bir mesaj vardı: *Patronum örnek yazını çok beğendi. Bir sonraki sayıda yayınlamak istiyor.*

Şaşırdım. O sadece bir örnek parçaydı. Yazmaya yeniden başlamam için bir denemeydi. Bir sonuç beklemiyordum.

Ben: *Gerçekten mi? Harika. Bekle... bu, işe alındığım anlamına mı geliyor?*

Erica: *Yeni yarı zamanlı serbest çalışan sensin. Tebrikler!*

Ben: *Sormam gerekirdi, ama bu uzaktan çalışılan bir pozisyon mu? Hala kardeşin için çalışıyorum, biliyorsun...*

Erica: *Evet! İstedğin zaman, istediğin yerden yazabilirsin. Sadece yazdıklarını zamanında teslim et.*

Ben: *Teşekkürler! Sana borçluyum.*

Erica: *Kardeşıme bir şans daha verdin. Ödeştik.*

Telefonuma gülümsedim ve sonra Troy'a baktım. Gözleri hala kapalıydı ve dudakları hafifçe aralıktı. Saçları alnına düşmüştü, ama yine de sanki bilerek öyle bırakılmış gibi görünüyordu. Elimi uzattım ve yanağına dokundum. Ona bir şans daha vermek, hayatımda yaptığım en iyi şeydi.

Gözleri açıldı ve elimi yüzüne tuttu. "Günaydın, güzelim."

"Günaydın. Yine." Yumuşak bir şekilde güldüm.

Güneşin ışığına gözlerini kısarak baktı, sıcaklığı çıplak tenimizi okşuyordu. "Saat kaç oldu?"

"İşe gitme zamanı."

"İstemiyorum..."

"Çok yazık." Güldüm.

Esnedi ve ellerini başının üzerine uzattı, battaniye tehlikeli bir şekilde kalçalarının hemen altına kadar indi. Gözlerimi, dün gece ağzımın olduğu yerin hemen üzerinde V şeklinde oluşan çizgilere kaydırdım. O da benim bakışımı yakaladı.

"Beğendiğin bir şey var mı?" diye sarkastik bir gülümsemeyle sordu.

Onu şakacı bir şekilde ittim ve isteksizce battaniyenin ve vücudunun sıcaklığından kendimi kopardım. Ayağa kalktım.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, beni izleyerek.

"İşe hazırlanmam lazım. Patronumun sabah kahvesi hazır olmalı." Gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim.

"Gerçekten zor birine benziyor..."

"Hiç bilmiyorsun." Duş almak için banyoya doğru yürümeye başladım.

"Öyle mi?" diye duyduğum sesiyle ayağa kalktı ve peşimden geldi.

Küçük bir çığlık attım ve koridorda koşmaya başladım, o da hemen arkamdaydı. Rüyamdaki kovalamacadan çok bu tür bir kovalamacayı tercih ederdim.

Planladığımdan daha uzun bir duş aldıktan sonra, yanımda getirdiğim kıyafetleri giyerek işe gitmek için hazırlanmaya başladım. Troy, beline sarılmış bir havluyula yatak odasının kapısına yaslanmış duruyordu. Saçları hala ıslaktı ve o keskin yeşil gözleriyle beni izliyordu.

"Bunu keser misin?" diye sordum, bluzumu ilikleyerek başımı salladım. "Ne?"

Masumca omuz silkti.

"Beni burada kalmak istememe neden oluyorsun. Zaten geç

kalacağım." "Bence patronun bunu görmezden gelir."

"Özel muamele gördüğümü düşünmek istemem," dedim, kirpiklerimi kırpıştırarak.

O gülerek yanıma geldi ve boynumun arkasına öpücük kondurdu. Gözlerimi kapattım ve ona yaslandım. Ereksiyonunu hissedebiliyordum ve bunu görmezden gelmek neredeyse imkansızdı, ama artık gitmem gerekiyordu. Siyah kalem eteğimin fermuarını çekmeme yardım etti ve popoma hafifçe vurdu.

"Görüşürüz," dedi ve kulağıma öpücük kondurdu. Ona

döndüm. "Sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım.

Kaldırımında, yüzümdeki gülümsemeyi bastıramadan bir taksi çağırdım. Ofise olan yol çok uzak değildi ve şoföre önceden kahve dükkanında durmasını söyledim. Troy'un yeni favori sıcak içeceğini sipariş ettim ve kendime de bir tane sipariş ettim. Her ikisine de ekstra espresso eklemesini istedim. Zaten yeterince uyuyamamıştık ve sonra kabusum ikimizi de uyandırmıştı. Ekstra enerjiye ihtiyacımız olacağını biliyordum.

Ofisinde, son birkaç aydır yaptığım gibi içkisini masasına koydum. Ne kadar zaman geçtiğine ve ne kadar çok şey yaşandığına inanamıyordum. Sonunda doğru yolda olduğumuzu hissediyordum. Onu az önce bırakmamışım gibi, her an gelebileceğini bilmek midemi heyecanla dolduruyordu. Doyumsuzdum.

Kısa süre sonra koridordan onun sesini duydum ve ortaya çıkmasını beklerken tüm vücudumda bir sıcaklık hissettim. Kömür grisi bir takım elbise ve bronzlaşmış göğsünü hafifçe gösteren beyaz bir gömlek giymiş olarak masama doğru yavaşça yürüdü. Oturduğum yerden şampuanunun kolonyasıyla karışık kokusunu alabiliyordum, ama bu benim kokum da olabilirdi.

masama doğru yavaşça yürüdü. Oturduğum yerden şampuanının kokusunu kolonyasıyla karışık olarak alabiliyordum, ama bu benim kendi saçımın kokusu da olabilirdi. Kokuyu içime çektim ve gözleri benimkilere değdiği anda bacaklarımın arasında bir his hissettim.

"Günaydın Monica," dedi başını sallayarak, saçları yüzüne düşmeden önce gülümsemeyle saçlarını geri itti.

Yutkundum. Bir saat önce olduğundan nasıl daha seksi olabilirdi ki?

"Günaydın," diye boğuk bir sesle söyledim, o anda boğazım kurumuştı.

Bacaklarımı sıkıca çaprazladım ve bilgisayarıma bakıyormuş gibi yaptım, çünkü ona bakmaya devam edersem kendimi kontrol edemeyeceğimi biliyordum. Ofisine girmeden önce bana eğlenceli bir ifadeyle baktı.

Patronuma tamamen aşık olmadığımı iddia ederek daha fazla devam edemezdim. Beni seven adam. O beni *seviyordu*. Ve ben de onu seviyordum. Bunu yüksek sesle haykırmak istedim. Ofisine girip onunla hemen öpmek istedim. Bir gece seviştikten sonra birlikte işe gitmek istedim. Ama bunun imkansız olduğunu biliyordum.

Babasıyla olan durum zaten yeterince zordu. Daha fazla karmaşıklaştırmak istemiyordum. Sırrımızı biraz daha saklamamız gerekecekti.

Telefonum masamda titredi. Telefonu aldım ve Troy'dan bir mesaj gördüm: *Bugün çok güzelsin.*

Ben: Beni bu sabah gördün.

Troy: Ve nedense sen daha da iyi görünüyorsun.

Ben: Sen de fena görünmüyorsun.

Troy: T.

Troy: h.

Troy: a.

Troy: n.

Troy: k.

Troy: y.

Troy: o.

Troy: u.

Telefonum her mesaj geldiğinde elimde titriyordu. Kafamı kaldırıp ona şaşkın bir bakış attım. Bana sırtıttı ve başka bir mesaj yazdı: *Umarım telefonunu bacaklarının arasına koymuşsundur.*

Ben: Aman Tanrım!

Ofisinden yüksek sesle güldü. Ona başımı salladım ve yanaklarım kızararak telefonumu masama koydum. Bu sırrı saklamak sandığımdan daha zor olacaktı.

Başka bir iş bulma zamanı gelmişti. Troy ile henüz bu konuyu konuşmamıştım, ama böyle devam edemeyeceğimizi anlayacağından emindim. Başka bir yerde çalışırsam, birlikte olamamamız için hiçbir neden kalmazdı. Gizlice buluşmak eğlenceli olsa da, ona olan aşkımı saklamak istemiyordum.

Erica'nın gazetesinde yarı zamanlı yazarlık işi bulmuştum, ama bu iş dairemi ödemek için asla yeterli olmayacaktı. Aylık faturalarımın dörtte birini bile karşılayabileceği şüpheliydi. Bu işe benzer bir maaş veren başka bir iş bulmam gerekiyordu. Yeni bir Word belgesi açtım ve özgeçmişimi yazmaya başladım. Başka bir yerde işe alınırsam, artık burada çalışmayacağımı bilmek garip geliyordu. Hem veda hem de yeni bir başlangıç gibi hissettiriyordu.

Bölüm 44

TROY

Babamın gürültülü varlığı, ofisime adımını atmadan önce bile hissediliyordu. Onun geleceğini beklemiyordum, ama hiçbir zaman beklemiyordum. Beni bir şey yaparken yakalamak ya da hazırlıksız yakalamak istermiş gibi, habersiz gelmeyi severdi. Kathy'nin zoraki kahkahaları ve topuklarının tıklamaları, mermer zeminlerde babamın ardından bana doğru geliyordu.

Zaten bana biraz temkinli bakan Monica'ya baktım. Muhtemelen önemli bir şey olmadığını belirten güven verici bir gülümseme attım. O da başını salladı ve bilgisayarında yazmaya devam etti, ama gardını düşürmediğini anlayabiliyordum. Benim de gardım düşmemiştir.

Bir dakika sonra, babam kapıyı çalmadan ofisime girdi ve Kathy de onun arkasından içeri girdi. Onu görmek bile beni rahatsız ediyordu, çok fazla enjeksiyon yüzünden buruşuk yüzü ve büzülmüş dudakları. Bu işe gerçekten kendini adanmış mıydı, yoksa kendinden iki kat yaşlı erkeklere ilgi mi duyuyordu, bilmiyordum. Aralarında başka bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştım ve bu beni çok kızdırıyordu. Zavallı annem. Acaba biliyor muydu?

"Merhaba baba, bu ne sürpriz," dedim, masamdan kalkıp elini sıkarak.

"Troy, evlat!" Gülümsedi.

Şaşırtıcı derecede iyi bir ruh hali içindeydi.

"Bu mutluluğu neye borçluyum?" diye sordum, kısmen ziyaretini, kısmen de ruh halini kastederek.

"Tabii ki yarınki gezi için hazırlanıyorum! Sen hazır değil misin?"

"Şey..."

Kafamı yorarak, onun neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım, ama ona hiçbir şey anlamadığımı belli etmeden. Bu sabah takvimime baktığımda, özellikle yarın için bir geziyle ilgili hiçbir şey görmedim. Şubat ayıydı, genellikle şirketimizin tatilini yaptığımız zamandı, ama bu konuda hiçbir şey duymamıştım. Belki bu yıl yapmayacaktı diye düşündüm. Yapmamasını *umuyordum*.

"Şirket gezisi, tabii ki!" Kalbim sıkıştı.

"Her yıl yaptığımız tatil," dedi babam, gülümsemesi biraz sinirlenerek sönükleşti.

Neden takvimimde yoktu ki? Bu, aylar öncesinden planlanan bir şeydi. Bunun tek bir nedeni olabilirdi ve o, babamın yanında, ifadesiz bir şekilde duruyordu.

"Kathy'den bunu takvimine yazmasını istedim." Babam Kathy'ye baktı.

"Yazdım." Emin bir şekilde başını salladı.

Masamın etrafından dolaşıp takvimime baktım. Tabii ki, yarından itibaren beş günlük bir blok vardı, bu sabah orada yoktu. Bir saat içinde eklemiş olmalıydı, ama neden bana söylemedi? Ve neden son dakikaya kadar bekledi?

Onu azarlayacaktım, ama bunun anlamsız olacağını biliyordum. Babam onun tarafını tutacak ve yeterince sorumlu davranmadığım için beni suçlayacaktı. Dudaklarımı sıkı sıkı kapatarak gülümsedim ve bilgisayar ekranımın parlak ışığına ve takvimimdeki yeni mavi bloğa başımı salladım.

"Ah, evet. Tabii ki. İşte burada," dedim ve ekrana dokundum.

"Seyahat programını aldın mı?" diye sordu babam.

Kathy'nin gönderdiği mesajın gelen kutumda olduğunu biliyordum. Onun bu tür şeyleri sırf beni sinirlendirmek ve babamın önünde kötü görünmemi sağlamak için yaptığını düşünüyordum. Ama onun yüzündeki o hafif alaycı gülümsemeye terlediğimi görerek tatmin olmasına izin vermeyecektim.

"Evet, tabii ki."

"Güzel. Öyleyse, Atlantic City. Beş günlük toplantılar ve biraz da sefahat." Son kelimeleri söylerken sesi alçaldı ve sonra kıkırdadı.

Atlantic City. Şirketi daha önce oraya götürmemiştik, ya da bu kadar uzun bir tatil yapmamıştık. Şirketimizin tatilleri aslında sadece sonsuz konferanslarla geçen günlerdi, ardından en iyi restoranlarda ve lüks striptiz kulüplerinde geceler geçirdiğimiz. Bazıları için bu kulağa hoş geliyordu, eskiden benim için de öyleydi. Ama şimdi, bundan korkuyordum.

"Unutma..." diye başladı babam. "Misafir yok. Odalarına kadın sokmak yok."

"Biliyorum, baba."

"İyi." Başını salladı.

"Yarın öğlen havaalanında buluşalım. Her şey..." "Programda,"

cümlesini tamamladım. "Biliyorum. Görüşürüz."

O ve Kathy, birkaç metre ötede oturan Monica'ya selam vermeden ofisimden çıktılar. Ne kadar kibirli bir adamdı. Onun kabalığı yüzünden birden utanç duydum. Muhtemelen konferansta konuştukları zamanki yaralarını hala sarmaya çalışıyordu. Bir kadının, özellikle de oğlunu savunurken, fikrini açıkça söylemesine alışık değildi.

O ve yardımcısının gittiğinden emin olduktan sonra, Monica'yı ofisime çağırdım. Masasından kalkıp yanıma geldi, bu sabah giymesine yardım ettiğim siyah kalem eteği ve beyaz gömleği ile her zamanki gibi çok çekici görünüyordu. Saçları, muhtemelen bu sabahki duştan sonra hala nemli olan bir kalemle topuz haline getirilmişti. Onu sıcak bir fincan kahve gibi içime çektim.

"Bana ihtiyacın mı vardı?" diye

sordu. "Her zaman," diye

cevapladım.

Kafasını salladı ve gülümsemesini bastırdı. Karşıma oturduğunda kasıklarımındaki hissi görmezden gelmeye çalıştım.

"Babam için üzgünüm," dedim, gözlerimi devirerek.

"Oh, sorun değil." Omuz silkti.

"O bazen çok pislik olabiliyor..."

"Ne istiyordu?"

"Yarınki şirket gezisini hatırlatmak için... Atlantic City'de." "Oh!

Takviminde görmemişim bile."

"Ben de öyle, ta ki az önceye kadar. Kathy bana bundan bahsetmeyi uygun bir şekilde unutmuş olmalı."

"O böyle yapar, değil mi?" Monica gözlerini devirdi. Ben

güldüm.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?" diye sordu.

"Beş gün."

Gülümsemesinin biraz sönükleştiğini görebiliyordum.

"Oh, vay canına," dedi, ayaklarına bakarak.

Onun da bu durumdan memnun olmadığını anlayabiliyordum. Aylardır bu kadar uzun süre ayrı kalmadığımızı fark ettim. Birlikte olmasak bile, iş yerinde görüşüyorduk. Yarın o uçağa binmekten korkmaya başlamıştım.

"Beni özleyecek misin?" diye sordum, sinsî bir gülümsemeyle.

Başını kaldırıp yüzüme baktı ve başını salladı. "Sen

dayanılmazsın." Güldü.

"Kabul et."

O içini çekti. "Evet, tabii ki öyleyim."

"O zaman bu akşam gel. Düzgün bir vedalaşma yapabiliriz."

"Aklında ne var?" diye sordu, gözlerini kısarak, gömleğinin düğmelerinin hemen altından beyaz dantelli sütyenini görebileceğim şekilde eğildi.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, sana hemen bir ön izleme verebilirim."

Ofisimin kapısı açıktı. Böyle konuşmak tehlikeli bir alandı, ama elimde değildi. Ona açtım. Neredeyse doyumsuzdum. Onsuz beş günü nasıl geçireceğimi bilmiyordum.

"Sakin ol, evlat," dedi, sandalyesinden kalkarak. "Orada olacağım."

Ofisimden çıktı, kalçalarını saran eteğiyle yavaşça sallanarak zamanını aldı. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Koltuğuma yaslanıp manzarayı izledim.

İşten sonra, inziva için hazırlanmak üzere eve gittim. Monica daha sonra akşam yemeğine gelmeyi planlıyordu, ama ben yemek yapmayacaktım. Binama girerken, güvenlik görevlilerine Veronica'nın binaya girişinin yasaklandığını teyit ettim. Bana yasaklandığını söylediler ve asansörle daireme çıkarken kendimi daha iyi hissettim. Bu gece ya da başka bir zaman, başka sürprizler istemiyordum. Annemle sınırlarım hakkında ve Veronica'nın artık hayatımızda olmasını istemediğim konusunda konuşmam gerektiğini biliyordum.

Sonunda babamla da konuşmam gerektiğini biliyordum. Monica yanımda olsa da, hedge fonunu yönetmek için ne kadar çok zaman harcadıkça, işime ne kadar az ilgi duyduğumu fark ettim. Babamın yönettiği hiçbir şeye ilgi duymuyordum ve mikro yönetimden bıkmıştım, ne kadar çaba sarf etsem de onun beklentilerini asla karşılayamayacağımı biliyordum. Muhtemelen bu yüzden son aylarda fazla çaba sarf etmemiştim.

İlgi duyduğum, tutkuyla bağlı olduğum bir şey bulmak istiyordum. Monica bunu görmeme yardımcı oldu. Yazma konusunda yolunu kaybetmiş olsa da, yazmayı sevdiğini biliyordum. Özlediğini biliyordum. Özellikle Erica'nın ona gazetede bir iş bulmasıyla, yazmaya geri döneceğini biliyordum. Ben de işime karşı aynı tutkuyu hissetmek istiyordum. *Kendi* işime. Artık babamın gölgesinde kalmak istemiyordum.

Bu onu çok kızdıracaktı. Bunu biliyordum. Kız kardeşim kendi yolunu seçtiğinde olduğundan daha fazla. Babam, tek oğlu olduğum için şirketi devralacağımı düşünürdü. Kız kardeşim için bu hiç söz konusu olmadığından, onun şirket çalışanı değil de gazeteci olmayı seçmesi onu sadece biraz kızdırmıştı. Ama *ben*. Bu onun sonu olurdu. Muhtemelen benim de.

Toplanmak uzun sürmedi. Tek ihtiyacım olan birkaç takım elbise ve birkaç çift Oxford ayakkabıydı. Keşke yine Bahamalar'a gitmek için hazırlanıyor olsaydım. Monica'yı oraya götürmeyi çok istiyordum. Tabii ki kız kardeşim olmadan. Onu birçok yere götürmek istiyordum. Sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi hissediyordum. Ya da yakında öyle olacaktı.

Mesele, kimin önce ayrılacağıydı. Ben mi, o mu? Manhattan'daki birkaç yöneticiye özgeçmişini gönderdiğini biliyordum. Bazıları beni arayıp durumun nasıl olduğunu sormuştu bile. Onun ayrılmasından nefret ediyordum, özellikle de muhtemelen ona göz dikmiş başka bir adam için çalışmasından. Ama eskisi gibi devam edemeyeceğimizi biliyordum. İstemiyordum da. Saklanmaktan yorulmuştum ve ofisteki diğerlerinin, özellikle de Kathy'nin önünde duygularımı gizlemek gittikçe zorlaşıyordu.

Eşyalarımı topladıktan sonra hızlıca duş aldım ve siyah bir eşofman ve boğazlı kazak giydim. Monica'nın yanında böyle olmayı seviyordum. Rahat ve sadece kendim gibi. Tasarımcıların özel diktiği takım elbiseler giyen adam değil. Bir saat sonra kendi eşofmanıyla ortaya çıktığında gülümsedim ve onu kendime çekip öptüm. Makyajsız yüzü ve başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmiş saçlarıyla çok güzel görünüyordu.

"Aynı frekansta olduğumuzu görüyorum," dedi beni baştan aşağı süzerken.

"Hoşuma gitti." Elini tutup onu döndürdüm, böylece onu iyice görebildim.

Mükemmel. Tamamen mükemmel. Takım elbiseyle. Eşofmanla. Hiçbir şeyle.

Bir anlığına bana baktı, kahverengi gözleri tam olarak anlayamadığım bir şeyle kararmıştı. Kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. Vücudunun sıcaklığı, ailemle ilgili tüm düşüncelerimi ve yapmam gerekenleri hafifletmişti. Sadece ben ve o vardık. İhtiyacım olan tek şey bu olabilirdi.

"Seni özleyeceğim," diye fısıldadı. Gözlerinde özlem vardı. "Ben de seni

özleyeceğim." Başının üstüne bir öpücük kondurdum.

Bir süre öyle kaldık, sonra eğilip onu dizlerinin arkasından kaldırdım. Onu omzuma attığımda küçük bir çığlık attı.

"Troy! Ne yapıyorsun?" Sırtımı nazikçe tokatlayarak güldü. "Kaybettiğimiz zamanı

telafi ediyorum."

Onu koridordan geçerek yatak odama taşıdım. Sonraki birkaç saat boyunca beş günü telafi ettik. Bitirdiğimizde saat çok geç olmuştu, açlıktan ölüyordum ve yemek için tek seçeneğimiz dün geceki pizzacıdan pizza almaktı. Şikâyet etmedim. Pizza yatakta daha da lezzetliydi.

Bölüm 45

MONICA

"Gitmek zorunda mısınız?" diye sordum.

Troy, benim tüm dairemnden daha büyük olan dolabının kapısında tek ayak üzerinde dengede durarak koyu renkli bir kot pantolon giydi. Ben hala onun yumuşacık yatağında yatarken, onun zeytin yeşili bir süveteri başına geçirmesini izledim. Saçlarını salladı ve bana, mükemmel ağzının sadece bir tarafını kıvrıran o dudaklarını sıkı tutan gülümsemesini attı. Bu gülümseme, onun kötü bir şey peşinde olduğunu gösteriyordu.

Çıplak yattığım yatağa doğru yürüdü ve beni sırt üstü çevirdi. Üzerimde durdu, gözleri ipeksi çarşaflarının altında gizlenmiş vücudumu yavaşça taradı. Gözleri dün gecedan daha koyu bir yeşil renkteydi. O kazak gözlerine çok yakışmıştı.

"Kalmam için beni baştan çıkarmaya çalışabilirsin..." dedi, sesi kısık. Sesinin titreşimleri omurgamdan yukarı doğru yayıldı ve içgüdüsel olarak sırtımı kavisledim.

Bütün gece birbirimizi tahrik ederek geçirdik, ta ki ikimiz de nefes nefese kalacak, boğazlarımız kuruyacak ve vücudumuzda

parmak izleri ve diş izleri kalmıştı. Bu sabah uyandığımda, zar zor hareket edebiliyordum, ama şimdi... Şimdi daha fazlasına hazırdım. Acı verici bir şekilde.

Çarşaflar hafifçe kayarak, Troy'un gözlerinin takıldığı pembe renkli meme uçlarımı ortaya çıkardı. Eğildi ve dişleriyle çarşafı daha da aşağı çekti. Göğsüme değen nefesi gözlerimi kapatmama neden oldu. Dilinin sıcaklığını önce bir meme ucumu, sonra diğerini sararken hissettim. Boğazım sıkışarak hafif bir inilti çıkardım.

"Geç kalma riskini göze alabilirim..." dedi dişleri bana değerek.

"Mhmm," dedim nefesimi verirken, o çarşafları daha da aşağı doğru sıyırdı, ağzı da onu takip etti.

Dili karnımın ortasından aşağı doğru kayd ve onu izlemek için gözlerimi açmak zorunda kaldım. Yüzü tam üstümdeydi ve bana yine o sırtışını attı, hemen ardından güçlü elleri uyluklarımı kavradı ve ayırdı. Bir çığlık attım.

Dilinin bana ilk dokunuşu, her iki yanımdaki çarşafları kavramama neden oldu. Benim tadımı alınca duyulabilir bir zevk inlemesi çıkardı ve bu titreşim doğrudan kalbimin derinliklerine ulaştı. Hafifçe kasılmamla, elleri kalçalarımı kavradı ve dilini uzun, yavaş hareketlerle hareket ettirmeye devam ederken onları yatağa sabitledi. Çaresizlik içinde inledim. Daha fazlasını isteme çaresizliği.

Dili içime girdiğinde, çığlık attım ve kıvrandım, ama o beni tuttu ve henüz bitmediğini belli etti. Başparmağı, öpücüklerinin ritmine uyarak benim noktayı daireler çizdi. Onun dokunuşuna karşı güçsüzdüm. Ağzına. Çarşafları o kadar sert çektim ki, yatağın köşelerinden çıkacak gibi oldular. Onun açgözlü ağzına karşı kendimi bıraktığımda sessiz bir çığlık attım ve ayak parmaklarım kıvrıldı.

O yavaşça beni bırakıp yatağın üstüne doğru tırmanırken, ben titreyerek yatakta hareketsiz kaldım. Sanki benim tadımı çıkarır gibi dudaklarını yaladı ve ben sadece onu görmekle yine neredeyse doruğa ulaşacaktım. Üzerimde durdu.

"Bu riske değdi," diye boynuma fısıldadı. Sanki bir artçı

deprem vurmuş gibi titredim.

Üzerime battaniyeyi çekti ve beni nazıkçe örttü. "Kal," dedi. "Ne?" diye sordum,

kafam karışmıştı. "İş ne olacak?"

"Zaten neredeyse öğlen oldu. Kathy muhtemelen benim için işlerimi hallettiğini düşünüyor. Geç git ya da hiç gitme. Umurumda değil. Sadece seni burada, yatağında görmek hoşuma gidiyor."

Yataktan kalkmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Saatine baktı.

"Ne kadar başın belada?" diye sordum.

"Oh, sadece birkaç dakika için iki jet dolusu şirket pisliğini gitmekten alıkoydum," dedi sırıtarak. "Hayatta kalacaklardır."

Ona başımı salladım ve o eğilip bana bir öpücük daha verdi. "Dediğim gibi...

buna değer."

Dönüp odadan çıktı, çıkarken valizini aldı. Asansör kapılarının kapandığını duyduğumda, yatağa uzandım ve rüya gibi bir iç çekişle uykuya daldım. Onun kokusuyla uykuya daldım. Kathy beni özlemeyecekti.

Ertesi gün, musluktan yavaşça damlayan su gibi yavaşça geçti. Bu sabah işe giderken, kahve dükkanına uğramamayı, en azından buzlu Americano sipariş etmemeyi kendime hatırlatmam gerekti. Troy'un boş ofisinin karşısında oturmak iç karartıcıydı. Aslında ofiste olmama gerek yoktu, ama bu bana yapacak bir şey, gidecek bir yer veriyordu.

Troy bana yapacak bir şey bırakmamıştı, bu yüzden sabahımı Erica'nın gazetesi için yazarak geçirdim. Editörü, yazıların sayısını ve kelime sayısını artırıyordu. İlk yazım, örnek yazı, yıllardır satılan en çok gazeteyi sattığını söyledi. Sadık hayran kitlem, kitap şeklinde olmasa da, tekrar yazmaya başladığımı duymuş muydular acaba?

Bu, geçen yıl boyunca eksikliğini hissettiğim özgüveni bana geri verdi. Hatta yeni bir kitap yazma fikriyle oynuyordum, bu da menajerimi çok heyecanlandırıyordu. Her hafta bana bir sonraki adımımın ne olacağını sorup duruyordu. Troy sayesinde yepyeni bir seri yazmak için yeterli malzemeyi topladığımı hissediyordum. Muhtemelen şimdiye kadarki en ateşli seri.

Dün ayrılmadan önce yaptığı küçük ziyafeti düşündüm ve kızardım, kelimeler kafamda şekillenmeye başlamıştı bile. Bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklık. O kilometrelerce uzaktaydı, ama ben hala ona tahrik oluyordum.

Telefonumu aldım ve ona mesaj atmaya karar verdim: *Seni özledim.*

Troy: *Ben de seni özledim.*

Ben: *Neyi özlüyorsun?*

Onun cevabını sabırsızlıkla beklerken, ekranda üç nokta belirdi. Troy: *Tadı ve*

ağzımın etrafında titrmeni.

Bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Üç nokta tekrar zıpladı.

Troy: *Benim sikim senin içine derinlemesine girince, sen de benim sikimi sıkıca kavrarsın.*

Yüzüm kızarmaya başlayınca ofisteki etrafa bakındım. Tehlikeli bir oyun oynuyordum.

Troy: *Dudaklarının beni tamamen içine alması.*

Masamda parçalanacakmışım gibi hissettim. Ben: *Beni*

ıslatıyorsun.

Troy: *Göster bana.*

Onun sözlerini tekrar okudum. Çok talepkardı. Aklıma bir fikir geldi. Hızla masamdan kalktım ve açık ofis kapısından içeri girdim, arkamdan kapıyı kapattım. Perdeler zaten çekilmişti. Masasının etrafından dolaştım ve eteğimi hızla çıkardım. Ofis koltuğuna oturdum, bacaklarımı açarak nemli, beyaz dantelli külotumu gösterdim. Bir fotoğraf çektim ve fikrimi değiştirmeden gönder tuşuna bastım.

Üç nokta. Sabırsızlıkla bekledim. Troy:

Siktir.

Troy: *SİKTİR.*

Troy: *Eve geliyorum.*

Troy: *Bu masanın altında taş gibi sertim.*

Troy: *Neden bana bunu yapıyorsun?*

Onun cevabından memnun olarak

güldüm. Ben: *Sen istedin.*

Troy: *Eve gittiğimde başın belada.*

Ben:
Sabırsızlanıyorum.

Troy: *Seni yaramaz
kız.*

Ben: *XO.*

Hızla eteğimi alıp tekrar giydim. En son ihtiyacım olan şey Kathy'nin gelip soru sormasıydı. Masama geri döndüm ve bilgisayarımda yeni bir Word belgesi açtım. Aniden ilham geldi. Yazmaya başladım ve kısa sürede bir kitabın iki bölümü için yeterli miktarda yazı yazmıştım.

Öğle yemeği için Erica ile planım vardı. Artık şehirde başka bir arkadaşım olduğu ve onun da yazmayı sevdiği için mutluydum. Benim gibi. Onun Troy'un kız kardeşi olması da bir artıydı. İyi anlaşılabildiğimiz için mutluyum.

Onun bulduğu başka bir popüler restoranda buluştuk. Gazetesindeki yemek eleştirmeni ile iyi arkadaş olduğu için her zaman en iyi yerleri bilirdi ve o da her zaman yeni açılan yerleri denerdi. Burası Asya füzyon mutfağı sunan bir paket servis restoranıydı. Paketlerimizi alıp yakındaki bir parka gittik ve New York'ta çok özlediğimiz güneşin tadını çıkardık. Bahar kapıda idi. Sabırsızlanıyordum. Yeni bir başlangıç gibi hissettim.

Her şey öyleydi. Troy ile. Arkadaşlıklar. İş. Şehir.

"Eee?" diye sordu Erica, noodle'larından bir ısırık alırken şarkı söyler gibi.

"Ne?" diye sordum, kaşımı kaldırarak, ne demek istediğini bilmeme rağmen.

"Aptal kardeşimle işler nasıl gidiyor?" "Artık aptal

değil." Gülerek cevap verdim.

"Tanrıya şükür. Seninle işleri batırırsa onu reddedecektim."

Ağızıma mini yumurta ruloyu atarken gülümsedim. "Ama

aranız iyi mi?" diye sordu.

"İyi. Çok iyi," diye cevap verdim, daha önce gönderdiğimiz mesajları düşünerek. Yüzüm kızardı.

"O kadar iyi mi?" dedi, yanaklarımın pembe rengini görerek.

"Kes şunu!" diye kıkırdadım. "O senin

kardeşin." "Evet, biliyorum. İğrenç."

"Sen sordun!"

Dilini çıkardıktan sonra park bankına yaslandı ve güneşin bronzlaşmış yüzüne vurmasına izin verdi. Kardeşine benziyordu. Şimdiye kadar fark etmemiştim. Bronz tenli ve yeşil gözlü.

"Onun için mutluyum," dedi, sanki gökyüzüne konuşuyormuş gibi. "Sana ihtiyacı vardı, biliyor musun?" Dönüp bana baktı.

"Mutlu değildi. Bunu anlayabiliyordum. Bana istediği kadar yalan söyleyip, bunun istediği hayat olduğunu söyleyebilirdi, ama ben biliyordum. O asla playboy, zengin çocuk tipi biri olamazdı. Troy her zaman sadece *Troy* olarak büyüdü. Herkese karşı nazikti. Komikti. Akıllıydı. Sonra babamız gelip her şeyi mahvetti. Bazen onu bunun için nefret ediyorum."

Onun sözleri kalbimi parçaladı.

"Ama sen onun umut ışığıydın. O lüks işi olmasaydı seninle tanışmazdı. Umarım sonsuza kadar orada kalmaz. O daha fazlasını hak ediyor. Kendi ayakları üzerinde durmayı hak ediyor."

"Öyle," dedim yumuşak bir sesle.

"Tamam." Aniden alkışladı. "Bu kadar ciddiyet yeter. Bana bir sonraki gönderiminden bahset!"

Küçük bir kasabadan büyük şehre gelen bir kız hakkında yazdığım kısa öyküyü ona anlatırken gülümsedim, ama kimse tahmin edemeyeceği bir sonla. Bir şey için heyecanlanmak, sözlerime güvenmek iyi geldi.

Ofise döndüğümde, gelen kutumda beni bekleyen üç yeni e-posta vardı. İlki, bir teknoloji yöneticisinden gelmişti ve röportaj talebinde bulunuyordu. İkincisi, bir finans avukatından gelmişti ve aynı şeyi istiyordu. Üçüncüsü ise bir reklam yöneticisinden gelmişti. Yine aynı şey. Birkaç gün önce, birinin ilgisini çekeceğini umarak özgeçmişlerimi göndermiştim. Görünüşe göre hepsi ilgilenmişti.

Bir e-postada şöyle yazıyordu:

Troy Gunner ile birkaç aydan fazla çalışan bir kişisel asistan. Hayranlık ve büyük bir merak içindeyim. Dikkatimi çektiniz.

Onun ünü açıkça önündeydi ve ben bunu pek sevmesem de kabul ettim. Hepimizin bir geçmişi vardı. Bazılarınıninki diğerlerinden daha karmaşıktı. Onunki benimkinden çok daha karmaşıktı, ama ben onu yine de seviyordum. Her şey bizi birbirimize götürmüştü. Onun psikopat eski karısı bile.

E-postaların yarattığı heyecanım, onun boş ofisine bakıp, orada oturmuş bana gülümsediğini hayal ederken kısa sürdü. Yeni bir işe girmek, onunla burada olmamak anlamına geliyordu. Henüz mülakata bile girmeden onu özlemiştim. Sadece bir günlüğüne inzivaya çekilmişti, ama sanki bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum.

Ama bu duyguları bir kenara itmek zorundaydım, çünkü birlikte çalışmamamızın sonucu birlikte olmak anlamına geliyordu. Gerçekten birlikte *olmak*.

Bölüm 46

TROY

Limuzin, Atlantic City'nin parlak ışıklı sokaklarında ilerlerken, pencereden kalabalık caddeyi süsleyen neon tabelaları ve kumarhaneleri seyrettim. Etrafımda, yüksek sesli müzik çalıyordu ve erkekler gürültücüydü, lüks bir striptiz kulübüne doğru ilerliyorduk. Gitmek için hiç istek duymuyordum, ama normalde yüz dolarlık banknotlarla ön planda olduğum için, gitmezsem babamın sorular soracağını biliyordum. Buna uymak ve bara gidip, nefeslerinde çok fazla viski kokusu olan salya akıtan erkeklerden uzak durmak daha iyiydi.

Bu araba neredeyse bir otobüs uzunluğunda olmasına rağmen, boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Fiziksel olarak rahatsız hissetmeden babama bakamıyordum. Arabada en arkada, tam ortada, tam da sevdiği gibi, elinde puroyla oturuyordu. Evde karısı varken, az önce çıktığımız restoranda nasıl davrandığını bildiğim için, onun kendini beğenmiş görünüşünden nefret ediyordum. Annem.

İlk başta masum bir şey gibi görünüyordu. Özel bir odamız ve bize özel garsonlarımız vardı. Bu iki kadının bize hizmet etmesi için ekstra para ödediğini merak ettim. İkisi de platin sarısı saçlıydı ve solaryumdan

. Daracık siyah mini elbiseler giyiyorlardı ve gecenin sonunda babamın elleri ikisinin de eteğine uzanmıştı.

Yüzlerini babamın kucağına yaslayıp kıkırdamalarını duymamak için başımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım. Adam onların yarısından fazla yaşlıydı, ama onlar bunu öyle görmüyorlardı. Onlar parayı görüyorlardı. Akşam yemeğinin sonunda alacakları nakit bahşişi.

Gruptaki diğer adamlar, domuzlar gibi onu alkışladılar. Özellikle Jeremy, yüzüne yumruk atmak istedim, çünkü o, herkesten daha çok ailemize yakındı. Annem onu çok severdi, ama yine de, karakterleri iyi değerlendirebilen biri değildi. Bunu şimdi babamda da görebiliyorum.

Puro dumanının arasından ona baktım, gözlerim gri sis nedeniyle yaşardı. Diğer adamlar sırtını sıvazlarken o hiç pişmanlık göstermedi. Kanım kaynıyordu. O tam bir ikiyüzlüydü. Ofisteki ilişkilerim veya Victoria's Secret mankenleriyle olan geçmiş ilişkilerim hakkında sürekli başımın etini yiyordu, bunun itibarımı zedeleyeceğini söylüyordu. Peki ya kendisinininki? Evde bir eşi varken, onun gözü ve elleri daha da kötüydü.

Tamamen utanmazdı. Sanki tüm dikkati kendinden uzaklaştırmaya çalışıyor ve tüm hatalarını bana yüklemeye çalışıyordu. Sinirli bir şekilde iç geçirdim ve ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. Bu yolculukta beni ayakta tutan tek şey olan Monica'ya mesaj attım, ve daha sadece iki gün olmuştu: *Beni eve götür.*

Monica: *O kadar mı kötü?*

Ben: *Daha da kötü.*

Monica: *Üzgünüm, canım.*

Ben: Ne yapıyorsun?

Monica: Yazıyorum ☺

Ben: Seninle gurur duyuyorum. Yazmaya devam et. Sadece seni özlediğimi söylemek istedim.

Monica: Ben de seni özledim.

Gülümsedim ve telefonumu cebime geri koydum, tam o sırada limuzin kulübün önüne geldi. Araba durduğunda, babam boğazını temizleyerek, çok sevdiği ilgiyi talep etti.

"Pekala, çocuklar," dedi, sesi gürültülüydü. "Buraya tek bir amaç için geldik, tek bir amaç için!"

Herkes ona baktı, sanki her sözünü dinliyorlarmış gibi. Yanakları, sakalındaki gri saçlara karşı pembe renkte olduğu için viskinin etkisinde olduğunu anlayabiliyordum.

"Göğüsler ve kalçalar," dedi, sesi kısılmış ve gülümsemesi genişlemişti.

Adamlar bağırarak yumruklarını havaya kaldırdılar ve limuzin ileri geri sallandı. Gözlerimi devirdim ve bardağımdan bir yudum burbon içtim.

"Her birinizin bu gece harcayabileceği beş bin dolar var." Jeremy'ye parmaklarını şıklattı ve Jeremy birkaç zarf çıkardı. Hepsi nakit parayla doluydu. "Bunu, tüm sıkı çalışmanızın karşılığı olarak bir hediye olarak düşünün."

Adamlar, nakit dolu zarfları açgözlülükle alıp ceplerine koyarken sevinç çığlıkları attılar. Lap dance için harcamak gibi bir niyetim olmadığı için benimkini almaya gittiğimde, babam bana göz kırptı.

"Vergi indirimi, ha?"

Yarım ağızla güldüm ve zarfı cebime koydum.

"Gidelim!" diye bağırdı babam arabadan inerken, diğer adamlar da onun peşinden arabadan atladılar. Karanlık kulübe girerken geride kaldım, tek ışık kaynağı bar ve sahne idi, satmak istedikleri iki şeyi sergiliyorlardı. İçki ve kadınlar.

Parlak siyah sahneden, el yapımı kokteyllerin dumanla kaplı kubbelere servis edildiği avizeli bara kadar her şey lüks idi. Benim yerim orasıydı. Adamların babamın ayırttığı özel kabinlere koşarak, önlerinde dans eden kadınlara açgözlü gözlerle bakarak oturduğunu izledim, ben ise geride kalarak barda bir yer buldum.

"Ne alırsın yakışıklı?" diye sordu, ince kollarında siyah mürekkep lekeleri olan siyah saçlı barmen.

"Beni şaşırt, içinde burbon olduğu sürece."

Kadın başını salladı ve işine koyuldu, üstündeki raftan her türlü karışımı çıkardı. Bir dakika sonra, içkim beyaz dumanla dolu cam bir kubbe içinde servis edildi. Kaldırdığımda, içkim gözüme çarptı ve kiraz kokusu burnuma geldi. İçkim, üzerinde kulübün logosu kazınmış, içinde bir buz parçası olan karmaşık bir bardakta servis edilmişti.

"Çok şık," dedim, içkiyi alırken.

"Neden diğerkleriyle birlikte dışarıda değilsin?" diye merakla sordu, benimle birlikte gelen gruba bakarak.

"Benim tarzım değil," diye mırıldandım. "En azından artık

değil." "Ahh, evde bir kız arkadaşın var." Gülümsedi.

Gülümsemeden edemedim.

"O şanslı," dedi. "Burada para iyi ama erkekler iğrenç."

Kıkırdadım ve içkimin bir yudumunu aldım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu, içtiğim en iyi içkiydi. Burbon, duman ve kirazın tatlılığının mükemmel karışımı.

"Vay canına," dedim, bardağıma bakarak. "Bu harika." "Teşekkür ederim."

"*Burada* ne işin var?" Kulübü gözden geçirdim.

"Dediğim gibi, para iyi. Para biriktirip kendi yerimi açmayı umuyorum."

"Yapmalısın," dedim ve cömert bir bahşış bırakmayı aklımda not ettim.

O da kendi işini kurmaya çalışan biriydi. Sevdği bir şeyi. Onu bunun için takdir ettim, her ne kadar

Burada, ne zaman sahneye çıkacağını soran erkeklerin bakışları altında zor anlar yaşıyordu.

Son zamanlarda herkes ve her şey beni işimden, babamın gölgesinden ayrılmaya yönlendiriyor gibi geliyordu. Sadece ne zaman cesaretimi toplayacağımı bilmiyordum. Bu büyük bir karardı ve dürüst olmak gerekirse, tek bildiğim şeyi bırakmaktan korkuyordum. Büyürken tek yolum olduğunu düşündüğüm için uğruna çalıştığım tek şey. Artık öyle olmadığını biliyordum.

Bara sırtımı döndüm ve babamın elini uzatıp kızıl saçlı kadını sahneden indirmesini izledim. Babam, kadının tangasına yüz dolarlık banknotu sıkıştırırken, kadın ona baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. Sonra babam koltuğa yaslanıp kadının dansını izlemeye başladı. Kadın vücudunu dalgalar halinde sallayarak babama sürtünüyordu. İzlemek bile midemi bulandırdı. İçkimi bitirip bir tane daha sipariş ettim.

Arkamı döndüğümde, kızıl saçlı kadın babamı sahnenin yanındaki bir odaya götürüyordu. Perdeleri çekti ve ikisi perdelerin arkasında kayboldular. Barmen'e döndüm.

"O oda ne?" Midem düğüm düğüm olmasına rağmen, rahat bir şekilde oraya doğru başımı salladım.

"Oh, o oda daha 'özel' kucak dansları için," dedi parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

Babamın binlerce sınırı aşmak üzere olduğunu anlamak için başka soru sormama gerek yoktu. Kanımın kaynadığını hissettim. Onu durdurmalıydım. Neredeyse durduruyordum, ama muhtemelen bu onun ilk kez yaptığı bir şey değildi ve büyük olasılıkla son da olmayacaktı. Zavallı annem.

Orada daha fazla kalamazdım. Barmen içki hazırlamakla meşgulken, nakit paranın olduğu zarfı tezgahın üzerine bıraktım. Umarım bu, onun oradan daha çabuk kurtulmasına yardımcı olur.

Kulübün dışında bir taksi çağırdım ve otele dönüp yatmaya gittim. Monica'yı arayıp içimi dökmek istedim, ama bu saatte ona her şeyi anlatmak istemedim. Onu hayal ederek yatağa girdim.

Ertesi sabahki toplantıda herkesin gözleri kızarmış, yüzleri morarmış ve sakalları uzamıştı. Tek iyi görünen kişi bendim. Babamla göz teması kurmaktan kaçındım. Dün gece yaptıklarını bildiğim için, yüzüne yumruk atma isteğine direnmek zorunda kaldım.

"Dün gece nereye kayboldun?" diye homurdandı, yanıma otururken.

"Vuruldum. Otele geri döndüm." "Korkak,"

diye fısıldadı Jeremy.

Ona bir bakış attım ve hemen sustu. Babam, benim parti becerilerim konusunda Jeremy'nin görüşüne açıkça katılarak güldü.

"Eğlendin mi?" diye sordum, babama dik dik bakarak.

"Aslında eğlendim. Harika bir kulüp. Kaçırdın."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım.

"Bir sorun mu var, Troy?" diye sordu.

"Hayır, sorun yok." Gözlerimi devirdim.

"O zaman toplantıya başlayalım." Grubun geri kalanının dikkatini çekmek için avuç içleriyle masaya vurdu.

Babam şirketinin geleceği ve yeni yıla girmiş olduğumuz için şu anda yapılması gerekenler hakkında konuşurken toplantı yavaş yavaş ilerledi. Bu konuya, babam okula yeni bir spor salonu bağışlayana kadar neredeyse kaldığım lise kimya dersine duyduğum ilgi kadar ilgi duyuyordum. Şimdi onu bunun için nefret ediyordum. Her zaman parasını ve gücünü kullanarak işlerini hallediyordu.

Toplantı on beş dakikalık bir ara verdiğinde, babam beni geride tuttu.

"Hiç konuşmadın. Neyin var?" diye sordu, sandalyesine yaslanıp beni inceleyerek.

"Hiçbir şey." Omuz silktim.

"Eğer katkıda bulunacak bir şeyin yoksa, neden buradasın?" "Çünkü

benden isteniyor."

"Özel jetle buraya getirilmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi, sesinde alaycı bir ton vardı.

"Neye? Bu toplantıların bir anlamı varmış gibi davranmaya mı, oysa biz sadece sarhoş olup domuzlar gibi kadınların peşinde koşmak için buradayız?"

"Vay canına. Ŗu haline bak. Ŗimdi de kendini çok önemli

sanıyorsun." Sessiz kaldım.

"Hayır, lütfen bana nasıl *değiştiğini* anlat," dedi babam alaycı bir şekilde. "Bunu, tüm asistanlarını beceren bir adamın söylemesi çok komik."

"Buna ihtiyacım yok," dedim, masadan kalkarak. "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok."

"Bu ne demek?" Babam kaşlarını kaldırdı.

"Gidiyorum."

Kapıya doğru yürümeye başladım.

"Troy, geri dön," diye bağırdı babam.

Ama onu görmezden geldim, kapıyı itip açtım ve hiçbir şey duymamış gibi davranan diğerlerinin yanından geçtim, yüzünde bir gülümseme olan Jeremy hariç. Onu da cehenneme. Babamı da cehenneme. Bir sonraki uçuşla New York'a dönecektim ve bunun için özel jete ihtiyacım yoktu.

Bölüm 47

MONICA

"Monica," dedi Connor, kahve dükkanındaki tezgahın arkasından bana gülümseyerek.

"Merhaba Connor," dedim, gülümsemeyle karşılık vererek.

"Bütün hafta seni görmedim. Sen ve Bay Gunner yeni bir kahve dükkanı falan buldunuz diye endişelendim."

"Asla." Başımı salladım ve ne sipariş edeceğimi zaten bilmeme rağmen menüye baktım. "İş seyahatinde."

"Ahh, tabii ki. O adam için işler asla bitmez." Sessizce hayranlıkla başını salladı.

Kendi kendime gülümsedim, onu geceleri uykusuz bırakanın gerçekten iş mi yoksa ben mi olduğumu merak ederek. Dün geceyi ve sabahı birlikte geçirdiğimizi düşünürken kızarmamaya çalıştım.

"Ne alırsınız?" diye sordu, merakla gülümseyerek bana bakarak. "Her

zamankinden alayım, lütfen."

"Ahh, Connor spesiyali. Seni bağımlı yaptım."

"Kesinlikle bağımlı yaptın. Troy'un buzlu Americano dışında başka bir şey içeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Amacım memnun etmek," dedi, arkasını dönüp espresso makinesini çalıştırmaya başladı.

Tezgahın üzerine yirmi dolarlık bir banknot bıraktım ve kahve dükkanının diğer ucuna doğru yürüdüm. Her zamanki gibi, iş adamları ve sabah Pilatesi için tayt giyen annelerle doluydu. Aylardır buraya geliyordum ve artık düzenli müşterilerden biri olmuşum.

Troy'un gülünç derecede kesin siparişiyle buraya ilk geldiğim günü hatırladım. Artık ezberlemiştim. O sabah kendimi neye bulaştırdığımı merak etmiştim, bunun tüm bu güzel sonuçlara yol açacağını bilmeden.

Connor tezgahtan adımı seslendi ve beyaz yalıtımlı bardağı bana doğru kaydırды. Ona teşekkür ettim ve kapıdan çıkıp sabah havasına çıktım. Hava hala serindi, ama eskisi kadar keskin değildi. Bahara sadece birkaç hafta kalmıştı ve ofise doğru yürürken kışın son nefesini içime çektim.

Yukarıda, masama oturdum ve e-postalarımı açtım. Yeni bir şey yoktu. Sayfayı yeniledim, ama aynı kaldı. İç geçirdim ve sandalyeme yaslandım. Daha yeni gelmeme rağmen, şimdiden sıkılmışım. Ofise baktım. Herkes bilgisayar başında

veya telefonlara cevap veriyordu. Bu işi ilginç kılan tek şeyin patronum olduğunu fark ettim.

Troy, kendisi burada olmadığına gelmeme gerek olmadığını hatırlatmıştı, ama hafta içi ofise gelmemek bana garip geliyordu. Ayrıca, burada olmak bana bir şekilde ona yakın olduğumu hissettiriyordu.

Neyse ki Kathy, Troy'u bakmak veya bizi gözetlemek için gelmediğinde pek uğramıyordu. Bize şüpheyi yaklaştığını biliyordum. Bunun Troy'un ününden mi yoksa bizim gerçekten kötü oyuncular olmamızdan mı kaynaklandığını bilmiyordum. Bu düşünce beni gülümsetti.

Kathy etrafta dolaşp kokusunu alırken Troy'un bana attığı telaşlı bakışları seviyordum. Ya da kimse bakmıyorken beni ayaklarımdan kesen bakışları. O bakışları özlüyordum. *Onu* özlüyordum.

Masamda otururken, Troy dışında başka birinin kişisel asistanı olmanın gerçekten istediğim şey olup olmadığını merak ettim. Bu işi bırakmak istemememin en büyük nedeni, onunla daha az zaman geçireceğim anlamına gelmesiydi. Her gün onunla olmaya o kadar alışmışım ki, onunla daha az zaman geçireceğim düşüncesinden nefret ediyordum.

Ayrıca, başka bir yere gidersem, yine birinin kahvesini getirip kuru temizlemeye götürmekle uğraşacağımın farkındaydım. Burada Troy, toplantılarda konuşmama ve fikirlerimi belirtmeme izin veriyordu. Çoğu CEO bunu asla izin vermezdi. Ego'ları çok büyüktü. Ama Troy bunu memnuniyetle karşıladı ve kendimi değerli hissettirdi. Düşüncelerime değer veriyordu.

İçimde, neden başka bir kişisel asistanlık işi için henüz mülakata katılmadığımı sorguluyordum. Troy geri döndüğünde oturup bu konuyu konuşabileceğimizi düşündüm. Potansiyel yeni patronlarım hakkında onun düşüncelerini alabilirdim. Onların itibarlarını ve karakterlerini herkesten daha iyi bilirdi. İçten içe biliyordum ki

, benim başka bir kişisel asistanlık işi almamı istemediğini biliyordum. Ama ikimiz de, birlikte olmak istiyorsak bunu yapmam gerektiğini biliyorduk.

Bu durumda onun yerine benim ayrılmam daha iyiydi, her ne kadar onun da kendi hayatını düzene sokması gerekse de. Ben ayrılırsam kaybedecek çok daha az şeyim vardı. O ise her şeyi kaybedebilirdi.

Beni daha fazla yazmam için teşvik etmeye devam etti. Aslında bu oldukça sevimliydi. Neredeyse her gece kaldığım gecelerde, komodininin üzerinde romanlarımdan birini görürdüm. Aslında kitapçada rafın tamamını satın almıştı. Sayfalarındaki kelimeleri, özellikle de daha açık sahneleri okuduğunu bilmek yüzümü pembeye boyadı.

Onun cesaretlendirmesi ve zamanın geçmesiyle, eski halime tekrar yaklaşıyormuşum gibi hissettim. Erica sayesinde, kendime ve gazeteye hala yazabileceğimi kanıtlamıştım. Her zamanki romantik yazılarımla olmasa da, her hafta yazdığım mini gizemler gazeteye yeni bir okuyucu kitlesi kazandırıyor. Farklı bir türde yazmayı denemek ve gazetecilik alanında bu kadar coşkuyla kabul görmek, adeta taze bir nefes gibiydi. Kitaplarımla hayranları, artık gazete için yazdığımı duymuşlardı ve şaşırtıcı bir şekilde, yorumları olumluydu.

Güvenim yeniden artmaya başlamıştı. Bir yazar olduğumu inkar edemezdim. Bu benim kanımda vardı. Bir gün buna geri dönmem gerektiğini biliyordum. Bu, çok geçmeden gerçekleşebilirdi.

Gizem romanları yazmadığım zamanlarda, yeni bir kitap için birkaç bölüm yazmaya çalışıyordum. Troy ilham kaynağım olduğu için kelimeler kolayca akıyordu. Son kitabım kalp kırıklığından esinlenmişti, bu kitap ise yeni bir aşktan esinlenmişti. Tıpkı bizim ilişkimiz ve nasıl başladığı gibi, dram ve tutkuyla karışık tatlı bir kitaptı.

Henüz ajansımın umutlarını yükseltmek istemiyordum, ama o benim bir şey üzerinde çalıştığımı biliyordu. Ona, son teslim tarihleri, kitap başlıkları ve kapak seçimleri gibi baskılar olmadan yazmam gerektiğini söyledim. Bunun bir yere varmasını istediğimden emin değildim, ama kendi hayatımdan o kadar çok ilham alıyordum ki, bunları klavyeme dökmek zorundaydım.

Bunun için Troy'a teşekkür etmeliyim.

Ofisine baktım ve ağzım küçük bir somurtmaya dönüştü. Onu çok özlemiştim. Sadece birkaç gündür yoktu ve inzivasının birkaç günü daha vardı. Sabah erkenden ondan duyduğum kadarıyla, işler yolunda gitmiyordu. Ayrıntılara girmede ve ben de kurcalamak istemedim. Döndüğünde bana anlatacağını biliyordum. Babasıyla arasında olanlar iyi değildi.

Beni dışlamadığı için mutluydum. O aşamayı geçmiştik. İyi ve kötü her şeyi birbirimize açıyorduk. Aşk buydu ve onunla bunu yaşadığıma inanamıyordum. Hâlâ, kafamdan çıkaramadığım fısıldayan bir melodi gibi dilinden dökülen sözleri duyabiliyordum. Aklımdan geçerken gülümsedim.

Aniden ilham gelince, üzerinde çalıştığım romanın son bölümlerini açmak üzereydim ki, mermer zeminde hızla yaklaşan topuk sesleri duydum. Kathy'nin gelip masama bırakacağı acil meseleye hazırlandım, ama zamanın daha hızlı geçmesi için yapacak bir şeyim olması da hoşuma giderdi. Kafamı kaldırıp baktığımda, gelenin Kathy değil, Veronica olduğunu gördüm.

"Oh, şükürler olsun," dedi dramatik bir şekilde, beni görünce elini kalbine koydu.

Nefesimi tuttum. Saçları, kullandığı saç spreyi miktarının izin vereceğini hiç düşünmediğim bir şekilde dağınıktı ve gözleri kan çanağına dönmüştü.

Siyah trenkotu omuzlarından sarkmış, çıkıntılı köprücük kemiklerini ortaya çıkarmıştı. Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim. Bana yaptıklarını hatırlayana kadar neredeyse ona acıyacaktım. Troy'a yaptıklarını.

"Ne istiyorsun?" diye sordum soğukkanlılıkla, sandalyeme yaslanarak.

"Oh, Monica! Bu çok korkunç," diye hıçkırdı.

"Neden bahsediyorsun?"

"Duymadın mı?"

"Ne?" Merakımdan sesim keskinliğini kaybetmişti. "Troy bir...

kaza geçirdi." Son kelimeyi haykırarak söyledi.

Midem binanın en alt katına düştü ve lobinin zeminine gürültüyle çarptı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum, gözlerimle onun gözlerinde bir cevap arıyordum.

Ondan haber almalı birkaç saat olmuştu, ama bunun konferanslarda, toplantılarda ya da babasıyla ilgileniyor olmasından kaynaklandığını düşündüm. Bana attığı son mesajda iyi günler dilemiş ve beni sevdiğini söylemişti. Acaba bu, ondan duyacağım son şey mi olacaktı? Bu düşünce midemi bulandırdı.

"Benimle gelmelisin," dedi Veronica ısrarla, avuçlarını masama koyarak gözlerini gözlerime dikti. Gözyaşlarının akmak üzere olduğunu görebiliyordum.

düşmek üzere olduğunu görebiliyordum.

İçgüdüsel olarak, yerden çantamı aldım ve masaya tutunarak, dengesiz bir şekilde ayağa kalktım. Veronica sabırsızca başını sallayarak koridora baktı. Elleri titriyordu, yüzündeki karışık saç tellerini iterek. Ona uzanmak, sakinleşmesini sağlamak üzereydim, ama ben hiç de sakin değildim, ama sonra aklıma bir düşünce geldi.

"Kazaya karıştığını nereden biliyorsun?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Başını bana doğru çevirdi. Az önce gördüğüm duygu, beni hazırlıksız yakalayan bir anlık sinirlilikle yerini değiştirmişti.

"Hâlâ onun acil durum irtibat kişisiyim," diye tersledi, sonra gözyaşlarına boğuldu.

Başımı salladım. Doğru. Belki Troy boşandıktan sonra bunu değiştirmeyi unutmuştu. Yıllar önce boşandıkları düşünülürse bu garip görünüyordu. Erica'yı listenin en başına koyacağını düşünürdüm. Ama şu anda bunu sorgulayacak vaktim yoktu. Veronica hakkında ne hissedersenem hissedeyim, Troy'a ulaşmak istiyorsam duygularımı bir kenara bırakmam gerektiğini biliyordum.

"Benimle gelmelisin," diye yalvardı, bana uzanarak. "Kaza... çok kötü. Gerçekten çok kötü."

"Ne oldu? O iyi mi?" "Sadece gel!" dedi,

sesi tizdi.

Cevap bulamadan, kafamda arabaların metal sesleri ve özel jetin dumanının New York

silüetini karartan özel jet dumanı düşünceleriyle doluydu. Görüşüm kararmaya başlamıştı. *Troy olmasın. Lütfen,* diye yalvardım. Kusacak gibiydim. Bacaklarım tutmayacak gibiydi. Ona ulaşmam gerekiyordu. Umarım çok geç kalmamışımdır.

Veronica sabırsızlıkla ofisin içinde dolaşırken, ben ayaklarımın hareket etmesini sağlamaya çalışıyordum. Sanki ayaklarıma ağırlıklar bağlanmış gibiydim, hareketlerim yavaşlıyordu. Masamın etrafından dolaşıp onu takip etmek için çıktığımda, bana hızlıca başını salladı, elimi tuttu ve beni çekerek takip etmemi sağladı. Beni ofisten geçip asansöre götürürken her şey bulanıklaşmıştı. Kathy'nin ofisinden adımı seslendiğini duyduğuma yemin edebilirim, ama emin olamıyordum.

Beynim sisle kaplıydı. Aklımdaki tek şey Troy'a ulaşmaktı.

Bölüm 48

TROY

Uçak pistine inerken sarsıldı ve gürledi, yanımdaki kadın kol dayanağını sıkıca tuttu. New Jersey'den ayrılırken bana uçakla seyahat etmeyi pek sevmediğini söylemişti. Uçuş bir saatten az sürmesine rağmen, tüm yol boyunca kolumu tuttu ve her tür türbülansa küçük çığlıklar attı. Gülümsememi zorla bastırdım. Sanırım ekonomi sınıfında uçmak böyleydi.

Ama önemli değildi. Her şey, Atlantic City'de aldatan, ikiyüzlü, egoist babamla daha fazla kalmaktan iyiydi. Büyük kavgamızdan sonra, eğer başlangıçta iyi bir ilişkimiz varsa bile, tekrar iyi bir noktaya gelebileceğimizden şüpheliydim. O toplantı odasından ayrılırken, öfkeli ve yüksek sesli babamın sesi hala kafamda yankılanıyordu. Ama kafamı sallayarak bu düşünceleri kafamdan attım. Evdeydim ve Monica'yı görmeye bir adım daha yaklaşmıştım.

Uçak yavaşlayarak durdu ve yanımdaki kadın, sanki cildi benimkine erimiş gibi parmaklarını yavaşça benden çekti. Ona baktım, yüzü solmuştu.

"Başardın." Teşvik edici bir şekilde başımı salladım.

"Zar zor," dedi zayıf bir gülümsemeyle. "New

York'a ne işin var?"

"Erkek arkadaşım. Ama bir dahaki sefere o bana gelecek."

Güldüm.

"Peki ya sen?" diye sordu, emniyet kemerini açarken. "Ben

burada yaşıyorum. Kız arkadaşımı görmeye gidiyorum."

Daha önce bu kelimeyi hiç kullanmamıştım ama dilimden çok doğal bir şekilde çıktı. Monica ve ben ilişkimizin tam olarak ne olduğunu belirlememiştik ama birbirimizi seviyorduk. Bunun onun benim kız arkadaşım olduğu anlamına geldiğinden emindim. Bu duruma düşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Her şey ortaokul günlerimi hatırlatıyordu ama mutluydum.

Sonunda birlikte olabildiğimiz için mutluydum. Buraya gelmek için babamla kötü bir kavga etmem gerekmiş olabilir, ama buna değdi. Sonunda ondan kurtulmuştum ve şimdi sadece hedge fonundaki pozisyonumdan istifa etmem gerekiyordu. O zaman Monica ve ben, herhangi bir kural veya yargılamadan uzak, gerçekten birlikte olabilecektik.

Babam hedge fonunu alabilirdi, umurumda değildi. Bana defalarca onu nasıl daha iyi yönetebileceğini anlatmıştı, şimdi onun şansıydı. Benim için ne kadar önemsiz olduğunu fark edene kadar, onu bırakmanın ne kadar kolay olacağını anlamamıştım.

"Senin gibi birine sahip olduğu için çok şanslı. Sen olmasan bu uçuğu atlatamazdım."

"Yardımcı olabildiğıime sevindim." Gülümsedim.

Diğer yolcular uçaktan inmeye başladı ve ben de koltuk sırasından kayarak onun arkasından çıktım. Baş üstü bölmesinden çantasını indirip ona uzattım. Yan cebinden tanıdık bir kitap kapağı görüldü. Gülümsedim.

"Kitap nasıl?" diye sordum, kendi çantamı indirirken onun çantasına bakarak.

"Oh, çok iyiydi. Elimden bırakamadım."

Tabii ki bırakamazdı. Monica yazmıştı. Ona ulaşmak için sabırsızlanıyordum. "O

harika bir yazar," diye coşkuyla söyledim.

"Romantik kitaplar mı okuyorsun?"

"Yazarı tanıyorum, ama evet, onun kitaplarını okudum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay canına! Bu harika! O benim en sevdiğim yazarlardan biri."

Gülümsedim, gurur duyuyordum.

"Sormam gerek..." diye tereddütle başladı.

"Evet?" diye merakla sordum.

"Hayatı da kitapları kadar romantik mi?"

"Sanırım öyle."

Ve ben onun hayatına girdiğimden beri bunun doğru olmasını umuyordum. Geçen yılının zorlu geçtiğini biliyordum ve ben de yardımcı olamamıştım. Ama şimdi mutlu olduğunu umuyordum. Onun için tek istediğim buydu ve onu mutlu edecek kişi olmak istiyordum. Uyandığında ve uykuya daldığında yanında olmak istiyordum. Onu özel jetlerle özel adalara götüren, ama aynı zamanda oturma odasının zemininde ucuz bira ve pizza yiyen kişi olmak istiyordum. Yazma dünyasında kendini kaybolmuş veya yetersiz hissettiğinde konuşabileceği kişi olmak istiyordum. Onun en büyük destekçisi olmak istiyordum. Onu tam, açık ve yüksek sesle sevmek istiyordum.

Yüzünde bir gülümseme yayıldı, sanki iki ile ikiyi birleştiriyormuş gibi. "Güzel."

Uçaktan inerken, el sallayarak veda ettim ve uzun koridordan havaalanının çıkışına doğru ilerledim, yolcuların arasından yavaşça geçtim. Kaldırımında bir taksi çağırdım ve koltuğa oturdum. Şoföre, Monica'nın olacağını düşündüğüm ofise gitmesini söyledim. Ona gitmesine gerek olmadığını söylemişim, ama o ısrar etti. Onun iş ahlakını hayranlıkla izliyordum ve bunu hiçbir partnerimde bulamamıştım.

Sabahın erken saatlerinden beri onunla konuşmamıştım. Babamla kavga ettikten sonra erken ayrılmaya karar verdikten sonra, ona sürpriz yapabileceğimi düşündüm. Belki onu işten erken çıkıp benimle eve gelmeye ikna edebilirdim. Tek istediğim, onunla birlikte dairemde, dünyadan uzak, gelecekle ilgili düşünceleri unutarak vakit geçirmektir. Bunu daha sonra hallederdim. Bugün değil.

Taksi, bugün her zamankinden daha gri görünen taş binanın kaldırımına yanaştı. Bu binayı hiç sevmemiştim. Çok sert ve soğuktu. Hiç sıcaklık yoktu. Babama çok benziyordu. Parlak mermer zeminli geniş lobiden geçerken, resepsiyon masasının arkasında asılı olan büyük fotoğrafa göz attım. Hafifçe yüzümü buruşturdum.

Babam ve ben, hedge fon şirketini ilk açtığımda bu fotoğrafı çekmiştik. Annem bu olayı anmak için birlikte bir portre çektirmemizde ısrar etmişti, ama fotoğrafın lobide asılı kalmasında ısrar eden babamdı. Muhtemelen bunun da kendisine ait olduğunu, hak iddia ettiğini söyleme şekliydi. Oğlunun yanında olmaktan gurur duyduğu için değil. Onsuz bunların hiçbirine sahip olamayacağımı söylemek içindi. Yakında, portreyi sadece kendisinin olduğu bir fotoğrafla değiştirebilirdi.

Asansörle yukarı çıktım, sanki çok yavaş ilerliyordu, patlayacakmışım gibi hissettim. Monica'yı görmeyeli sadece birkaç gün olmuştu, onu yatağında bırakmışım, çarşafı sarılmış bir görüntü, ama ona ulaşmak için sabırsızlanıyordum. Onu özlemiştim ve bunu ona söylemeye niyetliydim. Ona bunu göstermeye niyetliydim. Öğle molası başlamadan onu benimle birlikte gitmeye ikna edebilirim. O da beni benim onu özlediğim kadar özlemişse, ikna etmek çok da zor olmazdı.

Ofise girdim, bana atılan bakışları, neden burada olduğumu ve neden inzivaya çekilmediğimi sorgulayan bakışları görmezden geldim. Koridordan ofisime ve Monica'nın masasına doğru yürüdüm, ama ikisinin de boş olduğunu görünce durdum. Merakla ofise göz gezdirdim ama onu göremedim. Bilgisayar ekranının hala açık olduğunu fark ettim, bu da onun çok uzaklarda olmadığı anlamına geliyordu, ama çantasının olmadığını fark ettim. Saati baktım. Saat 11'e yaklaşıyordu. Belki erken öğle yemeğine çıkmıştı.

Sürprizim başarısız olduğu için hayal kırıklığına uğradım ve ofisten geçerek muhtemelen onun nerede olduğunu bilecek tek kişiye gittim. Kathy'nin ofis kapısını çaldım ve beni görünce şaşkınlıkla başını kaldırdı.

"Troy. Burada ne yapıyorsun? Tatilde olduğunu sanıyordum," dedi şaşkın bir şekilde.

"Erken çıktım," dedim, açıklama yapmadan. "Ama

baban..."

"Hâlâ Atlantic City'de en iyi yaptığı şeyi yapıyor." "A-

ama..."

"Boş ver. Monica'nın nerede olduğunu bilmem lazım."

"Onu az önce kaçırdın. On beş dakika önce çıktı." "Nereye

gidiyordu?"

"Bilmiyorum, ama kiminle gittiğini duyunca hoşuna gitmeyecek..." Kathy kaşlarını çatı.

"Neden bahsediyorsun? Kiminle çıktı?" "Veronica."

"Veronica mı? *Eski karım* Veronica mı?"

Kathy kısa bir hareketle başını salladı. Veronica'dan nefret ettiğini biliyordum, bu onun hakkında sevdiğim tek şeydi.

"Ama neden?" diye sordum, kafam karışmış bir şekilde.

"Bilmiyorum, ama acil bir durum gibi görünüyordu. Onu durdurmaya çalıştım, ama çoktan asansöre binmişlerdi. Veronica..." Kathy düşünceli bir şekilde, sanki bir şey hatırlarmış gibi konuştu.

"Ne? Ona ne oldu?" diye sordum, içimde panik hissederek. "Tuhaf

görünüyordu. Bilmiyorum, Troy..."

Panik halim arttıkça midem düğümlendi ve içime kötü bir his çöktü. Veronica burada ne arıyordu? Ve Monica neden onunla gitmişti? Veronica'nın neler yapabileceğini ve son zamanlarda hayatımı nasıl cehenneme çevirdiğini biliyordu. Onunla bir yere gitmesi hiç mantıklı değildi.

Hızla Kathy'nin ofisinden çıkıp koridordan kendi ofisime doğru yürüdüm ve yol boyunca Veronica'nın telefonunu aradım. Telefon birkaç kez çaldı, her zil sesi bir sonrakine kadar uzadı. Sonunda, diğer uçta bir cevap sesi duydum.

"Veronica? Alo?" dedim, sesimi sakın tutmaya çalışarak.

"Merhaba Troy," dedi, sesi tüylerimi diken diken etti. "Veronica. Ne oluyor? Monica nerede?"

"Oh, burada," dedi alaycı bir memnuniyetle, sanki bir oyuncakçı pençeleyen bir kedi gibi.

"Onu bağla. Hemen."

"Oh, sanmıyorum."

"Lanet olsun, Veronica. Onu telefona bağla."

"Eğer ben sana sahip olamıyorsam, kimse sahip olamaz..." Sesi soğuk ve nefes nefeseydi ve beni olduğum yerde durdurdu.

Sonra telefonu kapatan bir klik sesi geldi. Telefonuma baktım ve elim titriyordu. Monica'yı aramaya çalıştım ama doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

"Kahretsin," diye bağırdım, ofisteki diğerleri merakla bana baktı. Umurumda değildi.

Koridoru koşarak geçip ofisime girdim. Aceleyle masama oturdum ve polisi aradım. Veronica ile ilgili olan biten her şeyi ve onun muhtemelen tehlikeli olduğunu hızlıca anlattım. Monica'yı bir yere götürdüğünü ve bunun muhtemelen kendi isteğiyle olmadığını söyledim. Beni ciddiye almıyor gibiydiler, bu yüzden adımı söyledim ve bu onların dikkatini çekti. Yardımcı olmak için ellerinden geleni yapacaklarına dair bana güvence verdikten sonra telefonu kapattım ve bir sonraki hamlemi düşünmeye çalıştım.

Çaresizce masamda oturup Veronica'nın Monica'yı götürebileceği tüm yerleri gözden geçirdim, ama önemli bir şey bulamadım. Sonra aklıma bir fikir geldi. Bilgisayarımı açtım ve hoş geldiniz ekranı yavaşça ekrana gelirken sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyordum. Giriş yaptıktan sonra, Monica'nın telefonunu takip etmek için hemen iPhone'umu Bul özelliğini açtım. Bu, şimdiye kadar hiç kullanmamış olsam da tüm kişisel asistanlarımın kullandığı bir özellikti. Ekranda otoyolda aşağı doğru hareket eden küçük bir nokta gördüğümde nefesimi tuttum.

Nereye gidiyorlardı? Veronica'nın planının ne olduğunu bilmiyordum, ama iyi bir şey olamayacağını biliyordum. Ayrıca, burada kalıp hiçbir şey yapmadan duramayacağımı da biliyordum. Ofisimden çıkmadan önce takip cihazını telefonuma bağladım. Umarım ona zamanında yetişebilirim. Neye yetişmem gerektiğini bilmiyordum, ama Veronica'nın son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa, iyi bir şey olamazdı.

Bölüm 49

MONICA

Asansörde sessizce aşağı inerken, köşede durup siyah, parlak zemine bakan Veronica'ya bakmaya devam ettim. Tırnak etlerini parçalanana kadar ısıırıyordu. Benim kadar endişeli olmalıydı çünkü berbat görünüyordu. Ceketiyle, soluk kot pantolonunun üzerine sarkan kırıışık, beyaz, bol tişörtünü örtmeye çalışıyordu. Troy hakkında ona sormak istediğim çok şey vardı. Ne olmuştu? Durumu neydi? Neredeydi?

Kafamda dolaşan soruları sormak için ağzımı açmak üzereydim ki, asansörün zili çaldı ve kapılar lobide açıldı. Hızla dışarı çıktı ve bana onu takip etmem için işaret etti. Yürürken, onun tek düzgün yanı olan topuklu ayakkabılarının *tıklama* sesi yankılanıyordu. Onu zorlukla takip edebiliyordum.

"Bayan Mews," diye seslendi resepsiyonist, masası olan büyük mermer levhanın arkasından, bize endişeli bir bakışla.

Veronica ya onu duymadı ya da görmezden geldi ve yürümeye devam etti. Kapıdaki güvenlik görevlisinin, bize yaklaşırken ayaklarını emin olmayan bir şekilde kaydırıldığını fark ettim.

"Bayan Mews," diye resepsiyonist daha acil bir şekilde tekrar seslendi.

Veronica'nın kolunu nazikçe tuttum ve onu bana doğru çevirdim. O kadar hızlı döndü ki, hazırlıksız yakalandım ve gözlerindeki bakış beni rahatsız etti. Hafifçe geriye doğru sendeledim.

"Ne?" diye sabırsızca bana bağırdı.

Resepsiyoniste doğru başımı salladım, o da masasının etrafından dolaşıp her adımında dikkatli bir şekilde bize doğru yürüyordu.

"Burada olmamanız gerektiğini biliyorsunuz," dedi resepsiyonist ihtiyatla.

"Tabii ki olacağım!" diye bağırdı Veronica.

"Bay Gunner, artık bu binaya giremeyeceğinizi açıkça belirtti." Resepsiyonist, sanki sadece bir elçi olduğunu söylemek istercesine, savunma amaçlı ellerini kaldırdı.

Resepsiyonistten Veronica'ya baktım, gergin bir şekilde yanağımın içini çiğnedim. Troy'un, Veronica'nın yaptıklarından sonra onu apartmanından yasakladığını biliyordum, ama aynı emri buraya da verdiğini bilmiyordum. Mantıklıydı, ama şu anda Troy hakkında hiçbir cevabım yokken Veronica'nın güvenlik tarafından götürülmesini göze alamazdım.

Veronica'nın yüzü kötü bir ifadeye büründü, ama dilinin ucunda olan kötü sözleri söylemeden önce, iki kadının arasına girdim.

"Bir daha olmayacak," diye resepsiyoniste güvence verdim.

Benden Veronica'ya baktı, yüzünde tereddüt vardı ve sonunda başını salladı. Kapılara bakarak sessizce gitmemizi rica etti. Veronica'yı büyük cam kapılara doğru yönlendirdim ve dışarıdaki temiz havaya doğru ilerledik. Boğuluyormuş gibi hissetmeseydim, temiz hava ciğerlerime iyi gelirdi, ama yine de ciğerlerim bir yumrukla sıkılıyormuş gibi hissediyordum.

Veronica caddeyi baştan aşağı süzdü ve günlerdir taranmamış gibi görünen saçlarını eliyle düzeltti. Elimi nazikçe onun koluna koydum.

"Veronica..." diye başladım.

Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor gibiydi, ama ben anlayamadım. Anlamak için kulak kabarttım, ama sesi şehrin sabah trafiğinin gürültüsünde kayboldu.

"Veronica," dedim daha acil, daha yüksek sesle, sonunda dikkatini çekerek.

Sersemlemiş gibi bana döndü.

"Ne oldu? Troy nerede?" diye sordum.

Gözleri hafifçe büyüdü ve sonra kollarımı sıkıca kavradı. "Oh, bu

korkunç. Korkunç. Hemen ona ulaşmalıyız."

Hâlâ sorularıma cevap vermiyordu, ama şokta olduğunu düşündüm. Troy'u önemsediyini biliyordum, muhtemelen onun ya da benim istediğimizden daha fazla, ama onu suçlayamazdım. O Troy'du. Bir zamanlar onu sevmişti, onunla evlenecek kadar. Artık birlikte olmasalar da,

hala içindeki acıyı görebiliyordum. Bu, onun Troy'a veya bana yaptıklarını haklı çıkarmazdı, ama o anda, onu zaten hissettiğinden daha kötü hissettirmek istemedim.

"Onu aramayı deneyeceğim," dedim ve çantamı önüme çektim.

"Hayır!" diye çılgınca bağırdı Veronica.

Elim çantamda donarken ona sorgulayan bir bakış attım.

"Fark etmez. Kazada parçalandı," dedi, sesi titriyordu.

Kaza. Aniden midem bulandı. Kaldırımında kusacakmışım gibi hissettim. Beni mahvedecek görüntüleri kafamdan silmeye çalışırken, metalin çıtırtısı kulaklarımı doldurdu. Bir araba. Bir uçak. Bilmiyordum, ama kazanın iyi bir şey olmadığını biliyordum.

"Hadi," dedi, elimi tutup kaldırımında yürüdü. Birkaç blok ve birkaç park metreyi geçerken sola sağa bakıyordu. Nereye gittiğini biliyor mu diye merak ettim, sonra kırmızı bir spor arabada durdu. Küçük çantasını karıştırıp anahtarları çıkardı, düğmeye basıp kapıları açtı. Sürücü tarafına dolaşıp arabaya bindi.

"Bin!" dedi, kapıya bakarak.

İçimden bir ses yapmamamı söylüyordu, ama Troy için duyduğum endişe diğer tüm duygularımı bastırdı ve yolcu tarafına oturdum.

Ben içeri girer girmez Veronica kapıları kilitledi ve hızla kontağı çevirdi. Ellerini direksiyona koyarken ellerinin titrediğini gördüm. Endişeyle emniyet kemerimi taktım ve arabanın kapı kolunu sıkıca tuttum, olacaklara kendimi hazırladım. Karşıdan gelen trafiğe bakmadan, lastiklerin çığlığı kulaklarımda yankılanırken kaldırımdan ayrıldı.

"Araba kullanabilir misin?" diye emin olamadan

sordum. "İyiyim," diye tersledi.

Onun trafikte ustaca yolunu bulmasını, hız sınırının çok üzerinde gittiğini izledim. Troy hastanede miydi yoksa hala kaza yerinde miydi merak ettim. İçimden, hastanede tedavi altında olmasını, hala hayatta olmasını diledim. Veronica'nın bana hiçbir cevap vermemesi ve zihnimin korkunç düşüncelerle dolmasına izin vermesi hoşuma gitmedi.

"Lütfen bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?" diye yumuşak bir sesle sordum.

Veronica, neredeyse hiç göz kırpmadan dümdüz önüne bakıyordu. Elleri direksiyonu çevirmiyor olsaydı, donmuş olduğunu düşünebilirdim.

"Veronica..." Tekrar denedim.

Cevap yoktu.

"Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum," diye fısıldadım. "İyi olup olmadığını bilmem *gerekiyor*."

Hâlâ hiçbir şey yoktu.

İçimde bir tedirginlik hissetmeye başladım ve damarlarımda dolaşan kanım dondu. Bir şeyler yolunda değildi. Veronica'dan pencereden dışarıya, hızla geçen ağaçların bulanık görüntüsüne baktım. Otoyola giriyordu. Bu mantıklı değildi. Troy hala New Jersey'de olsaydı, ona uçmak için uçağa binerdik. Bir şekilde Manhattan'da olsaydı, şehirden ayrılmaz, hastaneye giderdik. Hiçbiri mantıklı değildi.

Durumumun gerçekliği kafama dank edince, bir yanım Troy'un aslında iyi olduğu ve Veronica'nın hasta zihninin beni onunla gitmem için abartılı bir yalan uydurduğu ihtimalinden dolayı rahatladı. Diğer yanım ise ona inandığım ve onunla arabaya bindiğim için kendimi aptal hissetti. Camdan, yan aynada uzaklaşan şehri izlerken, beni nereye götürdüğünü merak ettim.

"Troy iyi, değil mi?" diye sordum, sesimi sakın tutmaya çalışarak, ama sinirlerimin titremesi beni ele verdi.

Veronica beni görmezden geldi.

"Lütfen, en azından iyi olduğunu söyle. Benim için önemli olan tek şey bu."

Bana bir bakış attı ve başını salladı. "Sen onu benim sevdiğim gibi sevmiyorsun," diye fısıldadı ve yüzünü tekrar yola çevirdi. "Onu asla benim sevdiğim gibi sevmeyeceksin."

Veronica gaza bastı ve araba otoyolda daha da hızlandı. Hız göstergesine baktım ve 90 mil/saate yaklaşıyordu. Yanımızdan geçen arabalar bize korna çalıyordu, ama aramızdaki mesafe arttıkça ses hızla kayboldu.

"Yavaşla!" diye bağırdım, kapının kolunu sıkıca tutarak parmak eklemlerimi beyazlatarak.

Ellerini direksiyona sıkıca tutarken gülümsediğine yemin edebilirim.

"Veronica! Kenara çek!" Uzanıp kolunu tuttum, ama o kolunu çekip kurtardı. Araba sola doğru savruldu ve ben gözlerimi kapatıp başka bir arabaya çarpacağımızı düşünerek kendimi hazırladım. Ama çarpmadık. Veronica arabayı düzeltti ve neredeyse kaza yapacağımızdan hiç etkilenmemiş gibi düz devam etti.

Derin nefesler almaya başladım, kafamdaki paniği yatıştırmaya çalışıyordum. Bir şeyler düşünmem gerekiyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu. Ama araba hızlanmaya ve şehirden uzaklaşmaya devam ettikçe, bu durumdan kurtulmanın imkansız olduğu anlaşılmaya başladı.

Çantamı karnıma sıkıca bastırdım ve sonra telefonumun olduğunu hatırladım. Veronica'ya ihtiyatla bakarken, elimi arabanın kapısından çekip yavaşça çantama uzandım. Troy'un bana hediye ettiği büyük çantayı el yordamıyla aradım, parmaklarım telefonumun pürüzsüzlüğünü hissetmek için çaresizce dolaşıyordu. Sonunda parmaklarım telefonu buldu ve çantamın karanlığında kilidini açmaya çalıştım.

Birkaç kez denedim ama başaramadım ve telefonum kilitlendi. Sessizce hıçkırarak ağladım. Veronica aniden bana ve çantamdaki elime baktı. Elim çektikten sonra telefonumu da alıp arka koltuğa attı.

"İyi denemeydi," diye alaycı bir şekilde dedi.

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım. Çaresizdim. Yardım isteyebileceğim tek yolu kaybetmişim. Yoksa kaybetmiş miydim? Kapıya ve cam düğmesine baktım. Hızla uzanıp düğmeye bastım, elimi camdan dışarı çıkarıp çılgınca salladım, birinin beni görmesini umuyordum, ama geçtiğimiz arabalar sadece bulanık renklerdi. Çok hızlı gidiyorduk.

Pencerenin bileğime sıkıca kapandığını hissettim ve acı içinde bir çığlık attım. Veronica'ya baktım, o da arabasının tarafındaki düğmeyi basılı tutarken gülümsüyordu.

"Dur! Lütfen dur!" diye bağırdım acı içinde, kolumu pencerenin ısırığından kurtarmaya çalışarak.

Birkaç saniye benim acı çekmemi izledikten sonra, pencereyi indirip kolumu serbest bıraktı. Kolumu göğsüme bastırıp, pencerenin kenarının cildimde bıraktığı kırmızı izi ovuşturdum. Gözlerimin yaşarmaya başladığını hissettim, acıdan değil, onunla burada mahsur kaldığım için. Gözlerimi kırpmaya çalışarak, onun beni yıkıldığını görmesine izin vermedim. Aklımı başımda tutmaya çalıştım.

Bir telefonun zil sesini duydum. Çantamın atıldığı arka koltuğa baktım, ama çalanın benim telefonum olmadığını fark ettim. Veronica bir elini direksiyonda tutarken, diğer eliyle telefonunu kulağına götürdü. Araba şeritler arasında sallanarak ilerlerken, kulaklarımı dikip dinlemeye çalıştım.

"Eğer ben sana sahip olamıyorsam, kimse sahip olamaz..." Kafamdaki zonklama arasında duyabildiğim tek kelimeler bunlardı.

Diğer uçta Troy olduğunu fark ettim. Hayatta olduğunu, iyi olduğunu öğrenince kalbim gümbür gümbür çarpmaya başladı ve gözyaşlarıma boğuldum. Titreyerek nefes aldım ve sonra çığlık attım. Ama Veronica çoktan telefonu kapatmıştı ve yardım çağrım kulak ardı edildi. Veronica başını geriye attı ve çaresizliğime güldü. Bu gülüş tüm vücudumu titretti ve tüylerimi diken diken etti.

Bölüm 50

TROY

Masamdan kalktım, gözlerim telefon ekranına yapışmış halde koridordan asansörlere doğru yürüdüm. Veronica'nın gizemli ve soğuk sözleri zihnimde yankılanıyordu. Ekrandaki sinyalin hala otoyolda ilerlediğini, şehirden uzaklaştığını ve hızlandığını görebiliyordum. Monica'ya nasıl ulaşabileceğimi düşünürken stresli bir şekilde saçlarımı okşadım. Bir plan düşünmeye çalışırken Kathy'nin kapısından geçip asansörlere doğru yürüdüm.

"Troy?" diye merakla seslendi.

"Gitmem gerek," dedim, neredeyse durmadan.

"Lütfen. Konuş benimle." Sesindeki endişe beni hazırlıksız yakaladı. Adımlarımı yavaşlattım.

"Hayalet gibi bembeyazsın," dedi, bana doğru yürürken. "Sanırım

Monica'nın başı dertte."

Sözlerimin ciddiyetini anlayınca zorlukla yutkundü. Ayaklarıma baktım ve yavaşça başımı salladım.

"Onu kaybedemem," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar akmak üzereydi. Gözlerimi kırıştıtararak gözyaşlarımı geri tuttum. Kathy'nin beni bu halde görmesinden nefret ediyordum, ama duygularım beni ele geçirmişti. Korkularım beni tüketiyordu.

"Onu seviyorsun, değil mi?" diye fısıldayarak sordu.

Kathy'ye baktım ve gözlerinde anlayışlı bir sempati gördüm. Gizlice birlikte olduğumuzu bildiği için alaycı bir tatmin duygusu yoktu, bizi kaç kez yakalamaya çalışmış ya da babama ispiyonlamış olursa olsun. Hayır, gözlerinde anlayış vardı. Acaba o da sahip olamayacağı birini sevdiği için mi böyleydi? Babam. O düşüncenin beni etkilemesine izin veremezdim.

Sevdiğim kadın tehlikedeyken ve ben bu anda bunu engellemek için hiçbir şey yapamıyorken olmazdı. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmezdim. Bu sorunlu dünyayı ona ben getirmiştım, bu korkunç kadını hayatına ben sokmuştım. Veronica, galada, benim dairemde ve şimdi de burada hayatını cehenneme çevirmişti. Onu korumak için elimden geleni yaptığımı sanıyordum. Bizi. Yine de yeterli olmamıştı.

Kendi takipçisiyle yaşadığı onca şeyden sonra, Monica şu anda kesinlikle çok korkmuş olmalıydı. Bunun için kendimden nefret ediyordum.

"Evet." Yavaşça başımı salladım ve gözlerimi elimin tersiyle sildim.

Kathy elini omzuma koydu ve hafifçe sıktı. "Ne yapabilirim?" diye sordu, gözleri kararlıydı.

"Helikopter çağır ve acele et."

O başını salladı ve ofisine geri koştu. Telefonu alıp hızlıca numarayı çevirmesini izledim. Ekranımdaki sinyal şehirden uzaklaşırken, kendimi çaresiz hissederek telefonuma baktım. Masasındaki telefonun klik sesini duydum. Çok hızlı olmuştu.

"Yirmi dakika içinde babanızdan birini East River'daki iskeleye getirebileceğim. Hemen çıkmalısınız," dedi Kathy telefonu kapattıktan sonra.

"Teşekkürler," dedim başımı sallayarak.

"Dikkatli ol, Troy," dedi yumuşak bir sesle.

Muhtemelen bana söylediği en güzel sözdü. Asansöre binip lobide indim, bu günün nasıl farklı bir şekilde geçeceğini düşünüyordum. Keşke buraya daha erken gelseydim, o zaman Veronica'nın planını engelleyebilirdim. Daha önce yapabileceğim pek çok şey vardı, örneğin Veronica'yı uzun zaman önce kendimden ve ailemden uzaklaştırmak gibi. Ya da bu işi bırakmak. Ya da babama karşı çıkmak. Ya da en başından beri Monica için savaşmak. "Keşke", "yapabilirdim", "yapmalıydım" gibi sözler artık bana yardımcı olmazdı. Kafamdan bu düşünceleri silkeledim ve asansörün açık kapısından dışarı çıktım.

Monica'nın yarım saat önce geçtiği ağır cam kapılara doğru yürürken, resepsiyondaki sekreterin beni dikkatle izlediğini hissettim.

"Veronica'dan neden bana bahsetmedin? Bu sabah geldiğimde ilk söylemen gereken şey bu olmalıydı," dedim, ona dönerek.

"Ben... ben..." Rahatsızlık içindeki hali belliydi.

"Güvenlik önlemleri aldığımızı sanıyordum!" dedim sert bir sesle, hızımı neredeyse hiç kesmeden.

"Bay Gunner, onları durdurmaya çalıştım. Ama Monica..."

"Monica ne?" diye sordum, sesimi yumuşatarak. Belki nereye gittiklerine dair bir ipucu vardı. Her şey yardımcı olabilirdi.

"Monica onunla birlikte gitti. İstekli görünüyordu..." omuz silkti.

Veronica'nın Monica'yı onunla bir yere gitmeye ikna etmek için ona ne söylediğini merak ettim. Eminim şeytani bir şey bulmuştur ve ne yazık ki Monica da buna kanmıştır. Onu suçlayamazdım. Veronica kurnaz bir kadındı.

"Peki, nereye gittiklerini biliyor musun?" Kız başını salladı.

"Hiçbir şey söylediler mi?" "H-

hayır, efendim."

"Hangi yöne gittiler?" "B-

bilmiyorum."

Yararsız. Tamamen yararsız. Hayal kırıklığıyla iç geçirdim.

"O kadın tehlikeli. Seni kovdurmalıyım. Ve sen..." Kapıda ayaklarına bakan güvenlik görevlisini işaret ettim.

Artık burada kaybedecek vaktim yoktu. Kapıdan çıkıp bir taksi çağırdım, içine atladım ve şoföre iskelenin adresini verdim. Uzak değildi, ama trafik nedeniyle birkaç dakika daha sürdü. Telefonumun ekranını ve saatimi dikkatle izledim, dakikalar geçtikçe ve Monica ile aramızdaki mesafe arttıkça endişeleniyordum.

Otuz dakika sonra iskeleye vardık. Taksiyi, diğer helikopterlerin trafiğiyle meşgul olan iniş platformuna mümkün olduğunca yakın bir yerde indirdim. Pistte koştum, diğer helikopterlerin rüzgarı saçlarımı savururken kulaklarımı sağır ediyordu. Babama ait şık, siyah helikopteri çılgınca aradım. Sonunda pistin sonunda onu gördüm.

Diğer pilotların ve pist görevlilerinin uyarılarını görmezden gelerek hızımı artırdım. Monica'ya ulaşmaktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Helikopterin içindeki pilotu gördüm, güvenlik kontrollerini yaparken aceleyle içeri girdim. Pencereye vurduğum, onu korkuttum.

"Gitmeliyiz!" diye pencereden bağırdım.

Helikopterden atladım ve diğer tarafa geçerek ağır kapıyı açtım. İçeri kayarak girdim, emniyet kemerimi taktım ve kulaklıklarımı taktım.

"Hedefimiz neresi, Bay Gunner?" diye sordu pilot, yanımdaki koltuğa yerleşirken.

"Emin değilim."

Bana şaşkın bir şekilde baktı.

"Bu haritayı takip etmen gerekiyor." Telefonumu kaldırıp ekranındaki izleme bilgilerini ona gösterdim. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet." Başını salladı.

Kendi emniyet kemerini taktı ve gazı açtı, helikopter pistten kolaylıkla havalanırken üstümüzdeki pervaneler daha hızlı dönmeye başladı. Kısa sürede nehrin zerindeydik ve otoyola doğru ilerliyorduk. Monica'nın bizden kilometrelerce ileride olduğunu görebiliyordum, ama hava yoluyla seyahat etmek mesafeyi hızla kapatacaktı.

Aramızdaki mesafe azaldıkça, onların hala hızlı hareket ettiklerini görebiliyordum. Bir taksi şoförünün izin verebileceğinden çok daha hızlı. Veronica sryordur herhalde. Gözlerimi kapattım, Monica'nın içinde olduğu küçük kırmızı spor arabasının otoyol duvarındaki başka bir arabaya çarptığı görüntüsünü kafamdan silmeye çalıştım. Bu düşünce midemi bulandırdı. Veronica gerçekten aptalca bir şey yapmadan ona ulaşmam gerekiyordu.

Kısa süre sonra telefonumdan, ekranımda takip ettiğim kırmızı noktanın hemen üzerinde olduğumuzu görebildim. Pencereden dışarıya, otoyola baktım. Gözlerim, aradığım parlak kırmızı araba bulana kadar arabalardan arabaya atladı. Nefesimi tuttum.

"Orada!" diye bağırdım, onu işaret ederek.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu pilot, emin olamadan.

Ona verecek bir cevabım yoktu. Artık buradaydık ve çok yakındık, ama ne yapacağımı bilmiyordum. Veronica'yı nasıl durduracağımı bilmiyordum. Hâlâ çaresizdim, ama şimdi yüzlerce metre yükseklikteydim.

Veronica, az sayıdaki trafiğin içinde zikzaklar çizerek 100 mil/saate yaklaşmış olmalıydı. Hareketleri gelişigüzel ve pervasızdı. Kalbimi durduran her ölümcül çarpışmayı görmemek için gözlerimi kapatmak istedim, ama gözlerimi arabadan ayırmadım ve onun yavaşlamasını diledim.

O anda kırmızı ve mavi ışıklar gördüm. Sonra birkaç ışık daha. Doğru gördüğümünden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptım, ama oradaydılar. En az bir düzine polis arabası, Veronica'nın kırmızı spor arabasını takip etmek için otoyolda hızla ilerliyordu. Gelmişlerdi.

Veronica'nın hızını daha da artırdığını görene kadar kendimi biraz rahatlamış hissettim. Kontrol etmesi zor bir hıza yaklaşıyordu. Arka aynasından polisleri görmüş, sirenleri duymuş olmalıydı. Onların peşinde olduklarını umursamıyordu. Durmuyordu. Monica'nın arabada mahsur kalmışken neler hissettiğini sadece tahmin edebiliyordum ve hiçbir şey yapamıyordum.

"Kahretsin!" diye bağırdım sinirli bir şekilde, kontrol panelinin üstüne elimi vurarak.

"Polis kovalamacasına mı karıştık, Bay Gunner?" diye sordu pilot, aşağıdaki manzaradan gözlerini ayırmadan, daha fazla polis arabası kovalamacaya katılırken.

"Üç katı ödeme yapacağım," diye kulaklığıma mırıldandım.

Polisi arayarak Monica'yı daha fazla tehlikeye attım mı? Açıkçası, onların takibi Veronica'yı durdurmuyordu. Belki de istediği buydu. Büyük bir

gösteri. Büyük finali. Benim dikkatimi çekecek bir şey. Herkesin dikkatini çekecek bir şey.

Hayatta tek istediği şey, ilgi odağı olmaktı. Tüm gözler onun üzerindeydi, ister bir partide daracık bir elbiseyle, ister *Sports Illustrated* dergisinin kapağında yarı çıplak olsun. O ilgi için yaşıyordu. Bu yüzden benimle evlenmişti. Kameralar flaşlar patlatırken ve fırtınalı aşkımızla ilgili röportajlar yağarken, New York'un en genç milyarderlerinden birinin kolunda olmak için. O her şeyi yuttu, sonra ben gösteriyi, sahte görünüşü sonlandırdım ve o bunun için benden nefret etti.

Bu yüzden, annem aracılığıyla ya da pahalı burbonla beni ustaca sarhoş edip elbisesinin ince askısını düşürerek, hayatıma geri dönmek için bu kadar çaresizce uğraşmıştı. Ben zayıftım ve boşandıktan sonra bile onu hayatıma aldım. Yatağıma. Bencilce, sıkıcı hayatımda geçici bir zevk bulabilmek için bana kendini attığı anları kullandım. O, tanıdık bir kaçış noktasıydı.

Bunun başka bir şey olduğunu ya da onun duygularının bir kaçamaktan daha güçlü olduğunu bilmiyordum. Daha iyi bilmeliydim. Veda ettiğimizde ya da bir aile partisine girip onu orada gördüğümde, gözlerindeki sessiz, çaresiz bakışı görmeliydim. O hala beni seviyordu. Ve şimdi, bu yüzden, sevdiğim kadının hayatını tehlikeye attım.

Aşkın insanı çılgınca şeyler yapmaya itebileceğini biliyordum, ama Veronica'nın neler yapabileceğini, ne kadar ileri gidebileceğini hiç bilmiyordum. O her zaman biraz çılgındı. Bir bakıma, beni ona çeken de buydu. O, çok fazla şampanya içen, masaların üzerinde dans eden ya da partilerde balkonlardan sarkan, birinin onu güvenli bir yere çekeceğini bilen, başını sallayıp gülerek "Ah, bu Veronica" diyen süper model parti kızıydı.

Ama bu farklıydı. Bu, daha önce hiç görmediğim, gerçekten korkutucu bir versiyonuydu. *Bu* Veronica'yı nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Bölüm 51

MONICA

Otoyolda ilerlerken, araba hayatımda hiç görmediğim bir hıza ulaştığında, Veronica'ya korku belirtisi var mı diye baktım. Hiçbir şey yoktu. Elleri direksiyonda sabitti, titreme yoktu. Yüzü taş gibi sertleşmişti ve gözleri yola dikilmişti. Veronica'nın ağzı sıkıydı, dudakları düz bir çizgi halinde bastırılmıştı, bu da kaşlarını çatmış ya da gülümsemiş gibi yanlış anlaşılabilirdi. Hafifçe titredim.

Sanki bir filmde çıkmış ya da bir kitabın sayfalarında anlatılan bir kötü karakter gibi görünüyordu. Kendimi bir gerilim filminin kahramanı gibi hissettim, ama nasıl biteceğini bilmiyordum. Sayfaları çevirip kaderimi görebilmeyi diledim, ama yazar hikayesini henüz bitirmemişti. Eğer bu durumdan kurtulursam, kendi hikayemi yazmak zorunda kalacaktım. Durumumun ciddiyeti göz önüne alındığında, bu acımasız bir düşünceydi.

En az bir saattir bu şekilde gidiyorduk ve ellerim nihayet arabanın kapı kolundan ayrılmıştı, sanki hız ve hayatımın sona erme olasılığına bir şekilde alışmışım gibi. Mil işaretleri bulanık bir ışıkla geçip gidiyordu,

Pennsylvania'ya gidiyorduk, ama Veronica'nın aklındaki varış noktasının orası olduğunu hiç sanmıyordum.

Son, onun aklındaki şeydi. Ben mi yoksa ikimiz mi, gözlerindeki çılgın bakıştan yola çıkarak bunun onun için önemli olmadığını düşündüm. Troy'a o kadar takıntılıydı ki, ben onunla gidersem ölmesi umurunda bile değildi. Onun başka biriyle birlikte olması düşüncesine dayanamıyordu. Bu korkutucu gerçek birkaç mil önce aklıma gelmişti ve kalbim mideme çakılmış, orada bir kaya gibi kalmıştı.

Troy'u bir daha asla göremeyecektim. Dudaklarında beliren sinsi gülümsemeyi ya da alnına mükemmel bir şekilde düşen asi siyah saçlarını. Dudaklarının benim dudaklarıma değmesini ya da parmaklarının benim parmaklarımla iç içe geçmesini bir daha asla hissedemeyecektim. Tutkulu anlarda yumuşak ve tatlı ya da sert bir şekilde adımı söylemesini bir daha asla duyamayacaktım. Artık bizi hiçbir şey engellemediğinde hayalini kurduğumuz, başlamak istediğimiz hayatı asla yaşayamayacaktım. O kadar yakındık ki, şimdi her şey bizden koparılıyordu. Hayatım koparılıyordu.

Sıcak gözyaşları, siyah ve çıplak ama baharın yeni hayatının eşiğinde olan ağaçları izlerken görüşümü bulanıklaştırdı. Bu, onlar için hayatın başladığını, ama benim için biteceğini acımasızca hatırlatıyordu. Troy'a veda edememeyi, son bir kez "seni seviyorum" diyememeyi düşünmeye dayanamıyordum. Ne pahasına olursa olsun ona söylemem gerektiğini fark ettim.

Veronica'ya baktım, o yola odaklanmış, gözleri ufka dikilmişti. Gaz pedalına ne kadar basarsa bassın, ufuk sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Arka koltuğa hızlıca baktım, onun attığı çantamı arıyordum. Çantayı köşede gördüm, içindekiler koltuğa ve yere dağılmıştı. Gözlerim hızla telefonumu aradı ve sonra onu gördüm, siyah ve şık, orta koltukta duruyordu. Ulaşabileceğim mesafedeydi, ama onu almak için emniyet kemerimi çözmem gerekecekti. Bu imkansız bir görev gibi görünüyordu.

Yüzümü tekrar öne çevirdim ve Veronica beni durdurmadan, Troy'a ulaşmamın tek yolu olan telefonumu nasıl ele geçirebileceğimi düşünmeye başladım. Hızlı olmalıyım. Arka koltuğa ulaşp, onun ulaşamayacağı bir yere gidersem, Troy'a veda etmek için hızlıca onunla iletişime geçebilirdim.

Derin nefesler alarak bir sonraki hamlemi planladım. Arada sırada Veronica'ya bakıyordum ama o yola odaklanmış durumdaydı. Şimdi yapmam gerektiğini biliyordum. Yavaşça yanına uzandım ve başparmağımı emniyet kemerinin kırmızı düğmesine bastırdım. Beni ele verecek tıklama sesine hazırlıklı olmak için gözlerimi kapattım. Ses Veronica'nın dikkatini çekmedi. Yavaşça ve sessizce nefes verdim ve emniyet kemerini çıkardım, bunu yaparak kaderimi mühürlediğimi biliyordum, ama zaten ölmüştüm.

Bir arabanın dikkatini dağıtmasını, Veronica'nın iki eliyle direksiyonu çevirerek onu geçmesini bekledim. Hemen önümüzde beyaz bir sedan gördüm ve kendimi arka koltuğa atmak için birkaç saniyem olduğunu biliyordum. Veronica'nın önündeki arabayı geçmeye hazırlanırken direksiyonu sıkıca kavradığını gördüm. Sonra şansımı denedim, koltuğumdan kendimi ittim ve orta konsolun üzerinden tırmandım.

Veronica çığlık attı, ben telefonuma uzanırken çığlığı kulaklarımı deldi, ama ayağım konsol ile vites kolu arasında sıkıştı. Parmaklarım telefonumun serinliğini zar zor hissettiğinde, araba aniden sola saptı ve beni Veronica'nın koltuğunun yanına çarptı. Acı içimi parçalarken inledim. Telefonum koltuğun kenarına doğru kaydı ve ulaşamayacağım bir yere düştü. Telefonun düşüşünü izlerken çığlık attım, ardından arka kapı ile koltuk arasına düşerken çıkardığı ses duyuldu. Troy'a ulaşma şansım artık yoktu.

Araba sağa doğru savruldu ve beni yolcu koltuğuna fırlattı, bir elin baldırımı sıkıca tuttuğunu hissettim. Veronica'nın tırnakları derime batarken, beni ön koltuğa doğru çekerken çığlık attım. Arabayı nasıl sürdüğünü ve beni nasıl tuttuğunu anlamadım.

"Buraya gel, seni küçük sürtük," diye tükürdü.

Tırnakları daha da derine batarak derimi yırttı. Kurtulmak için tekmelemeye çalıştı ama ayağım hala konsolda sıkışmış durumdaydı. Kurtulmak için ona doğru hareket etmekten başka seçeneğim yoktu. Geriye doğru kayarak ayağımı kurtardım ama Veronica'nın eli şimdi saçlarımı tutuyordu. Parmaklarını kafa derime dolayarak sertçe çekti. Acı içinde çığlık attım ve onun elini n koltuğa doğru takip ederek tutuşunu hafifletmeye çalıştım.

Kaçmaya alıştığım aynı koltuğa geri oturduğumda, başımı o kadar sert itti ki soğuk cama çarptı. Acı içimi parçalarken, zihnimde milyonlarca ışık patlaması yaşandı. İnleyerek gözlerimi kapattım, parlaklığı engellemeye çalıştım ama o benim kafamın içindeydi. Ondan kaçış yoktu.

"Hak ettiğini buldun," dedi Veronica.

Arabanın dengelendiğini hissettim. Artık dikkatini dağıtan bir unsur olmadığım için, bizi düz sürmeye odaklanabilirdi. Neden bunu uzatıyordu acaba? Bizi kaza yapmasına izin verebilirdi. Kafam hala cama dayalıyken, emniyet kemerime uzandım ve onu tekrar taktım, geri bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordum.

Başımı camdan ayırdım ve geride bıraktığı yapışkanlığı hissettim. Gözlerimi yavaşça açtığımda, camdan aşağı damlayan kanı gördüm, dışarıdaki çorak manzaraya kırmızı bir kontrast oluşturuyordu. Elimini başıma koydum ve şakaklarımdan aşağı damlayan sıcak kanı hissettim.

Yan aynada başka bir kırmızı şey gözüme çarptı. Kırmızı bir ışık parlaması. Ve bir tane daha. Mavi ile karışık birkaç kırmızı ışık parlaması. Gerçekten gördüğümden emin olmak için birkaç kez gözlerimi kırptım, bunun beyin sarsıntısının bir sonucu olmadığından emin olmak için. Ama değildi. Bunlar polis arabalarının ışıklarıydı. Birkaç tane. Arkamızda en az iki düzine polis arabası yaklaşıyordu.

Biraz daha dik oturdum, beni kurtarmaya geldiklerine dair umutlanmaya başladım. Belki de bu durumdan kurtulma şansım vardı. Yaşamak için. Troy'u tekrar görmek için. Aynaya biraz daha baktım, sonra arkadan yaklaşan yanıp sönen ışıkları fark etmemiş gibi görünen Veronica'ya baktım. Uzaklardan siren sesleri kulağıma ulaştı ve sonra onun yüzünde de fark ettiğimi gördüm.

Başını kaldırıp dikiz aynasına baktı.

"Kahretsin!" diye bağırdı ve avuçlarını direksiyona vurdu. "Veronica," dedim

yumuşak bir sesle. "Bitti."

Sessiz kaldı, gözleri yola sabitlenmişti. Hızını kesmiyordu. "Bundan kurtulmanın

yolu yok," dedim.

"Kapa çeneni!" diye bağırdı.

"Eğer yavaşlarsan, arabayı durdurursan, beni bırakırsan... belki seni bırakırlar."

Veronica alaycı bir şekilde güldü.

"Onlara seninle isteyerek gittiğimi söyleyeceğim. Suç duyurusunda bulunmayacağım," diye tekrar denedim.

Gaz pedalına daha da sert bastı ve araba ileriye doğru sıçradı. Hız göstergesinin 100 mil/saati geçtiğini gördüm. Boğazımı yuttum.

"Onu alabilirsin," dedim, korkudan boğazım kurumuştı. "Ne?"

diye tükürdü.

"Troy. Onu alabilirsin." "Ha! O

beni istemiyor."

"İstiyor. Seni seviyor. Ben sadece bir oyalama aracıydım, ama senin yerini asla dolduramayacağımı biliyorum. Artık bunu biliyorum."

Veronica, benim anlayamadığım bir şey mırıldandı. Kendi kendine konuşuyordu ve gözlerindeki çılgın bakış, şimdi tanımlayamadığım başka bir şeyle örtülmüştü, ama bu, omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi.

Titrek bir elimi uzattım ve nazıkçe onun ön koluna koydum, bu onu hafifçe irkiltti. Onu ikna etmek umuduyla sesimi sabit ve sakin tutmaya çalıştım.

"Onu bir daha asla görmeyeceğim. İkiniz tekrar mutlu olabilirsiniz. İsteddiğinizin bu olduğunu biliyorum. İkinizin *de* istediği şeyin bu olduğunu."

Nefes alıp verişinin yavaşladığını fark ettim, sanki sözlerim onun bariyerini yıkıyormuş gibi.

"Veronica, ben asla senin gibi olamayacağım. Senin gibi onun dünyasına uyum sağlayamam. Haklıydın. Troy'un hayatında yer alan tek kadın sensin. Şimdi kendine zarar vermeden önce biraz sakinleş. Onu bir daha görmek istemiyor musun?"

Yavaşça başını çevirip bana baktı, gözleri kısılmıştı. Onun güvenini kaybetmekten ve önümdeki yolda görecekim şeylerden korktuğum için, onun bakışlarını kırmaya cesaret edemedim.

"Beni aptal sanıyor olmalısın," dedi. "Hayır!"

Şaşırmış gibi yaptım.

"Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, ama işe yaramayacak." "Hiçbir şey

yapmaya çalışmıyorum Veronica," dedim, sesim yükseldi.

"Anlamıyorsun galiba. Biri bizi bu arabadan zorla çıkarmadıkça ikimiz de bu arabadan çıkmayacağız."

O arkasını dönüp yola bakarken boğazımdan sessiz bir hıçkırık kaçtı. Sözlerim boşunaydı. Bu arabada, onun yanında ölecektim. Troy'u bir daha asla göremeyecektim. Bir daha asla yazamayacaktım. Bir aile kuramayacaktım, ya da ailemi bir daha göremeyecektim. Veronica'yı tatmin edip etmediğini umursamadan gözyaşlarımın yanaklarımdan akmasına izin verdim. Gözlerimi kapattım ve başımı cama yasladım, hayatımı kaybedeceğim yolun görüntüsünü kafamdan silmeye çalıştım.

Polis arabalarının sirenleri artık daha yakındaydı, asla gelmeyecek bir kurtarmanın alaycı sesiyle kulaklarımı dolduruyordu. Yukarıda bir helikopterin pervanelerinin sesini duyduğumu sandım, ama yine, kimse beni kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağını bildiğim için alaycı bir ses.

Bölüm 52

TROY

Veronica'yı tekrar aramayı denedim, telefonla konuşmanın dikkatini dağıtarak otoyolun kenar duvarına çarpmasını engelleyebileceğini umuyordum. Rotorların gürültüsünün arasında telefonun zil sesini duydum. Umarım telefonu açardı. Belki onu arabayı durdurmaya ve bu çılgınlığı sona erdirmeye ikna edebilirdim. Bu kovalamacaya son verip Monica'yı tehlikeden kurtarması için ona duymak istediği her şeyi söyledim.

Ama hayal kırıklığıma uğradım, telefon çalmaya devam etti ve karşı tarafta kimse cevap vermedi. Sesli mesajın devreye girdiğini duyar duymaz telefonu koltuğa fırlattım. Ne ona ne de Monica'ya ulaşabilirdim. Helikopter kırmızı arabanın hemen üzerinde uçuyor olsa da, Monica hala çok uzaklarda hissediyordu.

"Sıradaki hamlemiz ne, Bay Gunner?" diye sordu pilot, gözlerinde ihtiyatlı bir bakışla.

Burada sonsuza kadar kalamayacağımızı biliyordum. Keşke bir planım olsaydı. Keşke polisler bu işi bitirebilseydi, ama tek yapabildikleri takip etmektir. Otoyolu kapatmışlardı, böylece masum siviller zarar görmesin diye. Daha fazla polis arabasının takibe katıldığını izledim, ama çabalarının boşuna olduğunu anlamaya başlamıştım. Benim çabalarım da boşunaydı. Veronica çok

hızlı hareket ediyordu. Çok düzensizdi. Bu noktada, tek yapabileceğimiz şey, önümüzde oynanan korkunç sahneyi izlemektir.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Çaresiz bir fikir. Çaresizden daha tehlikeli, ama işe yarayabilirdi.

"Kırmızı arabayı geçebilir misin?" diye sordum, önümü işaret ederek.

Pilot başını salladı, ama fikrimin nereye varacağını tam olarak anlamadığını anlayabiliyordum. Vites kolunu aşağı itti, helikopterin burnu hafifçe aşağı eğildi ve hız arttı. Aşağıya baktım, kırmızı arabayı hızla geçtik.

"Devam et," dedim. "Bu şeyi indirmek için aramızda yeterli mesafe olması lazım."

"İniş mi?" diye sordu pilot, ağzı açık kalmış bir

şekilde. "Evet." Başımı salladım.

"Nereye iniş yapacağım?"

"Oraya." Önümdeki otoyolun uzunluğunu işaret ettim. O başını salladı.

"Bunu yapamam efendim. Ne güvenli ne de yasal."

"Başka seçeneğimiz yok," dedim sertçe.

Pilot zorlukla yutkundu, eli sikliği sıkıca kavradı. Kafasında bir tartışma yaşıyor gibiydi, ama sonunda helikopteri Veronica'nın kilometrelerce ilerisinde indirmeye başladı. Onun ne kadar hızlı gittiğini bildiğim için, fazla zamanımız olmadığını biliyordum. Otoyolda bir viraj vardı, bu da bizim görünmez olmamız ve Veronica'yı tamamen şaşırtmamız için bir avantaj olabilirdi.

"Şurada." Yolun virajını çevreleyen ağaçların ötesini işaret ettim.

Pilot başını salladı ve alçalmaya devam etti, virajı döndü ve düzleşti, sonra yavaşça aşağıdaki boş şeritlere indi, siyah asfalt bizi boşluğuyla yuttu. Helikopter yere indiğinde, emniyet kemerimi çözdüm ve kulaklıklarımı çıkardım.

"Bay Gunner! Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı pilot, yavaşlayan pervanelerin sesi onun sesini bastırıyordu.

"Onu durdurabilecek tek şey bu," dedim, daha çok kendime değil, ona.

Kapının kolunu tuttum ve ağırlığı üzerime baskı yaparken kapıyı açtım. Kapı açıldığında helikopterden atladım ve Veronica'nın her an köşeyi döneceğini bildiğim otoyolun ortasına doğru hızlıca yürüdüm. Hava garip bir şekilde sakindi, rüzgâr soğuk ve keskin bir şekilde saçlarımı dalgalandırıyor. Uzaklardan gelen siren sesleri olmasaydı, ağaçlarla çevrili boş bir yolda durmak neredeyse huzur verici gelirdi.

Etrafıma bakındım ve burasının öleceğim yer olabileceğini fark ettim. Bu sabah uyandığımda, hayatımın bu şekilde sona ereceğini düşünmemiştim, ama bugün tahmin etmediğim birçok şey oldu. Uyandığımda, babamla kavga edeceğimi bilmiyordum, ne kadar zor olursa olsun, bu kavganın olması gerekiyordu. Hayatımın geri kalanında ne olacağını bilmeden işimi bırakmak üzere olduğumu da bilmiyordum.

ve hayatımın geri kalanında ne olacağını bilmediğimi bilmiyordum. Sevdığım kadının psikopat eski karım tarafından kaçırılacağını, bunun polis kovalamacasına ve onu durdurmak için çaresizce plan yapmama yol açacağını bilmiyordum.

Ve hayır, uyandığımda öleceğimi de bilmiyordum. Ama Monica'yı kurtarabileceksem bu riski almaya hazırdım.

Monica. Hayatımda beklememiştim başka bir şey daha. Yüzü zihnimde canlandı. Birkaç gün önce uyandığımda gördüğüm yüzü değil, kötü karaoke söyleyen yüzü değil, ona öyle dokunduğumda değişen yüzü değil. Ama hayatıma ilk girdiğinde, o gece o bara girdiğinde gördüğüm yüzü. Her şeyi değiştireceğini bilmiyordum.

Hayatımı ne kadar değiştirdiğini fark edince sıkı bir gülümseme attım. Beni, hiç olabileceğimi düşünmediğim bir insan haline getirmişti, sevgi dolu ve korkusuz. Ve Erica'nın dediği gibi, eğlenceli. Bana iş dışında hayatın nasıl olabileceğini ve başka bir yol seçmeye cesaretim olursa neler yapabileceğimi gösterdi. Bana aşkın ne olduğunu gösterdi. Gerçek aşkı. Vegas'ta ani bir evlilikle sizi saran geçici aşkı değil, onu aşan aşkı.

Kafamda onun yumuşak yüzünü canlandırırken, ona veda etmem gerektiğini biliyordum. Ceketimin cebine uzandım ve telefonumu çıkardım. Cevap vermeyeceğini biliyordum, ama eğer bir şekilde bu durumdan kurtulursa, onu kurtarabilirsem, ona hislerimi bilmemi istedim. Telefon beklendiği gibi çaldı, çaldı ve sonunda sesli mesaja geçti. Kısa mesajı kulaklarımı doldurdu ve onu duyduğumda kalbim aynı anda hem daraldı hem de genişledi.

Bip.

Konuşmadan önce titrek bir nefes aldım.

"Monica. Benim. Bunun nasıl biteceğini bilmiyorum, ama umarım sen hayatta kalırsın. Ben artık burada olmasam bile, sensiz bir dünya hayal edemiyorum. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Olduğun kişi ve beni yaptığın kişi için."

Veronica'nın arabasının kırmızı silüetinin köşeyi döndüğünü görebiliyordum, hemen arkasında mavi ve kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Uzaklardan gelen siren sesleri her virajda daha da yükseliyordu ve zamanımın azaldığını biliyordum.

"Hikayemiz bugün sona eriyorsa, lütfen özür dilerim. Tüm bunlar için çok üzgünüm. En çok da, hiç şansımız olmadığından dolayı üzgünüm."

Araba yaklaşıyordu. Veronica'nın ön koltuktaki pembe sarı saçlarını neredeyse seçebiliyordum. Hızını kesmiyordu. En azından henüz. Dizlerim tutmayacakmış gibi hissetsem de, kararlı bir adım attım. Beni görmesi gerekiyordu. Arabayı durdurması için tek gerçek şansın ben olduğumu biliyordum. Cinayet işlemiş, hatta intihar etmiş olabilir, ama bana zarar vermezdi. En azından kasten değil. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. Yine de, yolun ortasında durmak bir riskti. Monica'yı kurtaracaksa, bu riski almaya hazırdım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım telefona, sonra parmağımı ekranın üzerindeki kırmızı düğmeye bastım. Elimi indirdiğim anda araba yaklaşıyordu, lastik ve benzin kokusu burnumu doldurdu. Kalbim durdu ve gözlerimi kapatmaya cesaret edemedim.

Lütfen arabayı durdur, diye düşündüm.

Lütfen dur.

Veronica'nın arabayı durdurması için dinleyen herkese dua ettim.

Sanki dualarım kabul olmuş gibi, Veronica'nın gözleri ön camdan benimkilerle buluştuğu anda frenlerin çığlığını duydum. Gözlerinde şaşkınlık, korku ve çılgınlık vardı. Araba yavaşlamaya başlayınca burnu aşağı eğildi, ama yolda ilerlemeye devam etmekten kendini alıkoymakta zorlandı. Veronica'nın direksiyonu tutmakta zorlandığını görebiliyordum. Fren pedalına basması, saatte 100 milin üzerinde hızla giden arabayı durdurmaya yetmiyordu. Tam zamanında kenara atladım, kırmızı bir ışık yanımdan geçip gitti.

Lastiklerin çığlık atan sesi kulaklarımda yankılanırken, asfaltın üzerine sert bir şekilde düştüm. Otururken, arabanın yolun karşısına kayarak, arka kısmının düzensiz bir şekilde hareket ettiğini gördüm. Arabanın barikatı aşip yolun kenarından ağaçların arasına daldığını dehşetle izledim.

"Monica!" diye bağırdım.

Ayağa kalkıp arabaya doğru koştum. Arkamda lastiklerin çığlığı duyuluyordu, siren sesleri kulaklarımı dolduruyordu. Arabanın kapıları açılmalı ve polisler bana durmamı bağırırsa da koşmaya devam ettim. Durmam mümkün değildi. Ona ulaşmam gerekiyordu.

Barikatın ezilmiş metalinden geçip kayalık araziye doğru koşmaya devam ettim, ağaç dalları yüzüme çarparak önümü kesiyordu. Önümde duman vardı ve farların donuk turuncu ışığı karanlık ağaç gövdelerinden yansıyor. Daha hızlı koştum.

Arabaya ulaştım ve yolcu kapısının kolunu sıkıca kavradım, çaresizce çekmeye çalıştım ama kapı açılmadı. Kapı, barikatın çarpmasıyla hafifçe çökmüştü. Pencereden içeri baktım ve ön koltukta hareketsiz duran Monica'yı gördüm. Korkudan aklımı kaçırmıştım, pencereye yumruk attım. Ona ulaşmam gerekiyordu.

Kapıyı tekrar denedim, kolu tüm gücümle çektim, ama yine de açılmadı. Ceketimi çıkardım ve elime sardım.

Düşünmeden, yumruğumu yolcu penceresine vurdum, cam etrafımda parçalandı. Küçük cam parçalarının Monica'ya zarar vermemesini umdum. Tabii, zaten çok fazla yaralanmamışsa. Bu düşünceyi içime attım ve pencereden ona uzandım.

Ellerim ona dokunur dokunmaz, onun irkildiğini hissettim. Ellerini yüzüne götürerek yüzünü kapattı ve benden uzaklaşmaya çalıştı. Hayattaydı. Hızlıca onu inceledim, yaralarını değerlendirdim, ama çoğunlukla yaralanmamış, sadece korkmuş görünüyordu.

"Monica," dedim yumuşak bir sesle.

Sürücü koltuğuna dikkatle baktım. Veronica, başı direksiyona yaslanmış, yere yığılmıştı. Sırtının yavaşça inip kalkması dışında neredeyse hiç hareket etmiyordu. Onu görünce omurgamdan bir ürperti geçti. Gözleri boştu ve kırmızı ojeyle boyanmış tırnakları, örümceğin ince bacakları gibi direksiyona sarılmıştı. Onu zar zor tanıdım.

"Monica." Tekrar denedim, elimi omzuna koyup onu nazikçe salladım.

"Hmm?" dedi rüya gibi.

"Benim," diye onu sakinleştirdim. "Seni buradan çıkaracağım." "Mmm."

Sesi sanki çok uzaktaymış gibi geliyordu.

Bir kolumu beline doladım, diğer kolumu bacaklarının altına soktum, onu koltuktan kaldırdım ve keskin cam parçalarına dikkat ederek dikkatlice pencereden dışarı çıkardım. Gözleri titrerken, kollarımda düzenli nefes alıyordu.

kapalıydı. O buradaydı. O iyiydi. En azından, ağaçların karanlığında onu kendime sıkıca sararken, öyle olmasını diledim.

Bölüm 53

MONICA

Yavaşça gözlerimi kırparken, görüşüm düzeldiğinde uzun ağaçların gölgeleri ve şekilleri daha net hale geldi, ama nerede olduğumu anlayamıyordum. Kafam bulanıktı, sanki eski bir televizyonun ekranında gri parazitler varmış gibi. Başımın üzerindeki bulutlar etrafımdaki ormanı karartıyordu ve beni tutan büyük ellerin yanında aniden çok üşüdüm. O elleri tanıyordum. Ama kime ait olduklarını tam olarak anlayamıyordum.

Sağıma baktım ve ezilmiş kırmızı metal ve parçalanmış uzun bir ağaç gördüm, içi açık ve herkesin görebileceği şekilde dağılmıştı. Duman yükseliyordu, yoksa sis miydi? Ağaçların arasından sızan turuncu farların sisinden anlayamadım. Altımdaki kayaların ve çimlerin üzerine dağılmış kırık camlar gördüm.

O arabada olduğumu bilerek, bedenimden çıkmış gibi hissettim. Yoksa hala orada mıydım? Zihnim, nerede olduğumu anlamak için çok bulanıktı. Kim olduğumu. Sürücü koltuğunda oturan, daha doğrusu uzanan kadına bakarak nefesimi tuttum. Başı, içimi ürperten bir şekilde eğilmişti, açık mavi gözleri yavaşça kırpışarak pencereden bana bakıyordu.

"Oh," diye nefes nefese kaldım, gelmeyeceğini sandığım havayı içime çektim.

"Sorun yok," dedi yumuşak bir ses, bir el saçlarımı okşayarak yumuşakça tararken.

Sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdim ve yukarı baktım. Etrafımızdaki orman kadar koyu yeşil gözleri ve yüzlerce kez ptğmnden emin olduğum, şimdi korkuyla sert bir çizgiye dönüşmüş dudakları gördüğümde, doğru grdğmnden emin olamadım. Onun gerçek olduğuna inanamadan uzun bir süre yüzünü inceledim.

Troy. Troy buradaydı.

Sanki bu düşüncenin kafamda yerleştiğini fark etmiş gibi, ağzı küçük bir gülümsemeye kıvrıldı. "Hey sen," diye fısıldadı.

Birkaç kez gözlerimi kııptım.

"Nasıl?" diye başladım, ağzım kurumuş ve cevaplarını öğrenmek istediğim soruları sormak için can atıyordum.

"şşş," dedi, parmağını nazikçe ağzıma koyarak. "Sorularını sonra sor."

Beni kendine doğru çekti, yüzüm göğsüne yaslandı. Onu içime çektim, hala önümdeki serabı inanamıyordum, bir daha asla hissedemeyeceğimi sandığım kollarda tutuyordu beni.

Onun nefesini hissederken, ağaçların arasından baktım ve kırmızı ve mavi ışıkların ağaçlardan yansıdığını gördüm. Rüzgar hızlandı ve yaprakları hışırdatmaya başladı, hava soğuktu ve giysilerimin içinden sızıyordu. Titredim ve onun sıcaklığı beni

daha sıkı sarıldı. Yaklaşan ayak sesleri ve boğuk sesler duydum ve başımı Troy'un göğsüne gömdüm, kendimi çaresiz hissediyordum.

"Bay Gunner," dedi bir adam sert bir sesle.

Başka birinin onun adını söylemesi, başka birinin de onu gördüğü anlamına geliyordu. O bir hayalet değildi. Troy gerçektir. Kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. Yüzümü göğsüne gömdüğümde, elleri beni daha sıkı kavradı, tanıdık kokusu beni sardı.

"Sen... herkes... iyi mi?" diye sordu, muhtemelen polis memuru olan adam.

"Sanırım öyle," dedi Troy, derin sesi kulaklarımda müzik gibi çınladı. "Ama şoför... şey... Veronica. Hâlâ arabada. Onun durumu ne, bilmiyorum..."

Veronica. Beni kaçıran kadın. Troy'un eski karısı. Direksiyonun başındaki oydu. Önümdeki konuşmayı bir araya getirirken her şey yerine oturmaya başladı. Bir kabus gibi gelmişti, ama şimdi bunun gerçek olduğunu biliyordum. Kırmızı araba. Gösterge panelinde titreyen hız göstergesi oku. Lastiklerin çığılığı. Etrafımdaki metallerin çıtırtısı.

O, hayal edebileceğimden çok daha tehlikeli, çok daha ölümcül biriydi. Onun yalanını gerçek olarak kabul edip, onunla gitmeme izin verdiğime inanamıyordum. Buna kanmış olmama ve bu yüzden neredeyse ölmeme inanamıyordum. Ama Troy iyiydi. O da benimle birlikteydi. Benim kazam dışında başka bir kaza olmamıştı.

"Kontrol edeceğiz," dedi polis memuru. "Ambulans yolda."

"Teşekkürler," dedi Troy.

Ayak sesleri ve bir araba kapısının açılma sesini duydum, ardından kollarımdaki tüyleri diken diken eden keskin bir çığlık geldi. Troy'un titrek bir nefes aldığını duydum.

"Çek ellerini üzerimden!" diye çığlık attı Veronica.

Onun iyi olmasına hem korku hem de rahatlama hissettim. Neler olduğunu görmek ve onun kaçmadığından emin olmak için başımı çevirdim. Onun bu dünyada olduğunu bilerek bir daha kendimi güvende hissedebilecek miyim diye merak ettim.

"Bayan Mews. Lütfen sakın olun." Polis memuru, ona dokunmaktan korkuyormuş gibi dikkatlice ellerini kaldırdı.

"Arabam!" diye bağırdı, etrafına bakarken. Kırmızı kaput tamamen çökmüştü. Ön cam örümcek ağı gibi parçalanmıştı. Yolcu camı çökmüş, kapı ezilmişti. Benim oturduğum yer orasıydı. Bu manzarayı görünce titredim.

O, hurdaya dönmüş arabasını incelerken, gözleri fal taşı gibi açıldı ve çılgınca etrafına bakındı.

"Troy!" diye bağırdı. "Troy nerede?"

Ağlamaya başladı, alnını direksiyona dayadı ve ona vurmaya başladı.

"Bayan Mews..." dedi polis memuru, elini sırtına koyarak. "Lütfen, durun. Bayan Mews. Lütfen."

Saçlarını tırmalamaya başladı, saçlarını kafa derisinden çekip şiddetle başını salladı, ağlayarak çığlıklar attı.

"Onu öldürdüm," diye hıçkırdı. "Troy'u öldürdüm! Aman

Tanrım!" "Hayır, Bayan Mews. Öldürmediniz. Bay Gunner iyi."

"Bana yalan söyleme!" diye bağırdı. "Onu gördüm. Ona çarptım. Aman Tanrım. Arabayı zamanında durduramadım."

"Veronica," dedi Troy yüksek sesle, onu içinde bulunduğu büyüünün etkisinden kurtarmaya çalışarak.

Gözyaşlarıyla dolu gözleriyle hızla yukarı baktı ve onu gördü. İnanamadan, bir anlığına ona baktı, sonra gözleri kollarında tutulan bana takıldı. Yutkunmaya çalıştım, ama boğazım çok kurumuştı.

"Sen," diye homurdandı, sesi soğuk, neredeyse fısıltı gibi kısılmıştı.

Gözlerinde delilikle arabadan sendeleyerek çıktı. Çaresizce bakışlarımı kaçırmak istesem de yapamadım. Yere sürünerek bana doğru gelen parçalanmış bacağını gördüm ve midem bulandı. Derisinden dışarı çıkan kemiği hissetmiyor gibiydi.

"Bayan Mews. Lütfen. Yaralanmışsınız," dedi polis memuru, diğerlerine yardım etmeleri için eliyle işaret etti.

Diğer iki memur yanına gelip kollarını sardılar ve Troy ile bana doğru sürünmeye çalışan kadını desteklediler. Dengesi bozuldu ve yere düşerken acı içinde çığlık attı.

"Oh," diye hıçkırarak, Troy beni daha sıkı sararken yüzümü onun göğsüne çevirdim.

"Tutuklusunuz Bayan Mews," dedi polis memuru. "Monica Durrall'ı kaçırmak ve dikkatsiz araç kullanmak suçlarından. Lütfen, durumu daha da zorlaştırmayın. Çok yaralanmışsınız. Size yardım edelim."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok!" diye bağırdı Veronica, polis memurlarının elinden kurtulmaya çalışırken. "Avukatımı aramak istiyorum. Hemen!"

"Bütün bunları karakolda halledebilirsiniz. Şu anda, sağlık görevlileri tarafından muayene edilmeniz gerekiyor. Bacağınız kırılmış ve kim bilir başka neler olabilir," dedi polis memuru sakın bir şekilde.

Veronica ve onu taşıyan polis memurlarının arkasında, az önce gelen ambulanslardan birine doğru yürüdü.

"Seni de muayene ettirmemiz gerekiyor," dedi Troy, beni baştan aşağı süzerken.

"Ben iyiyim," diye ısrar ettim.

Gerçekte durumum hiç de iyi olmasa da. Zihnim ve bedenim hâlâ şok halindeydi. Kahretsin, derimden dışarı çıkan kırık kemiklerim olup olmadığını bile bilmiyordum.

"Lütfen, bebeğim," diye fısıldadı Troy.

Bebeğim. Bu kelime, benim için çok gerekli olan bir kucaklama gibi içimi ısıttı. O beni dikkatlice kayalık araziden diğer ambulansa taşırken, ben onun göğsüne başımı yasladım. Sağlık görevlileri beni ondan almak için aceleyle yanımıza geldiler,

ama o beni bırakmadı. Ben de kollarımı boynuna sıkıca doladım. Eğer bu gerçekse, onu bırakmayacaktım. Bir daha asla.

Beni ambulansa taşıdı ve sağlık görevlileri hayati organlarımı kontrol edip gözlerime parlak el fenerleri tutarken yanıma oturdu. Uzakta Veronica'nın çığlıklarını duydum ve bu sesi umutsuzca duymazdan gelmeye çalıştım. Yavaşça yayılan acı başımı kaplarken gözlerimi kapattım. Her şey çok bulanık görünüyordu, Troy'un güçlü elinin benim elimdeki hissi bile.

Sağlık görevlilerinin konuştuğunu duyabiliyordum, ama sesleri çok uzak geliyordu. Troy'un sesi de öyle. Yanımda olmalarına rağmen, sanki boşuk fısıltılar gibi geliyordu.

"Monica," dedi Troy, dudakları kulağıma

değiuyordu. "Hmm?" diye seslendim.

"Beni duyabiliyor musun?" diye

sordu. Hafifçe başımı salladım.

"Beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyorlar..."

"Hayır," diye boşuk bir sesle cevap verdim.

"Ben iyiyim. Gerçekten."

"İyi değilsin."

"Seni terk etmek istemiyorum," dedim, gözlerimi açıp onun gözlerine baktım. Bir daha onun yanından ayrılmaktan korkuyordum. Onu neredeyse kaybetmişim. O da beni neredeyse kaybetmişti. Araba ona doğru hızla yaklaşırken onun arabanın önünde durduğu görüntü

zihnimde canlandı. Ona sarıldım, onun burada benimle olduğuna ve ölmediğine inanamıyordum.

"Lütfen beni terk etme," diye hıçkırarak ağladım.

"Seni terk etmiyorum, bebeğim. Buradayım." Kollarını bana doladı ve dudaklarının başımın üstüne bastırıldığını hissettim.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," dedi yakındaki bir sağlık görevlisi.

"Onu ben götürürüm," dedi Troy. "Muhtemelen sizden daha hızlı."

Sanki sağlık görevlisi bunu düşünüyormuş gibi kısa bir duraklama oldu.

"Tamam," dedi ihtiyatla. "Hastaneyi arayıp yolda olduğunu ve helikopterin izin almasını söyleyeceğim."

Helikopter mi?

"Teşekkürler," dedi Troy, yavaşça ayağa kalkarken beni de kaldırarak.

Beni ambulansın merdivenlerinden aşağı taşıdı, güneş uzakta batmaya başlarken hava bizi ısıırıyordu. Troy beni oraya taşıırken önümüzde yolda şık, siyah bir helikopter gördüm. Pilot dışarı atlayıp bizim için büyük kapıyı açarken, yukarıdaki pervaneler yavaşça çalışmaya başlarken neler olduğunu merak ettim.

"Troy?" diye sordum, sesimde korku vardı.

"Sorun yok," diye beni sakinleştirdi. "Eve gidiyoruz. Senin iyi olduğundan emin olduktan sonra."

Beni helikoptere taşıdı. Pilot arkamızdan kapıyı kapattı. Troy beni arka koltuğa taşıdı ve nazikçe yere indirdi. Emniyet kemerimi bağladı ve yanımdaki koltuğa oturdu, elimi eline aldı. Sersemlemiş bir halde başımı omzuna yasladım, aniden uykuya ihtiyaç duydum.

"Uyuyamazsın, bebeğim," diye fısıldadı, elimi sıkarak. "Çok

yorgunum." Esnedim.

"Biliyorum, ama lütfen uyanık kal. Kalman gerek."

"Mmm."

"Manzara buna değecek, söz veriyorum." Sesinde hafif bir gülümseme duydum.

Yaşadığımız onca şeyden sonra umut dolu küçük bir gülümseme.

"Tamam," dedim ve gülümsemeyle karşılık verdim.

Helikopter havalanırken, korkunç manzara aşağıda kalırken, yerin yavaşça uzaklaştığını izledim. Ambulansın kırmızısı, ağacın etrafındaki parçalanmış araba, kırık kemikler, sirenler, yanıp sönen ışıklar. Bunları bir daha asla görmek istemiyordum.

Kısa süre sonra Manhattan'ın silüeti görüldü ve kalbim küt küt çarpmaya başladı. Ev. Eve gidiyorduk. Yaklaştıkça mor ve pembe gökyüzünü öpen binalar

bizi karşıladı. Hala rüya görüp görmediğimden emin değildim.

Bölüm 54

TROY

Monica'nın elini tutarken, uyanık olduğundan emin olmak için birkaç dakikada bir sıkıyordum, şehir beton ve camdan oluşan bir deniz gibi altımızda uzanıyordu. Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş ve ölümden dönmüş olmasaydı, bu mükemmel bir randevu olabilirdi. Başının üstüne bir öpücük kondurdum ve ona özgü yasemin kokusunu minnetle hafızama kazıdım. O kokuyu, elini elimde hissetmeyi, başını omzuma yaslamasını asla kaybetmek istemedim.

"Uyanık mısın?" diye fısıldadım.

"Mhmm," dedi uykuyla bir sesle. "Manzara çok güzel."

Ona gülümsedim. Artık akşam karanlığı çökmüştü. Gökyüzü lacivert ve leylak rengi suluboya tablosu gibiydi, aşağıda sadece binaların parıldayan ışıkları sıcaklık veriyordu.

Helikopter hafifçe alçaldı ve umarım bu hastaneye yaklaştığımız anlamına geliyordur. Sağlık görevlileri Monica'yı muayene etmiş ve büyük olasılıkla beyin sarsıntısı geçirdiğini ve başka bir şeyi olmadığını söylemişlerdi, ama ben emin değildim. Kırmızı arabanın kaputunun bir ağaca dolandığı görüntüsü kafamdan çıkmıyordu

O şanslıydı. Çok şanslıydı. Birisi dualarımı duymuş ve onu kurtarmıştı, ama umarım doktorlar onda başka bir sorun bulmazlar.

Ayrıca, bu olayın ona verdiği duygusal yükten de kurtulmasını umuyordum. Onu arabada bulduğumda, yüzü solmuş ve eskiden çok sıcak olan gözleri sadece korkuyla doluydu, neredeyse tanınmaz haldeydi. Bunu ona yapanın ben olduğumu düşünmeden edemedim. Onu ağaca sarılmış arabaya bindiren bendim. Uyandığından emin olmak için değil, içimi kaplayan suçluluk duygusundan dolayı elini tekrar sıktım.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Hmm?" diye sordu, başını hafifçe kaldırıp bana baktı. "Ne için?"

"Her şey için. Seni bu duruma soktuğum için..." Kafasını salladım, yüzündeki morlukların koyulaşmaya başladığını görünce gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

"Sen hiçbir şey yapmadın," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben olmasaydım, Veronica hayatına asla girmezdi. Seni öldürebilirdi. Ne yapardım bilmiyorum..."

"Ben buradayım," dedi, elimi sıkarak. "Senin suçun değil, Troy."

"Bir daha sana zarar vermeyecek," dedim kararlı bir sesle.

O başını salladı, ama ikna olmadığını biliyordum. Her zaman bu günü ve yaşadığı dehşeti hatırlayan küçük bir parçası olacaktı.

. Sadece, benimle birlikte, sevgi ve güvenlik içinde hayatına devam edebileceğini ona garanti edebilmeyi umuyordum. Onu korumak istiyordum. Onu neredeyse kaybetmişken, onu gözümün önünden nasıl ayırırım bilmiyordum.

Veronica'nın hapse atılacağını ve umarım ona yardım edebilecekleri bir yere konulacağını biliyordum. Daha önce de aklının başında olmadığını düşünüyorsam, bugün onun ruhsal durumu daha da netleşti. Bunu gözlerinde gördüm. Eskiden tanıdığım kadın artık yoktu. Geriye kalan, artık sahip olamayacağı bir hayat için çaresizce çabalayan, parçalanmış bir versiyondu ve bu onu ikiye bölüyordu. Bacağındaki kırığı hatırlayınca titredim, öfkesi o kadar güçlüydü ki başka hiçbir şey hissedemediği için kırığın farkında bile değildi.

Helikopter alçaldı ve Monica gözlerini kapatarak hafifçe inledi, binalar yaklaşıyordu.

"Hey, iyi misin?" diye endişeyle sordum.

"Mhmm," dedi, ama gözlerini kapalı tuttu.

Yavaş ve titrek bir nefes alırken yüzü grimsi yeşil bir renk aldı. Hasta olabileceğini düşündüm. Hastaneye çabuk varmamızı dilerken sırtını ovuşturdu. Artık çok uzak olamazdık. Hemen bir doktora görünmesi gerekiyordu. Beyin sarsıntısının mide bulantısına neden olabileceğini biliyordum, ama uzun vadeli hasara neden olacak kadar şiddetli olmaması için dua ettim.

"Neredeyse vardık," dedim yumuşak bir sesle, umarım haklıydım.

Yine inledi, öne doğru eğildi ve başını bacaklarının arasına aldı.

"İyi olacaksın, bebeğim," dedim.

"Daha ne kadar var?" Öne eğildim ve pilota biraz sert bir şekilde sordum. Bu onun suçu değildi.

"Hastane görünmeye başladı, Bay Gunner," diye beni teselli etti.

Ben başımı salladım ve koltuğa yaslandım, Monica ve beni karanlık sardı. Yakındaki bir binanın tepesinde, iniş noktamız olan sarı *X işaretini* görebiliyordum. Rahat bir nefes aldım. Pilot helikopteri yavaşça indirdi, pervaneler yavaşlayarak durdu. Sedyeyle bize doğru koşan hemşireleri görebiliyordum. Pilot gelip kapıyı açtı, ben de Monica'yı helikopterden kaldırıp sedyeye yatırdım.

"Bundan sonrasını biz hallederiz," dedi hemşire acil bir şekilde, sedyenin tutacaklarını tutup Monica'yı çatıdaki yakındaki asansöre doğru itti.

"Ben de geliyorum," dedim, yetişmeye çalışarak.

"Ailesinden misiniz?" diye bana baktı.

"Ben onun..."

"O da geliyor. Gelek zorunda." Monica hemşirenin kolunu tuttu ve ona yalvaran bir bakış attı, nefesi hızlanmıştı.

Hemşire ona ve bana baktı ve daha fazla stres yaratmaktansa tartışmamak daha iyi olacağını anladı. Onu asansöre kadar takip ettim, arkamızda iki hemşire vardı. Acil servisin bulunduğu kata indik ve Monica'yı yakındaki bir odaya ittiler.

"Burada beklemeniz gerekecek," dedi hemşirelerden biri, odaya girmemi engelleyerek. "Birkaç test yapmamız gerekiyor. Protokol gereği."

Monica'nın neler olup bittiğini görmek için kendini kaldırmaya çalıştığını gördüm, gözlerinde panik vardı. Ona güven verici bir gülümseme attım.

"Sorun yok," diye seslendim. "Hemen dışarıda olacağım."

Bir şey söylemek üzereymiş gibi görünüyordu, ama bunun yerine yere yığıldı ve yere kustı. Ona gitmek, saçlarını tutmak, sırtını ovmak istedim. Her şeyi. Ama ne kadar direnirsem, doktorun onu muayene etmesi o kadar uzun süreceğini biliyordum. Bu yüzden hemşirenin kapıyı kapatmasına izin verdim ve kapının dışında volta atmaya başladım.

Cebimdeki telefonum titredi. Onu görmezden geldim. Bir dakika sonra tekrar titredi. Başka bir arama geliyordu. Sinirli bir şekilde i geçirdim ve cebimden çıkardım. Ekranın uzun bir çatlağı olduğunu fark ettim, muhtemelen arabadan atlayıp asfalta düştüğümde oluşmuştu. atlaktan babamın aradığını gördüm. Arama görmezden geldim, ama o tekrar aradı.

Onun ısrarının devam edeceğini bilerek telefonu kapattım. Muhtemelen bu sabahki konuşmamızdan dolayı hala çok kızgındı, ama şimdi bunun sırası değildi. Tek odak noktam Monica'ydı ve onun iyi olduğundan emin olmaktı. Babamın hesaplaşması bekleyebilirdi. şu anda endişelendiğim en son şey buydu.

Bir doktorun Monica'nın odasına girmesini izledim ve biraz rahatladım. Sonra koridordan tanıdık bir ses duydum ve kaza mahallindeki aynı polis memurunu gördüm. Beni fark etti ve yanıma geldi.

"Bay Gunner." Başını salladı. "Ben Memur Lundquist. Tanışmadığımızı fark ettim."

Elimi uzattım ve sıkıca sıktım.

"O nasıl?" diye sordu, kapalı kapıyı işaret ederek. "Emin

değilim," dedim, saçımı elime geçirdim.

"Ona birkaç soru sormam gerekecek. İfadesini alacağım. Doktor izin verirse tabii."

Dönüp kapıyı çaldı, sonra tekrar bana döndü. "Sıra sizde.

Uzaklaşmayın."

Başımı salladım ve Monica'yı görebilmek için odaya girip kaybolmasını izledim.

Sonraki yirmi dakika boyunca, kapının dışında dolaşarak içeriden bir ses duymaya çalıştım, ama duyamadım. Memur Lundquist odadan çıktı ve beni koridordan daha özel bir yere götürdü. Ona Veronica hakkında her şeyi anlattım, onun beni takip edip Monica'yı taciz ettiğini söyledim. Ona, Monica'ya solmuş çiçekleri onun gönderdiğinden şüphelendiğimi söyledim ve ikimiz de bunun Monica'nın hayatına yönelik bir tehdit olduğuna karar verdik. Bunu daha önce fark edemediğim için kendimi aptal hissettim. Onun intikamının bu kadar şiddetli olacağını hiç beklemiyordum. Ölümcul olacağını.

İfademi verdikten sonra memur departmana geri döndü ve beni düşüncelerimle baş başa bıraktı. Monica'nın odasına geri döndüm

odasına geri döndüm, ama kapı hala kapalıydı. İç geçirdim ve yakınlarda bir bekleme odası bulup koltuğa oturdum. Başımı ellerimin arasına alıp gözlerimi kapattım. Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordum ve endişelerim beni ele geçiriyordu.

"Troy?" dedi tanıdık bir ses.

Başımı kaldırdım ve Erica'nın endişeli gözlerle bana doğru yürüdüğünü gördüm.

"Erica!" Ayağa kalktım ve o bana sarıldı, sessizce ağlıyordu. "Aman

Tanrım," dedi gözyaşları arasında.

"Burada ne işin var?" diye sordum, kafam karışmış bir halde.

"Dalga mı geçiyorsun?" Benden uzaklaştı ve ellerini omuzlarıma koyarak bana baktı. "Haberlerde her şey vardı. Polis kovalamacası. Babamın helikopteri. Kaza."

İç geçirdim. Tabii ki öyleydi.

"Babamın New Jersey'de olduğunu biliyordum. Muhtemelen artık orada değildir, çünkü bunu duymuştur, eminim duymuştur. Ama neyse, yukarıdaki senin olduğunu biliyordum. Veronica'nın kırmızı arabasını görene kadar neden polis kovalamacasına karıştığını bilmiyordum."

"Ah, Erica." Başımı salladım. "Korkunçtu. Çok korkunçtu."

Arkamdaki sandalyeye oturduğumda bacaklarımda güçsüzleştiğini hissettim. Erica yanımdaki koltuğa oturdu ve ona olan biten her şeyi anlattım.

. Onu suçlayamazdım. Sanki bir korku filminden çıkmış gibi geliyordu.

"Monica iyi mi?" diye sordu, etrafına bakarken sesinde aciliyet vardı.

"Evet. Sanırım öyle. Umarım öyledir. Beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyorlar, ama çok uzun süredir orada. Ne olduğunu bilmiyorum..." Sıcak gözyaşlarının akmak üzere olduğunu hissettim.

"Oh, Troy. O iyi olacak." Elimi tutarken bana güven verici bir şekilde başını salladı. "Sormak istemiyorum ama... Veronica..."

"Hayatta, ama oldukça kötü yaralanmış."

Erica rahatlamış bir şekilde başını salladı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra elini omzuma koydu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama haberlerde spekülasyonlar var..."

"Ne hakkında?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Seninle Monica arasındaki romantik ilişki hakkında."

"Tabii ki öyle," diye mırıldandım. "Sadece haberler korkunç bir olayı alıp tamamen başka bir şeye dönüştürebilir."

Artık babamın aramasının sebebinin kavgamız değil, helikopterinin haberlerde yüksek hızlı bir kovalamacada yer alması ve asistanımla romantik bir ilişkim olduğu yönündeki söylentiler olduğunu düşündüm. Muhtemelen ikincisi için daha çok endişeleniyordu.

Koltuğuma yaslanarak inledim. "Umurumda bile değil. Sadece Monica'yı görmek istiyorum."

"Göreceksin," dedi Erica.

Saatler sürmüş gibi gelen bir sessizlik içinde bekledik, ta ki Monica'nın odasına giren doktor beni bulmaya gelene kadar. Onu gördüğümde, cevaplar için sabırsızlanarak hızla ayağa kalktım. Monica hakkında bana söyleyebileceği her şeyi duymak için sabırsızlanıyordum.

"Bayan Durall sizi istiyor," dedi.

Derin bir nefes aldım ve Erica'yı bekleme odasında bırakarak onu odaya kadar takip ettim.

Bölüm 55

MONICA

Beyaz çarşafı çeneme kadar sıkıca tuttum, ellerimin, her şeyimin titrediğini gizleyebilmeyi umuyordum. Hayatımdaki her şey bu hastanede değişmişti ve bunun, hayatımı alabilecek olan araba kazasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"İyi misiniz?" diye sordu doktor, klipsli kağıtlarından bana bakarak.

Hiç de öyle olmasam da başımı salladım. İçim bulanıyordu ve kusacak gibiydim. Hemşirenin daha önce getirdiği kaseyi hızla aradım. Hemşire kaseyi üçüncü kez yıkamasının ardından lavabonun yanındaki tezgahta durduğunu gördüm. Dudaklarımı sıkıca kapatarak her şeyi içinde tutmaya çalışırken, çılgınca kaseyi yerini işaret ettim. Doktor parmağımın işaret ettiği yere baktı ve hızla kaseyi yerini belirleyerek bana uzattı.

Hiçbir şey kalmadığını hissedene kadar kaseyi boşalttım. Kusmaya çalışırken kaseyi sıkıca kendime doğru çektim. Vücudum o gün yaşadıklarını fark etmeye başladıkça, aldığım her nefes acı vericiydi. Doktor, oldukça hırpalanmış olduğumu, ancak morlukların önümüzdeki birkaç gün içinde daha belirgin hale geleceğini ve ağrının daha şiddetli olacağını söyledi. Emniyet kemerimi takmış olduğum için şanslı olduğumu söyledi.

Arabada hayatımın bittiğinden o kadar emindim ki, Troy'a veda etmek için emniyet kemerimi çıkardığım anı hatırladım. Birkaç dakika sonra her şey çok farklı bitebilirdi.

Bir başka kuru kusma dalgası beni sararken inledim ve sırtım öne doğru eğilirken acıdan çığlık attım. Doktor elini sırtıma koydu.

"Beyin sarsıntısında mide bulantısı normaldir. İlk üç aylık dönemde ve bazen daha sonra da normaldir," dedi nazikçe.

Kaseyi sıkıca kavradım, gözlerimi kapattım ve sanki doktorun birkaç dakika önce söylediği şeyi silebilecekmiş gibi başımı salladım.

"Hamileymişsin."

Hamile.

Tam olarak üç aylık. İkinci üç aylık döneme giriyordum ve içimde bir bebek büyüdüğünden bir şekilde mutlu bir şekilde habersizdim. Troy'un bebeği.

Kusma kabını kendimden uzaklaştırdım ve hemşirelerden biri gelip onu götürdü. Yanımdaki yatakta bebeğimin, bizim bebeğimizin parlak siyah beyaz bir fotoğrafı duruyordu. Elimi titreyerek dikkatlice aldım, sanki kırılabilirmiş gibi. Gözlerim, karnımda yatan minik bebeğe bakarken yaşlarla doldu. Tuzlu gözyaşlarım etrafımdaki beyaz çarşaflara düştü.

"Sizi biraz yalnız bırakayım," dedi doktor, hemşirelere gitmelerini işaret ederek. "Lütfen, bir şey ihtiyacınız olursa bana haber verin. Ve tekrar tebrikler."

Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Suçluluk duygusunun beni kemirdiği şu anda yalnız kalmak isteyip istemediğimi bilmiyordum. Üç aydır hamileydim ve bunu bilmiyordum. Anne olarak içgüdülerim zaten başarısız olmuştu. Adetimin bir değil, üç kez geciktiğini fark etmeliydim. Çikolatalı kek gibi şeylerin tadı farklı gelmeye başladığında fark etmeliydim. Göğüslerimin zaman zaman ağrıdığını ya da Troy'un yakınlaştığımızda onlara özellikle uzun süre dokunduğunu fark etmeliydim.

En kötüsü de, bu sabah Veronica ile birlikte ayrıldığımda bebeğimizi tehlikeye attım. Hamile olduğumu bilseydim, onunla hiçbir yere gitmezdim. Daha akıllı davranır, daha fazla soru sorar, yardım isterdim. Bunun yerine, onu körü körüne takip ettim ve üçümüzün de neredeyse hayatımızı kaybettiğimiz aslanın inine doğru gittim. Fotoğrafi kalbime sıkıca bastırarak sessizce ağladım, suçluluk duygusu içimi kapladı.

Doktor ultrason, çeşitli ölçümler ve kalp atışı testleri yaptıktan sonra bebeğin iyi olduğunu bana garanti etmesine rağmen, yine de bir anne olarak başarısız olduğumu hissediyordum.

Bir anne.

Gençken üniversiteden mezun olduktan sonra biriyle evlenip aile kurmayı umut etmeme rağmen, asla olabileceğimi düşünmediğim bir şeydi. Hayatım hiç de öyle gitmediğinde, hatta hiç de öyle olmadığında, bununla başa çıkabilmek için romantik romanlar yazmaya başladım. Kaçış yolu. İlk kitabım başarılı olunca, aile kurma hayalim arka plana düştü ve o zamandan beri pek düşünmemiştim. Ama şimdi... hayalim gerçek oluyor gibiydi. Sadece hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Troy'un hazır olup olmadığını. Elimi karnıma koyduğumda, artık fazla seçeneğimiz olmadığını fark ettim.

Kapı hafifçe çalındı. Kapı açılırken gözyaşlarımı sildim ve Troy içeri girdi. Hızla ultrason

fotoğrafını yastığın altına, arkama sakladım. Ona söylemem gerektiğini biliyordum, ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ben bile henüz kabullenememiştim. Ultrason fotoğrafı arkamda çığlık atıyor gibiydi, o bana doğru dikkatlice yürürken, sanki camdan yapılmışım gibi, düşünmemi zorlaştırıyordu.

"Monica," dedi yumuşak bir sesle, sanki orada olmasını isteyip

istemediğimi sorar gibi. Yüzündeki endişeyi görünce

gözyaşlarıma boğuldum.

Bana doğru koştu ve kollarıyla beni sardı.

"Çok korktum," diye saçlarıma fısıldadı. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sadece bir sürü test..." dedim.

Ve hayatımı değiştiren bir test.

Benden uzaklaşıp beni baştan aşağı süzdü, sanki beni inceliyormuş gibi.

"Ben iyiyim," diye onu rahatlattım.

Şimdi gözleri yaşlarla dolmuş olan ve başını sallayan oydu. İki elimi uzattım, yanaklarını tuttum ve yüzünü kendime doğru çektim. Orman yeşili gözlerinden dudaklarının kıvrımlarına baktım ve onu öpmek için ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark ettim. Onda kaybolmak için. O, sessiz ihtiyacımı karşıladı ve dudaklarını benimkilere sertçe bastırdı. Tutkuyla. Onu kaybetmeye, her şeyi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu fark ettiğimde, tuzlu bir gözyaşı yanağımdan süzüldü. O geri çekildi ve yanağımdaki gözyaşımı sildi.

"Seni kaybettiğimi sandım..." diye fısıldadım.

"Neden beni kaybedeceğini düşündün ki?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Veronica'nın ofise nasıl geldiğini ve beni onunla gitmem için uydurduğu yalanı anlattım. O kadar ikna ediciydi ki, düşünmeden, onu ya da polisi aramadan harekete geçtim. Sadece ona ulaşmam gerektiğini biliyordum. Otoyolda hızla giderken, dolandırıldığımı fark ettim.

"Onunla bir daha asla uğraşmak zorunda kalmayacağız," dedi. Onun hayatımızdan çıktığını bana ikinci kez garanti ediyordu ve ben ona inanmak istiyordum, ama onun neler yapabileceğini de biliyordum. Parası olan insanların, özellikle de çılgın olanların neler yapabileceğini biliyordum.

"Bunu garanti ederim," dedi Troy, sanki şüphelerimi hissetmiş gibi. Ondan şüphe ettiğim ya da onu suçladığımdan değil. Sadece çok kötü bir gün geçirmiştik ve artık korumam gereken bir bebeğim olduğunu bildiğim için tetikteydim. Ona koruması gereken tek kişinin ben olmadığını söylemem gerektiğini biliyordum.

Yatağın üzerinde pozisyonumu değiştirirken, hareket ederken yüzümü buruşturarak, sözler göğsümde ağır bir yük gibi duruyordu.

"İyi misin?" diye sordu Troy, sesinde endişeyle, gözleri mavi hastane önlüğünün altından görünen sarımsı morlukları bulmaya çalışır gibi.

"İyiyim. Sadece biraz hırpalanmışım."

"Tanrım, kendimi asla affetmeyeceğim.

Asla."

Elini sıktım. "Troy, iyiyim. Lütfen." "Ölebilirdin."

"Ölmedim."

"Beyin sarsıntın var!" Sinirli bir şekilde elini saçlarına geçirdi.

"Ben iyiyim. Doktor sadece muayene için bir gece kalmamı istiyor, sonra eve gidebileceğime eminim."

"Bir gece mi?" Başını ellerinin arasına aldı.

"Troy," dedim, suçluluk duygusunun onu yiyip bitirdiğini görerek, olabildiğince sert bir sesle. "Hamileyim."

Sözler ağzımdan döküldü. Artık daha fazla içimde tutamazdım. Onun önümde daha fazla çöküşünü izleyemezdim.

Ellerini yavaşça başından çekti ve bana baktı, gözleri benimkileri arıyor gibiydi, sanki beni doğru duyduğunu anlamak istercesine.

"Hamile mi?" diye sordu yavaşça, sanki yeni bir kelimeyi deniyormuş

gibi. Ben başımı salladım. "Üç aylık."

"Sen..."

"Hayır, ben de senin kadar şok oldum."

"Bu..."

"Bebek iyi. Birçok test yaptılar."

Arkamda uzandım ve parmaklarımla yastığın altındaki parlak fotoğrafı buldum. Onu çıkardım ve ona gösterdim. Gözleri benden fotoğrafa kaydı, ama ne düşündüğünü anlayamadım. Bunun sindirilmesi zor bir şey olduğunu biliyordum, ama Troy neredeyse katatonik hale gelmişti. Fotoğrafa uzanmadığını fark edince, onu kucağıma düşürdüm.

"Bunun beklediğin şey olmadığını biliyorum..." dedim yumuşak bir sesle, sanki onun ellerindeymiş ve düşme riski varmış gibi hissettiğim kalbime odaklanmamaya çalışarak. "Benim de beklediğim şey değildi."

Sessiz kaldı ve içimde yavaş yavaş panik baş göstermeye başladı.

"Bunun istediğin şey olmadığını anlıyorum," diye fısıldadım. "Kendini kapana kısılmış hissetmeni istemiyorum..."

Gözlerimden kaçarak yavaşça hastane yatağından kalktı. "Troy..." diye

başladım.

"Biraz hava almam lazım," dedi ve kapıya doğru döndü.

Onun trans halinde odadan çıkıp beni odada tek başıma bıraktığını izledim, tamamen inanamıyordum. Fotoğrafı elime alıp

ve ona sarıldım. Kendimi ve bebeği sanki ikimizi de teselli etmeye çalışır gibi salladım.

Sevdiğim ve tanıdığımı sandığım adam, ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk etmişti. Onun şokta olduğunu anlıyordum, ama ben de öyleydim. Onunla aynı haberi ben de yeni almıştım. Ama ben gitmiyordum. O seçeneğim yoktu. Bebeğimiz *içimde* büyüyordu. Bununla birlikte beni korku, kafa karışıklığı ve üzüntü kaplamıştı.

Son yarım saatte, ebeveyn olarak hayatımızın nasıl olacağını hayal edecek vaktim bile olmamıştı, ama şimdi Troy'un bebeği uyutmak için salladığı ve ninni söylediği görüntüler kafamda dolaşıyordu. Onun bir baba olarak görüntülerine gülmeli miyim, ağlamalı mıyım bilmiyordum. İçten içe, bu konuda harika olacağını biliyordum. Sadece *onun* bunu bilmediğini düşünüyordum. Aklımda dolaşan görüntüleri baloncuklar gibi patlayıp beni boşlukta bıraktı.

Kapı çalındı ve başımı kaldırıp baktığımda Erica'nın kapıda durduğunu gördüm. Onun burada olduğunu bile bilmiyordum. Ona şaşkın bir bakış attım.

"Nasıl..."

"Sanırım Troy sana haberlerde çıktığını söylemedi..." Başımı salladım.

"Görür görmez geldim."

Göz yaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum, bu yüzden ona elimi uzattım.

Hemen yanıma geldi ve beni kucakladı. "İyi misin?" diye sordu, sesi titriyordu.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemedim. İyi olmaktan çok uzağım ve bunun beyin sarsıntıyla ya da vücudumda hissettiğim ağrıyla hiçbir ilgisi yoktu. Gözyaşlarım yüzümden akarken ona cevap veremedim. Erica başka soru sormadı. Orada oturup beni sessizce hastane yatağında kucakladı, kardeşinin kalbimi kırıldığını bilmiyordu ve bu, bugün yaşadığım her şeyden daha kötü bir duyguydu.

Bölüm 56

TROY

Hamile. Bu kelime, asansörle hastanenin lobisine inerken, bir şarkı gibi tekrar tekrar kulağıma fısıldanıyordu. Monica'nın yaşadığı onca şeyden sonra, özellikle de bana bizim bebeğimize hamile olduğunu söyledikten sonra, onu şu anda terk etmenin yanlış olduğunu biliyordum. Duvarlar üzerime çöküyormuş gibi hissediyordum, nefes almam ve düşünmem zorlaşıyordu, o odada nasıl kalacağımı bilmiyordum.

Çıkarken Erica'ya rastladım, ama neden gittiğime dair hiçbir açıklama yapmadım. Kafamda kelimeler oluşamıyordu, ağzımdan çıkamıyordu, bu yüzden güvenli bir şekilde asansöre binip, ne olacağını bilmediğim bir hayattan uzaklaşana kadar yürümeye devam ettim.

Kaldırımda, yanlış bir seçim olduğunu çok iyi bilerek, taksi çağırmadan önce tereddüt ettim. Monica'nın gözlerinde, ondan, bebeğimizden yavaşça uzaklaşırken hissettiğim acıyı gördüm. Daha ne kadar pislik olabilirdim? Ama gerçek şu ki, o anda vücudumu kontrol edemiyordum. Korkudan felç olmuş, kendi kendine hareket ediyordu. Hastaneye baktım, cam pencereler yargılayıcı gözlerle bana bakıyordu. Kafamı salladım ve taksi çağırmak için elimi uzattım.

Sarı bir araba hemen durdu ve ben içeri girdim. "Git,"

dedim uyuşmuş bir sesle.

"Nereye?" diye sordu şoför.

Bu harika bir soruydu, çünkü burada sevdiğim her şeyi geride bırakıyordum. Ona ofisimin adresini verdim. Nedenini bilmiyordum, ama aklıma gelen ilk şey buydu. Taksi kaldırımdan uzaklaşırken, başımı arka koltuğa yasladım ve kafamdaki zonklamayı gidermeye çalıştım. Sanki gün boyunca yaşadığım adrenalin etkisi geçmişti ve şimdi kafamda çözmeme gereken düşünceler kalmıştı.

Veronica. Tutuklanmış ve deli.

Monica. Beyin sarsıntısı geçirmiş ve benim bebeğime hamile.

Ben. Hayatımda tamamen kaybolmuş ve baba olmak üzereydim.

Durum özetle böyleydi.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım, ama karanlıkta tek gördüğüm bebeğimizin görüntüsüydü. Kafasını, kollarını ve bacaklarını gördüm. Monica'nın içinde büyüyen gerçek bir insandı. Gerçek gibi bile gelmiyordu ve onun içinde benim ve onun eşit parçaları olduğunu bilmek, gözyaşlarımı tutmam için yeterliydi. Her şeyi mahvetmekten korkuyordum.

Bebek sahibi olmak benim radarımda değildi. Hiç düşünmediğim bir şeydi. Veronica ile aramızda hiç gündeme gelmemişti ve o hikayenin nasıl bittiğini bildiğim için, Tanrı'ya şükür ki gelmemişti. Kendimi hiç baba olarak görmemiştim. Muhtemelen

benim babam çok kötüydü. Örnek alabileceğim bir babam olmadığı için bu konuda iyi olacağımı düşünmüyordum, bu yüzden hiç düşünmedim bile. İşime odaklanarak, sadece temel ihtiyaçlarımı karşılamak için bir kadına ihtiyaç duyduğumda, sonsuza kadar bekar bir hayat süreceğimi düşünüyordum.

Ama sonra Monica geldi ve hayatım için beklediğim her şey suya düştü. Ama bir bebek... bu çok büyük bir şeydi. Hayatı sonsuza dek değiştiren bir şey.

Taksi ofis binamın önünde yavaşlayarak durdu. Şoföre ücreti ödedim ve arabadan indim, önümde yükselen karanlık beton binaya bakarak. Pencerelerden çok az ışık geliyordu. Herkes akşam için evlerine gitmişti. Yalnızlığa minnettardım.

Büyük cam kapılardan geçip, bu sabahkinden farklı bir güvenlik görevlisinin yanından geçtim. Geçerken bana meraklı bir şekilde baktı, muhtemelen bugün haberlerde olan biteni gördükten sonra sormak istediği soruları kendine saklıyordu. Beni boğuyormuş gibi hissettiren kravatımı gevşettim ve asansöre doğru yürümeye devam ettim.

Ofisimin katı boştu ve ışıklar loştu. Temizlik ekibi birkaç saat daha gelmeyecekti, bu da sessizlik içinde oturup düşünebileceğim anlamına geliyordu. Işıkları açmaya zahmet etmeden ofisime girdim ve masama oturdum. Yorgunluk beni sararken kravatımı çıkardım ve ceketimi çıkardım. Eve gidip uyumalıyım.

Kapının hemen ötesinde Monica'nın masasını gördüm ve neredeyse onun orada oturup bilgisayarda yazı yazdığını hayal edebiliyordum. Onu özlediğimi fark ettim ve bana bebekten bahsettiğinde gösterdiğim tepki yüzünden kendimi korkak gibi hissettim. O da yeni öğrenmişti. Eminim o da benim kadar korkmuştu.

Ona yaptıklarımın sonra nasıl tekrar yüzüne bakabilirdim? Muhtemelen en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk ettiğim için benden nefret ediyordu. Kendimden nefret ediyordum

ama beynimin her şeyi sindirmek için zamana ihtiyacı vardı. Son birkaç saatte olan biteni sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Koridorda bana doğru yaklaşan ayak sesleri duydum. Mermer zeminde ağır adımlardı ve mesai saatinden sonra burada kim var diye merak ettim.

"Troy!" Babamın tanıdık sesi sessizliği bozdu. "Neredesin sen?"

Yüzümü buruşturdum. Şu anda en son ihtiyacım olan şey babamı görmektir. Ofisimin karanlığında sessizce durdum, umarım yanımdan geçip gider diye düşündüm.

"Burada olduğunu biliyorum. Güvenlik seni gelirken gördü."

Üzerimdeki ışık yandı ve ofisimi dolduran sert floresan ışığına karşı birkaç kez gözlerimi kırptım. Sonra kapıda duran babamı gördüm, yüzü kızarmış ve gözleri çılgınca parlıyordu.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu. "Sadece

düşünmem gerekiyordu."

"Düşünmek mi? Ha! *Düşünmek* için inzivadan erken ayrılmak ne büyük bir lüks," dedi, sesi alaycı bir tonla.

"Bugün çok şey oldu baba..."

"Öyle mi? Sence ben bilmiyor muyum?" Ofisimde volta atmaya başladı. "Sen inzivadan ayrıldıktan sonra, beni ve itibarımı utandırdıktan sonra, helikopterimin

helikopterimin kiralandığını öğrendim. Sonra bir baktım, haberlerde lanet olası bir polis kovalamacasında görünüyor. Aklından ne geçiyordu?"

"Ben..."

"Henüz bitirmedim," diye bağırdı babam. "Şimdi de senin asistanınla romantik bir ilişkin olduğunu söylüyorlar. Bu doğru mu?"

Ona baktım ve gözlerinde sadece öfke gördüm. Bugün yaşadıklarımla ilgili en ufak bir endişe ya da kaygı yoktu. Tek umursadığı şey itibarıydı. Çok bencil ve kendini beğenmiş biriydi. İçimde bir şey kırıldı.

"Tek umursadığın şey bu, değil mi?" diye sordum, sesim kısılmıştı. "Anlamadım?"

"Bugün birinin ölebileceğini umursamıyorsun. Kendi *oğlun* bugün ölebilirdi. İnsanların yaralanmasını umursamıyorsun. İmajın lekesiz kaldığı sürece hiçbir şeyi umursamıyorsun. Kendimden daha çok birini umursadığım için imajını lekelediğim için üzgünüm. Ama sen bunu bilemezsin, değil mi? Kendi karını bile umursamıyorsun."

"Dikkatli ol, evlat," dedi babam, durup bana bir bakış attı.

"Seni restoranda görmedim mi sanıyorsun? Striptiz kulübünde? Sen iğrenç bir kocasın. Daha da kötü bir babasın. İtibarını bu kadar önemsiyorsan, belki de kendin de onurlu davranmaya başlamalısın."

"Bu ne cüret!" diye öfkелendi babam.

"Hayır, nasıl *cüret edersin!*" dedim, masamdan kalkarak. "Eskiden sana hayran olduğuma inanamıyorum. Sırf seni gururlandıracağını düşündüğüm için seninle aynı yolu seçtiğime inanamıyorum, ama hiçbir şey seni memnun etmeyecek. Şimdi anlıyorum."

"Oh, boo-hoo." Yüzüne tokat atmak istediğim alaycı bir surat yaptı. "Milyarlarca doların seni mutlu etmemesine üzıldüm."

"Etmiyor. Hiçbiri etmiyor," dedim, ofisime bakarak. "Oh, ve sanırım

asistanın seni mutlu ediyor?" Güldü. "Aslında, evet. Ve bugün onu

neredeyse kaybediyordum. Senin umurunda değil tabii."

"Eğer gerçekten onunla bir ilişkin varsa, bu bardağı taşıran son damla olur. Kovuldun. İşin bitti. Seni uyarmıştım, Troy." Babam parmağını bana doğrulttu, yüzündeki kendini beğenmiş ifade şimdi kaşlarını çatmış bir ifadeye dönüşmüştü.

"Beni kovmana gerek yok, çünkü ben istifa ediyorum."

"Söylediklerini iyi düşün, Troy..." diye uyardı.

"Düşündüm. İstifa ediyorum. Bu işi sevmiyorum. Zenginleri daha da zengin etmekle ilgilenmiyorum ve senin altında çalışmakla da ilgilenmiyorum. Neredeyse kırk yaşındayım, ama sen bana çocuk muamelesi yapıyorsun."

"O zaman öyle davranma. Asistanını becermek akıllıca mı sence?"

"Bilmiyorum. Kathy hakkında sana aynı şeyi sorabilirim." "Dikkatli ol, evlat," diye tekrarladı.

"Ve ben sadece asistanımla yatmıyorum. Ona aşığım." Babam alaycı bir şekilde güldü.

"Aslında, bir bebeğimiz olacak."

Bunu ilk kez yüksek sesle söylemiştim, bu da olayı daha da gerçekçi hale getirmişti. Bunu ilk olarak babama söylememiş olmayı dilerdim, ama bu onu geçici olarak şok etmiş gibiydi. Bir an için, söylediklerimin ciddi olduğunu anlayacağını düşündüm. Onunla mutlu olduğumu. Bunun gerçek olduğunu. Onun büyükbaba olacağını. Bunun boş bir hayal olduğunu bilmeliydim.

"Ne kadar aptal olabilirsin?" diye sordu sonunda, sesi neredeyse fısıltı gibiydi. "Onun tuzacağına düştün. O seni sevmiyor. Paramı seviyor."

"Bu doğru değil," dedim, ona doğru bir adım attım. "Evet, doğru. Onun gibi fahişeler tam da bunu yapar."

Sözleri zehir gibi içime işledi ve beni öfkeyle doldurdu. Kolumu geri çekip yüzüne yumruk attım. Neredeyse ağır çekimde yere düşüşünü izledim, gözleri yere çarptığında beni takip ediyordu. Pişmanlık duymadım, sadece tatmin oldum.

"Bu ne cüret!" diye tükürdü, ağzından kan akıyordu.

Onun üzerine eğildim ve parmağımla onu işaret ettim. "Bir daha *asla* onun hakkında böyle konuşma. Ona saygısızlık yapmayacaksın. Ya da bana. Bir daha asla."

Onun üzerinden atlayıp ofisimin kapısından çıktım, loş koridordan geçip asansöre bindim. Babamın beni güvenlik görevlilerine ihbar etmekten çekinmeyeceğini biliyordum. Buradan bir an önce çıkmam gerekiyordu. Ondan ve kendini kanıtlamış olduğu kötü adamdan uzaklaşmam gerekiyordu. Bunu başından beri biliyordum, ama sonunda o benim babam olduğu için ilişkiyi kesmeye korkuyordum. Ama o iyi bir insan değildi. Artık bunu açıkça görebiliyordum.

Binadan çıktım, kendimi özgür hissediyordum, beni buraya bağlayan işten kurtulmuştum. Ofisimde kanlar içinde oturan babamdan kurtulmuştum. Yumruğumun ağzına çarptığı yerden elim zonkluyordu. Taksi çağırırken elimi salladım.

Bu sefer nereye gideceğimi tam olarak biliyordum. Monica'nın yanına, hastaneye geri dönüp ondan af dileyecek ve bebeğimizin babası olmaya hazır olduğumu kanıtlayacaktım. O benim hayatımın aşkıydı ve baba olmaktan ne kadar korkarsam da, bunu onunla birlikte yapmak istiyordum. Kendi babam sayesinde, ne yapmamam gerektiğini tam olarak biliyordum. Bu benim için yeterli bir özgüven kaynağıydı.

Taksi ona yeterince hızlı ulaşamıyordu. Birlikte hayatımız yeterince hızlı başlayamıyordu.

Bölüm 57

MONICA

"Emin misin?" diye sordu Troy, boya rulosunu elinde tutarak ve kaşlarını kaldırarak bana bakarak.

"Evet, eminim." Kendi boya rulosunu yerdeki tepside gezdirdim.

Bunu yapmak için çömelebilmek bile başlı başına bir başarıydı. Bütün bir çocuk odasını nasıl boyayacağımı bilmiyordum. Tabii ki, bunu yapmanın benim için güvenli olup olmadığını doktora sormuştum ve o da bana yeşil ışık yakmıştı. Ancak, mükemmel mavi tonunu bulana kadar, çocuk odası için hangi rengi kullanacağıma karar vermek benim için zor olmuştu.

Mutlu mavisi.

Mutluluk
verici.

Üç ay önce hayatımın nasıl olduğu ile tam bir zıtlık oluşturuyordu. O zaman neredeyse hayatımı kaybediyordum, sonra hamile olduğumu öğrendim ve sonra Troy'u kaybettim.

"Tamam," dedi tereddütle, boyayı duvara sürerken, göz ucuyla beni izliyordu.

"Bunu keser misin?" Gözlerimi devirdim.

"Sadece emin olmak istiyorum. İstedğin rengi bulmak için yetmiş beş renk örneği denedin." Güldü.

Aslında 85 taneye yakındı ama kim sayıyordu ki? Ayağa kalkmaya çalıştım ama yuvarlak karnım bunu zorlaştırıyordu. Troy boya rulosunu bırakıp yanıma geldi, ellerimi tutup ayağa kalkmama yardım etti. Gözlerinde sıcaklık varken bana bakarken ellerimi bırakmadı.

"Sadece mükemmel olmasını istiyorum," dedim.

"Mükemmel," diye fısıldadı. "Sen mükemmelsin."

Eğilip beni öptü, elleri nazikçe karnıma doğru kaydı. Gözlerimi kapattım ve o anın tadını çıkardım, bu hayatın asla bizim olmayacağını düşündüğüm zamanları hatırladım. Ebeveyn olmak, oğlumuzun odasını boyamak, tamamen aşık olmak.

Üç ay önce, Troy'a hamile olduğumu söyledikten sonra beni hastanede terk ettiğinde, dünyamın sona erdiğini düşünmüştüm. Bu, kazada aldığım morluklar veya kafamdaki yaralardan daha fazla acıtıyordu. Ultrason görüntüsünü ellerimde sıkıca tutarken, parmaklarımın arasında kayganlaşan görüntüyü izlediğimi hatırlıyorum.

Neredeyse iki saat sonra geri geldi, kız kardeşinin kafasına vurmasını önleyerek ve gözyaşları içinde özür dileyerek beni kollarına aldı. Onu kucakladığımı hatırlıyorum, yüzünü karnıma dayamış, bana sıkıca sarılmıştı

. Onu geri çeviremezdim. Bütün gün bir gerilim filmi gibiydi, ikimiz için de şok ediciydi, üstüne bir de hamile olduğum haberi eklendi. Bu herkes için çok ağır bir yük olurdu.

"Babam gibi olmaktan korkuyorum," diye fısıldadı, neredeyse benden çok bebeğe.

Parmaklarımla onun koyu saçlarını okşadım, kalbim parçalanıyordu, çünkü Troy, bu harika adam, o korkunç adam gibi olacağına inanıyordu. Kendi babasının yüzüne yumruk attığını duyduğumda suçluluk duyarak etkilendim. Belki de bu, güçlü, her şeye gücü yeten Bryson Gunner'ın ihtiyacı olan uyanış çağrısı olurdu.

"İkinizin tek ortak noktası DNA'nız," demiştim. Bu onu hafifçe

güldürmüştü.

"Bugün yaşadıklarımızdan sonra beni güldürebilen tek kişi sensin," diye cevap vermiş, bana bakarak.

Ona gülümsedim.

"Bana taşın," dedi.

"Ne?" diye şaşkınlıkla sormuştum.

Sadece bir saat önce, hayatımın aşkını kaybettiğimi düşünüyordum, şimdi ise benimle yaşamamı istiyordu.

"Bana taşın. Bunu doğru yapalım. Seni ve bu bebeği seviyorum. Olabileceğim en iyi baba ve senin için en iyi eş olmak istiyorum."

Gözlerim yaşlarla dolmaya başladı.

"Tamam." Başımı salladım, sesim neredeyse bir fısıltıydı.

Ertesi gün hastaneden taburcu olduğumda, Troy kanepesinde bana battaniyeler, atıştırmalıklar ve en sevdiğim filmlerle rahat bir yer hazırladı. O ve önceki gece tuttuğu nakliye şirketi, Queens'teki küçük dairemdeki her şeyi buraya, Manhattan'daki çatı katına taşıırken, bana orada kalıp dinlenmemi söyledi. Akşamın sonunda, sahip olduğum her şey oradaydı. Birlikte yeni bir hayata başlıyorduk.

Son birkaç aydır, uyanık olduğumuz her saatimizi birlikte geçirmiştik. Troy, hedge fon şirketindeki işinden ayrılıp babasının şirketinden temelli ayrıldığından beri, ben de işsizdim. Hâlâ Erica'nın gazetesi için yarı zamanlı serbest işim vardı. Hâlâ tek başıma yaşıyor olsaydım, bu iş hayatta kalmak için asla yeterli olmazdı. Bu muhteşem dairede kira ödemedem yaşıyordum bana tuhaf geliyordu, ama Troy sadece alay etti. İşsiz olmasına rağmen, yaşamak için hâlâ milyarlarca doları vardı. Bir daha çalışmak istemeseydi, hayatı boyunca rahat yaşayabilirdi, ama onun çalışmak istediğini biliyordum. İkimiz de istiyorduk.

Hayatımızın bu kısmını çözmeden ve hamileliğimin seyahat etmek için çok geç olduğu düşünülmeden önce, Troy beni bir plaj tatiline götürdü. Maldivler'de bir babymoon. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir plaj görmemiştik, göz kamaştırıcı beyaz kumu, dokunulduğunda çok yumuşak ve kristal berraklığında, safir mavisi suları vardı.

Orada iki hafta geçirdik, elimizde pina colada kokteylleri, büyüyen karnım bikiniyle güneşlenerek. Vücudum değişmesine rağmen, Troy benden, ben de ondan doyamıyorduk. Plajda değilseniz,

deniz kenarındaki bungalovumuzda saklanıyor, beyaz keten çarşafların arasında birbirimize kaptırıyorduk kendimizi. Kendi özel kalemiz.

Sabah bulantılarımın geçmesine minnettardım, ancak bunun bedeli uykusuz gecelerdi. Beni uyanık tutan şeyin hamilelik uykusuzluğu mu yoksa kabuslar mı olduğunu bilmiyordum. Her ikisinin birleşimi de olabilirdi. Bazı geceler uykuya dalmaktan korkuyordum, çünkü spor arabanın ezilmiş kırmızı metali veya Veronica'nın çılgın bakışları sık sık rüyalarımaya giriyor ve beni uyanmaya zorluyordu.

Troy, dalgaların sesinin beni uykuya daldırmasını beklerken sırtımı okşayarak beni rahatlatırdı. Veronica'nın bir daha bana zarar vermeyeceğini defalarca söyledi ve ben de bunu biliyordum. Onun beni koruyacağını, benim de onu koruyacağımı biliyordum. Hapis cezasıyla karşı karşıya olmasına rağmen, ünlü avukatı onu delilik iddiasıyla savunmayı başardı. Bu bir taktik olabilirdi, ama ben bunun doğru olduğuna inanıyordum. Veronica deliydi ve yardıma ihtiyacı vardı. Akıl hastanesine gönderildi ve yıllarca orada kalacaktı. Tedbiren, Troy ve ben, Troy'un avukatı bunun imkansız olduğunu söylese de, Veronica'nın bir şekilde kaçması ihtimaline karşı ona karşı uzaklaştırma emri çıkardık.

Veronica'nın Troy'u ne kadar sevdiğini, ya da en azından ona ne kadar aşık olduğunu biliyordum. Bunu, aile etkinliklerine katılarak onu geri kazanmaya çalışmasından, beni taciz etmesinden ve onu takip etmesinden açıkça anlayabiliyordum. Sadece bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum. Erica, hazır olduğumda kendi hayatımı konu alan bir gerilim romanı yazmamı öneriyordu. Bunun ihtiyacım olan terapötik bir rahatlama olabileceğini söylüyordu, ama ben buna hazır değildim. Belki bir gün. O zamana kadar, Troy'un önerisiyle terapiye başladım ve bu, huzursuz gecelerimin azalmasıyla işe yarıyor gibi görünüyordu.

Maldivler'den döndüğümüzde, Troy kendi şirketini kurmak için çalışmaya başladı. Sıfırdan başlamak kolay olmayacaktı, ama bunu başarabileceğini biliyordum. Ne kadar çok istediğini, babasının gölgesinden uzak, kendine ait bir şey istediğini görebiliyordum.

Üniversitede yapay zeka üzerine birkaç ders almıştı ve bu alana gerçekten tutkuyla bağlanmıştı. Babasının yolunu belirlemesine izin verdiği için bu alana tam olarak yönelmemişti, ama artık bunu yapmak için özgürdü. Kendi teknoloji şirketi olan Daniel Jacobs'un yardımıyla, bugünün piyasasında henüz bulunmayan bazı yeni fikirler üretebildi. Daniel ona kullanması için bir iletişim listesi verdi. Daniel'e, kendi ilişkimiz de dahil olmak üzere, çok şey için teşekkür etmemiz gerekiyordu. O olmasaydı, Troy ve ben, o kader geceden sonra birbirimizin hayatına bir daha adım atmazdık.

Troy'u hiç bu kadar bir şeye kendini adadığını görmemiştim. Aylarca onunla birlikte çalışmışım, asistanı olarak yanında çalışmışım, ama onu hiçbir şey için bu kadar heyecanlı görmemiştim. Tamamen kendisine ait bir şeyin peşinde olduğunu bilmek kalbimi dolduruyordu. Onun gibi zengin konumdaki birçok kişi, hayatlarının geri kalanında hiçbir şey yapmaya gerek kalmadan bankadaki paralarıyla yetinirken, o kendinden vazgeçmediği için çok mutluydum.

O masasında çalışırken, ben koltuğa kıvrılıp yazardım, derin düşüncelere dalmışken ne kadar yakışıklı görüldüğünden dikkatimi dağıtmamaya çalışırdım. Gazetenin bana verdiği görevleri fazlasıyla yerine getiriyordum, hatta her hafta fazladan görevler yapıyordum ve bu hevesim fark edildi. Geçen hafta bana tam zamanlı bir iş teklif ettiler ve ben de memnuniyetle kabul ettim. Hamile olduğumu ve önümüzdeki aylarda izin almam gerekeceğini biliyorlardı, ama yine de bana işi teklif ettiler. Artık gazetede ve çevrimiçi baskısında haftalık kısa öykü köşem vardı.

Troy kutlama için bana lezzetli bir biftek yemeği hazırladı, yanında köpüklü elma şarabı ve yakındaki bir fırından aldığım en sevdiğim tatlılar da vardı. Benimle çok gurur duyuyordu.

Bir süredir kitap yayınlamamış olmama rağmen, hayranlarım gazetede yayınlanan köşe yazılarımla ilgilenmeye başlamıştı. Gazeteden yeni hayranlar da kitaplarıma ilgi göstermeye başlamıştı. Kitapçılarda ve çevrimiçi satışlarda bir canlanma yaşandı ve telif hakları sayesinde kendime küçük bir birikim yapma fırsatı buldum

. Bazı kitaplarım en çok satanlar listesine geri döndü.

Hayatımdaki her şey mükemmel gidiyor gibi görünüyordu. Sevdığım adamla oğlumun odasında dururken, hayatımın bu hale gelmesine gülümsedim. Ama sonra gözüm duvardaki boya izine takıldı ve gülümsemem hafifçe kaşlarını çatmaya dönüştü.

"Ne oldu?" diye sordu Troy, sesinde bir parça endişeyle, benim bakışımı takip ederek duvara baktı.

"Benden nefret

etme..." "Uh-oh."

"Sadece sevmiyorum."

Troy hafifçe iç geçirdi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Yere çöktü ve boya kutusunun kapağını yerine takmaya başladı. Metal sapından tutarak kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Hırdavatçıya. Senin sevdiğin bir şey bulmak istiyorum. Belki de gözünü diktiğin o Lucy Blue."

"Sen en iyisisin. Biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Kıkırdadı.

Dönüp kapıdan çıktı, ben de arkasından gülümsedim. Bu iş için birini tutmak istediğini hatırlıyorum, ama ben kendimiz yapalım diye ısrar ettim. Muhtemelen şimdi, sürekli fikir değiştiren beni kabul ettiği için pişmanlık duyuyordur, ama bunu birlikte yaptığımızı bilmek hoşuma gidiyordu. Queens'teki eski dairemde bile daha büyük olan çocuk odasını boyarken, benim dünyamı bir kez daha tatıyordu. Çocuk odasının zeminine oturdum ve sabırla onun geri dönmesini bekledim. Etrafımı çevreleyen dört duvara baktım ve onların sevgiyle dolu olduğunu biliyordum.

Bölüm 58

TROY

Monica'yı bebek odasında otururken buldum, gri-mavi duvarlar onu huzurlu bir kucaklamayla çevreliyordu, o da bebek kıyafetlerini katlıyordu. Beni henüz görmemişti, ben de kapıda sessizce onu izledim. Küçük beyaz bir tulumu eline alıp hayranlıkla seyrederek ninni mırıldandı, sonra onu katlayıp önündeki büyüyen yığına ekledi.

Doğum tarihi yaklaşırken, son birkaç haftadır tam anlamıyla yuva kurma modundaydı. Oğlumuz birkaç hafta sonra dünyaya gelecekti. Bebek odası hazır, duvarlar mükemmel mavi tonunda boyanmış, odanın köşesine meşe ağacından bir beşik yerleştirilmişti, her şey hazırды, ama yine de baba olmak üzere olduğum gerçeği beni tamamen şaşırtıyordu.

Monica'nın tüm bu süreç boyunca sergilediği sakinlik için ona minnettardım, sanki bu iş için yaratılmış gibiydi. Bu bebeği mahvetme korkum, onu izlerken azaldı, bu hayatta tek istediğimin onun için iyi bir erkek ve bebeğimiz için sevgi dolu bir baba olmak olduğunu biliyordum. İkisini de neredeyse kaybettiğim günü hatırlamamaya çalıştım, özellikle de Monica olayın ardından daha iyi görünüyordu, ama bu olay her şeyi netleştirmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle, beni kapıda fark ettiğinde.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi." Ona doğru yürüdüm, etrafını saran minik giysilerin yığınlarının arasından geçerek.

Yanına oturdum ve beşiğe yaslanarak bir tulum aldım ve onu küçük bir kare şeklinde katladım. O başını omzuma koydu ve iki mavi çorabı top haline getirdi. Geri kalan giysileri rahat bir sessizlik içinde katladık, birkaç hafta sonra bebeğimizin bunları giyeceğini düşünerek.

"Neredeyse geldi," diye fısıldadım.

"Hazır mısın?" Elimi buldu ve parmaklarını benimkilerle iç içe geçirdi. "Sanırım."

Elini nazikçe sıktım.

"Sen en iyi baba olacaksın." "Sen de en

iyi anne."

Başını kaldırdı ve dudaklarını yanağıma bastırdı, sıcaklığı içimi kapladı. Odayı, son birkaç ayda başardığımız her şeyi, yavaşça bebek odası için seçtiğimiz mükemmel parçaları gözden geçirdi.

"Mavi rengin mükemmel tonunu seçmişsin," dedi bana bakarak. "Birinin

seçmesi gerekiyordu." Ona göz kırptım.

Omzuyla şakacı bir şekilde beni dürttü. "İş nasıl gitti?" diye sordu. "İyi. Yarınki

lansman için her şey hazır."

"Seninle gurur duyuyorum."

"Henüz gururlanma. Teknolojinin nasıl işlediğini bilirsin. Her zaman ters gidebilecek bir şeyler vardır."

"Bir şey olmaz. Web sitesi kusursuz ve ortaya çıkabilecek her türlü sorunu çözecek bir grup dahi var, ki bir sorun çıkmayacak."

Başımı salladım, ama midemde hala bir heyecan vardı. Aylar önce bu teknoloji şirketini kurmayı düşündüğümde, daha önce hiç girmedığım bir alana adım atarak risk alacağımı biliyordum. Dayanabileceğim bir babam yoktu. Her şey bana bağlıydı, ki ben de bunu istiyordum, ama yine de korkutucuydu.

Beni ayakta tutan tek şey, üniversitede öğrendiğim ama tam olarak peşinden gitmediğim yapay zeka konusuna olan ilgimdi. O zamanlar bu konu çok önemli değildi ve önemli olsaydı bile, babamın aile işine katılmam için yaptığı baskı çok ağırdı. Her hareketimi ve her seçimimi bu baskı kontrol ediyordu. Ama artık öyle değil.

Monica ve ben işsiz hayatın tadını çıkarırken birkaç fikir üretmiştim, ancak bu bizim için uzun vadeli bir çözüm değildi. Kendi başarılı yapay zeka yazılım şirketi olan Daniel Jacobs'a birkaçını anlattım ve o da nazikçe beni dinleyip tavsiyelerde bulunarak yönümü belirlememe yardımcı oldu. İnternette telif hakkı ihlallerini otomatik olarak arayan bir yapay zeka aracı üzerinde karar kıldım. Bu araç, yeni kurulan şirketlerin hangi logoların, markaların veya şirket isimlerinin zaten kullanıldığını kolayca öğrenmelerini sağlarken, kendi fikirlerini üretmelerine de yardımcı oluyordu.

Basın ve iş dünyası nefeslerini tutmuş, beni övmeye ya da babam olmadan bir hiç olduğumu kanıtlamaya hazırdı. Bu dünyada başarılı olmak istiyorsam, lansmanın sorunsuz geçmesi gerekiyordu. Ertesi sabahki lansmana sadece on iki saat kalmıştı.

"Hadi. Kafanı boşaltalım," dedi Monica, elimi hafifçe çekerek.

Onu ayağa kaldırdım, yuvarlak karnı patlamak üzereydi. Giysi yığınlarının üzerinden geçtik ve beni mutfağa götürdü. Paket servis menülerinin listesini çıkardı ve seçim yapmamı söyledi. Aylar önce akşam yemeğini yaktığımda sipariş ettiğimiz pizzacıdan yine aynı pizzayı seçtim. Sadece lezzetli olmakla kalmayıp, hafızamda da özel bir yeri vardı.

Gülümsedi ve sipariş vermek için telefonu açtı. Telefon çalarken, oturma odasına doğru başını salladı.

"Ne yapacağını biliyorsun."

Ona gülümsedim ve televizyonun altındaki konsola doğru yöneldim, büyük bir pelüş battaniyeyi çıkarıp yere serdim. Monica'nın pepperoni jalapeno pizza ve benim için bir kasa bira, kendisi için de bir kasa maden suyu sipariş ettiğini duydum.

Kısa süre sonra yerde oturmuş, kutudan pizza yiyor ve yeni çıkan bir komedi filmi izliyorduk. Yarınki stresi unutmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Oh," dedi Monica aniden, karnını tutarak. "Ne oldu? İyi

misin?" diye endişeyle sordum.

"Deliler gibi tekmeliyor! Sanırım jalapeno onu uyandırdı." Güldü.

Elini uzattı ve beni kendine çekti, elimi sert karnına koydu. Bebek konuşacakmış gibi sessizce oturduk ve bir tekme daha bekledik. O hareket ettikçe elim yükselip alçalıyordu.

"Merhaba," dedim, yüzümü ona yaklaştırarak.

Oğlumun elime tekme attığını hissettiğimde, Monica'ya baktım ve o bana gözlerinde büyük bir sevgiyle gülümsüyordu. Bunun benim için yeterli olduğunu anladım. Yarın umduğum gibi geçmese bile, en azından ona ve bebeğimize sahiptim.

Neyse ki lansman sorunsuz geçti. Monica, Upper West Side'da kiraladığım küçük ofisime geldi ve küçük ekibimizle birlikte web sitesinin yayına girmesini izledik. İlk indirme gerçekleştiğinde, hepimiz şampanya ve köpüklü elma şarabı ile kutladık ve indirmeler arttıkça sevinç çığlıkları attık. İlk saatteki satışlarımız, AI girişimlerinin lansmanlarında yeni bir rekor kırdı.

Ertesi gün basın cömert davrandı, bir yayında beni "İzlenecek Kişi" olarak, başka bir yayında ise "40 Yaş Altı 40 Yenilikçi" olarak adlandırdı. Zaten ilk yıl satışlarımı tahmin ediyorlardı, hatta babamın şirketiyle karşılaştırıyorlardı ve benim onu geçeceğimi tahmin ediyorlardı. Erica da kutlamaya katıldığı için o günü ilk elden gördüğü için gazetesinde lansmanı haber yaptı.

Sürpriz bir şekilde, o gece babam daireme bir şişe şampanya ve büyük bir gül buketi gönderdi. Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla mutlu etti. Ofisimde o gece sinirlerimizin bozulmasından sonra aramızdaki ilişkiler hala gergindi. İkimiz de pişman olduğumuz şeyler söyledik ve yaptık. Aramızdaki ilişkiler normal olmasa da, uzun zamandır normal olmuyorsa bile, en azından doğru yoldaydık.

"Ne yazıyor?" diye merakla sordu Monica, ben buketten kartı çıkarırken.

Nefesimi tutarak kartı açtım.

"Şöyle yazıyor: 'Lansman için tebrikler. Seninle gurur duyuyorum. Not: Güller Monica için.'"

"Vay canına," diye hayranlıkla fısıldadı.

"Evet. Vay canına, haklısın." Kafamı salladım ve kelimeleri tekrar okudum.

Ertesi sabah, Connor'ın mezuniyetini kutlamak için Upper East Side'daki eski kahve dükkanına uğradım. Ayrıca, onun kahvesini özlemiştim. Upper West Side'da henüz beğendiğim bir kahve dükkanı bulamamıştım. Onu tebrik etmek için, ona cömert bir çek verdim, ama o neredeyse kabul etmedi. Ona bunun tüm kahveler ve hayatımda kendi tutkumu bulmam için bana ilham verdiği için olduğunu söyledim. Onu şaşkın bırakarak ofise doğru yola çıktım.

Küçük bekleme odasında, eski bir üniversite arkadaşım olan Alex Rodgers'ı gördüm. Onu yıllardır görmemişim. Aynı görünüyordu, sadece yıllar içinde gözlerinin çevresinde birkaç kırışıklık daha oluşmuştu. Kırk yaşına yaklaşırken, bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordum. Monica benimle dalga geçmeyi severdi, benim iyi bir şarap gibi olduğumu söylerdi.

"Alex?" diye merakla sordum.

Elindeki gazeteden başını kaldırdı ve bana gülümsedi, yurtlarda yaramazlık yaparkenki gülümsemesinin aynısıydı.

"Troy, seni yaşı piç." Ayağa kalktı ve beni kucaklayarak sırtımı okşadı.

"Burada ne işin var?" diye sordum, birbirimizden ayrılırken.

"Seni tebrik etmek istedim. Yüz yüze."

"Teşekkürler. Vay canına, çok

uzun zaman oldu..." "Çok uzun."

"Hadi gel." Ona beni takip etmesi için el salladım. "Ofisime gel. Fazla bir şey yok..."

"Dalga mı geçiyorsun? Burası inanılmaz. Ve hepsi senin," dedi, benim son ofisimden çok daha küçük olan ofisime girerken.

Sonraki bir saatimizi sohbet ederek geçirdik. Ben babamın şirketinden ayrılıp kendi işimi kurduğumu anlattım, o da bana kendi şirketinden bahsetti. Onunla ilgilenmediğim için kendimi kötü hissettim. Basında sık sık adını görüyordum, ama haberler iş anlaşmalarından çok kiminle yattığıyla ilgiliydi. Bu bana tanıdık bir durumdu.

"Demek baba olacaksın?" diye sordu, arkasına yaslanıp eğlenerek kaşlarını kaldırarak.

"Öyle görünüyor." Gülümsedim.

Kafasını salladı ve sırtıttı.

"Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Troy Gunner. Bir baba. Yerleşip, beyaz çitli bir ev sahibi olmak."

"Daha çok Manhattan'da bir penthouse gibi, ama evet. Peki ya sen? Hayatında özel biri var mı?"

"Her zaman özel biri vardır." Kaşlarını oynattı. "Kim olduğu haftanın hangi gecesine bağlı."

Kıkırdadım. "Her zamanki Alex."

"Asla değişmeyeceğim." Göz

kırptı.

Monica hayatıma girene kadar ben de aynı şeyi düşündüğümü hatırladım. O zaman bile buna karşı koymaya çalıştım, ama ona aşık olmama izin verdiğim için çok mutluydum. Hayatım tam da istediğim gibiydi.

"Lansmanını kutlamalıyız," dedi, masama heyecanla elini vurarak. "Gazetede parti yapılmadığını gördüm. Hayal kırıklığına uğradım."

"Eskisi gibi ayak uydurabileceğimden emin değilim."

Gittiğimiz tüm partileri, içtiğimiz bol miktarda içkiyi ve üniversite dairemize götürdüğümüz kadınları hatırladım. Mezun olabilmemiz bile bir mucizeydi. Eminim babalarımızın da bunda parmağı vardı. Muhtemelen başarısız olmamamız için spor salonu falan bağışlamışlardı.

"Muhtemelen hayır," diye alay etti Alex.

"Ama bak, neden benim evime partiye gelmiyorsun? Bebek doğduktan sonra, arkadaşlarımızı ve ailemizi ağırlamak istiyoruz, böylece hepiniz onunla tanışabilirsiniz."

"Bebek partisi mi?" diye şüpheyile sordu Alex.

"Senin için güzel bir şişe burbon hazırlayacağım." "Geliyorum."

Güldü.

Tam o sırada kapım çalındı ve yeni asistanım biraz bitkin görünüyordu.

"Evet, Brad?" diye sordum.

"Böldüğüm için üzgünüm, ama Monica..."

"O ne olacak?" diye sordum, aniden sandalyemden kalkarak. "Doğum

sancıları başladı."

Bölüm 59

MONICA

Troy, en sevdiğim pelüş battaniyeyi üzerime ve göğsüme yaslanarak uyuyan bebeğin üzerine örttü. Battaniyenin kenarlarını koza gibi altıma sıkıştırırken ona gülümsedim. Battaniyeyi evden getirmemizi öneren oydu, pizza piknikleri ve film geceleri yaptığımız evden. Bunu yaptığına çok sevindim çünkü bu battaniye, oğlumuz dünyaya geldiği için geri dönmeyi heyecanla beklediğim evimin küçük bir parçasıydı.

Göğsümde uyuyan bebeğe baktım, mükemmel dudakları sanki gülmek üzereymiş gibi büzülmüştü. Onlar Troy'un dudaklarıydı. Saçları koyu ve kalındı ve mükemmel yuvarlak kafasına düz bir şekilde yatıyordu. Burnu ucu yukarı doğru kıvrılmış, küçük ve sevimliydi. Benim burnum. Hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiştim.

"İyi iş çıkardık," diye fısıldadı Troy, hastane yatağının etrafından dolaşıp çenesini omzuma dayayarak bebeğimizi hayranlıkla seyretti.

"Kesinlikle iyi iş çıkardık," diye fısıldadım.

"İyi iş çıkardın."

Çıplak omzuma nazikçe öptü ve ben dudaklarının sıcaklığı ve şimdi beni saran yorgunlukla gözlerimi kapattım. Uzun bir gün olmuştu ve gün başladığında, hastanede olacağımı hiç düşünmemiştim. Doğumumun üç hafta sonra olması gerekiyordu, ama belli ki bebeğimizin başka planları vardı, çünkü erken doğmak için sabırsızlanıyordu.

Troy bu sabah işe gittikten sonra, küçük bir fincan kahve yaptım ve gazetede editörümle yapacağım toplantıya hazırlandım. Her zaman giydiğim siyah hamile elbisesini başımdan ve yuvarlak karnımın üzerinden geçirirken, hafif bir kramp hissettim, ama önemsemedim. Sadece asitli kahvenin etkisi olduğunu düşündüm.

Hâlâ benim evim olduğuna inanmadığım daireden çıktım. Troy bana onunla birlikte yaşamamı teklif ettiğinde şok olmuştum. *O kadar* uzun süredir birlikte değildik, ama bu bizim aşık olmamızı ve bir bebek sahibi olmamızı engellemedi. Her şey biraz tersine gitmiş olabilir, ama ben başka türlü olmasını istemezdim. Onun davetini heyecanla kabul ettim ve bir şekilde, ben parmağımı bile kıpırdatmadan, ertesi gün tüm hayatımı taşınmayı başardı. Troy böyle biriydi. Beni şımartırdı, ama hamileliğimde daha da fazla.

Kapıcı kapıyı benim için açarken gülümsemeyle ve başımı sallayarak selam verdim. Toplantıya yürüyerek gideceğimi düşündüm. Sadece birkaç blok ötedeydi ve doktorum kan dolaşımına yardımcı olması için hafif egzersiz yapmamı önermişti. Güzel bir sonbahar sabahıydı ve yapraklar koyu turuncu ve kırmızı tonlarına dönüşmeye başlamıştı. New York'ta sonbaharı seviyordum. Sonbaharda özel bir şey vardı.

Kaldırımında yürürken, bebek arabalarında bebeklerini gezdiren diğer anneleri hayranlıkla izlerken, onlar bana anlamlı gülümsemeler attılar. Sanki "Ben de o yollardan geçtim" der gibiydiler. Ben de gülümsedim, karnımı okşayarak, yakında benim de öyle olacağımı bilerek. Bu, hep istediğim şeydi, ama benim için gerçekleşmeyeceğinden korktuğum için bastırmıştım. Ama sonra Troy ile tanıştım ve hayalini kurduğum her şey

içimde kurduğum kabuğun çatlaklarından dışarı çıkmaya başladı.

Kahve dükkânına vardığımda editörüm köşedeki masada oturmuş, her zamanki karamel macchiato'sunu yudumluyordu. Ona el salladım ve yanına gitmeye başladım, ama aniden başka bir sıkıcı kramp nedeniyle yüzümü buruşturdum. Endişeli bir ifadeyle ayağa kalktı ve oturmam için bana yardım etti.

"İyi misin?" diye sordu, yüzümü inceleyerek.

"Mm. Sanırım bebek bu sabahki kahveyi sevmedi."

Dikkatle başını salladı ve karşımda oturdu. Midemi yatıştırması umuduyla bir bardak su ve ahududulu Danimarka çöreği sipariş ettim.

"Monica..." editörüm dudaklarında yavaşça yayılan bir gülümsemeyle dedi.

"Sarah..." dedim merakla, Danimarka çöreğini ısırarak.

"Heyecan verici bir haberim var."

"Gerçekten mi? Neymiş?" Koltuğumda biraz daha dik oturdum.

"Bir süredir bizim için yazıyorsun. Kısa öykülerin sayesinde, sadece senin yazdığın için gazetemizi satın alan büyük bir hayran kitlesi oluşturdun."

"Mhmm..."

"Ve önceki yayıncının birkaç ay önce seninle ilişkisini kestiğini biliyorum."

Ajansımın telefonunu hatırlayarak başımı salladım. Bunun olacağını biliyordum. Neredeyse bir yıldır yeni bir şey yazmamıştım ve ajansımın ve yayıncımın sabrı tükenmişti. Beni bırakmak zorundaydılar. Bu benim için büyük bir darbe olmuştu, ama anlaşılabilir bir durumdu.

"Peki, seni sözleşmeye almak isteyen başka bir yayıncı var, büyük bir

yayıncı." "Ne-ne?" diye haykırdım.

"Tüm kısa öykülerini kahve masası tarzı bir kitapta yayınlamak istiyorlar." "Aman

Tanrım," diye bağırdım. "Sarah! Bu harika!"

Bana gülümsedi. "Ben de öyle düşündüm."

Masadan uzaklaştım ve ayağa kalktım, ona sarılmak için sabırsızlanıyordum, ama bacaklarımın arasında bir su patlaması hissettiğimde durdum, su altımdaki ahşap zemine sıçradı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım, ellerimi yüzüme götürerek altımdaki su birikintisine baktım.

"Monica! Seni hastaneye götürmeliyiz!" dedi Sarah, masayı dolaşp kolunu omzuma attı. Masaya para attı ve beni dışarıya, kaldırıma çıkardı. Elini kaldırıp çılgınca bir taksi çağırdı. Hastaneye giderken Sarah, Troy'un ofisini arayıp ona olanları anlattı.

Sekiz saat sonra, o da benimle birlikte hastanenin loş ışığı altında oturuyordu. Dışarıda kararan gökyüzü, bir gün içinde ne kadar çok şeyin değiştiğini bize hatırlatıyordu. Doğumun en yoğun anlarında, zaman hem yavaş hem de hızlı akıyor gibi geliyordu. Hemşire, sanki yüzüncü kez ıkınırken bana koçluk yapıyordu ve Troy tüm bu süre boyunca elimi tuttu, başparmağıyla elimin arkasını okşadı. Çok sakindi, çok kendinden emindi. Takım arkadaşım.

Oğlumuz ilk ağlamasını duyana kadar, Troy'un içindeki güzel bir şeyin kırıldığını görmedim. O anda ona daha da aşık olduğuma yemin ederim. O bir babaydı. O anda onun iyi bir baba olacağını biliyordum. Tüm korkuları yatışabilirdi ve ben de öyle olmasını umuyordum. Onun da kendini benim gördüğüm gibi görebilmesini umuyordum.

"Peki, ona ne isim koyalım?" diye sordu Troy, kollarımdaki bebeğimize bakarak.

Gözleri bir anlığına açıldı, sonra küçük kollarını uzattı ve göğsüme yaslanarak huysuz bir surat yaptı. Yumuşak bir kahkaha attım. İsim konusunda pek konuşmamıştık. Beklemeye karar vermiştik ve bebeği resmi olarak gördükten sonra bir isim seçebileceğimizi düşünmüştük. Şimdi ona baktığımda, onda Troy'u çok gördüğüm için aklıma bir isim geldi.

"Troy Jr. nasıl?" diye sordum, Troy'a bakarak.

Gözleri hafifçe büyüdü ve sanki dilinde deniyormuş gibi ismi tekrarladı. Hiçbir şey söylemeden, bunun onun için her şey demek olduğunu anladım. Oğluna bakarken gözlerinin parladığını görebiliyordum.

"Kısaca T.J. diyebiliriz," dedim.

Tek yapabildiği, elini uzatıp güzel oğlumuzun yumuşak, koyu renkli saçlarını okşamak ve başını sallamaktı.

"T.J.," diye fısıldadı. "Çok

beğendim." "Ben de."

Eğilip beni öptü, sonra T.J.'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Bir süre orada kaldık, sadece bebeğimizi hayranlıkla seyrederek, her hareketine, her yüz ifadesine hayran kaldık. Ona tamamen aşık olmuştuk.

Gece yarısı civarında, açlığım beni yakaladı ve midem yüksek sesle guruldadı. Troy'un fark edeceği ve küçük T.J.'nin uykusunda kıpırdanacağı kadar yüksek sesle.

"Ben de acıktım," dedi Troy gülümseyerek. "Aşağıya kafeteryaya inip bize akşam yemeği getireyim mi?"

"Evet, lütfen."

"Hemen dönerim. Döndüğümde bu adamdan kucaklanmak istiyorum," dedi, kollarındaki battaniyeye sarılmış bebeği işaret ederek.

"Tamamdır."

Troy'un kapıdan çıkmasını izledim ve hastane yatağına uzandım, yorgunluk açlığımı daha da artırırken rahat bir pozisyon buldum. Kapı hafifçe çalındı. Orada kim varsa odaya davet ettim,

hemşirelerden biri olduğunu varsayarak odaya davet ettim. Kapıda Heart'ı, elinde bir buket çiçek ve peluş bir fil ile dururken görünce mutlu bir sürpriz yaşadım.

"Heart!" dedim şaşkınlıkla. "Nasıl..."

"Troy aradı. En iyi arkadaşının burada olmasını isteyeceğini

söyledi." Kendi kendime gülümsedim. Elbette yle yapardı.

"Buraya gel. T.J. ile tanış" dedim ve ona el salladım.

Buketi ve fili yakındaki bir masaya koydu ve yanıma geldi. Ona baktı ve ellerini ağzına götürdü.

"Oh, Monica. O mükemmel." Gözleri yaşlarla doldu.

T.J.'nin gözleri açıldı ve gri gözleriyle ona baktı. Bacaklarını ve kollarını uzattı, ama tekrar uykuya dalmadı. Onu ona vermek için kucağımda tuttum, o da onu hevesle aldı. Onu kollarında salladı ve birkaç dakika boyunca gözlerini ondan ayırmadı.

"Senin anne olduğuna inanamıyorum," diye

fısıldadı. "Biliyorum." İnanamadan başımı salladım.

"Ve onun bu kadar sevimli olduğuna

inanamıyorum." "Biliyorum."

"Hayatımızın böyle olacağını kim tahmin edebilirdi?" diye sordu, T.J.'yi kollarında sallarken bana bakarak.

"Ben değil." Yumuşak bir kahkaha attım.

"Bridgette'in artık bir oyun arkadaşı

var." "Ya da bir erkek arkadaşı."

Göz kırptım.

"Oğlumuzu şimdiden evlendirmeye mi başladın?" diye sordu Troy, elinde büyük bir tepsi yemekle kapıdan içeri girerken.

Yiyecekleri getirip hastane yatağına koyarken güldük. Heart'a sarıldı ve ben de onların şimdiye kadar resmi olarak tanışmadıklarını fark ettim. Sevdığım adamla en iyi arkadaşımın kucaklaşmasını görmek, özellikle de hayatımın bu kadar özel bir anında, çok özel bir manzaraydı.

"Artık resmen tanıştığınıza göre..." Onların arasında gülümsedim ve tepsiye baktım. "Bana ne getirdin?"

Troy, tabakların gümüş kapaklarını kaldırarak gülümsedi ve bir çizburger ve patates kızartması, iki dilim pepperoni pizza ve bir kase spagetti ortaya çıktı. Her şeyi görünce midem açlıktan guruldadı.

"Ne istediğinden emin olamadım, o yüzden her şeyden biraz aldım." Omuz silkti. "Orada bir yerlerde çikolata parçacıklı kurabiye de var."

"Bu mükemmel."

Bir dilim pizza aldım ve büyük bir ısırık attım, sonra diğer dilimi ona uzattım. Troy ve ben tüm tepsiyi silip süpürürken, Heart T.J.'yi kucağında rahatça tuttu. Yemek yerken, Heart'a suyumun gelmesini, doğumumu ve doğum sürecini anlattık.

Yemeğimizi bitirdikten sonra Heart vedalaştı. T.J.'yi Troy'a verdi, Troy da T.J.'nin yumuşak saçlarını okşadıktan sonra yatağın yanına oturdu. Gözlerimi önümdeki manzaradan ayırmak çok zordu. İki oğlum. Onlar benim tüm kalbimi kaplıyorlardı.

"Ebeveynlik size çok yakışıyor," dedi Heart göz kırparak, sonra kapıdan çıktı.

Katılmam gerekiyordu.

Epilog

TROY

Ben catering ekibinin telaşlı çalışmaları arasında bir kova şampanya daha hazırlarken, T.J.'in bebek jimnastiğinin sesi mutfığa kadar ulaştı. Evde kızarmış domates, alfredo ve sarımsaklı ekmek kokusu vardı, bu da akşam yemeği beklentisiyle midemi guruldattı. Monica, T.J.'in yanında yere oturmuş, parmaklarıyla nazıkçe karnını gıdıklıyordu.

Bu partiyi birkaç hafta önce, doktorun T.J.'yi geniş aile ve arkadaşlarla tanıştırmamıza izin vermesiyle planlamıştık. O sadece Heart ve Erica ile tanışmıştı ve ikisi de ona aynı derecede hayran kalmıştı. Kız kardeşimin birine bu kadar aşık olduğunu hiç görmemiştim. En azından iyi birini seçmişti.

Arkadaşlarımın ve iş arkadaşlarımın onunla tanışmasını sabırsızlıkla bekliyordum, ama ailemle, özellikle de babamla tanışması konusunda endişeliydim. Son üç aydır aramızda sorunlar vardı, ama o hastaneye bir hediye gönderdiğinden beri iletişim halindeydik. Telefon görüşmelerimizi kısa tutuyorduk ve çoğunlukla T.J. hakkında konuşuyorduk. Bazen iş hakkında da konuşuyorduk. Benim AI şirketime gerçekten ilgi gösteriyor gibiydi, çünkü bu onun için tamamen yabancı bir alandı.

Veronica ile olan olaydan sonra annem telefonda defalarca özür dilemişti. İşlerin bu kadar ileri gittiğinden haberi olmadığını ve Veronica'nın bana olan duygularının aslında tehlikeli olduğunu söyledi. Bunu bilseydi onu asla davet etmeyeceğini söyledi. Sadece beni mutlu edeceğini düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyordu. Niyetinin saf olduğunu biliyordum, ama Veronica'nın artık hayatımızdan çıkmış olmasına seviniyordum.

Asansörün yanındaki interkom çaldı ve resepsiyonistin sesi duyuldu.

"Bay Gunner? Misafirleriniz geldi."

Veronica ile olan olaylardan sonra kurduğumuz sistemin düğmesine bastım.

"Teşekkürler. Onları yukarı gönderin."

Monica'nın aylardır kaldığı akıl hastanesinde olduğunu bilmeme rağmen, binadaki güvenlik önlemleri artırılmıştı. Ayrıca, avukatımın araştırması sayesinde Monica'nın takipçisinin şartlı tahliye olduğunu ve uzak durduğunu biliyorduk, ama onu ve bebeği kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken, hiçbir riski göze alamazdım.

"Hazır mısın?" diye sordu Monica, T.J.'yi kucağına alıp bana doğru yürürken.

Nefesimi bıraktım. "Sanırım."

Asansörler çaldı ve kapılar açıldığında kız kardeşim ortaya çıktı. Ona güven verici bir şekilde başımı salladım.

Gözleri T.J.'ye takıldı ve beni ve onu tutan Monica'yı neredeyse görmezden geldi.

"Merhaba, ufaklık," diye mırıldandı, eğilip ona burnunu sürttü. "Küçük T.J. bugün nasıl? Herkesi tanımaya hazır mısın?"

"Sana da merhaba," dedim eğlenerek.

"Oh, tabii. Merhaba kardeşim." Ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Merhaba Monica."

Monica, Erica ona da sarıldığında güldü.

Diğer konuklar da gelmeye başladı, birkaç eski iş arkadaşı, çoğu babam için çalışmayan yeni iş arkadaşları, Heart ve Daniel, Alex Rodgers, Monica'nın ailesi, eski menajeri, editörü, gazeteden bazı iş arkadaşları. Hepimiz oturma odamızı çevreleyen yüksek kokteyl masalarında soğuk şampanya içiyorduk, Monica ve ben onu kucağımızda tutarken T.J. ortada duruyordu.

O gerçekten iyi bir bebektir, ama eminim tüm ebeveynler böyle der. Üç aylık hayatında her şeye meraklıydı, sürekli etrafına bakınıyor ve annesi ile benim konuşmalarımızı dinliyordu. Hâlâ birkaç yorucu gecemiz oluyordu, ama çoğunlukla artık Monica'nın onu emzirmesi için gecede sadece bir kez uyanıyordu. Ben de her zaman onunla birlikte kalkar, birlikte seçtiğimiz pelüş sallanan sandalyede onu uyuturken, onun odasının zemininde otururdum.

Monica ve ben harika bir takımdık, ama bunu ona bırakmak zorundaydım. O harika bir anne idi. Yazma kariyerini dengelemeye çalışırken bile çok özenli ve sevgi doluydu. Çoğu gün evden çalışabiliyordu, ama gazeteye gitmesi gereken günlerde ben her zaman ona yardım ederdim. T.J. ile akşam yemeklerini ve gece rutinlerini dönüşümlü olarak yapardık. Kahvaltı ve sabah rutinleri de aynıydı.

ve sabah rutinleri de aynıydı. Ebeveyn olarak gerçekten uyum sağladığımızı hissediyordum ve bu onu daha da çok sevmemi sağlıyordu.

T.J. giderek ikimize de daha çok benzemeye başlamıştı. Heart, onun Monica ve benim mükemmel bir karışımı olduğunu, sanki ikimiz de eşit oranda katkıda bulunmuşuz gibi olduğunu söyledi. Gözlerimin griliğinin içinden yeşil rengin ortaya çıkmaya başladığını görebiliyordum ve düğme gibi burnu açıkça Monica'ninkine benziyordu. Her açıdan mükemmeldi.

Beni iyi tanıyan ve muhtemelen bingo kartlarında bunu hiç görmemiş olan bu kalabalığın içinde ona baktığımda, baba olmayı ne kadar sevdiğimi fark ettim. Oğluma olan sevgim sayesinde, bir zamanlar her şeyi mahvedeceği konusunda duyduğum tüm korkularım yatışmıştı. Henüz birkaç aylık olmasına rağmen, onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyordum.

Hayatta kendi seçimlerini yaparak, ne olursa olsun, kendi mutluluğunu yaratmasını istiyordum. Elbette ona rehberlik etmek istiyordum, ama babamın bana uyguladığı baskıyı onun hissetmesini asla istemezdim. Bu baskı küçük yaşlarda başlamıştı. Bazen, babamın yaptığı gibi belirli sporları yapma veya belirli kulüplere katılma beklentileri ve baskıları olmadan, hiç çocukluk geçirdim mi diye merak ederdim.

Babamın seçimleri için ona kızmanın sonunda sadece beni zehirleyeceğini biliyordum, bu yüzden tüm bunları aşmak için elimden geleni yaptım. Ayrıca, T.J.'nin dedesini tanımasını istedim. En azından bana bir şey öğretmişti. Farklı olmayı.

Tam o sırada asansör kapıları açıldı ve babam içeri girdi, muhtemelen hayatında ilk kez bir odaya girerken biraz tedirgin görünüyordu. Gürültülü bir varlığı yoktu, gür sesi yoktu, sadece beklemediğim sessiz bir uysallık vardı. O gün ofisimden beri onu görmemiştim. Annem koluna asılmıştı ve gözleri beni buldu, gözleri zaten yaşlarla dolmuştu. Babamı peşinden çekerek yaklaştırdı ve kısa süre sonra önümde durdular, kollarımda yatan torunlarını kucakladılar.

"Oh," dedi annem, gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı.

Babam hareketsiz durdu ve bir dakika boyunca torununu sessizce

seyretti. "İzin verir misin?" diye fısıldadı, sesi sessiz ve gergindi.

"Tabii ki." Başımı salladım ve T.J.'yi dikkatlice ona uzattım.

Babam ilk başta ne yapacağını bilememiş gibi beceriksizce tuttu, ama sonra rahat bir pozisyon buldu ve tereddütleri yok oldu. T.J.'yi nazikçe salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve yanağından bir gözyaşı süzüldü. Kalbim durmuş gibi hissettim. Hayatım boyunca babamın ağladığını hiç görmemiştim, ama işte oradaydı.

"Sizi baş başa bırakayım," dedim ve elimi babamın sırtına koydum. Annemin yanağına bir öpücük kondurdum. Torunlarıyla birlikte kanepeye oturdular.

Alex Rodgers'ı barda içki sipariş ederken gördüm. Gelmesine şaşırdım. Aylar önce bebeğimiz için bir parti düzenlemeyi düşündüğümü söylediğimde pek hevesli görünmemişti. Onu suçlayamazdım. Bu, onun alışık olduğu bekarlığa veda partileri ve kulüp gezilerinden çok farklıydı.

"Geldiğine sevindim," dedim ve sırtına bir şaplak attım.

"Kaçırmazdım." Gülümsedi ve ona söz verdiğim burbonu yudumladı.

Genç barmen, o ona sırtını döndüğünde ona göz kırptığını görebiliyordum. Sarışın ve kırmızı dudaklıydı, kesinlikle onun tipi.

"Personel üzerinde bir izlenim bırakmış gibisin," dedim, onu dürterek. "Hmm?"

"Barmen."

"Oh, o mu? Evet, sanırım öyle..." Tamamen ilgisiz görünüyordu.

"Güzel bir kız," dedim.

"Evet, ama şu anda pek ilgilenmiyorum." Şaşırmış gibiydim.

"Sen? Arayıpta değil misin?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Evet, hayır. Aslında bir tavsiyeye ihtiyacım var..." Başının arkasını ovuşturdu.

"Ne konuda?" diye merakla

sordum. "Kadınlar."

"Bu konuda tavsiyeye ihtiyacı olan son kişi sensin." Gülerek söyledim.

"Hayır, tamamen kayboldum. *Bunu* nasıl elde edersin?" O, odanın diğer tarafında kız kardeşimle konuşan Monica'ya baktı.

"Alex..." diye başladım, ona eğlenerek bakarak. "Biriyle tanıştın mı?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şey, bir kız var..."

Omzumda bir dokunuş hissettim ve dönüp annemin T.J. ile birlikte orada durduğunu gördüm.

"Sanırım birinin bezini değiştirmek gerekiyor. Ben yapardım ama hiçbir şeyin yerini bilmiyorum..." dedi.

"Ben hallederim anne." T.J.'yi annemden aldım ve Alex'e izin isteyerek ayrıldım. Alex, hayatında bir kadın olduğunu itiraf ederek beni tamamen şaşırtmıştı. Böyle bir günün geleceğini hiç düşünmemiştim. Onunla birkaç ay önce konuşmuştum ve o hala tanıdığım Alex'ti. Neyin değiştiğini merak ettim.

Partide dolaşırken, hala Erica ile derin bir sohbete dalmış gibi görünen Monica'ya baktım. Monica heyecanla ellerini çıırttı. Neye heyecanlandığını bilmiyordum. Ama kardeşim üzgün görünüyordu. Ne hakkında konuştuklarını merak ettim. Erica geçen hafta öğle yemeğinde işinde bazı sorunlar yaşadığını söylemişti. Bana daha fazla ayrıntı vermedi, muhtemelen yardım teklif edeceğimi bildiği için, ama o benim yardımımı asla kabul etmezdi. Milyarder kardeşinden kendisini bir sıkıntıdan kurtarmasını istemek için fazla gururluydu. Daha sonra ona bunu sormam gerekecekti.

T.J.'yi temizledikten sonra çalışma odama girdim ve masamın alt çekmecesini açtım. Kağıt yığınına kaldırdım ve oraya sakladığım küçük kadife kutuyu aradım. Parmaklarımla onu kavradım ve

kimsenin görmediğinden emin olmak için kapıya baktım. Boştu. Kutuyu dikkatlice açtım ve büyük, oval elmas yüzük bana parıldıyordu. Bu partinin olacağını bildiğim için geçen ay satın almıştım. Babasını arayıp iznini istemiştim. Hiç tanışmamış olsak da ve Monica ile ilişkisi bazen gergin olsa da, bana memnuniyetle izin verdi.

Kutuyu kapattım ve çalışma odamdan çıkmadan önce cebime koydum. Oturma odasına girer girmez, sanki beni bekliyormuş gibi Monica'nın gözleri ile gözlerim buluştu. Ona doğru yürürken bana sıcak bir gülümseme attı. Erica'ya işaret verdim ve o da gümüş bir çatal ile bardağını tıkırdatarak herkesin dikkatini çekti.

Monica ona merakla baktı ve sonra T.J.'yi dizimin üzerinde, güzel annesine bakarken gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Ben cebimden yüzük kutusunu çıkarırken, titreyerek elini ağzına götürdü ve nefesini tuttu.

"Hayatıma girdiğin günden beri seni seviyorum ve her geçen gün seni daha çok seviyorum. Monica, benimle evlenir misin?"

Kutuyu açtım, ama gözleri içindeki yüzüğe kaymadı. Gözleri benim üzerimde kaldı ve bana kesin bir evet cevabı verdi.

SON

DAHA FAZLASI MI İSTİYORSUNUZ?

Şaşırtıcı bir fiyata başka bir bağımlılık yaratan romantik dizi mi istiyorsunuz?

[Amazon'daki box setlerimi keşfetmek için bu metni tıklayın!](#)

Veya **haber** bültenime kaydolun ve **ücretsiz** bir **romantik roman** kazanın:

<https://www.subscribepage.com/rebecca-baker-english>

İçindekiler

[Açıklama](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Epilog](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM